TRANSFER DE PUTERE

Mitch Rapp #3

VINCE FLYNN

VINCE FLYNN

Seria: Mitch Rapp

Volumul 3

TRANSFER DE PUTERE

Original: *Transfer of Power* (1999)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA BARBU

virtual-project.eu

PREDA PUBLISHING

2019

1.

Washington, D.C.

O burniță sâcâitoare cădea din cerul înnorat, pe măsură ce limuzina neagră înainta pe Strada E. Mașina blindată se strecura printre baricadele de ciment și oțel cu o viteză ce sugera urgență. În clipa în care luă curba și intră pe Strada West Executive încetini puțin, astfel încât să permită porților grele și negre să se deschidă, după care acceleră înainte. Trecu în viteză peste câteva băltoace, stropind totul în jur, după care se opri abrupt în fața intrării Aripii de Vest a Casei Albe.

Ușa pasagerului din spate se deschise imediat și Dr. Irene Kennedy păși afară din mașină. Înaintă rapid pe culoarul exterior acoperit, care se întindea până la colțul clădirii, după care se opri puțin pentru a-i permite șefului ei să o ajungă din urmă. Thomas Stansfield coborî încet din limuzină și își închise sacoul costumului gri închis. La 79 de ani, Stansfield era o legendă în comunitatea serviciilor secrete. Cariera sa data de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial și a OSS[1], precursorul CIA. Cu aproape 60 de ani în urmă, Stansfield fusese unul dintre recruții lui Wild Bill Donovan[2] – un război diferit purtat de o generație diferită, făcută dintr-un alt aluat. Stansfield era ultimul. Toți ceilalți dispăruseră, pensionați sau decedați, iar el urma să predea în curând frâiele puterii de la vârful CIA, o agenție demonizată de unii și plină de cicatrici.

CIA se schimbase mult în perioada mandatului său. Mai exact, amenințările se schimbaseră, iar agenția fusese obligată să se schimbe odată cu ele. Trecuseră demult zilele în care lumea era divizată între două superputeri; războiul rece fusese înlocuit de conflicte regionale mai mici și de amenințarea crescândă a terorismului. Care, acum,

pe măsură ce finalul carierei sale se întrezărea la orizont, îl îngrijora cel mai mult pe Stansfield. Posibilitatea ca un singur individ să îngenuncheze America folosind arme biologice, chimice sau nucleare devenea din ce în ce mai plauzibilă.

Stansfield privi în sus, spre burnița care cădea alene din norii amurgului. O ploaie ușoară îi acoperi obrajii și directorul cărunt al CIA clipi. Ceva nu-i dădea pace, dar nu putea spune ce. Stansfield aruncă o ultimă privire cerului întunecat și păși pe culoarul acoperit.

Kennedy intră pe ușile duble de la capătul acestuia, unde doi ofițeri Secret Service în uniformă stăteau la post, și înaintă pe holul lung. Acesta era primul nivel al Aripii de Vest. Biroul președintelui era localizat la etajul superior, dar nu într-acolo se îndreptau. Irene Kennedy înaintă grăbită, în timp ce Stansfield o urmă cu pasul lui molcom.

La capătul holului, pe dreapta, un ofițer al Forțelor Navale, îmbrăcat într-o uniformă neagră și perfect călcată, stătea cu mâinile împreunate ferm în față.

— Bună seara, Dr. Kennedy. Totul este pregătit. Generalii și președintele vă așteaptă, spuse el gesticulând spre intrarea în Situation Room.

— Mulțumesc, Commander Hicks, răspunse Kennedy trecând pe lângă el.

Cei doi coborâră câteva trepte, o luară la dreapta și ajunseră în fața unei uși securizate cu o cameră de luat vederi montată deasupra. În stânga ei era o plăcuță neagră, pe care erau inscripționate cu auriu cuvintele „Casa Albă Situation Room: Accesul restricționat”.

Sistemul de control acces bâzâi, iar Kennedy împinse ușa. Intră în încăpere și se îndreptă spre stânga, unde se afla noua sală de conferințe. Directorul Stansfield o urmă, iar ofițerul închise ușa izolată fonic în spatele lor.

Președintele Robert Hayes, îmbrăcat în smoking, stătea în capătul opus al încăperii, ascultându-i cu atenție pe cei doi bărbați din fața lui. Primul, Generalul Flood, era șeful Statului Major. Flood avea 1,93 m și cântărea aproape 120 kg. Cel de-al doilea bărbat era Generalul Campbell, un tip cu 15 cm mai scund și 40 kg mai puțin decât șeful lui. Campbell era comandantul forțelor speciale, iar înainte comandase cu mândrie faimoasa Divizie 82[3] Aeropurtată și Corpul 18[4] Aeropurtat.

Președintele Hayes își începuse mandatul cu doar cinci luni în urmă și, până acum, relația cu Pentagonul și CIA se dovedise una decentă. Înainte de a fi ales președinte, Robert Xavier Hayes fusese mai întâi congresmen, apoi senator. Democratul din Ohio fusese ales în cea mai înaltă funcție din stat în mare parte datorită faptului că avea o viață personală curată și era văzut drept omul care ar fi putut aduce laolaltă cele două partide divizate. Administrația precedentă fusese atât de presărată cu scandaluri, încât națiunea alesese, cu o majoritate covârșitoare, singura persoană a cărei viață privată reușise să treacă cu brio de scrutinul presei. Hayes era căsătorit, îndrăgostit de soția sa, și avea trei copii în jur de 30 de ani, care reușiseră să stea departe de tabloide și să-și construiască o viață relativ normală.

Kennedy își puse servieta pe un scaun aproape de capătul mesei și spuse:

— Dacă doriți să vă așezați, putem începe.

Se simțea presată de timp. Lucrurile începeau să o ia razna într-un ritm frenetic.

Directorul Stansfield îl salută scurt pe președinte și pe cei doi generali. Nimeni nu avea chef de stat la șuetă. Președintele se îndreptă spre celălalt capăt al mesei și se așeză pe scaunul de piele cu spătar înalt. Toți cei patru pereți ai încăperii erau îmbrăcați în lambriuri de lemn închis la culoare, cu excepția unei secțiuni pătrate din spatele

președintelui. Acea porțiune era albă, iar în mijlocul ei trona sigiliul prezidențial.

Cu președintele în capul mesei, cei doi generali se așezară în dreapta sa, iar Directorul Stansfield în stânga. Kennedy înmână fiecăruia câte un dosar identic, sigilat cu bandă roșie și marcat Ultrasecret.

— Vă rog, puteți deschide dosarele, până pregătesc eu toate celelalte materiale, spuse ea dându-și după ureche o șuviță de păr șaten.

După câteva secunde de cotrobăit prin servietă, găsi memoria USB căutată și o introduse în calculator. Un minut mai târziu, directoarea Centrului de Contraterorism al CIA era gata.

O hartă a Golfului Persic apăru pe ecranul uriaș din dreapta lui Kennedy.

— Domnule președinte, începu ea, cu patru zile în urmă unul dintre oamenii noștri a fost inserat în orașul iranian Bandar Abbas. Omul nostru opera pe baza unei informații conform căreia Șeicul Fara Harut ar fi în oraș.

Kennedy apăsă o tastă, iar pe ecran harta dispăru, pentru a lăsa loc unei fotografii vechi alb-negru, în care era un bărbat cu barbă și turban.

— Fara Harut, prezentat aici într-o fotografie din 1983, este liderul religios al grupului Hezbollah. Are legături foarte strânse cu toți conservatorii religioși din Iran, continuă ea aruncând o privire președintelui. Probabil că ați citit notele referitoare la el din PDB.

Kennedy se referea la memoriile zilnice ale președintelui (President’s Daily Brief), un rezumat al serviciilor de informații trimis în fiecare dimineață la Casa Albă.

— Îmi amintesc numele, încuviință președintele.

Kennedy apăsă din nou tasta și o nouă fotografie apăru pe ecran, de data aceasta a unui bărbat mult mai tânăr, chipeș și fără barbă.

— Acesta este Rafique Aziz. Fotografia e din anii ’70, când Aziz era student la electronică la Universitatea Americană din Beirut.

Președintele încuviință gânditor și spuse:

— Am auzit multe despre acest individ.

— Ei bine, poate nu ați auzit cu ce se ocupă în ultima vreme, spuse Kennedy arătând spre seria de fotografii care rulau acum pe ecran, imagini cu autobuze arse și corpuri însângerate, grotești. Aceste bombardamente au fost conectate cu grupul palestinian Hamas. Acesta și-a intensificat atacurile în ultima vreme, într-un efort masiv de a opri procesul de pace din Orientul Mijlociu. În trecut, Hezbollah și Hamas nu au făcut mare lucru pentru a-și susține reciproc cauzele. Până recent. În clipa în care lucrurile s-au calmat în Beirut, Aziz și Harut au început să caute o nouă modalitate de a continua lupta. Și au găsit-o în 1996, după ce Israelul l-a asasinat pe liderul mișcării Hamas, Yehya Ayyash. Hamas a devenit și mai militant, în încercarea sa de a scoate Israelul din Fâșia Gaza și Cisiordania. În ultima vreme, israelienii au observat un nivel crescut de sofisticare a bombelor și tacticilor Hamas. Opinia noastră este că responsabilul e Rafique Aziz.

Kennedy făcu o pauză și se pregăti să lanseze bomba.

— Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, avem informații că Saddam Hussein s-ar fi oferit să finanțeze anumite acțiuni ale grupării.

Președintele Hayes dădu din cap și se încruntă.

— Și asta nu e tot, continuă Kennedy. Oferta are o condiție: ca atacurile să fie asupra Statelor Unite, *în interior*.

Informația ridică brusc sprânceana stângă a președintelui Hayes.

— De unde aveți această informație?

Kennedy se uită spre Stansfield, iar acesta răspunse:

— NSA a interceptat niște mesaje, iar noi le-am verificat prin câteva dintre contactele noastre externe.

— Minunat, oftă Hayes încruntat. Ce altceva?

— Acum două zile, omul nostru din Iran ne-a informat că s-ar putea să-l fi identificat pe Harut, iar astăzi, puțin mai devreme, a confirmat informația.

Președintele își încrucișă brațele la piept.

— Suntem absolut siguri că e Harut?

— Da, domnule președinte, răspunse Kennedy încrezătoare.

Hayes își lăsă privirea să alunece spre harta Iranului și o studie o clipă, după care reveni la Kennedy.

— Presupun că nu ai convocat această întâlnire doar ca să-mi spui că e posibil să-l fi găsit pe tipul ăsta.

— Corect, domnule. Pentru noi e o ocazie pe care o așteptam de mult timp. Dacă nu punem mâna pe el acum, s-ar putea să nu mai avem o a doua șansă.

Kennedy se opri o clipă pentru a se asigura că președintele înțelege gravitatea situației.

— Împreună cu Generalul Campbell, am pus la cale un plan pentru a-l ridica pe Harut, spuse ea schimbând imaginea de pe ecran.

O a doua hartă a Golfului Persic apăru, de data aceasta cu șase marcaje pe ea. Kennedy se uită spre Generalul Campbell și încuviință din cap.

Campbell se ridică și, cu postura lui dreaptă de militar, înaintă spre ecran.

— Domnule președinte, începu el odată ajuns acolo, Harut, ca și Saddam, nu stă niciodată în același loc mai mult de trei sau patru nopți. Este pentru prima oară în peste un deceniu când am reușit să-i urmărim mișcările mai mult de 24 de ore și să ne aflăm în poziția de a face ceva cu această informație, continuă el arătând spre hartă. Avem două elicoptere ale Aripii de Operațiuni Speciale care au părăsit Arabia Saudită și sunt pe cale să ajungă la Independence, care patrulează în zona Golfului Persic.

Generalul arătă spre unul dintre punctele marcate pe hartă ca fiind locația portavionului cu propulsie nucleară Independence.

— Iar aici, continuă generalul arătând spre un alt punct aflat aproape de coasta iraniană, marcat printr-un semn albastru, de forma unui trabuc, aici este USS Honolulu. Așa cum vedeți, nava nu se mai află în apele internaționale, ci la aproximativ 3 km de țărm, așteptând ordinul de a-și lansa încărcătura.

În timp ce Campbell își continua discursul, președintele Hayes avu o senzație ciudată, de déjà-vu. Visase la acest moment ani de zile și era îngrozit de el. Ideea de a trimite trupe americane în teritoriu inamic nu-i surâdea deloc, nu avea nimic mistic, glorios sau satisfăcător în ea. Urmau să moară oameni în seara aceasta din cauza ordinului său. Inamicii, cu siguranță, și poate chiar unii dintre soldații săi.

Președintele ascultă cu atenție spusele generalului și încercă să gândească obiectiv. Hayes era pasionat de istorie și știa că dezideratul de a nu folosi niciodată forțele armate era utopic. Dacă nu acționa în seara aceasta, putea pune în pericol viețile compatrioților săi. Terorismul trebuia confruntat. Era o decizie pe care nu avea cum să o evite.

Golful Persic, ora 3:16 (*ora locală*)

În orașul iranian Bandar Abbas, aflat pe malul mării, un bătrân își târâia alene picioarele pe o stradă prăfuită. Era îmbrăcat într-o *djellaba* albă și murdară, un soi de robă lungă și largă care îi ajungea până la glezne. Un turban cafeniu îi acoperea capul și fața; în picioare avea o pereche de sandale de piele, uzate și prăfuite. Vântul bătea dinspre Golful Persic, iar cerul nopții era plin de nori grei.

Bătrânul ramolit mormăi ceva ca pentru el în persană, limba locului, și continuă să înainteze chinuit. Dar așa cum se întâmplă de multe ori în viață, aparențele erau înșelătoare. Sub turbanul și *djellaba* zdrențuite se aflau 85 de kilograme de masă musculară încordată ca un arc. Mitch Rapp, un american de 31 de ani, nu făcuse duș de o săptămână. Tenul său bronzat era acum acoperit cu un strat de murdărie, iar părul și barba negre erau înspicate cu șuvițe argintii, care îl făceau să pară de două ori mai bătrân decât era.

Dimineața târziu și în prima parte a după-amiezii, americanul dormea într-un apartament mic. Spre seară începea să cutreiere străzile cu un sac din pânză maronie în spate, adunând cutii goale și sticle. În timp ce juca rolul de vagabond, adopta o postură gârbovită și o atitudine timidă. Dar ochii și mintea îi erau alerte. Scana cu privirea ușile și ferestrele și asculta conversațiile din jur – așteptând un indiciu. Care apăruse cu două zile în urmă. Rapp căuta un bărbat – un bărbat pe care voia să îl ucidă.

În căutarea acestui individ, Rapp ajunsese în unele dintre cele mai dure și murdare orașe din Orientul Mijlociu, Africa de Nord și Europa. În proces, fusese împușcat, înjunghiat și vânat, dar în tot acest timp, prada lui reușise să îl evite. În urmă cu șase luni, într-o noapte ploioasă la Paris, Rapp avusese șansa de a-l prinde, dar o irosise. Un moment de ezitare, de indecizie prostească îi permisese lui Rafique Aziz să scape la limită. Rapp jurase că nu va mai permite niciodată să se întâmple acest lucru. Data viitoare avea de gând să apese pe trăgaci – cu martori nevinovați în cale sau nu.

În această noapte, Rapp era hotărât să ia din nou urma individului. Apropiindu-se de casa pe care o descoperise cu două zile mai devreme, Mitch scană acoperișurile și ferestrele cu privirea, în căutare de santinele pe care poate le ratase la

vizitele anterioare. Mirosul sărat al aerului amestecându-se cu cel de canalizare îi înteți instinctele. Se afla pe teritoriu inamic, urma să intre direct în cușca leului. Străzile pe care mergea aparțineau Hezbollah-ului, unul dintre cele câteva grupuri islamice militante care dominau dedesubturile politicii din Orientul Mijlociu. Gruparea teroristă ucisese mii de oameni în jihad – războiul lor sfânt. Aceasta era fortăreața lor, în mizerabilul oraș Bandar Abbas. Rapp învățase devreme în profesia sa că inamicii erau mai vulnerabili acasă – era o probabilitate mare ca aici să se simtă comod și să lase garda jos. În această seară, el avea să intre în casa lor, neanunțat și neinvitat.

Rapp își ajustă turbanul astfel încât să îi rămână vizibili doar ochii. Apoi luă colțul și continuă să își târâie picioarele în modul specific unui om de două ori mai în vârstă ca el. Câteva case mai în față, un bărbat stătea pe un scaun pliant și ținea o mitralieră AK-47 pe genunchi.

Rapp bâigui ceva în persană, încercând în mod intenționat să îi atragă bodyguardului atenția asupra prezenței sale. Bărbatul îi auzi pașii apropiindu-se și îndreptă arma în direcția zgomotului. Vagabondul care bolborosea apăru din umbră, iar bodyguardul se relaxă, coborându-și mitraliera înapoi pe genunchi. Era musafirul lui nebun de la miezul nopții, încă un moș inutil.

Pe măsură ce Rapp se apropie de bărbat, își trase turbanul de pe gură. Zâmbi, afișând niște falși dinți cariați, salută santinela înarmată și își văzu de drum. Bărbatul mătăhălos încuviință și se lăsă înapoi pe spate, sprijinindu-și capul de zidul casei.

Rapp înaintă greoi, dar în tot acest timp ochii lui alerți inventariau toate detaliile străzii. Observa toate ferestrele și ușile. Încerca să privească atent dincolo de draperii, în umbre. Dacă era o capcană, acolo l-ar fi așteptat inamicii.

Rapp intră pe o stradă mai îngustă. La vreo 20 de metri în față, americanul se aplecă în timp ce intră pe o alee care fusese construită cu mult înainte de apariția mașinilor. Pasajul cu aspect de tunel avea o lățime puțin mai mare de un metru și era cufundat în beznă. Încetinind pasul, Rapp se opri lângă al doilea alcov pe dreapta și închise ochii. Lăsă jos sacul cu sticle și cutii și ascultă cu atenție, strângând și mai tare ochii, încercând să grăbească procesul de adaptare la întuneric.

Situation Room, Casa Albă

Generalul Campbell încheie ședința informativă cu privire la misiune și rămase lângă Kennedy în capătul încăperii. În ultimele 24 de ore munciseră aproape non-stop pentru a pregăti totul, dar acum totul depindea de președinte, care analiza argumentele pro și contra. După un minut de tăcere, președintele Hayes privi spre Directorul Stansfield și întrebă:

— Cine e omul pe care îl avem pe teren?

Stansfield închise dosarul cu rezumatul misiunii și îl puse pe masă.

— Este unul dintre cei mai buni agenți ai noștri. E fluent în trei limbi străine și înțelege vreo șase dialecte locale suficient de bine cât să se descurce.

— E american?

— Da.

Președintele încuviință alene, apoi puse întrebarea de un milion de dolari.

— În loc să ne expunem încercând să punem mâna pe Harut…

Hayes se opri o clipă și își formulă gândurile în cel mai diplomat mod cu putință:

— Ce-ar ca omul vostru – președintele o privi pe Kennedy. Care este numele lui?

— Numele de cod este Iron Man.

— Ce-ar fi ca acest Iron Man… să îl elimine pe Harut? spuse Hayes, privind precaut în jur,

conștient că sugestia sa era împotriva legii.

— Am luat și noi în calcul această opțiune, domnule președinte, dar mai există o chestiune despre care nu am discutat, zise Kennedy, privind spre șeful său.

Stansfield se lăsă pe spate scaunului, stând picior peste picior.

— Abia recent am aflat anumite informații, spuse el calm, asociate direct cu această operațiune. Ieri am primit un telefon de la unul dintre omologii mei de peste hotare. Am fost informat că Hamas vizează Washingtonul pentru un atac terorist. Nu se știe când și unde va avea loc atacul, dar avem o sursă care poate confirma această informație secretă.

Hayes dădu din cap și înjură în barbă.

— De unde ai această informație?

— Prietenii noștri israelieni mi-au adus-o la cunoștință în urmă cu câteva săptămâni, iar în această dimineață ne-a fost confirmată de britanici.

— Elaborează, te rog, spuse Hayes, făcându-i semn să continue.

— Israelienii au prins un comandant al Hamas-ului într-una dintre raziile efectuate în Cisiordania în urmă cu o lună. În timp ce îl interogau, el a făcut câteva referiri la un atac plănuit aici, în Washington. Nu au putut scoate mai mult de la el în această privință, cu excepția faptului că omul din spatele operațiunii este nimeni altul decât Rafique Aziz.

Președintele Hayes se răsuci pe scaun și ridică privirea spre micul ecran pe care rulau imaginile carnagiului rămas în urma unui atentat cu bombă din Israel. Simplul gând că așa ceva s-ar putea întâmpla la Washington, D.C., îi făcu sângele să îi clocotească în vene.

— Acest lucru, continuă Stansfield, se potrivește cu raportul NSA conform căruia Saddam s-a oferit să finanțeze orice atac terorist executat pe teritoriul Statelor Unite.

Hayes îl privi pe directorul CIA și se ridică de pe scaun. Își aminti să rămână calm. Saddam devenise ghimpele din coasta Americii și era momentul să se ocupe de el într-o manieră mai lipsită de scrupule. Sarcasmul i se simți în glas când spuse:

— E pur și simplu minunat.

Hayes nu se putea gândi decât la cum ar fi dacă terorismul dement din Orientul Mijlociu ar lua cu asalt străzile Americii. Știa că nu poate permite sub nicio formă să se întâmple acest lucru – și singura posibilitate era să atace primul, pe teritoriul inamicului.

Irene Kennedy asculta numai pe jumătate conversația dintre cei doi generali, șeful ei și președinte. În acest moment era mai preocupată de Mitch Rapp. Era recrutul ei și începuse să țină mult la el. Conexiunea dintre ei nu avea nicio tentă sexuală, era mai degrabă legătura dintre doi oameni care trecuseră prin multe experiențe împreună.

Kennedy își petrecuse aproape jumătate din tinerețe în Orientul Mijlociu, întrucât tatăl ei fusese mutat de la o ambasadă la alta. Ca fiică a unui angajat al Departamentului de Stat[5], nu văzuse nimic neobișnuit la acest lucru, din moment ce majoritatea prietenilor ei trecuseră prin experiențe similare. De fapt, lui Kennedy îi plăcuse mult să crească în Orientul Mijlociu. Dar, din păcate, toate acele amintiri dragi se năruiseră în aprilie 1983, când o mașină capcană explodase la Ambasada SUA în Beirut. Tatăl ei murise în explozie, iar viața i se schimbase pentru totdeauna.

Furia resimțită în urma tragediei o condusese spre CIA și nu durase mult ca cei de la Langley să ia o decizie în privința sa. Kennedy petrecuse 12 ani în Orientul Mijlociu, avea un doctorat în studii arabe și era motivată. Fusese alocată contraterorismului încă de la început. Acum, după

16 ani în cadrul agenției, conducea Centrul de Contraterorism.

Dar aceasta era doar o parte din povestea ei – partea care fusese raportată comitetelor legislative de supraveghere. O slujbă separată care intra în competența ei era responsabilitatea pentru Echipa Orion, una dintre cele mai secrete organizații din cadrul CIA. Doar o mână de oameni știau despre existența grupului și așa trebuia să rămână pe termen nedeterminat. Grupul fusese format de Directorul Stansfield ca reacție la un alt incident terorist: prăbușirea avionului Pan Am 103 deasupra orașului Lockerbie din Scoția, în decembrie 1988. Kennedy fusese pusă la cârma proiectului și instruită să alcătuiască un grup cu o sarcină unică – vânarea și eliminarea teroriștilor. După cum spusese Stansfield la acel moment, „Există anumiți oameni aici, în Washington, care au decis că e momentul să trecem în ofensivă". Kennedy nu întrebase niciodată cine erau acești oameni și nici nu fusese dornică să afle. Știa doar că ea însăși fusese de acord cu strategia și că era dispusă să riște totul pentru a ajuta la implementarea ei. Acel risc era foarte real și deloc nesemnificativ. Dacă oamenii nepotriviți din Capitol Hill[6] sau de la Departamentul de Justiție[7] ar afla vreodată de Echipa Orion, ar deschide o anchetă, iar capul lui Kennedy ar fi primul care ar cădea.

Adevărul era că poporul american nu avea un stomac suficient de tare pentru escapadele lui Mitch Rapp și ale Echipei Orion. În grandomania politică ce s-ar crea dintr-o anchetă a congresului, toată lumea ar uita că acesta era un război. Echipa ar fi portretizată ca un grup de agenți criminali, cu un dispreț total față de Constituție. Cineva ca Rapp, care exact în acest moment își risca viața, ar fi mâncat de viu de liberali și conservatori oportuniști, aflați în căutarea celor 15 minute de faimă.

Kennedy simțea pe umerii ei povara responsabilității pentru Rapp. Ea îl descoperise în iarna lui 1988 la Syracuse University. Nu Mitch găsise CIA – așa cum i se întâmplase ei după moartea tatălui – ci ei îl găsiseră pe el. Treizeci și cinci de studenți de la Syracuse își pierduseră viața în atentatul Pan Am Lockerbie, printre ei numărându-se și iubita din liceu a lui Rapp. Kennedy fluturase perspectiva răzbunării pe sub nasul unui Rapp îndurerat, iar el acceptase șansa fără să stea pe gânduri. Acum, după zece ani, îl transformaseră probabil în cel mai eficient și letal asasin din istoria modernă a agenției.

Președintele Hayes auzise destul. Cântări implicațiile un moment îndelung. Dacă ar alege să nu acționeze, ar putea pune în pericol viețile multor compatrioți. Da, ar putea pierde oameni în această seară, dar aceștia știuseră de la bun început la ce riscuri se înhamă. Dacă ar alege să stea deoparte, l-ar putea costa vieți civile. Hayes știa ce avea de făcut.

— Generale Campbell, întrebă președintele pe un ton sobru, ce crezi că ar trebui să facem?

— Cred că este o oportunitate pe care nu o putem rata, domnule președinte, răspunse Campbell pe tonul său răspicat.

— Dr. Kennedy, presupun că ești de părere că ar trebui să acționăm? întrebă Hayes.

— Da, domnule.

— Thomas? spuse Hayes, privind spre directorul CIA.

Stansfield tăcu pentru o clipă, apoi încuviință din cap.

În cele din urmă, președintele se întoarse spre Generalul Flood.

— Jack, tu ce părere ai?

Flood își împreună mâinile și le puse pe masă cu zgomot.

— Cred că ar trebui să-l înhățăm.

Președintele își întoarse privirea spre harta Iranului de pe ecran, mijind ochii și gândindu-se la riscuri. După douăzeci de secunde de tăcere, spuse:

— Sunteți autorizați să acționați.

De îndată ce încheie propoziția, Kennedy și Campbell puseră mâna pe telefoane și dădură undă verde misiunii prin intermediul diverșilor jucători și comandamente implicate.

Stansfield împinse pe masă două foi albe de hârtie. Erau identice. Una era pentru raportul președintelui, cealaltă pentru a lui însuși. Hayes scoase un stilou din buzunarul de la piept și semnă ambele hârtii. Documentul aparent neinteresant era o directivă prezidențială, impusă de lege de fiecare dată când președintele autorizează orice tip de misiune sub acoperire. Aceste simple documente reprezentaseră o sursă de controversă la Washington de-a lungul anilor.

— Când aveți de gând să înștiințați comisiile? întrebă Hayes.

Conform legii, comisiile Senatului și Camerei trebuiau informate cu privire la acțiunea intenționată înainte ca aceasta să aibă loc. Dar aici era un teritoriu mai gri decât cerul Londrei și adesea încălcat, uneori din motive întemeiate.

Stansfield își puse copia semnată într-un dosar și spuse:

— Din fericire, domnii în cauză au cu toții planuri în seara asta. În aproximativ o oră, îi voi suna pe consilierii lor pentru a-i anunța că trebuie să le vorbesc. Dacă totul merge bine, nu vor putea ajunge la Langley decât după ce oamenii noștri vor fi încheiat deja misiunea.

— Bun, spuse președintele și se ridică, ajustându-și manșetele cămășii. Eu și soția mea vom participa la un eveniment la Kennedy Center. De unde veți monitoriza misiunea?

— De la Langley, răspunse Stansfield.

— Să mă țineți la curent. Și baftă, încheie Hayes și părăsi încăperea.

2.

Strâmtoarea Ormuz, Golful Persic

Vântul mătura suprafața întunecată a apei în timp ce nori învolburați și joși brăzdau cerul. O pătură mai înaltă de nori luase direcția nord-vest, spre largul Golfului Persic, iar cei joși înaintau dinspre Strâmtoarea Ormuz, presărată cu insulițe, spre țărmul Persiei antice, actualul Iran. Luna trăgea cu ochiul printre ocazionalele spărturi din nori. Odată cu vântul șuierător, veni și ploaia, dezlănțuindu-se în diverse grade de intensitate. Nu era o noapte bună să fii pe apă.

Vârful unui catarg apăru din mijlocul valurilor înspumate și continuă să se ridice, asemenea înotătoarei dorsale a unui rechin. Spuma albă se învolbura în jurul unui obiect îngust, fixat în partea superioară a catargului. Ridicându-se la înălțimea maximă a valului, de aproximativ trei metri, acesta începu să cerceteze cerul nopții. Era o antenă ESM (Electronic Support Measures) menită să detecteze emisiile radio. După câteva secunde, obiectului îngust i se alătură un altul. Acesta scană orizontul la 360 de grade, apoi ambele catarge se scufundară la fel de repede cum apăruseră.

Sub suprafața furtunoasă, un echipament foarte costisitor urmărea silențios coasta Iranului. Neștiut de nimeni, în afară de echipajul său, submarinul de atac clasa 688 tocmai își lansase încărcătura letală. În timp ce submarinul viră înapoi spre apele internaționale, două capete ieșiră la suprafață, urmate de încă trei. Valurile se înălțau și se retrăgeau în jurul lor în vreme ce se grupară în cerc. Unul dintre bărbați se lupta cu un sac negru; desprinse cureaua care îl ținea strâns și trase de o coardă. Mica barcă gonflabilă începu să se umple cu aer. În mai puțin de un minut, se umflă complet, iar doi dintre bărbați începură procesul de a-i atașa

un mic motor exterior în partea din spate, în timp ce al treilea pregăti rezervorul pentru combustibil. Valurile împingeau barca în toate direcțiile, dar echipajul muncea neabătut.

De îndată ce motorul fu fixat, ultimii doi bărbați se urcară în barcă, costumele de scafandru făcându-i aproape invizibili pe fundalul cauciucului negru. Motorul fu ambalat de trei ori și se trezi la viață din a doua încercare. Bărbatul din spate răsuci maneta de accelerație, propulsând barca în sus pe un val.

Locotenent-comandorul Dan Harris se ținea de una dintre chingile din partea frontală a bărcii și verifică busola pe care o avea prinsă la încheietura mâinii. Apoi privi micul dispozitiv GPS prins lângă busolă, care se folosea de 18 sateliți ce orbitau în jurul Pământului la 16.000 km în spațiu pentru a-i oferi locația exactă, cu o aproximație de 4 m. Submarinul îi lăsase pe Harris și oamenii lui la 30 m distanță de locul unde ceruse el. Harris rânji sub barba deasă, gândindu-se la profesionalismul demonstrat de acei marinari obsedați de control de pe submarin. De la căpitan la ultimul matelot, băieții erau niște perfecționiști.

Musculosul comandor strânse chinga mai tare în timp ce barca se izbi frontal de un val. Dan Harris, absolvent al Academiei Navale din Annapolis, promoția ’81, era ceea ce s-ar putea numi o ciudățenie a naturii. Cultivat și necivilizat deopotrivă, calm și irascibil, furios și liniștit, sentimental și rațional, compătimitor și nemilos – pe scurt, era așa cum dicta fiecare situație în parte. Învățase observându-i pe comandanții dinaintea lui. Forțele Navale erau o imensă birocrație, iar dacă voiai să comanzi în stilul tău, trebuia să petreci foarte mult timp gâdilând orgoliile amiralilor care scriau ordinele. Locotenent-comandorul Dan Harris știuse foarte bine cum să își joace cărțile, de aceea era acum în mijlocul acțiunii, în timp ce colegii lui înțepeneau pe

scaunele din spatele birourilor din Little Creek și Coronado.

Mica barcă de cauciuc se izbi iar de un val și un potop de apă rece și sărată îi împroșcă pe cei cinci membri bărboși ai forței contrateroriste ultrasecrete numite SEAL 6. Harris își șterse apa de pe față, iar coada de cal îi flutură în aer. Cei cinci bărbați care înfruntau marea învolburată în această noapte furtunoasă erau cunoscuți în domeniul operațiunilor secrete drept pletoșii SEAL. Lor le era permisă încălcarea regulilor armatei cu privire la părul facial și la lungimea podoabei capilare, tocmai pentru acest gen de misiune. Erau cei mai buni soldați din domeniu și, în consecință, erau alocați celor mai clandestine și mai dure misiuni.

Bărbații aveau trăsături similare, dar, la prima vedere, cele mai notabile erau tenul închis la culoare, părul și barba negre. Harris îi alesese personal, iar pentru misiunea aceasta călătoreau cu un echipament minim. Îi luase cu el pe cei mai buni. Nu era loc pentru greșeli.

Bandar Abbas, Iran

Un val mare se sparse pe plajă, trimițând un șuvoi de apă sărată în aer. Mitch Rapp își ajustă turbanul și își șterse apa de pe față. Scană coasta cu privirea, asigurându-se că este singur. Porni spre debarcaderul nordic; se opri, luă de jos o doză goală de suc și o puse în sacul lui, apoi își reluă mersul aparent chinuit. Când ajunse la debarcaderul cu pricina, cocoțat pe picioare înalte din lemn, o luă pe sub el și merse să verifice partea opusă. Apoi se întoarse și porni în susul plajei pentru a verifica micile firide în care structura de lemn era fixată de fundația de beton. Rapp petrecu următoarele zece minute verificând metodic fiecare colțișor al structurii. El alesese zona de debarcare și era responsabilitatea lui să se asigure că nu vor exista surprize.

Rapp se uită la ceas în timp ce vântul șuiera printre pilonii de lemn. Totul era în grafic. Mitch sacrificase aproape zece ani din viață pentru acest moment, nu avea de gând să rateze ocazia.

Golful Persic

Portavionul cu propulsie nucleară USS Independence brăzda apa învolburată. În ultimele 23 de zile, acesta patrulase partea nordică a golfului împreună cu escadra de atac formată din douăsprezece nave și două submarine. În noaptea precedentă, grupul primise ordin să pornească într-o razie spre sud și est, înapoi spre Strâmtoarea Ormuz.

Cu doar trei ore în urmă, sub acoperirea întunericului, imensul portavion recuperase două elicoptere U.S. Air Force, care acum se odihneau pe punte. Ambele erau vopsite într-un cafeniu fad, cu dungi de un maroniu mai închis. Aparțineau Aripii de Operațiuni Speciale – oamenii responsabili de introducerea și extragerea comandourilor americane în și din cele mai periculoase zone de pe glob. Primul și cel mai mare dintre elicoptere era un MH-53J Pave Low. Cu un preț de aproape 40 de milioane de dolari, Pave Low era considerat cel mai avansat elicopter militar din lume. Era nevoie de un echipaj de șase membri pentru a pilota acest aparat uriaș și complex, iar sistemul lui de navigație rivaliza cu al celor mai avansate bombardiere din arsenalul Statelor Unite. Pave Low era echipat cu Enhanced Navigation System (ENS), un sistem computerizat complex al Forțelor Aeriene, care folosea douăzeci de tehnologii individuale, cum ar fi navigația Doppler, radiogoniometre automate, GPS și o puzderie de busole și giroscoape, pentru a le spune piloților locația exactă în care se aflau la orice moment în timp.

Datorită acestui sistem de navigație performant, piloții Aripii de Operațiuni Speciale pot zbura sute de kilometri la mică înălțime, în cele mai aspre condiții climatice, și pot ateriza exact la țintă, cu câteva secunde înainte de momentul extragerii sau infiltrării. În cazul operațiunilor speciale, această precizie făcea diferența între succes și eșec. Sau, mai precis, între viață și moarte. Era nevoie de un pilot excepțional pentru a manevra acest elicopter masiv și complex, iar Forțele Aeriene se asigurau întotdeauna că doar cei mai talentați și antrenați piloți preluau controlul asupra acestor minunății tehnologice.

Cel de-al doilea elicopter avea cam două treimi din dimensiunea impunătorului Pave Low. MD-500 Pave Hawk era echipat cu o versiune diminuată a ENS. Acest aparat de zbor mai mic și mai agil avea să fie foarte util misiunii din această seară. La bordul ambelor elicoptere, piloții și echipajul revizuiau metodic fiecare element al listelor de verificare. Chiar și cea mai mică eroare putea să aibă drept consecință moartea sau, și mai grav, un incident internațional.

Coasta iraniană

Dan Harris duse binoclul cu infraroșu la ochi și încercă zadarnic să cerceteze zona de debarcare. Deși erau la doar câteva sute de metri de țărm, nu vedea mai nimic. Barca era împinsă de colo-colo de valurile agitate, astfel că îi era imposibil să țină binoclul stabil. De fiecare dată când reușea să încadreze o porțiune de țărm, barca se mișca.

Harris puse binoclul într-un rucsac impermeabil, apoi scoase din manșeta de la gât a costumului de scafandru casca stației radio securizate Motorola MX300 și o duse la urechea stângă, încercând să acopere zgomotul apei și vântului, strigă:

— Iron Man, aici Whisky 5. Mă recepționezi? Terminat.

Laringofonul de la gât îi preluă cuvintele și le transmise. Apoi recepția radio pârâi, iar în cască sosi răspunsul:

— Whisky 5, aici Iron Man. Te aud foarte clar. Terminat.

Harris se întoarse cu spatele contra vântului, sperând să poată auzi mai bine.

— Suntem în poziție, Iron Man. Care este starea zonei de debarcare?

— Totul e sigur.

— Recepționat. Ne vedem în cinci, spuse Harris, apoi trase de manșetă și puse casca la loc. Luați-vă echipamentul și să-i dăm drumul, strigă întorcându-se spre oamenii săi.

Toți bărbații își verificară echipamentele de înot și își puseră înotătoarele și măștile de scufundare. Când toată lumea dădu semnalul OK, Harris le dădu ordinul. Odată coborâți în apă, soldații SEAL își scoaseră cuțitele de luptă K-bar și înțepară lateralele bărcii. Aerul începu să iasă șuierând din ea. După zece secunde, motorul greoi trase barca dezumflată spre fundul apei.

Era destul de greu să vezi țărmul din barcă; din apă era aproape imposibil. Toți membri echipei reținură coordonatele busolei, iar Harris îi ordonă celui mai bun înotător al său să preia conducerea. Cei cinci bărbați înotau în formație strânsă, verificându-și poziția pe măsură ce înaintau. După câteva minute de înot greoi, se apropiară de partea sudică a debarcaderului și se aliniară pentru a prinde un val. La unison, cei cinci soldați SEAL încălecară unul pe burtă. Unul câte unul, fură purtați blând pe plajă și, asemenea aligatorilor, își croiră drum prin nisipul umed până ajunseră în siguranță sub structura de lemn, departe de orice privire curioasă.

În tăcere, fiecare adoptă o poziție de acoperire defensivă, pregătiți să tragă cu mitralierele Heckler & Koch MP10 de 10 mm. Atașate de țevile armelor erau amortizoare negre și groase, care

puteau fi utilizate și în apă. Doi dintre ei se furișară târâș pe partea nordică, doi rămaseră pe cea sudică, iar Harris trecu la mijloc. Cu toții rămaseră la linia unde apa atingea țărmul.

Valurile continuau să se spargă pe plajă, ropotul lor răsunând printre stâlpii debarcaderului. Apa îl învăluia pe Harris, lăsându-i la suprafață doar capul și arma, apoi se retrăgea înspumată, lăsând locul altui val câteva secunde mai târziu. Harris privi în stânga, studiind labirintul din lemn acoperit de scoici și sedimente. Îi era greu să audă din pricina valurilor și vântului. În timp ce analiza pilonii din lemn, locotenentul SEAL auzi un fluierat slab, urmat de încă două. Apoi, la 10 m distanță, un bărbat în robă albă ieși de după un pilon și îi făcu cu mâna. Harris își ținu arma îndreptată spre capul individului.

Mitch Rapp se apropie cu brațele ridicate și palmele deschise. Spuse suficient de tare cât să poată fi auzit peste sunetul valurilor:

— Danny, băiete.

Harris își luă ochii de pe Rapp pentru o secundă, verificând zona stânga-dreapta. Apoi se ridică într-un genunchi și spuse:

— Mă bucur să te văd, Mitch.

Rapp era printre puținii oameni din comunitatea serviciilor de informații în care Harris avea încredere. Această încredere avea la bază două aspecte. Primul era acela că Rapp, ca și Harris și oamenii săi, chiar își risca viața pe teren. Al doilea era că Harris îl văzuse pe Mitch în acțiune și știa cât de eficient este – letal de eficient.

— Nu avem prea mult timp de pierdut, așa că haideți să vă schimbați și să-i dăm drumul.

Harris se ridică și fluieră, apoi le făcu semn oamenilor săi să îl urmeze. Rapp îi conduse pe cei cinci SEAL la firidele formate în punctul unde cheiul se unea cu drumul. În timp ce ei se schimbară, Rapp stătu de veghe. Toți își rulară costumul pe picioare și pe brațe, apoi își scoaseră

djellaba, sandalele și turbanul din rucsac. În câteva minute erau complet deghizați și gata de plecare.

Rapp strânse grupul într-un cerc. Lucrase cu toți cei cinci membri SEAL în misiuni anterioare și îi salută pe fiecare în parte. Harris își adusese cei mai buni patru oameni. În dreapta lui Rapp era Mick Reavers, un bărbat masiv, de aproape 115 kg. Lângă Reavers erau Tony Clark și Jordan Rostein, amândoi de statură medie și experți în demolări subacvatice, tovarăși de înot încă din BUD/S (Basic Underwater Demolitions School) – cum era cunoscut programul de pregătire în comunitatea SEAL. Ultimul era micul Charlie Wicker, cunoscut prietenilor drept Slick. Înalt de doar 1,70 m, Wicker avea mai puțin de 70 kg, dar compensa prin talent. Slick putea să se cațăre, să se târască și să tragă cu arma mai bine decât oricine altcineva din Echipa SEAL 6 sau Delta Force. Probabil că era cel mai bun lunetist din domeniu, recunoaștere care venea împreună cu un respect straniu din partea altor soldați, care aveau tendința de a-i evita pe lunetiști. Instinctul de supraviețuire le spunea că nu e o idee bună să se pună cu cineva care te poate lăsa lat cu un glonț în cap tras de la 1 km distanță.

Harris și oamenii săi fuseseră puși la curent cu noutățile în timp ce erau la bordul USS Honolulu. Datorită informațiilor transmise de Rapp de pe teren și imaginilor de înaltă rezoluție prin satelit ale orașului Bandar Abbas, Harris și ceilalți SEAL își coordonaseră planul cu al lui Mitch înainte de a părăsi nava.

Rapp se lăsă într-un genunchi, își privi compatrioții bărboși și întrebă:

— Vreo întrebare înainte să pornim?

Toți cei cinci negară scurt din cap. Rapp încuviință.

— Bun. Harry, să punem lucrurile în mișcare.

Harris își atinse microfonul de lângă gură și spuse:

— Bravo 6, aici Whisky 5. Care e poziția ta? Terminat.

După câteva secunde primi răspunsul:

— Whisky 5, aici Bravo 6. Suntem pregătiți de acțiune. Terminat.

— Care e ETA[8]-ul tău pentru extracția noastră? Terminat.

— Treizeci și două de minute. Repet, treizeci și două de minute. Terminat.

Harris își privi oamenii și pe Rapp, care ascultau aceeași conversație în căștile lor.

— Începeți numărătoarea inversă pentru extracție la semnalul meu. Terminat.

— Recepționat.

Cei șase bărbați de sub cheiul de lemn își sincronizară ceasurile digitale de mână, apoi Harris rosti clar și răspicat:

— Trei, doi, unu, start.

Apăsă butonul ceasului său și continuă:

— Ne vedem în treizeci și două de minute, Bravo 6. Slick, tu ieși primul. Dă-i drumul, spuse el, făcându-i semn să plece.

Lunetistul uscățiv se ridică și părăsi grupul fără să scoată un cuvânt. Două minute mai târziu plecară Tony și Jordan, iar în cele din urmă, Rapp, Harris și Reavers ieșiră de sub structura întortocheată din lemn.

3.

Golful Persic

Pe puntea portavionului Independence, rotoarele elicopterelor Pave Low și Pave Hawk începură să se miște ușor. După o jumătate de minut, elicele se învârteau deja la capacitate maximă, învolburând cămășile echipajului de pe punte, care înlătura furtunurile de alimentare și pregătea aparatele de zbor pentru decolare. Doi marinari se strecurară sub elicopterele camuflate în culorile deșertului și scoaseră calele metalice de un galben aprins din jurul trenului de aterizare. La bordul uriașului Pave Low, membrii echipajului își verificară armele. Din spatele trapelor de la babord și tribord se iveau două mini-tunuri de 7.62 mm, iar un al treilea era montat lângă rampa deschisă. Cei doi piloți, comandantul și trei membri ai echipajului de zbor purtau ochelari de noapte cu infraroșu, montați pe căștile de zbor. La 15 m distanță, în zveltul Pave Hawk se derulau aceleași verificări. Cei doi trăgători stăteau pregătiți cu armele îndreptate spre exterior, prin ușile laterale deschise – căștile de zbor bombate și ciudații ochelari cu infraroșu îi făceau să arate ca niște războinici tehnologici moderni și amenințători.

Pilotul elicopterului Pave Low dădu ordinul de plecare, iar o secundă mai târziu, uriașul aparat se ridică la 3 m deasupra punții portavionului, brăzdată de urme de combustibil. Pave Low se îndreptă imediat spre babordul navei în mișcare și se avântă cu botul în jos spre valuri. Pave Hawk imită manevra și își ocupă locul în formație, la 45 m urma primului aparat de zbor. Cele două elicoptere goniră spre est, către coasta Iranului, aproape atingând suprafața apei, invizibile pentru orice radar, în timp ce afișajul digital din carlingile lor ticăia descrescător.

Bandar Abbas, Iran

În clipa în care intrară pe o alee îngustă, o pală puternică de vânt le lipi robele largi de corp. Rapp își plecă privirea și miji ochii, norul de praf și nisip îi împroșcase fața. Din fericire, norii agitați încă acopereau cerul nopții, ascunzând luna. Cei trei americani, cu Rapp în frunte, mergeau pe străzile murdare cu armele ascunse. Rapp era înarmat ușor, având doar un cuțit și un pistol Beretta de 9 mm cu amortizor. Cei doi SEAL aveau mitralierele pregătite sub faldurile robelor. O luaseră pe o rută ocolitoare pentru a ajunge în poziția potrivită. Când ajunseră pe o alee aflată la câteva sute de metri de obiectivul lor, Harris verifică pozițiile celorlalți SEAL, iar Rapp folosi momentul pentru a lua legătura cu elicopterele.

Totul decurgea conform programului. Acum tot ce aveau de făcut era să stea și să aștepte. Rapp verifică ambele intrări pe aleea îngustă. Erau bine ascunși, nu îi vedea nimeni. Harris îl bătu pe umăr pe Mitch și îi arătă ceasul. Numărătoarea digitală arăta zece minute și patruzeci de secunde până la sosirea elicopterelor.

— Când vrei să pornim? întrebă Harris.

Rapp ridică trei degete, iar Harris încuviință din cap.

Mitch se sprijini de perete, închise ochii și se concentră asupra propriei respirații. Începu să își închipuie cum aveau să se desfășoare lucrurile. Cum avea să elimine bodyguardul, la ce să se aștepte odată ajuns în capul scărilor. Știa câte persoane vor fi înăuntru, dar niciodată nu putea fi sigur. De aceea erau aici Harris și oamenii lui. Rapp văzuse el însuși în timpul zilei că aproape fiecare om din cartier purta pistol sau pușcă. La urma urmelor se aflau pe teritoriu Hezbollah. Gândul îi făcu inima să i-o ia la goană, dar își reaminti în sinea lui că puțină teamă nu strică niciodată.

Când mai rămase un minut până la momentul stabilit, Harris verifică statusul celorlalți prin stație. Toți confirmară cu numele de cod. Apoi îi dădu OK-ul lui Rapp, care își aduse microfonul lângă gură.

— Slick, acoperă-mă. O iau în jos pe stradă, dar nu tragi decât dacă ceva merge prost.

Lunetistul cel firav alesese o casă din chirpici cu trei nivele, aflată pe un mic dâmb, la vreo 200 m distanță de casa în care voiau să dea buzna. Se cățărase cu ușurință pe burlan și se instalase în poziție pe acoperișul plat. Cu un covoraș din spumă poliuretanică sub coate și piept, Slick privea strada prin luneta cu infraroșu. Ținea mitraliera Galil aproape lipită de obrazul drept. Era o armă de fabricație israeliană, cu o magazie cu douăzeci de cartușe. Wicker își iubea Galilul. Trupele SEAL aveau și arme cu o precizie mai mare, dar niciuna nu era atât de solidă și compactă. Cu patul armei pliabil și biped atașat, mitraliera era ideală pentru această misiune.

Wicker îl ascultă pe Rapp în cască și mută luneta până luă în vizor tâmpla stângă a bodyguardului care stătea în fața casei lui Harut.

— Recepționat, Iron Man. Pare că gardianului îi e cam greu să stea treaz. În afară de el, strada e toată a ta.

— Recepționat, șopti Rapp, apoi își verifică ceasul, trase adânc aer în piept și se uită la Harris. Dă-mi un avans de zece secunde, apoi porniți.

Harris încuviință, iar Rapp dispăru după colț.

Acoperișul clădirii avea o margine ieșită în afară de aproximativ 15 cm. Wicker își făcuse toate calculele. Vântul șuiera cu o viteză de aproape 20 de noduri, ceea ce ar fi putut cauza probleme dacă nu ar fi compensat prin faptul că se afla la doar 200 m de țintă. Pentru Wicker, asta însemna aproape.

Rapp apăru în capătul opus al străzii, la 100 m de gardian, iar lunetistul își linse buzele și trase

ușor aer în piept, controlându-și respirația.

Rapp își reluă mersul greoi, târându-și picioarele pentru a-i atrage atenția bărbatului somnoros înainte de a ajunge aproape de el și a-l speria. Cu capul plecat și umerii gârboviți, Mitch mormăi ceva în persană, în timp ce ochii lui cercetau strada.

Bodyguardul se uită în direcția lui și se îndreptă ușor în scaun. Ridică arma spre Rapp, dar apoi îl recunoscu pe bătrânul nebun și o puse înapoi pe genunchi.

Scena se desfășura într-o manieră inofensivă, la fel ca în ultimele trei nopți. În timp ce înainta, Rapp continuă să mormăie și să își târască picioarele. Când ajunse la vreo 6 m distanță, îl salută pe bodyguard și, fără să îi dea șansa să răspundă, începu să vorbească despre vreme, în timp ce îi observa poziția pe scaun. Bărbatul avea picioarele întinse în față și toată greutatea spre spate. Nu ar fi putut să sară rapid în picioare.

La început, Rapp dădu impresia că va trece pe lângă el. Nu trădă niciun semn că s-ar opri decât atunci când ajunse în fața gardianului. Se apropie mai mult de el, parcă pentru a-l întreba ceva, privindu-l în ochi, și arătă spre capătul străzii cu mâna stângă. În același timp, mâna dreaptă i se strecură sub robă cu o mișcare aproape imperceptibilă. Apucând mânerul din cauciuc al cuțitului, Rapp scoase arma și făcu un pas înainte.

Dintr-o singură mișcare fluidă, lama ascuțită străpunse adânc gâtul bărbatului, chiar sub maxilar. Rapp îi acoperi gura cu mâna stângă și împinse cuțitul în sus, spre baza creierului. Apoi răsuci rapid mânerul, secționându-i trunchiul cerebral, iar trupul bărbatului deveni inert cu o ultimă convulsie. Rapp sprijini cadavrul de zid și îi scoase cuțitul însângerat din gât. Privind peste ambii umeri, șterse cuțitul pe roba maronie a victimei și îi acoperi rana cu turbanul.

Silențios, Rapp se strecură sub cadrul ușii și se ghemui. Un coridor îngust se termina cu niște trepte uzate din lemn, care duceau la apartamentul de la etajul al doilea. Mitch știa că nu putea urca treptele șubrede fără să își anunțe prezența, dar se așteptase la asta. Cercetă scara cu privirea, căutând cabluri declanșatoare ascunse, apoi băgă cuțitul înapoi în robă. Scoase Beretta cu amortizor din tocul de la coapsă, de sub *djellaba.* Câteva secunde mai târziu, Harris și Reavers i se alăturară.

Rapp se ridică și le făcu semn să îl urmeze. Spre surprinderea celor doi, Mitch tuși zgomotos și începu să urce treptele plângându-se în persană de noaptea friguroasă. Cei doi SEAL îl urmară îndeaproape, pregătiți să tragă în orice moment. Rapp continuă să urce până în capul scărilor, după care se asigură că Harris și Reavers sunt în urma lui. Apoi făcu un pas înapoi, ridică piciorul drept și lovi ușa. Șutul lui sparse cadrul și trimise ușa nevopsită în mijlocul camerei. Printr-o mișcare rapidă, Rapp păși în încăpere, plimbându-și Beretta stânga-dreapta.

Cei doi bărbați de la masa din bucătărie ridicară ochii somnoroși de la jocul de table din fața lor. Înainte să aibă timp să își ia armele, Rapp le trase câte un glonț în frunte. Trupurile lipsite de viață se prăbușiră de pe scaune, iar el traversă în fugă camera și trecu prin perdeaua zdrențuită care servea drept ușă dormitorului. Se lăsă la podea, se rostogoli o dată, se ridică într-un genunchi și începu să își caute ținta. O rază de lumină din bucătărie străbătea camera pe diagonală, iar Rapp văzu un braț mișcându-se în lumină și trase.

Fara Harut tocmai se întindea după arma sa, dar înainte să ajungă la ea, un glonț îi zdrobi încheietura dreaptă, îndepărtând-o de scopul ei cu o smucitură violentă. Bărbatul se retrase și își prinse mâna rănită cu cealaltă. Următoarea lui reacție fu să strige după ajutor, dar nu mai apucă să o facă.

Cu adrenalina pompându-i prin vene, Mitch Rapp sări de pe podea și îl lovi pe iranian în tâmplă cu patul pistolului. Harut se prăbuși sângerând.

Rapp îl auzi pe Harris strigând „liber” din spatele lui, iar Reavers făcu la fel din bucătărie. Cu mâna stângă, Mitch scoase o seringă din robă și îi îndepărtă capacul de plastic cu dinții. Apoi înfipse acul în gâtul lui Harut și apăsă pistonul. Sedativul avea să îl țină inconștient pentru următoarele două ore.

Rapp puse cu grijă capacul seringii și o ascunse înapoi în robă. Apoi începu să verifice camera, căutând documente care puteau fi utile. În noptieră găsi un pistol. Îi scoase magazia și îl aruncă în colțul încăperii.

Harris era acum la fereastra dormitorului, cu mitraliera pregătită.

— Raportați, spuse el în stația radio, apoi se întoarse spre Rapp. Bună treabă, Mitch. Mă bucur că am asistat la asta.

— Încă nu am ieșit de aici, Harry, spuse Rapp, continuând căutarea.

Harris rămase cu privirea ațintită asupra străzii, ascultând relatările oamenilor lui.

— În regulă, spuse el după ce terminară. Jordan și Tony, mișcați-vă fundurile aici. Slick, ține-mă la curent cu ce se întâmplă afară. Ne îndreptăm spre acoperiș.

Harris se întoarse în bucătărie și arătă spre scara mobilă montată pe peretele opus.

— Reavers, urcă pe acoperiș și testează stroboscopul… verifică să nu fie cabluri pe trapa aia înainte să o deschizi.

Reavers urcă pe scara scurtă și cercetă marginile trapei pătrate. După ce se asigură că nu era nicio capcană cu bombă, o deschise și urcă pe acoperișul plat.

Harris deschise ușa din spate la timp pentru a-i întâmpina pe cei doi oameni ai săi care urcau

treptele dărăpănate dinspre alee. Arătând spre scările din față și din spate, Harris spuse:

— Puneți explozibil pe ambele.

Apoi se întoarse pe călcâie și porni spre dormitor.

— Bravo 6, aici Whisky 5. Suntem pregătiți pentru extracție. Care e ETA-ul? Terminat.

Răspunsul elicopterelor veni imediat:

— Suntem la 72 de secunde distanță. Repet, 72 de secunde. Terminat.

Harris se uită la ceas. Aveau 15 secunde avans față de momentul planificat al extracției.

— Slick, ce se întâmplă afară?

Wicker scana împrejurimile prin luneta cu infraroșu.

— E liniște deocamdată.

În dormitor, Rapp începuse să îi lege un căluș la gură lui Harut și să îl încătușeze. Tocmai termina când Harris apăru în prag.

— Mitch, să mergem, elicopterele sunt pe drum.

— Înțeles, spuse el îndesând un teanc de documente la brâu.

Îl aruncă pe Harut peste umăr și îl scutură de două ori, până îl așeză într-o poziție bună, apoi porni spre scară. În clipa în care începu să urce, Rapp auzi în cască primul semn că vor avea probleme.

4.

Bandar Abbas, Iran

Cocoțat pe acoperișul plat, Wicker supraveghea atent strada, fredonând încet o melodie a lui Bob Marley. Respira ușor și controlat, în timp ce privea prin luneta cu infraroșu. Brusc, ușa apartamentului de la parter se deschise, iar un bărbat în izmene apăru cu o mitralieră AK-47.

— Harry, spuse lunetistul în microfon, aveți companie. Tipul din apartamentul de la parter tocmai a ieșit afară.

Wicker îl urmări pe bărbat prin lunetă în timp ce acesta merse la gardianul inert și îi scutură umărul. Cadavrul se rostogoli de pe scaun la pământ, iar bărbatul se retrase rapid, ținând mitraliera în poziție de tragere.

Wicker nu avea nevoie de timp de gândire – din clipa în care bărbatul ieșise afară, capul lui nu părăsise nicio secundă vizorul lunetei. Lunetistul apăsă pe trăgaci, amortizorul din capătul țevii șuieră din pricina gazelor expulzate, iar glonțul plecă spre destinație. Îl lovi pe bărbat în lateralul capului și îl aruncă la pământ, dar degetul lui arătător se încordă pe trăgaciul mitralierei. O rafală de gloanțe asurzitoare izbucni din AK-47, spărgând liniștea dinaintea răsăritului.

— Tango[2] la pământ, spuse calm Wicker și începu să caute cu privirea alte ținte.

•

Harris stătea sub Rapp, asigurându-se că Mitch urcă pe acoperiș, când auzi ceea ce recunoscu instantaneu drept sunetul distinctiv al unei AK-47. Într-o fracțiune de secundă, toți grăbiră pasul. Harris se îndepărtă de scară și îl ascultă pe Wicker furnizându-i ultimele informații. După ce auzi suficiente detalii, strigă la Jordan și Tony:

— Mai aveți mult?

— Venim imediat, spuse Tony fără să ridice privirea.

— Reavers, se vede pasărea noastră?

Reavers se târâse până la marginea acoperișului pentru a vedea ce se petrece pe stradă. Tocmai se uita la cele două cadavre de dedesubt când șeful îl întrebă despre elicoptere. Ridică privirea și scană orizontul. Păsările de oțel nu se vedeau nicăieri.

— Negativ, Harry, răspunse Reavers.

— Stroboscopul funcționează? întrebă Harris.

Se referea la lumina stroboscopică invizibilă ochiului liber, dar evidentă pentru oricine purta ochelari cu infraroșu.

Din locul în care se afla, Wicker verifică rapid cu luneta și observă lumina intermitentă de pe acoperișul casei.

— Da, e activ, spuse el.

Harris se uită la ceas și se întoarse la cei doi SEAL care montau explozibil pe trepte.

— Gata, toată lumea pe acoperiș. Să mergem!

Cei doi bărbați mai conectară o grenadă, apoi urcară scara. Harris îi urmă și se rostogoli pe acoperișul murdar. Cu arma într-o mână, închise trapa. Se răsuci pentru a vedea unde erau oamenii lui, apoi luă binoclul cu infraroșu și privi spre nord-vest, căutând elicopterele pe cerul nopții. În timp ce scana orizontul, îl auzi pe Wicker spunând:

— Mai mulți Tango în mișcare.

Wicker privi prin lunetă cum doi bărbați, urmați de al treilea, ieșiră din casa de vizavi înarmați. Manevră luneta și spuse:

— Toată lumea la pământ. Mă descurc.

Când primul bărbat se apropie de cadavrele de pe stradă, Wicker îi luă capul în vizor și trase. Apoi întoarse puțin spre stânga mitraliera și îl încadră pe cel de-al doilea bărbat, care îl privea șocat pe cel din fața lui prăbușindu-se la pământ. Wicker trase din nou și trecu la al treilea, care se retrăgea spre ușă, fluturându-și brațele și țipând. Nu mai ajunse acolo.

Harris se aruncă pe burtă și se târî spre marginea acoperișului. Cu mitraliera pregătită, se uită peste margine la cadavrele de jos. Ceilalți SEAL erau deja instalați pe întreg perimetrul acoperișului. Doi acopereau aleea, iar doi intrarea. Rapp îngenunche lângă trupul inert al lui Harut și scană cerul în căutarea elicopterelor.

— Băieți, lătră Harris în stație, trageți în tot ce mișcă.

•

Copilotul elicopterului Pave Low zări lumina stroboscopică de la aproximativ 1,5 km de plajă și alertă restul echipajului. Primiseră instrucțiuni să meargă întâi la stroboscopul nordic. Pave Low îi avertiză pe piloții din Pave Hawk, care zbura în formație cu puțin sub 250 km/oră, aproape de sol.

Cele două elicoptere ieșiră simultan din formație. Uriașul Pave Low se înclină spre stânga și începu să încetinească, în timp ce agilul Pave Hawk se înclină spre dreapta și porni cu viteză maximă spre sud.

•

În clipa în care Harris auzi zgomotul elicopterelor undeva în apropiere, cerul nopții parcă se deschise. O rafală de gloanțe erupse din clădirea de peste drum. Toate cele douăzeci de gloanțe din magazie, cu excepția a două, zburară șuierând peste capetele lor. Cele două care loviră marginea acoperișului desprinseră bucăți mari care căzură pe stradă.

Întins pe o parte, Harris spuse:

— Bravo 6, aici Whisky 5. Se trage asupra noastră. Repet, se trage. Locul de extracție e fierbinte!

— Recepționat, Whisky 5, sosi răspunsul de la Pave Low. De unde se trage?

— Chiar de peste drum.

— Recepționat, Whisky 5. V-am marcat poziția și vom ajunge deasupra voastră în 20 de secunde.

Harris rămase întins pe acoperiș. Se porni încă o ploaie de gloanțe și mai multe bucăți se desprinseră din clădire. O a doua și apoi o a treia mitralieră se alăturară primeia, întețind focul.

— Slick, strigă el în radio-transmițător, nu poți să mi-i iei pe tipii ăștia de pe cap?

— Negativ, Harry. Nu e bun unghiul.

Harris se rostogoli pe spate; auzi strigăte de dedesubt și focul se porni din nou.

— Reavers! strigă Harris. Le distrag eu atenția și tu îi mătrășești.

Întins pe spate, Harris ridică mitraliera MP-10 peste margine și trase patru focuri spre casa de vizavi. O secundă mai târziu, Reavers scoase capul și văzu țeava unei arme licărind la fereastra de la etajul doi; elimină ținta cu trei gloanțe în piept. Apoi se culcă iar la pământ, întrucât inamicii întoarseră focul.

Wicker interveni de pe acoperișul din capătul străzii.

— Cred că ne-am băgat capul într-un cuib de viespi, spuse el.

Mai multe ținte apărură, iar Wicker trecu la treabă.

•

Elicopterul Pave Low veni mult mai încet decât i-ar fi plăcut unui regizor de la Hollywood, dar aceste autobuze mari și zburătoare nu se opresc brusc. Vuietul motoarelor de 3.900 cai putere și al rotoarelor era asurzitor. De îndată ce luă țintele în vizor, trăgătorul de la tribord abătu o ploaie de gloanțe asupra casei de vizavi cu arma sa de 7.62 mm. Pave Low se opri de cealaltă parte a stroboscopului, dar nu ateriză. La câteva secunde după sosirea uriașului, agilul Pave Hawk apăru dinspre sud și trecu direct pe deasupra caselor, trăgând la foc automat.

•

Rapp îl aruncă pe Harut peste umăr și urcă în fugă pe rampa elicopterului Pave Low. Harris se

așeză pe vine la baza rampei și luă stroboscopul. Își numără oamenii plesnindu-i peste fund în timp ce urcau rampa. După ce ajunseră cu toții la bord, Harris urcă și el și îi dădu OK-ul trăgătorului din coadă. O secundă mai târziu, elicopterul se înălță 3 m aer și zbură greoi peste acoperișuri, trăgând foc de acoperire în timp ce părăsea zona.

Wicker continuă să caute ținte până în ultima clipă, dar nu se mai zăreau nicăieri. Mitralierele din elicoptere curățaseră strada. Pe măsură ce Pave Low se apropia de poziția lui, lunetistul văzu o țintă strigând pe stradă, pregătită de un nou atac.

Wicker își luă echipamentul, iar când rampa elicopterului fu suficient de aproape, sări. În clipa în care piloții auziră că ultimul om de pe teren era acum la bord, răsuciră manetele de accelerație și goniră spre mare. După douăzeci de secunde chinuitoare, zburau jos deasupra golfului, alăturându-se elicopterului Pave Hawk în formație, îndreptându-se spre casă.

Washington, D.C., miezul nopții

Camera de Pluș era localizată în colțul sud-vestic, la etajul zece. Era una dintre cele mai luxoase camere ale Hotelului Washington. O lumină palidă se revărsa prin ferestre de pe strada de dedesubt și se reflecta pe tavanul alb și pereți. Unicul ocupant al camerei stătea în fața unei oglinzi cu rama ornamentată și își privea reflexia. Degetele lui explorară ușor zonele sensibile din jurul ochilor și apoi bărbia. Era un bărbat foarte chipeș. Chiar și mai mult de când cu schimbările chirurgicale. Trăsăturile mai aspre îi fuseseră netezite și rafinate. Tot privea acest nou chip de aproape o lună și încă nu se obișnuise cu el. Luă țigara din gură și întoarse capul spre dreapta pentru a-și studia profilul. Țesutul roșiatic cicatrizat se vindecase, dar încă era sensibil în zonele în care pielea era subțire. Obrajii erau mai palizi, parțial

din pricina operației, dar și pentru că slăbise 9 kg. Era mulțumit de rezultat. Nu era perfect, dar era suficient de bun.

Suflând un nor de fum, se îndepărtă de oglindă și se întoarse. Privi pe fereastra mare orașul care se întindea înaintea lui. Postura îi era dreaptă și fermă; tenul închis și părul negru și scurt îi erau evidențiate de cămașa albă lucrată manual pe care o purta.

În stânga lui, neclintitul obelisc Washington Monument se înălța spre cerul nopții, marcând centrul Parcului National Mall[10]. Dincolo de el, domul boltit al Jefferson Memorial strălucea deasupra copacilor. Mai departe, spre vest, marcând sfârșitul parcului, erau minunatele coloane de alabastru ale Lincoln Memorial. Și chiar vizavi de monument, luxoasa Trezorerie. Dar pe el nu îl interesa nimic din toate acestea. Ceea ce îl interesa era dincolo de Trezorerie.

Trase un fum, apoi își coborî mâna – și țigara – pe lângă corp. În timp ce bărbatul cu ochi negri măsura cu privirea peisajul istoric, colțurile gurii sale se ridicară ușor în sus. Era un zâmbet amenințător. Rafique Aziz ura tot ceea ce vedea cu mai multă pasiune decât ar putea înțelege vreodată un american. Monumentele și clădirile din fața lui erau simboluri ale imperialismului, lăcomiei, corupției și aroganței Americii. Întocmai lucrurile care îi corupseseră țara natală și întorseseră frații unii împotriva altora. Existau chiar și persoane care vorbeau despre pacea cu Israelul, sioniștii care, cu ajutorul atotputernicei Americi, transformaseră Beirutul lui în iadul pe pământ. Venise momentul pentru o nouă revoluție. Venise momentul să dezlănțuie jihadul.

5.

Washington, D.C., ora 6:55

Cei mai mulți dintre cei peste 5.000 de agenți Secret Service erau alocați birourilor din întreaga țară și își concentrau atenția pe prinderea falsificatorilor. Dar rolul mai bine cunoscut al agenției era acela de a proteja politicieni și, mai precis, pe Președintele Statelor Unite ale Americii. Garda prezidențială era formată din aproximativ 200 de agenți speciali Secret Service, ale căror posturi erau probabil cele mai căutate slujbe din domeniul forțelor de ordine.

Agentul Secret Service Ellen Morton era una dintre puținele astfel de persoane norocoase. Morton străbătu Casa Albă și se opri la intrarea în camera gărzii prezidențiale, localizată la parterul clădirii. Mica încăpere înghesuită era oficial numită Casa Scării – numele deriva tocmai din locația camerei, care era amplasată sub scările ce duceau la reședința privată a familiei prezidențiale, la etajul al doilea și al treilea al reședinței.

Morton băgă capul pe ușa deschisă.

— Neața, Ted. Cum a fost noaptea?

Agentul se lăsă pe spate și își împreună mâinile la ceafă. Căscă și răspunse simplu:

— Liniștită.

Pentru a oferi familiei prezidențiale o oarecare intimitate, agenții Secret Service nu se aventurau la etajele doi și trei decât dacă erau chemați. Se bazau totuși pe senzorii de presiune instalați sub covoare în diverse zone, pentru a fi la curent cu locația președintelui la etajele superioare.

— S-a trezit? întrebă Morton.

— Da. Ordonanța[11] a sunat și a spus că își pune costumul.

În majoritatea diminețiilor, președintele Hayes mergea direct în Aripa de Vest la ora 7:00, dar erau

și zile – de obicei după călătorii – când îi plăcea să meargă la sala de fitness privată de la etajul trei și apoi la birou în jurul orei 8:00. De obicei, agenții gărzii nu știau la ce să se aștepte până când nu suna ordonanța pentru a le spune dacă președintele poartă costum sau echipament sportiv.

Panoul de siguranță de pe peretele Casei Scării piui, iar o luminiță roșie începu să clipocească intermitent, anunțând că liftul președintelui era în mișcare. Morton încuviință către celălalt agent și ridică microfonul de mână lângă gură.

— Horsepower, aici Morton. Woody coboară.

Horsepower era denumirea postului de comandă al gărzii prezidențiale, situat sub Biroul Oval.

Principala preocupare a gărzii prezidențiale era președintele, în timp ce siguranța complexului Casei Albe era gestionată de departamentul în uniformă al aceluiași Secret Service. Un al doilea post de comandă era localizat la etajul cinci al Clădirii Eisenhower, aflată vizavi de Casa Albă, care coordona și monitoriza activitatea celor două grupuri. Acesta era denumit JOC („Joint Operations Center") și fusese construit în 1994, în urma unei tentative de aterizare neautorizate pe Peluza Sudică, a unui avion monomotor. JOC monitoriza atât mișcările ofițerilor în uniformă, cât și pe cele ale agenților speciali.

Ușile liftului se deschiseră, iar președintele Hayes își făcu apariția purtând un costum negru, cămașă albă și cravată cu model paisley. Privi chipul familiar din fața lui și spuse:

— Bună dimineața, Ellen.

— Bună dimineața, domnule, spuse Morton, mergând înaintea președintelui pe coridorul lung care ducea în Palm Room.

Ca șef de tură în ziua respectivă, era responsabilitatea ei să coordoneze deplasarea președintelui de la parterul Casei Albe la Aripa de Vest. Intrară în Palm Room, camera de legătură

între cele două locații, iar Morton vorbi în microfonul de mână.

— Horsepower, aici Morton. Woody se apropie de Colonnade.

Când ajunse la ușile duble din sticlă, Morton încuviință din cap spre agentul aflat de cealaltă parte a lor și îl urmări luând-o înainte. Îi ținu ușa președintelui, apoi pășiră împreună pe aleea acoperită cu dale de piatră.

Președintele se opri și se bucură de dimineața însorită de primăvară. Simțind soarele cald și blând mângâindu-i fața pentru prima dată după multe săptămâni, închise ochii și zâmbi. După un moment îndelungat, trase adânc aer în piept. Apoi deschise ochii și privi iarba acoperită de rouă a Peluzei Sudice. Ellen Morton stătea tăcută în spatele lui, cu mâinile împreunate în față.

— E o dimineață frumoasă, nu crezi? spuse Hayes fără să se întoarcă.

— Da, domnule, este, răspunse Morton, zâmbind în sinea ei.

Încă nu se obișnuise cu omul Hayes. Cu toată securitatea și tot fastul, era ușor să uiți că președintele era o persoană reală – soț, tată și bunic.

— Aș fi vrut să fiu pe terenul de golf, spuse Hayes, dând din cap. Dar ne așteaptă munca cea de toate zilele.

Cu aceste cuvinte, înaintă pe aleea pietruită. Morton îl urmă îndeaproape spre coloanele lui Jefferson. Când ajunseră la ușile care duceau la Aripa de Vest via sala presei, o luară spre stânga, trecând de ușile franțuzești ale Cabinet Room, apoi cotiră la dreapta. Când luară colțul, Morton privi înainte, la agentul de lângă Biroul Oval, care se pregătea să introducă cheia în yală. În casca din ureche, Morton îl auzi spunând: „Horsepower, aici Cowley. Deschidere autorizată a ușii Biroului Oval”. Apoi agentul băgă cheia în yală, o răsuci și ținu ușa deschisă pentru președinte și Morton.

Hayes aruncă o ultimă privire florilor îmbobocite din Grădina de Trandafiri, apoi îl salută pe agentul care ținea ușa.

— Bună dimineața, Pat.

— Bună dimineața, domnule.

Hayes intră primul în Biroul Oval, urmat de Morton. Președintele merse direct înainte, trecând pe lângă birou, traversând micul coridor ce ducea spre biroul privat, baia și sufrageria personale. Morton o luă la dreapta și deschise ușa care ducea în biroul secretarelor. O închise în urma ei și spuse în microfon:

— Horsepower, aici Morton. Woody este în Oval.

De cealaltă parte a Biroului Oval, pe holul principal, doi agenți Secret Service din garda prezidențială îi înlocuiră pe cei doi ofițeri în uniformă și își ocupară posturile lângă ușa sufrageriei președintelui și ușa principală a Biroului Oval.

În sufrageria privată, Hayes își scoase sacoul și i-l întinse unui filipinez scund ce purta o vestă albă și pantaloni negri.

— Bună dimineața, Carl.

— Bună dimineața, domnule președinte, răspunse ordonanța.

Carl închise ușa și merse să agațe sacoul președintelui în cuierul antic de lemn din colț.

O masă circulară din stejar, de patru persoane, ocupa centrul camerei. Hayes se așeză pe scaunul cel mai apropiat de Biroul Oval. Împăturite și ordonate în fața lui erau cotidianele Washington Post, Washington Times, The New York Times și USA Today. Aceleași patru publicații erau aranjate în aceeași ordine zilnic, de luni până vineri. Președintele începu să citească titlurile primelor pagini. Ordonanța se apropie și puse o ceașcă cu cafea neagră lângă Times.

— Ce ați dori la micul dejun în această dimineață, domnule?

Fără să ridice privirea, Hayes întinse mâna după cafea.

— Ce zici de jumătate de grepfrut pentru început, te rog?

Ordonanța încuviință din cap și se retrase în bucătăria micuță în timp ce președintele începu să citească un articol în Washington Post. Înainte să îi fie servit grepfrutul, se auzi o bătaie în ușă. Ordonanța deschise și îi întâmpină pe cei doi vizitatori. Bill Schwartz, consilierul prezidențial pentru siguranță națională, intră în încăpere însoțit de dr. Irene Kennedy de la CIA.

— Bună dimineața, Carl, îl salută consilierul pe filipinez.

— Bună dimineața, domnule Schwartz. Ce ați dori de băut?

— Ca de obicei, te rog.

— Și pentru doamna?

— O cafea simplă, te rog, răspunse Kennedy.

Uscățivul Schwartz traversă încăperea și se așeză vizavi de Hayes. Kennedy își lăsă servieta pe podea și se așeză în dreapta președintelui.

— Cum a fost călătoria? îl întrebă Hayes pe consilier.

Schwartz tocmai revenise de la Bruxelles, unde participase vreme de trei zile la întâlniri cu privire la extinderea NATO. Bărbatul își scoase ochelarii cu rame argintii și începu să șteargă lentilele cu cravata.

— A fost plictisitor și dureros.

— Cum e întotdeauna cu NATO, spuse președintele, apoi luă o gură de cafea și puse ceașca înapoi pe masă. Singura organizație mai rea decât NATO e ONU.

— Corect, spuse Schwartz, încuviințând și privindu-l pe Carl punând o ceașcă de cafea înaintea lui Kennedy și apoi oferindu-i și lui una.

După aceea, ordonanța îi servi președintelui jumătatea de grepfrut și puse cealaltă jumătate în fața lui Schwartz, spunând:

— Mâncați asta. Vă voi aduce și niște clătite, să vedem dacă putem să vă punem niște carne pe oase.

Carl îi făcu cu ochiul președintelui. Lucra la Casa Albă de peste 20 de ani și era expert la a-i tachina până și pe cei mai puternici oameni din culisele Washingtonului. Împreunându-și mâinile, Carl se aplecă ușor și, pe un ton mai prietenos, o întrebă pe Kennedy:

— Vă aduc ceva de mâncare, doamnă?

— Nu, mulțumesc, spuse Irene, punându-și mâinile în jurul ceștii calde.

Ordonanța se întoarse spre președintele Hayes.

— Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă rog să sunați.

— Așa voi face. Mulțumesc, Carl, spuse Hayes.

Îl urmări cu privirea retrăgându-se, apoi se lăsă pe spate în scaun.

— Am primit mesajul tău azi-noapte, îi spuse apoi lui Kennedy. Mă bucur să aud că totul a mers bine.

— Da, până acum, toate bune, spuse ea, luând o gură de cafea.

— Bill, cât de mult știi despre activitățile nopții trecute? întrebă președintele.

Schwartz își puse o linguriță de zahăr peste grepfrut și spuse:

— Irene m-a pus la curent cu esențialul când am ajuns azi-noapte.

— La ce oră ai ajuns?

— Imediat după miezul nopții.

Președintele o privi pe Kennedy.

— Am aflat ceva?

— Omul nostru și Harut au părăsit Arabia Saudită în jurul orei 2:00 în această dimineață. Ar trebui să aterizeze la Baza Militară Ramstein din Germania – Kennedy se uită la ceas și făcu un calcul – în aproximativ 30 de minute. Acolo îi va aștepta o echipă de specialiști care va urca la

bordul avionului și îl vor interoga pe Harut în zbor spre baza Andrews.

Președintele se gândi să o întrebe la ce se referă prin „specialiști”, dar hotărî că e mai bine să nu știe.

— Când ne putem aștepta la niște răspunsuri?

— Greu de spus. Uneori informațiile sunt extrase ușor, dar drogurile nu au același efect la toată lumea. Trebuie să ne luăm anumite măsuri de precauție pentru a ne asigura că nu minte.

Kennedy se opri o clipă. Stansfield îi spusese încă din prima zi să fie mereu prudentă. Mai ales când avea de-a face cu politicieni. Îl privi pe consilierul Schwartz, apoi pe președinte.

— Trebuie să fim meticuloși.

Hayes puse ziarele unul peste altul și le împinse deoparte.

— Vorbim de ore sau zile?

— Vom începe să scoatem informații de la el în câteva minute, în funcție de ceea ce știe și de starea lui fizică, ar trebui să avem niște răspunsuri într-o oră. Dar permiteți-mi să vă avertizez că va dura săptămâni întregi să îl interogăm complet.

— Dar prioritatea noastră acum este să aflăm dacă, unde și când plănuiesc să atace Washingtonul.

— Da, spuse Kennedy, încuviințând din cap.

Hayes îl privi pe Schwartz, a cărui sarcină era să coordoneze eforturile tuturor agențiilor de informații.

— Vreau ca aceasta să fie prioritatea numărul unu și vreau să fiu ținut la curent cu toate detaliile interogatoriului.

Kennedy dădu aprobator din cap.

— Da, domnule președinte.

Washington, D.C.

La 3 km est de Casa Albă, o camionetă verde mergea în marșarier spre intrarea într-un depozit

abandonat; se opri. Pe partea laterală verde a camionetei scria cu litere mari, albe, „Servicii de Curățătorie Cavalerul Alb”. Doi bărbați în salopete albastre ieșiră din depozit și ridicară ușa ruginită a garajului, care scârțâi din toate balamalele. Șoferul băgă iar în marșarier, iar cei doi bărbați ghidară camioneta pătrățoasă prin deschiderea îngustă. Când intră cu totul înăuntru, coborâră la loc ușa.

O lumină tulbure pătrundea prin ferestrele murdare amplasate sub acoperișul clădirii. Patru bărbați se apropiară de spatele camionetei și fixară o rampă de bara mașinii. Începură să descarce coșurile cu lenjerie acoperite cu pânză. După cinci minute, camioneta era goală.

Din biroul de sticlă cocoțat pe o structură de oțel apăru un bărbat în uniformă verde. Barba stufoasă scurt îi creștea din partea superioară a pomeților și se continua pe gât; mâinile și brațele îi erau acoperite cu păr negru și des. În comparație cu restul corpului, avea creștetul capului chel – o oază bronzată de piele fină și lucioasă înconjurată de păr negru dispus în forma unei potcoave. Deși mic de statură, Muammar Bengazi era, în mod evident, foarte puternic.

Își încleștă degetele groase pe balustrada de fier și își privi oamenii muncind. Ajunseseră prea departe pentru a-și mai permite greșeli. Totul trebuia făcut la perfecție de acum înainte. Primiseră de la sponsorul lor o prezentare care detalia configurația exactă a clădirii. Lui Bengazi i se spusese că raportul fusese întocmit de KGB în urmă cu vreo 20 de ani, dar unul dintre oamenii lui intrase recent în clădire și actualizase datele.

Bengazi fluieră, iar muncitorii ridicară privirea. Din locul de unde era cocoțat, arătă spre prelata din colțul opus al depozitului. Își privi oamenii mergând într-acolo și dând prelata la o parte. Sub ea erau trei ATV-uri Kawasaki vopsite în culori de camuflaj, bej și verde. Micile vehicule erau folosite de vânători pentru manevrabilitate și

putere. În spatele fiecăruia era atașat un grilaj în formă de U pentru marfă. Acestea erau încărcate cu un fel de geamantane metalice, bine fixate cu corzi elastice negre.

Unul câte unul, bărbații porniră ATV-urile. Mirosul de mucegai al depozitului fu înlocuit în curând cu cel de motorină. O mică remorcă, și ea încărcată cu geamantane metalice, fu agățată de unul dintre ATV-uri și urcată pe rampă în camionetă, alături de celelalte două vehicule.

Bengazi coborî treptele de fier. Era surprinzător de agil pentru un bărbat atât de musculos. Merse lângă un motostivuitor galben, urcă la volan și porni motorul. După ce vehiculul se încălzi, Bengazi îl urcă cu spatele pe rampă, în camionetă. Motostivuitorului îi lipseau cele două furci de metal poziționate de obicei în față.

După ce duse mașinăria greoaie în locul dorit, opri motorul și sări din camionetă, dându-se în lateral. În următoarele cinci minute, își privi oamenii încărcând coșurile cu lenjerie înapoi în mașină pentru a ascunde motostivuitorul și ATV-urile. Apoi dădu ocol camionetei, verificând ca nu cumva să se vadă ceva printre cutiile și coșurile cu lenjerie. Mulțumit, încuviință spre oamenii lui și se uită la ceas. Erau în grafic.

Baza Militară Ramstein, Germania

O hurducătură ușoară fu urmată de un scâncet hidraulic. Mitch Rapp fu trezit dintr-un somn adânc și zdruncinat în scaunul său; se întinse instinctiv după Beretta și privi în stânga. Răsuflă ușurat și dădu drumul armei. Harut era încă acolo, cu mâinile și picioarele încătușate și o glugă neagră pe cap, întins pe canapeaua din piele a aeronavei Learjet. Turbanul și roba îi fuseseră înlocuite cu o salopetă de zbor verde.

Rapp își frecă ochii și privi pe hubloul din dreapta, dându-și seama că zdruncinătura care îl

trezise fusese trenul de aterizare al avionului fixându-se în poziție. Zona rurală a Germaniei se întindea în jur; o secundă mai târziu, văzu pista de beton sub ei. Câmpurile verzi fură înlocuite cu șiruri de hangare cenușii și avioane parcate. Trecură mai întâi peste un rând de avioane Lockheed C-130, apoi peste câteva rânduri de avioane de vânătoare F-16, după care aterizară, în sfârșit. Rapp continuă să își frece ochii cu pumnii încleștați. Se simțea de parcă era drogat. În ultimele trei nopți nu dormise mai mult de șase ore cumulate. Rapp se uită la ceas și estimă că, pe perioada acestui zbor, dormise aproape patru ore. Era un început bun, dar nu l-ar deranja să mai doarmă vreo două în timpul traversării Atlanticului. Nu avea de unde să știe cât de repede va fi nevoit să se întoarcă pe teren.

Avionul ieși de pe pista principală și se opri lângă o cisternă cu combustibil și o dubiță albastră cu geamuri fumurii. Rapp își desprinse centura și se ridică. Înfățișarea i se schimbase de când părăsise Bandar Abbas. Barba neîngrijită dispăruse, lăsând locul unui chip curat și proaspăt ras. Din acest motiv, acum era vizibilă și o cicatrice pe obrazul stâng. Era subțire, de vreo 3 mm; începea de la ureche și cobora pe maxilar. Țesutul rozaliu era scos în evidență de tenul lui bronzat. Doctorii de la spitalul John's Hopkins făcuseră o treabă bună, reducând semnul lăsat de cuțit. Inițial, cicatricea avusese o lățime de aproximativ 1,3 cm, dar după ce chirurgii plasticieni își terminaseră treaba, rămase doar o linie subțire. Această cicatrice, mai mult decât oricare alta, îi amintea zilnic lui Rapp că ceea ce făcea el era foarte real și periculos. În părul lung și des încă se mai zărea o șuviță cenușie, dar majoritatea vopselei ieșise la dușul de 15 minute pe care îl făcuse după ce elicopterele aterizaseră în Arabia Saudită. Rapp băuse rapid o bere Miller Lite împreună cu Harris și băieții lui, după care se

dusese la duș pentru a scăpa de murdăria acumulată într-o săptămână. Stătuse sub jetul de apă fierbinte și frecase fiecare milimetru de piele murdară de trei ori. Când terminase, mai stătuse sub duș încă cinci minute și savurase a doua Miller Lite.

Cât se îmbrăcase el, piloții pregătiseră Learjetul. Mitch se întorsese în camera unde Harris și echipa lui erau deja la al doilea bax de bere și îl găsise pe Harut schimbat în salopeta verde de zbor, dopat și întins pe un pat de campanie într-un colț. Se felicitaseră din nou, apoi Rapp îl aruncase pe Harut peste umăr și pornise spre pista de decolare.

Ajuns acum la sol în Germania, Rapp îl privi pe Harut și căscă. I-ar fi tras un glonț în cap încă din Iran, dar cel mai important era să afle unde e Aziz – chiar dacă asta însemna să îl cruțe pe Harut. Tânărul american se îndreptă spre ieșirea din față a avionului, cu capul aplecat într-o parte. Când ajunse la ușă, răsuci de două ori mânerul în sensul acelor de ceasornic. Aerul presurizat ieși cu un șuierat ascuțit, iar el deschise ușa. În ciuda cerului înnorat al dimineții, fu nevoit să își ferească ochii de lumină. Bicepșii fermi se încordau sub tricoul polo negru pe care îl purta, iar tocul de umăr din piele maronie îi ținea Beretta la îndemână.

Portiera dubiței albastre se deschise și o femeie coborî pe pistă, urmată de doi bărbați. Puține lucruri îi dădeau fiori lui Mitch, dar privind-o pe Dr. Jane Hornig venind spre el, se trezi brusc dorindu-și să se fi aflat în altă parte. Hornig, care avea în jur de 45 de ani – mergea grăbită spre avion. Cu o mână își ținea reverul sacoului albastru, iar în cealaltă ducea o servietă metalică. Văzând-o, Rapp nu se putu abține să nu se gândească la scena din Vrăjitorul din Oz, când vecina răutăcioasă, care se dovedește a fi Vrăjitoarea cea Rea din Vest, apare pe bicicletă pentru a-l lua pe Toto. În mintea lui auzea chiar și melodia de pe fundalul scenei.

Rapp era convins că fața lui Hornig nu văzuse nici soare, nici machiaj de mai bine de zece ani. Femeia avea aspectul clasic al unui om de știință, nepretențios și dezordonat. Hainele și înfățișarea nu contau pentru ea, doar munca ei. Cu puțin peste 1,5 m înălțime și părul prins într-un coc strâns, Hornig se îmbrăca de parcă anii ’60 nu ar fi trecut niciodată. Când Locotenent-comandorul Harris o cunoscuse pe Dr. Hornig, o poreclise, în stilul lui tipic, Dr. Strangelove, după comicul personaj jucat de Peter Seller în filmul cu același nume din 1964, care satiriza Războiul Rece.

Dar cu toate calitățile ei stranii, Hornig era mai mult decât un simplu psiholog. Avea și studii superioare în biochimie și neurologie și era considerată cel mai mare expert american în istoria și evoluția torturii umane. Avea o relație profesională interesantă cu CIA. Langley îi punea la dispoziție cobai pentru drogurile și tehnicile ei experimentale, iar ea le oferea la schimb ceea ce își doreau – informații extrase din cele mai adânci colțuri ale creierului uman. Adesea, aceste informații includeau detalii pe care subiecții nu și le-ar fi putut aminti niciodată pe cont propriu. Rapp îi privise, la un moment dat, pe Hornig și oamenii ei la treabă, dar după zece minute hotărâse că preferă să primească informațiile într-un raport, la finalul interogatoriului.

— Bună ziua, domnule Kruse, spuse Hornig, apropiindu-se de baza scărilor și ridicând privirea.

Foarte puțini oameni de la Langley cunoșteau numele real al lui Rapp. Pentru ei era domnul Kruse, un ofițer de informații specializat în Orientul Mijlociu. Oamenii din domeniu știau să nu pună prea multe întrebări atunci când aveau de-a face cu personalul de pe teren. De obicei, indiscreția atrăgea după sine o mustrare oficială de la superiori.

Rapp o salută și făcu un pas în lateral, permițându-i să intre.

Hornig privi spre coada avionului.

— Ce face?

— E bine. I-am dat întocmai dozele pe care le-ați prescris.

— Bun, spuse doctorul, lăsând servieta metalică pe cel mai apropiat scaun și întorcându-se spre ușă. Aceștia sunt asistenții mei, Sam și Pat.

Rapp îi privi pe cei doi bărbați și încuviință. Ambii aveau două serviete de protecție balistică, mai mari decât a ei.

— În partea din spate a avionului e un dormitor, spuse Rapp, arătându-le direcția. Probabil e cel mai bun loc să vă instalați.

Hornig fu de acord și porni împreună cu cei doi asistenți spre coada avionului.

Rapp îi privi mutându-l pe Harut în dormitor și își spuse că era un moment bun pentru a lua puțin aer. În clipa în care păși pe pistă, simți nevoia rară de a fuma o țigară. Era un obicei prost, pe care îl căpătase lucrând sub acoperire, iar acum se trezea, din când în când, poftind la un fum. Se uită în stânga, unde un pilot făcea plinul avionului. Rapp aproape făcu stupida greșeală de a-i cere omului o țigară, dar văzu la timp simbolul de pe cisterna verde, care atrăgea atenția asupra conținutului inflamabil. Rămase stânjenit lângă avion, privind la stânga, apoi la dreapta. Norii cenușii joși și rândurile de hangare militare dădeau dimineții un aer deprimant.

Rapp simți cum starea de spirit i se schimbă și încercă să se împotrivească. Sentimentul de autocompătimire își făcu apariția, declanșat fie de împrejurimile posomorâte, fie de sosirea lui Hornig – probabil de ambele. Aceste toane și mici schimbări de stare deveniseră din ce în ce mai frecvente în ultimul an. Mitch credea că le cunoaște cauza. Când petreci atât de mult timp singur cu propriile gânduri, așa cum se întâmpla în cazul lui, autodiagnosticarea devine un lucru la fel de normal precum mâncatul. Mitch era departe de

durerea și chinul pe care le îndurase în urmă cu aproape zece ani. Acum era diferit. Era mai degrabă ca un avertisment că, dacă nu va face ceva în această privință, ar putea rămâne blocat pe un anumit drum pentru tot restul vieții. Un drum pustiu, marcat de singurătate.

Înainte de a pleca în ultima misiune, vorbise cu Kennedy despre aceste sentimente. Părinții lui erau amândoi decedați și, deși încă mai avea câțiva prieteni și un frate în New York, de care era foarte apropiat, nu era ca și cum ar fi putut suna pe cineva să vorbească despre ce făcea la birou. Sigur, putea să spună orice despre afacerea lui de consultanță IT, dar Langley era un subiect tabu. Oficial, Rapp nici măcar nu lucra pentru CIA. El era ceea ce agenția numea contractor privat. Rapp ducea o viață complet separată de Langley, dar cu ajutorul lor, conducea o afacere de consultanță IT care, din întâmplare, avea numeroase contracte internaționale. Ceea ce îi oferea acoperirea perfectă pentru desele călătorii internaționale pe care trebuia să le facă. Singura lui pasiune, în afara serviciului, era să concureze la competiția anuală Ironman din Hawaii – eveniment pe care fostul jucător de lacrosse al Universității Syracuse chiar îl câștigase o dată.

În timpul acestor momente de depresie, Rapp se întreba cât de distrusă era viața lui sau, mai rău, cât de distrusă ar putea ajunge. Se întreba încontinuu dacă e normal să își dorească atât de mult să ucidă o altă ființă umană. Știa că aceasta era esența problemei lui și la un moment dat glumise cu Kennedy:

— Majoritatea oamenilor alcătuiesc liste cu lucruri pe care vor să le facă până la o anumită vârstă: să sară cu parașuta, să viziteze China, să aibă un copil… Nu și eu. În fruntea listei mele cu ce vreau să fac înainte de a împlini 40 de ani este să îi ucid pe Fara Harut și Rafique Aziz. Cât de sănătoasă crezi că e treaba asta?

Râsul și glumele făceau și ele parte din terapie pentru Rapp; fără umor nu ar fi reușit niciodată să o scoată la capăt. În meseria lui trebuia să rămână relaxat, altfel ar fi explodat, ca un mecanism de ceasornic întors prea strâns. Rapp studiase chestiunea din toate unghiurile și ajunsese la concluzia că slujba lui e morală și justă.

Totuși, problema era că Mitch știa că această vânătoare de oameni îl distrugea. Pierdea din ce în ce mai mult contactul cu acel segment social etichetat drept normal. Prietenii lui din facultate erau toți căsătoriți și aveau copii dar, pentru el, această speranță nici măcar nu se întrezărea la orizont. Știa că trebuie să termine ceea ce începuse pentru a avea șansa la o viață normală. Nu putea să aibă o familie și să continue să lucreze pentru CIA. Cele două lumi nu se potriveau deloc.

Rapp se gândi la cât de frumoasă fusese viața lui cu doar zece ani în urmă și la strania întorsătură a destinului care îl adusese în acest punct și în această bază militară mohorâtă din Germania. „Nimeni nu a spus că viața e ușoară”, era o vorbă a tatălui său. Parcă îl și auzea spunându-i „Strânge din dinți”, așa cum îl îndemnase de multe ori în adolescență; Mitch râse. Ajunseseră în punctul în care bătrânul îi spunea cele trei cuvinte cu zâmbetul pe buze. Se transformaseră treptat din critică în încurajare.

Vuietul unui avion se auzi în depărtare, iar Rapp se uită în jur pentru a descoperi sursa zgomotului. Privi de-a lungul pistei și văzu un F-16 singuratic gonind în direcția opusă, cu unicul motor turat la capacitate maximă. Agilul avion se ridică în aer, deasupra mirajului pistei înăbușite de un val de căldură, și își retrase imediat trenul de aterizare. Pe măsură ce avionul lua altitudine, Rapp îl privi prinzând viteză. Îl urmări pentru un minut, dacă nu mai mult, până ajunse doar un punct pe cerul posomorât al dimineții. Un al doilea avion intră pe pistă și porni pe urmele primului. Rapp îl privi

absent și știu că era un om posedat. Avea să îl urmărească oriunde pe Rafique Aziz, chiar dacă acest lucru însemna propria distrugere. Secretul era să îl prindă pe Aziz înainte ca el însuși să ajungă în punctul fără întoarcere. Și avea senzația că acesta e din ce în ce mai aproape.

Rapp îl văzu pe mecanic detașând furtunul de alimentare și urcând la volan. În timp ce cisterna se îndepărta de Learjet, motoarele gemene ale avionului se treziră la viață. Rapp aruncă o ultimă privire peisajului sumbru și urcă în avion. Închise ușa și o securiză, zâmbind și șoptindu-și în sinea lui cuvintele de încurajare ale tatălui său.

6.

Washington, D.C., ora 8:05

Bărbatul bronzat și elegant fu condus în biroul cu lambriuri din stejar al președintelui Comitetului Național Democrat (CND). Dolofanul și jovialul Russ Piper se ridică de la birou și se grăbi să își întâmpine înstăritul vizitator.

— Prinț Kalib, este o plăcere să vă cunosc, în sfârșit, spuse Piper întinzându-i mâna.

Rafique Aziz întinse mâna cu doza adecvată de răceală și o strânse ușor pe a lui Piper.

— Cum a fost zborul dumneavoastră? întrebă Piper.

Aziz se uită în jur, observând fotografiile înrămate de pe pereții acoperiți cu lambriuri.

— În regulă.

Aziz intenționa să mențină nivelul conversației la minimum. Adevăratul Prinț Kalib era un pustnic, iar această caracteristică se potrivea planurilor lui Rafique.

— Înțeleg că mergeți la Mayo Clinic, pentru a-l vizita pe tatăl dumneavoastră.

— Corect, spuse Aziz, încuviințând din cap.

— Cum se simte sultanul?

— Este bine, răspunse Aziz, scoțând o tabacheră de aur din buzunarul hainei. Doctorii de la Mayo Clinic sunt cei mai buni din lume.

Își aprinse o țigară cu o brichetă de aur asortată, suflă un nor de fum și merse la fereastră.

Piper își privi oaspetele cu gura întredeschisă, pregătit să îl admonesteze. Aproape că îl informă pe musafirul regal că fumatul nu era permis în clădire, dar se gândi mai bine și renunță. Își trecu mâna peste cravată, asigurându-se că e dreaptă.

— Da, mulți dintre președinții noștri au fost tratați acolo, adăugă Piper, revenind la conversație.

Aziz continuă să privească pe fereastră la cupola Capitoliului. Apoi se întoarse puțin și spuse:

— Presupun că nu ai întâmpinat dificultăți în a aranja întâlnirea noastră?

— Absolut niciuna, spuse Piper mândru. Eu și președintele suntem foarte apropiați.

— Bun, zise Aziz cu țigara într-o mână, în timp ce cu cealaltă scoase un cec albastru din buzunarul sacoului. Conform instrucțiunilor tale, secretarul meu a completat acest cec pentru partidul vostru, prin intermediul uneia dintre corporațiile mele americane.

Piper luă cecul cu ambele mâini, iar ochii lui căutară căsuța cea mai importantă de pe hârtie. Zâmbi la vederea sumei.

— Vă suntem foarte recunoscători, Alteță.

Aziz încuviință binevoitor.

— Vă promit că voi face tot ce îmi stă în putință pentru a vă ajuta țara să obțină armele defensive pe care le doriți.

— Regatul, îl corectă Aziz.

— Sigur, regatul, repetă Piper, frecându-și emoționat mâinile. Scuzele mele. Probabil ar trebui să plecăm, adăugă el după ce își verifică ceasul. O limuzină ne așteaptă jos pentru a ne conduce la Casa Albă. Nu vrem să întârziem la întâlnirea cu președintele.

— Nu, nu vrem, spuse Aziz zâmbind. Aștept ziua asta de foarte mult timp.

Casa Albă

Președintele Hayes stătea la masa de scris din Biroul Oval. Sacoul îi era așezat pe spătarul înalt al scaunului din piele, iar în față avea o copie a programului zilei. Programul era tipărit, dar întâlnirea de la ora 9:00 dimineața fusese tăiată, iar șefa sa de cabinet scrisese ceva pe margine. Hayes miji ochii și încercă să descifreze scrisul mărunt. Într-un final, ridică hârtia de pe birou și decise că

nu ochii săi aveau nevoie de ajutor, ci caligrafia șefei de cabinet.

Fără să bată la ușă, Valerie Jones intră în Biroul Oval din holul principal. Avea un mănunchi de dosare sub brațul stâng și o agendă de piele în mâna dreaptă.

— Bună dimineața, Robert, spuse Jones, înaintând nestingherită și punând dosarele pe partea stângă a biroului președintelui.

Hayes îi arătă programul.

— Ce ai scris aici pe margine?

Fără să se uite la hârtie, Jones spuse:

— O schimbare de ultim moment. Prințul Kalib din Oman este în oraș pentru a-și vizita tatăl la Mayo Clinic.

Hayes își bătu ușor obrazul cu capătul stiloului Waterman și se încruntă.

— Și?

— Și… Jones își puse mâinile în șold și zâmbi. Nu vrei să știi. Doar crede-mă pe cuvânt. Întâlnirea va merita.

Președintele încuviință încet. Se lăsă pe spătarul scaunului și studie costumația lui Jones pentru o fracțiune de secundă. Femeia purta o bluză din mătase galbenă – culoarea era atât de intensă, încât ai fi zis că e din aur. Lui Hayes i se păru că, în combinație cu fusta neagră și eșarfa, bluza țipătoare o făcea să arate ca un bondar. Dar cu o soție și două fiice majore, președintele era suficient de perspicace cât să țină această părere pentru sine.

— Ce mai ai pentru mine? întrebă el.

— Prima Doamnă a părăsit Andrews în urmă cu 15 minute și va ateriza pe aeroportul Columbus înainte de ora 10:00. Apropo…, spuse Jones punând ambele mâini pe birou. Încă sunt de părere că ar trebui să mergi la Columbus. Poți zbura mâine după-amiază și ajungi fără probleme la petrecere.

Cel de-al cincilea nepot al președintelui, și tizul său totodată, Robert Xavier Hayes, își sărbătorea prima aniversare în ziua următoare.

Hayes negă din cap.

— Îl voi vedea pe micul Robert în două săptămâni și îl voi sărbători atunci.

— Cred că ar trebui să mergi mâine, insistă șeful de cabinet.

— Nu merg. Costă o grămadă de bani să zburăm toți acolo doar pentru o seară.

— Bine.

La insistențele Primei Doamne, Jones mai făcuse o încercare de a-l convinge. Luă un dosar din teancul cu care venise și îl deschise.

— Am nevoie de semnătura ta pe vreo treizeci de documente. Pe unele vei dori să arunci o privire, pe altele le poți semna direct.

Oftând, Hayes începu să parcurgă teancul de hârtii.

Washington, D.C.

Camioneta Cavalerul Alb trase la intrarea pavată cu piatră a garajului din parcarea subterană a clădirii Trezoreriei. Un ofițer Secret Service în uniformă ieși din ghereta sa și îi zâmbi șoferului.

— Ce faci, Vinney?

— Bine, Tony, spuse șoferul, coborând din cabină. Reușești să stai treaz în dimineața asta?

— Cu greu, răspunse ofițerul și îi dădu un clipboard. Ai văzut meciul de aseară?

— Normal. Îi urăsc pe împuțiții ăia de Yankees. Cred că îi urăsc mai mult ca pe Red Sox.

Abu Hasan luă clipboardul și își scrise numele fals, Vinney Vitelli. Hasan lucra pentru curățătoria Cavalerul Alb de aproape opt luni. Firma intrase deja în al patrulea an de contract cu Trezoreria. Lui Hasan îi fusese ușor să se angajeze la Cavalerul Alb; și mai simplu se dovedise a fi să treacă de verificarea antecedentelor de către FBI. Singura

parte dificilă fusese să scape de șoferul anterior. După ce cinase cu Hasan în urmă cu cinci luni, bătrânul șofer suferise o toxiinfecție alimentară severă. În mod convenabil, Hasan se oferise să îi acopere traseul până când omul avea să se simtă mai bine. La două săptămâni după aceea, când bărbatul fusese ucis într-o tentativă de furt în apropiere de apartamentul său, Hasan îi preluase definitiv traseul.

Îi înapoie clipboardul ofițerului.

— Am două bilete în plus la meciul Indian – Orioles de sâmbătă, dacă vrei.

— Ar fi grozav, puștiului meu i-ar plăcea la nebunie, spuse ofițerul, luând clipboardul.

— Bun, zise Hasan și zâmbi.

Muncise din greu pentru a cunoaște cât mai mulți dintre ofițerii în uniformă care lucrau acolo în ture. Era un aspect crucial pentru misiune. Dacă nu reușea să intre cu camioneta în garaj fără să fie inspectată, tot planul ar fi dat greș.

— Lucrezi mâine după-amiază? întrebă Hasan, apoi se întoarse la camionetă.

— Da.

— Bine, ți le aduc atunci.

— Mulțumesc, Vinney, apreciez, salută ofițerul, trăgând ușor de borul beretei.

Hasan urcă la volan și trase frâna de mână. În timp ce porțile grele de oțel se deschiseră, teroristul privi în stânga, la gardul care despărțea Casa Albă de Trezorerie. Își mușcă limba în încercarea de a-și abține rânjetul la vederea celei mai faimoase case din lume. Hasan băgă în viteză, conduse camioneta dincolo de poartă și coborî pe rampă.

Washington, D.C.

Taxiul continuă să meargă spre sud pe Pennsylvania Avenue și traversă intersecția cu 17 Street. Șoferul trase între două ghivece rotunde

masive din beton și opri la o stradă distanță de Casa Albă. Drumul din față era închis traficului auto. Anna Rielly stătea pe bancheta din spate și privea pe geam baricadele construite de Secret Service în urma atentatului terorist din Oklahoma City, din 1995. Un rând de ghivece din beton se întindea de la o bordură la alta, lăsând spațiu doar pentru o gheretă de pază și o barieră roșie și uriașă din oțel, pe care scria STOP cu litere albe. Bariera era hidraulică și putea fi coborâtă pentru a permite vehiculelor autorizate să treacă spre următorul punct de control.

Rielly îi plăti șoferului cursa și coborî din taxi. Pe un umăr avea o geantă mare și neagră, iar pe celălalt o poșetă mai mică. Își așeză mai confortabil geanta mare, ridică privirea spre gotica clădire Eisenhower din față și se încruntă, încercând să decidă dacă îi place sau nu. Studie structura cu aspect amenințător și își dădu părul castaniu, lung până la umeri, după urechi. Era frumoasă în măreția ei, dar nu se potrivea cu peisajul arhitectural al Washingtonului.

Tânăra reporteră purta pantaloni plisați negri și un sacou asortat, combinație sobră îndulcită de o bluză albă din mătase. Vrând să savureze fiecare moment, Anna scană cu privirea întregul peisaj. Tenul îi strălucea ușor în soarele dimineții, iar Rielly radia de mândrie în timp ce se apropie de ghereta din sticlă blindată a gardianului.

— Bună ziua, sunt noul corespondent la Casa Albă al postului…

Ofițerul în uniformă Secret Service apăsă un buton de pe panoul de comandă din interiorul gheretei și spuse:

— Doamnă, eu verific doar traficul auto la această poartă, înaintați spre poarta nordică, acolo vă vor verifica și conduce la Casa Albă.

Rielly îi mulțumi și trecu printre două ghivece. Continuă să meargă pe Pennsylvania Avenue și observă Blair House pe partea stângă, reședința

neoficială a președintelui în cazurile când acesta nu putea sta la Casa Albă din pricina renovărilor sau a altor probleme. Rielly își văzu de drum, observând tot ce era în jur. La următoarea stradă se opri lângă o altă gheretă, identică cu prima. Anna Rielly își prezentă mândră legitimația bărbatului din spatele geamului blindat. În sfârșit ajunsese în liga granzilor după ce, în ultimii cinci ani, lucrase ca reporter și prezentator de weekend pentru filiala NBC din Chicago. Iar acum NBC o alesese să fie noul lor corespondent la Casa Albă.

Rielly privi în jur în timp ce aștepta ca gardianul să îi verifice datele în computer. De cealaltă parte a gardului vedea toate trepiedele și echipamentele lăsate de canalele de televiziune pe peluza Casei Albe, pentru transmisiunile live. Unele erau protejate de prelate, altele erau lăsate ca atare și acoperite de rouă dimineții. Rielly nici nu mai știa de câte ori își închipuise că stă în acel loc, oferind națiunii adevărul gol-goluț despre evenimentele de la Casa Albă. Visase la această zi încă de la primul ei curs de jurnalism la Universitatea Michigan, în urmă cu 12 ani – să raporteze de la Casa Albă, centrul lumii politice, chestiuni importante care afectau evenimente mondiale. Gata cu vorbăria plictisitoare despre vreme, despre fronturile atmosferice venind dinspre Lacul Michigan. Sportul, vremea și crimele reprezentau nouăzeci la sută din transmisiuni în Chicago. Rielly zâmbi în timp ce se gândi la viața ei de acolo. Aveau să îi lipsească foarte mult frații și părinții ei, dar zborurile către Chicago erau dese și ieftine.

Ofițerul în uniformă o privi prin sticlă și întrebă:

— E prima zi de lucru?

Rielly zâmbi, scoțându-și la iveală gropițele din obraji.

— Da.

Ofițerul îi puse legitimația și un ecuson în tava metalică și o împinse pe sub sticlă, apoi îi spuse în difuzor:

— Vă rog să purtați acest ecuson tot timpul cât sunteți în complex. Puteți merge pe aici – ofițerul îi indică direcția – până la acea copertină albă pe stânga. Cei de acolo vă vor spune unde să mergeți mai departe.

Rielly îi mulțumi și trecu de prima poartă, apoi de a doua. Își continuă drumul pe West Executive Avenue până la copertină. Când puse piciorul pe bordură, o limuzină neagră trase lângă trotuar. Portiera din spate se deschise și auzi o voce familiară strigându-i numele. Rielly se întoarse și îl văzu pe Russ Piper, fostul primar al orașului Chicago, chinuindu-se să coboare de pe bancheta din spate a limuzinei.

Piper ținea o mână pe portieră și cealaltă pe cadrul ei. Mare parte din greutatea sa era în burtă, astfel că era nevoit să se tragă până la marginea banchetei pentru a se putea ridica.

— Russ, spuse Rielly oarecum surprinsă, apoi înaintă spre el și se lăsă îmbrățișată.

Piper o strânse zdravăn, apoi se îndepărtă, ținând-o încă de umeri.

— Dorothy mi-a spus noaptea trecută că vii în oraș, dar nu mă gândeam că vei ajunge atât de repede.

Chipul lui Rielly se schimonosi.

— Nici măcar eu nu știam că vin până acum două zile. Cum a aflat soția ta?

— Bănuiala mea e că i-a spus mama ta, ceea ce înseamnă că jumătate din Chicago știe deja că ești noul corespondent NBC la Casa Albă.

Piper o îmbrățișă din nou.

— Felicitări, Anna, adăugă el. Știu cât de mult ai muncit pentru asta și cred că e fantastic.

O sărută pe frunte. Mama lui Rielly era foarte activă în filiala Partidului Democrat din Chicago, iar părinții ei erau prieteni de-o viață cu familia Piper.

— Când aveai de gând să ne suni? o întrebă Piper încruntat.

— Abia am ajuns noaptea trecută.

— Unde stai? Sper că nu la vreun hotel. Dorothy va fi foarte supărată dacă nu vii la noi.

Anna dădu din cap.

— Russ, nu sunt în vacanța de primăvară, spuse ea, iar privirea i se mută pe al doilea bărbat care ieși din limuzină.

Observă că era probabil străin – unul cu mulți bani, judecând după hainele pe care le purta. Piper îi urmări privirea și spuse:

— Ah, îmi cer scuze. Prinț Kalib, vă rog să faceți cunoștință cu o foarte bună prietenă a mea, domnișoara Anna Rielly.

Aziz o privi pe frumoasa femeie din fața lui și fu imediat atras de ochii ei verzi. Îi luă mâna într-a sa și o sărută. Apoi se îndreptă și spuse:

— Este o plăcere să vă cunosc.

Rielly își retrase mâna, oarecum stânjenită de gestul îndrăzneț.

— Asemenea.

— Anna este noul corespondent NBC la Casa Albă.

— Felicitări, spuse Aziz înclinând ușor capul, observându-i totodată și pe cei doi gardieni de lângă ușă.

— Mulțumesc.

Piper se uită la ceas.

— Anna, președintele ne-a făcut loc în programul său, așa că nu vreau să întârziem. Ai planuri pentru cină?

— Ăă…, Rielly dădu din cap în timp ce medita asupra chestiunii. Nu.

— Bun. Sun-o pe Dorothy și spune-i că ne vedem.

Rielly zâmbi.

— O sun imediat.

— Bine, ne vedem diseară.

Piper și Aziz merseră pe sub copertină și intrară pe ușile duble care duceau la parterul Aripii de Vest. Un ofițer Secret Service în uniformă care

stătea la un birou privi un monitor în timp ce cei doi trecură de uși. Monitorul era conectat la un aparat cu raze X și la un detector de metale, ambele încorporate în cadrul din lemn al intrării.

Ofițerul se ridică în picioare.

— Bună dimineața, domnule Piper.

— Bună dimineața, Dick. Am un oaspete și garantez personal pentru el.

Ofițerul își verifică lista și văzu că biroul lui Piper sunase târziu cu o seară în urmă și programase o întâlnire cu președintele.

— Dumnealui este Prințul Kalib?

— Da, răspunse Piper.

Ofițerul îi oferi lui Aziz un ecuson de vizitator și spuse:

— Vă rog să îl purtați pe întreg parcursul vizitei, iar când veți încheia întâlnirea, vă rog să reveniți la acest birou și să mi-l înapoiați.

Aziz luă ecusonul, Piper îi mulțumi lui Dick și porni împreună cu prințul pe coridor.

Când își prinse ecusonul de rever, Aziz își simți mâinile ușoare ca fulgul. Avea senzația că întreg corpul îi era ușor. În sfârșit punea în practică planul pe care îl repetase de nenumărate ori în minte. Era momentul decisiv și părea foarte simplu. Pe măsură ce înaintau pe coridor, Aziz apăsă o dată un buton al ceasului său. După ce o făcu, se uită peste umăr la gardienii de lângă ușă.

Washington, D.C.

La est de Casa Albă, nu foarte departe, un bărbat uscățiv purtând sacou alb și pantaloni negri aspira coridorul ultimului etaj al Hotelului Washington. Se opri pentru o clipă și se uită la ușile franțuzești care duceau spre terasa de pe acoperiș. Vizavi vedea acoperișul Trezoreriei, iar dincolo de el, Casa Albă. Din acest punct înalt îl vedea clar pe gardianul care stătea de pază pe acoperișul Casei Albe, la mai puțin de 200 m distanță. Omul purta

salopetă albastră și o șapcă asortată. De gât avea agățat un binoclu, iar din când în când îl folosea pentru a scana diferite zone cu privirea. În capătul opus al acoperișului era mica gheretă albă a gardianului.

Salim Rusan se uitase pe aceste uși cinci zile pe săptămână, vreme de aproape trei luni, și supraveghease mișcările celor de la Secret Service. Gardianul de pe acoperiș va fi ușor de eliminat. Tânărul palestinian își mută privirea pe capătul opus al Peluzei Sudice, unde Grădina de Trandafiri se întindea până la marginea culoarului exterior numit Colonnade, chiar lângă Biroul Oval. La post era un agent Secret Service, nu un ofițer în uniformă. Asta însemna că președintele e în Aripa de Vest, acolo unde trebuia să fie. Agentul de lângă Biroul Oval avea să dispară primul, iar gardianul de pe acoperiș, al doilea. Așa hotărâse Aziz – el hotărâse tot, până la cele mai mici detalii.

Pagerul de la șoldul palestinianului vibră, iar el tresări, luat prin surprindere. Era semnalul că Aziz intrase în Casa Albă. Avea să se întâmple în curând. Rusan merse la dulapul din capătul coridorului, lingându-și buzele și conștientizând tensiunea pe care o simțea în piept. Era timpul să se pregătească.

7.

Estul Oceanului Atlantic, 9.000 în altitudine

Erau în aer și navigau lin spre vest pe cerul senin. Rapp privi pe geam la pătura de nori ca de bumbac care părea să se întindă la nesfârșit. Nu se plictisea niciodată să admire priveliștea de sub el. Era întotdeauna diferită; fiecare nor avea o formă distinctă. Cu cinci ani în urmă, Rapp începuse să ia lecții de zbor. Nu fusese ideea lui, dar făcea parte din instruirea continuă de la Langley. Descoperise rapid că nimic nu îi limpezea mintea și nu îl elibera de stres mai mult decât zborul. De obicei, adormea în câteva minute după aceea.

Rapp se cufundă în scaunul confortabil, dar în curând auzi un țipăt înăbușit dinspre coada avionului, urmat de trei gemete prelungi. Rapp se întoarse și privi mica ușă ce ducea în dormitor, apoi lipi o ureche de peretele compartimentului și și-o acoperi pe cealaltă cu mâna. Nu îl ajută mai deloc. Încă auzea țipetele de durere ale lui Harut.

Mitch se ridică și începu să pășească agitat pe culoarul scurt. Nu avea astâmpăr. Pe un scaun găsi ediția săptămânii trecute a revistei Newsweek și începu să o răsfoiască. În timp ce scana paginile cu privirea, se așeză pe canapeaua pe care Harut stătuse legat în timpul călătoriei din Arabia Saudită. Din dormitor se auzeau și mai multe sunete stranii, iar Rapp încercă să le ignore, concentrându-se asupra revistei. Dădu paginile până la sfârșit, sperând să găsească un articol scris de George Will. Dar fusese săptămâna lui Meg Greenfield. Cei doi jurnaliști acopereau alternativ ultima pagină a publicației. Rapp citi primele două paragrafe și își pierdu interesul. Începu să răsfoiască revista în sens invers, citind diverse articole care îi atrăgeau atenția.

Brusc, ușa dormitorului se deschise, iar Dr. Hornig apăru cu o expresie panicată.

— Mitch, ai face bine să vii aici!

Washington, D.C., ora 8:58

Camioneta curățătoriei Cavalerul Alb coborî rampa pietruită și intră în garajul clădirii Trezoreriei; viră la dreapta și trase în zona de încărcare a mărfii. Abu Hasan parcă și lăsă motorul pornit. Se uită prin parbriz, apoi verifică oglinzile laterale. Nu se vedea nimeni prin preajmă, dar el știa de la vizitele anterioare că trei camere de supraveghere monitorizau această zonă a garajului.

Hasan bâjbâi după clipboard și încercă să pară ocupat până la primirea semnalului. În oglinda retrovizoare căută o ușă metalică gri, fără nicio inscripție. Ușa marca intrarea în tunelul Trezoreriei, care ducea în subsolul Casei Albe. Hasan descoperise în timpul vizitei sale nocturne la Casa Albă că această ușă era cunoscută drept ușa Marilyn Monroe. Porecla provenea de la un anumit președinte care folosise această intrare pentru a strecura femei înăuntru și afară din Casa Albă.

Hasan își onorase cu brio partea lui de misiune. Pe lângă faptul că obținuse o slujbă la curățătorie, se și împrietenise cu un funcționar care lucra chiar în Casa Albă. Se mutase în cartierul omului respectiv. Îl urmărise îndeaproape, dăduse nas în nas cu el la băcănie și la barul din colțul străzii. Hasan aflase că bărbatul e fan înrăit al baschetului universitar, astfel că devenise și el unul. Ajunseseră să meargă în cluburi de noapte în mod constant, lucrând în echipă în încercarea de a agăța femei. Apoi, într-o noapte, în urmă cu câteva luni, Hasan îl convinsese pe bărbat că un mic tur nocturn al Casei Albe ar putea fi cel mai bun mod de a agăța două femei atrăgătoare pe care încercau

să le impresioneze de ceva timp. Hasan planificase totul cu precizie. Știa că președintele e plecat din oraș și securitatea nu e prea strictă. Oficialul de la Casa Albă fusese de acord, iar restul fusese ușor.

În spatele camionetei, aerul devenise înăbușitor. Bengazi și oamenii lui începuseră deja să transpire în uniformele lor. Fiecare dintre cele trei ATV-uri avea câte doi bărbați pe el; niciunul nu îndrăznea să se miște mai mult decât pentru a-și șterge șiroaiele de sudoare de pe față. Toți purtau uniforme verde-închis și veste tactice de asalt. Fiecare avea câte o mitralieră AKS-74U, cu opt magazii de mare capacitate, și câte șase grenade de mână. AKS-U era varianta mai scurtă a mitralierei AK-74, înlocuitoarea venerabilei Kalașnikov AK-47.

Bărbosul Bengazi stătea pe motostivuitor și se uită la ceas; hotărî că venise momentul. Încuviință către singurii doi bărbați care stăteau în picioare, iar aceștia trecură la treabă. Mișcându-se încet, pentru a nu legăna camioneta, dădură la o parte cutiile și coșurile cu lenjerie, creând drum pentru motostivuitor și ATV-uri.

Când terminară, Bengazi încuviință spre unul dintre cei care stăteau pe un ATV. Bărbatul deschise cu grijă clemele cutiei metalice din stânga lui. Dintr-un decupaj de burete dinăuntrul ei scoase două lansatoare de grenade – sau RPG-uri – și le dădu mai departe. Apoi îndepărtă primul strat de burete și scoase la iveală patru grenade antitanc alungite. Le dădu și pe acestea mai departe una câte una, apoi închise cutia.

Bengazi își simți pagerul vibrând și îl verifică. Se întoarse spre oamenii lui și pocni din degete de două ori. Pulsul nu i se acceleră – era prea călit în luptă pentru a mai avea emoții. Trecuse de 40 de ani și era imperturbabil. Ceilalți bărbați din camionetă aveau doar jumătate din vârsta lui și încă erau plini de optimism și vise mărețe. Bengazi era realist și, în ciuda a tot ceea ce îi spusese Aziz,

nu se aștepta să își mai revadă vreodată preaiubitul Beirut. Era momentul pentru lovitura finală împotriva străinilor care distruseseră pașnicul și frumosul oraș al tinereții sale.

Bengazi se întinse după masca de gaz prinsă de curea și și-o puse pe cap, chiar deasupra sprâncenelor dese și aproape unite, așteptând semnalul final. Cei doi bărbați cu RPG-urile merseră silențioși lângă ușa rabatabilă din spatele camionetei și așteptară.

Estul Oceanului Atlantic, 9.000 în altitudine

Mitch Rapp îl privea cu ochii mari pe Harut, nefiind sigur dacă aude cu adevărat ceea ce spune teroristul sau doar își închipuie. Și dacă aude, nu știa dacă să creadă sau nu. Dr. Hornig repetă întrebarea, formulată într-o manieră ușor diferită. Harut, cu ochii sticloși, bâigui același răspuns – unul care păru să oprească timpul în loc. Rapp era de-a dreptul șocat, încremenit în timp ce mintea lui încerca să proceseze incredibilul. Într-un final, se întoarse spre Hornig și o întrebă singurul lucru la care se putea gândi:

— Spune adevărul?

Hornig gesticulă spre aparatul monitorizat de unul dintre asistenții ei.

— Sunt destul de sigură. Toate datele lui se leagă. I-am pus aceeași întrebare, sub forme diferite, de mai multe ori – Hornig își privi notițele – de treizeci și două de ori, mai precis. Spune adevărul. Informația ar putea fi greșită doar dacă Aziz l-ar fi mințit de la început, anticipând că va fi prins și interogat, și – Hornig dădu din cap – sunt șanse mici să se fi întâmplat asta.

— Rahat, spuse Rapp, trecându-și o mână prin păr. Pentru când e plănuită treaba asta? Au o dată exactă?

— Nu am reușit să obțin atât de multe informații pe cât mi-ar fi plăcut în această privință, dar se pare că este plănuită pentru azi.

Rapp își plecă privirea.

— Cred că glumești.

— Mă tem că nu.

Rapp dădu să iasă din dormitor, apoi se opri brusc.

— Despre ce fel de atac vorbim?

— Spune încontinuu „un asalt”.

Rapp înjură din nou și lovi cu pumnul în cadrul ușii, încercând să își dea seama ce să facă în continuare. Indiferent dacă informația era incompletă sau nu, Mitch știa că trebuie să dea acel telefon. Ieși din dormitor și merse la rucsacul său. Îl întoarse cu fundul în sus, vărsându-i conținutul pe canapea. Aruncă la o parte câteva haine și documente, până găsi stația SATCOM de comunicații prin satelit și o porni. Luă obiectul negru cu ambele mâini, se holbă la micul ecran și înjură indicatorul semnalului. Frustrat, Rapp strânse obiectul mai tare, parcă vrând să grăbească stabilirea conexiunii cu cel mai apropiat satelit american.

Sediul CIA – Langley, Virginia

Biroul directorului Stansfield era la etajul șapte al clădirii principale. Camera în sine era decorată într-o manieră conservatoare. Stansfield nu era genul de om care să își expună premiile și realizările, astfel că pe pereții acoperiți de lambriuri nu zăreai decât pe ici-colo fotografii cu soția sa decedată, fiicele și nepoții. Masa lui de scris era atât de organizată, că până și post-it-urile aveau locul lor precis. Șase dintre ele erau aliniate simetric în colțul stâng.

Stansfield stătea cu coatele pe brațele scaunului său și cu mâinile împreunate sub bărbie. Irene Kennedy stătea pe un scaun vizavi de el și tocmai

încheia rezumatul întâlnirii cu președintele Hayes de la micul dejun. Stansfield asculta cu atenție și încuviința din când în când. Avea de gând să aștepte ca ea să termine și abia apoi să îi pună întrebări.

După încă cinci minute, Kennedy închise dosarul de pe genunchi și spuse:

— Președintele a subliniat că dorește cooperare deplină între toate agențiile și transparență totală a informațiilor.

Drept răspuns, Stansfield ridică o sprânceană.

— Hmm.

— Cum vrei să gestionez asta?

Stansfield își coborî mâinile de sub bărbie și se gândi o clipă.

— Fă cum crezi că este mai bine. Sunt de acord să împărtășesc informații, cu condiția ca sursele și operațiunile noastre să nu fie compromise în proces.

— Și, desigur, atâta vreme cât primim ceva la schimb, adăugă Kennedy zâmbind.

Colțul drept al gurii lui Stansfield se ridică vag.

— Da.

Irene încuviință din cap și îi înmână șefului ei un dosar roșu din plastic. Pe eticheta albă de copertă erau litere aparent fără nicio noimă, sau, cum le plăcea membrilor Agenției să spună, „supa alfabet". Această înșiruire de litere îi transmise directorului că dosarul conține informații secrete primite prin satelit sau imagini din satelit. Însemnele TS și SCI îi spuseră totodată că documentele erau ultrasecrete și compartimentate.

Ca director al Centrului de Contraterorism al CIA, una dintre responsabilitățile lui Kennedy era să îl țină informat pe Stansfield cu privire la toate amenințările la adresa Statelor Unite. În această dimineață, subiectul era Coreea de Nord. Irene abia trecu de prima pagină când începu să sune telefonul lui Stansfield. Kennedy făcu o pauză pentru a vedea dacă șeful ei răspunde.

Directorul ridică receptorul.

— Stansfield.

— Domnule Stansfield, avem un apel cu prioritate de la Iron Man, pentru dumneavoastră sau Dr. Kennedy.

— Fă-mi legătura, spuse Stansfield, apoi apăsă butonul pentru difuzor și puse receptorul înapoi în furcă. Alo, spuse el după ce se auziră câteva semnale sonore pe linie.

— Domnule, avem o mare problemă, spuse agitat Rapp. Irene e acolo?

— Da, e lângă mine.

Tonul panicat al lui Rapp nu trecu neobservat de către Stansfield și Kennedy.

— Aziz e în D.C.

— Repetă.

— Aziz e în D.C., repetă Mitch clar.

— Ești sigur? întrebă Kennedy.

— Da. Dr. Hornig este sigură. Îl interoghează pe Harut de aproape jumătate de oră și spune că e imposibil ca el să mintă. Și asta e doar o parte, spuse Mitch, apoi făcu o pauză scurtă. Harut spune că ținta lui Aziz e Casa Albă.

Urmă un moment de tăcere, în care Kennedy și Stansfield se priviră șocați.

— Ați auzit ce am spus? întrebă Rapp după câteva secunde.

— Da, te-am auzit, Mitch, răspunse Stansfield. Doar că e puțin cam mult. Trebuie să fim siguri în această privință înainte să…

— Ei bine, îl întrerupse Rapp, din păcate nu ne permitem luxul ăsta. După spusele lui Harut, se presupune că atacul ar trebui să aibă loc azi!

Kennedy se ridică și puse mâinile pe birou.

— Despre ce vorbim aici, Mitch? Ce fel de atac?

— Spune încontinuu „asalt total”. Un raid.

— Ce fel de raid? întrebă Kennedy.

— Nu știu. Dr. Hornig încearcă să afle mai multe.

Stansfield se ridică și el.

— Mai e ceva, Mitch?

— Nu în acest moment.

— În regulă. Trecem la treabă. Trebuie să dăm niște telefoane. Sună-ne imediat ce mai afli ceva.

— Recepționat.

Stansfield apăsă butonul care întrerupse legătura. El și Kennedy se priveau peste birou. Se uită rapid pe fereastră, apoi se întoarse din nou spre Irene.

— Sună-l pe Jack Warch și spune-i că avem motive întemeiate să credem că există un atac terorist plănuit asupra Casei Albe și este posibil să fie plănuit pentru astăzi.

— Și președintele?

— Sună-l întâi pe Warch. Trebuie să mă gândesc la câteva lucruri înainte să îi spunem președintelui.

— Și FBI-ul?

— Îl sun eu pe Directorul Roach, spuse Stansfield, arătând spre bufetul lui, unde era montat un al doilea telefon. Ia rapid legătura cu Warch, dar subliniază că trebuie să ia măsuri de precauție rezonabile. Nu vrem să agităm prea mult apele până nu suntem sută la sută siguri.

Clădirea Eisenhower

Jack Warch, agentul special Secret Service responsabil de garda prezidențială, stătea la biroul lui din camera 10 a clădirii Eisenhower, situată chiar peste drum de Aripa de Vest. Fusese în serviciul a patru președinți diferiți și lucra pentru Secret Service de mai bine de douăzeci de ani.

Warch avea o înfățișare atletică. La 40 de ani, încă făcea jogging de patru-cinci ori pe săptămână și se aștepta ca bărbații și femeile aflați sub comanda lui să facă același lucru. Garda prezidențială era cel mai vizibil proiect al Secret Service, iar posturile din cadrul ei erau la mare căutare. În ultimul deceniu, Warch privise cum

condiția fizică trece pe locul doi în urma unui val perfid de corectitudine politică, într-o rețea la fel de perfidă de „băieți vechi”. Când Warch preluase conducerea gărzii, avertizase pe toată lumea:

— Nu îmi pasă cine e taică-tău, ce culoare are pielea ta, dacă ești bărbat sau femeie sau cine e șeful tău; dacă nu treci testele fizice, nu ai ce căuta în garda mea.

Warch luă o gură de cafea fierbinte și studie programul zilei, care părea lejer, exact așa cum îi plăcea. Fără vizitatori și fără întâlniri programate în afara incintei. Dacă toate zilele ar fi astfel, ar fi un om plictisit, dar fericit. Telefonul sună și, fără să își ia ochii de pe program, Warch întinse mâna și ridică receptorul.

— Agent Special Warch.

— Jack, sunt Irene Kennedy.

Warch participase la multe ședințe de informare cu Kennedy de-a lungul anilor, astfel că își dădu seama imediat din tonul ei că e ceva serios.

— Bună, Irene. Care este problema?

— Am vești proaste, începu Kennedy. Tocmai am aflat că există posibilitatea ca un atac terorist să aibă drept țintă Casa Albă.

Kennedy făcu o scurtă pauză, dându-i lui Warch timp să digere informația înainte de a-i da lovitura de grație, apoi spuse:

— Și… credem că atacul va avea loc azi.

Warch închise ochii și își masă fruntea cu mâna liberă.

— Repetă.

Kennedy făcu întocmai, apoi adăugă:

— Jack, nu vrem să exagerezi cu precauțiile, dar am primit această informație de la o sursă de foarte mare încredere.

— Despre ce vorbim? O mașină-capcană, un avion… ce anume?

Kennedy își drese glasul.

— Ni s-a spus că va fi un asalt. Este singura informație pe care o avem, încercăm să aflăm mai

multe.

Warch se împinse cu scaunul de lângă birou și se ridică.

— Poftim? întrebă el sceptic. Un asalt? E imposibil. Ar avea nevoie de un tanc să străpungă perimetrul nostru exterior.

— Jack, nu știu ce plănuiesc să facă, începu Kennedy pe un ton liniștitor, și îmi pare rău că nu îți pot da mai multe detalii în acest moment. Dar ideea este că luăm în serios această informație. Din motive evidente, Directorul Stansfield a vrut să te sun pe tine mai întâi. Îți sugerăm să întărești securitatea acolo fără să alertezi presa, iar de îndată ce vom afla mai multe, îți vom comunica.

Warch continuă să își maseze fruntea.

— Astăzi. Zici că e plănuit pentru astăzi?

— Da.

Warch se uită la ceas. Era aproape ora 9:00 dimineața.

— Trebuie să mă apuc de treabă, spuse el, luându-și telefonul de pe birou. Dacă mai afli ceva, sună-mă pe mobil.

Îi dictă numărul lui Kennedy și închise.

Warch, care își asumase responsabilitatea pentru viața președintelui mai mult decât oricine altcineva din Secret Service, lua fiecare avertisment, oricât de mic, în serios. Iar unul venit din partea biroului de contraterorism al CIA atingea gradul maxim pe scala seriozității. Ieși din birou, traversă în grabă coridorul și începu să își deruleze în minte o listă întreagă de opțiuni.

În timp ce Warch mergea spre ieșire, mintea lui se concentră asupra unei singure întrebări: ce fel de asalt e plănuit?

Secret Service își făcuse o prioritate din a exersa strategii de apărare împotriva diverselor atacuri la adresa președintelui. Cheltuiseră milioane de dolari pe antrenamentele lunare ale agenților în centrul de instruire din Beltsville, Maryland. Exersaseră tactici de protecție în toiul unui convoi

de mașini, într-o baie de mulțime, evacuări din avionul Air Force One sau orice alt aparat de zbor – aproape toate scenariile posibile. Tocmai fusese finalizată analiza privind camionetele-capcană. Cu toate barierele pe care le montaseră în jurul perimetrului, unei camionete i-ar fi imposibil să ajungă suficient de aproape cât să provoace pagube. S-ar lăsa cu multe geamuri sparte, dar președintele ar fi în siguranță.

Un avion, se gândi Warch. În fiecare scenariu închipuit de ei, un atac cu un avion încărcat cu explozibil reprezenta cea mai letală amenințare pentru președinte.

Ieși pe ușă, apoi pe Strada West Executive; își duse microfonul de mână la gură și spuse:

— Horsepower, aici Warch. Spune-i lui Hercule să fie cu ochii în patru. Și vreau să fie pregătite rachetele.

Hercule era numele de cod pentru acea parte din garda prezidențială care avea acoperișul ca arie de acoperire.

Warch ezită pentru o clipă. Era tentat să alerteze întreaga gardă, dar hotărî că mai întâi trebuie să se consulte cu președintele. Lui Hayes nu îi plăceau surprizele și, în ciuda tonului serios al lui Kennedy, nu ar fi fost prima oară când Secret Service primea o alarmă falsă.

8.

Casa Albă

Anna Rielly își strecură capul în noul ei birou de la subsol. Încăperea fără ferestre era mai mică decât bucătăria apartamentului ei cu două camere din Lincoln Park. Înăuntru erau trei birouri simple, fiecare lipit de câte un perete, iar cele trei scaune din centru abia dacă aveau loc de mișcare. Un bărbat atrăgător, la vreo 40 de ani, pe care Rielly îl recunoscu de la televizor, se ridică în întâmpinarea ei.

— Tu trebuie să fii Anna Rielly, spuse bărbatul întinzând mâna. Eu sunt Stone Alexander, corespondentul ABC la Casa Albă. Te așteptam.

Rielly îi strânse mâna și studie abătută biroul. Alexander îi citi dezamăgirea pe chip și spuse:

— Nu e tocmai ce sperai să fie, nu?

— Nu. Adică nu mă așteptam la Taj Mahal, dar asta e ridicol.

— Nu îți face griji. Gândește-te doar la avantajele suplimentare, spuse Alexander rânjind și întinse brațele.

Rielly îi privi părul dat cu fixativ, chipul frumos și sprâncenele pensate.

— Și care ar fi acelea?

Alexander zâmbi, etalându-și dinții perfect aliniați, de un alb artificial și strălucitor.

— Ai onoarea de a lucra cu mine.

— Serios? spuse Rielly.

— Da, serios, spuse Alexander, punându-i mâna pe umăr și întorcând-o spre coridor. Tocmai ieșeam să îmi iau o cafea când ai ajuns tu. Hai cu mine, îți fac un tur al locului și îți prezint pe toată lumea.

În timp ce se îndreptau spre cantina Casei Albe, Alexander continuă să pălăvrăgească.

— De cât timp ești în oraș?

— Ieri am ajuns.
— Ți-a arătat cineva împrejurimile?
— Nu. Nici măcar nu am despachetat.
Alexander îi puse mâna pe spate și o conduse în cantină. Rielly observă că mâna lui zăbovi cam mult acolo. Privi în jur în cantină și, din nou, fu șocată de dimensiunile reduse ale încăperii. Probabil că la mesele dreptunghiulare stăteau vreo douăzeci de oameni, bând cafea, mâncând, vorbind sau citind diverse ziare.
— Și ești căsătorită? întrebă Alexander.
Rielly ezită, dar se gândi că nu ar ajuta-o cu nimic să mintă.
— Nu.
Alexander zâmbi optimist.
— Ți-aș putea arăta eu împrejurimile în seara asta. Știu un restaurant nou grozav în cartierul Adams-Morgan.
— Mulțumesc, dar am multe bagaje de despachetat.
— Tot omul trebuie să mănânce, insistă el.
Rielly își dădu seama că va trebui să fie mai fermă cu Dl. Hormon și spuse:
— Așa e, dar eu am o regulă în ceea ce privește reporterii.
— Și care ar fi aceea? întrebă Alexander rânjind.
— Nu ies cu ei, răspunse Rielly, continuând să studieze încăperea.
— Și de ce, mă rog?
Anna se întoarse spre el și, cu un zâmbet sarcastic, răspunse:
— Nu am încredere în ei.
Alexander râse.
— Mai există și alte reguli de care ar trebui să știu?
— Da… nu îmi place să ies cu bărbați mai aranjați decât mine.

•

— Aceasta este Camera Roosevelt. Este numită astfel datorită celor două portrete de pe pereți, spuse Piper, intrând în încăpere și gesticulând spre tablouri.

Aziz se strădui să rămână calm în timp ce Piper se oprea la fiecare tablou, statuie și cameră în drum spre Biroul Oval. Piper își juca rolul de ghid în Aripa de Vest și bolborosea neîncetat despre istoria clădirii, iar Aziz încuviința politicos din cap.

— Veți observa că portretul lui Franklin Delano Roosevelt este agățat deasupra șemineului, iar cel al lui Teddy Roosevelt aici, în dreapta noastră. A devenit tradiție la Casa Albă ca, de fiecare dată când un președinte în exercițiu este republican, portretul lui Teddy să stea deasupra șemineului, iar când la putere este un democrat, portretele sunt schimbate și FDR ocupă locul de onoare.

Piper își împreună mâinile în fața stomacului robust și zâmbi, privindu-l pe FDR, reprezentantul partidului său.

În timp ce Aziz mima interesul față de operele de artă și de camerele istorice, marca și număra poziția exactă a fiecărui ofițer și agent Secret Service pe lângă care treceau. Totul părea foarte simplu în timp ce se plimba în voie printre ei. Era un oaspete de onoare într-un loc în care nu avea ce căuta. Toate gardurile de protecție, toată securitatea de ultimă generație și toți agenții Secret Service înarmați până în dinți erau acolo pentru a-l opri. Dar nu aveau nici cea mai mică bănuială că printre ei mergea acum liber cea mai mare spaimă a lor.

Piper își plimbă mâna pe suprafața mesei de conferință lungi și lucioase din Camera Roosevelt.

— Mulți dintre oaspeții noștri confundă această cameră cu Cabinet Room, care este în capătul holului, în drum spre sala presei. Vi le voi arăta și pe acelea după întâlnirea cu președintele.

Piper merse lângă șemineu și se opri.

— Era să uit, spuse el, gesticulând spre mica sculptură de bronz de pe polița șemineului. Acesta este un obiect cu care ne mândrim foarte mult. Anterioara Primă Doamnă, și ea democrată – Piper radia de mândrie – a contribuit cu acest bust al lui Eleanor Roosevelt la decorul camerei. I s-a părut că încăperea avea un aer mult prea masculin și a considerat că e nevoie de o femeie printre bărbați.

— În țara mea, spuse Aziz privind mica statuetă, o asemenea idee ar fi ridicolă.

Se întoarse și porni spre ușa deschisă. În timp ce se uita pe coridor stânga-dreapta, Aziz simți un val de euforie și tensiune deopotrivă învolburându-se înăuntrul lui. Studiase planurile Casei Albe, astfel încât știa că ușa din fața lui era una dintre cele patru care duceau în Biroul Oval. Era deschisă, iar din poziția lui vedea clar covorul albastru și mobilierul aranjat în fața șemineului. Era atât de aproape.

Lângă ușă stătea un agent Secret Service cu o constituție robustă și o expresie foarte serioasă. Avea părul castaniu tuns scurt, iar gâtul lat și încordat părea încorsetat de gulerul cămășii albe și de cravată. Aziz îl studie rapid, iar ochii lui îi întâlniră pe ai agentului. Înainte de a se întoarce spre Piper, Aziz observă că bărbatul era stângaci. Proeminența de la șoldul lui stâng provenea de la pistolul de mână obișnuit al agenților Secret Service, un SIG-Sauer standard.

Piper veni lângă Aziz în pragul ușii și spuse:

— Sunteți pregătit să îl cunoașteți pe președinte?

Aziz încuviință din cap, dar în același timp își simți picioarele moi din pricina adrenalinei care începuse să îi gonească prin vene. Păși pe coridor și, pentru o fracțiune de secundă, se întrebă dacă nu cumva e o capcană, dacă e posibil ca ei să știe cine e el cu adevărat. Dar până să își mai facă alte griji, ajunseră deja la ușă.

Piper bătu în cadrul din lemn și intră primul în biroul executiv; Aziz îl urmă. Piper se opri brusc și îl privi pe președinte, care vorbea la telefon.

Hayes acoperi receptorul cu mâna și spuse:

— Luați loc, voi veni într-un minut.

Aziz se legănă pe călcâie, indecis. Înghiți o dată în sec, în încercarea de a-și umezi gâtul uscat, apoi se uită la Piper, care îi șoptea ceva. Treptat, Aziz încetă să se mai concentreze asupra președintelui. Piper gesticulă spre una dintre canapelele de lângă șemineu și șopti:

— Haideți să luăm loc acolo, va veni într-un minut.

Aziz îl urmă și își calculă șansele de a-l grăbi pe președinte. Ușa pe care tocmai intraseră era încă deschisă, iar el știa că erau agenți postați și la celelalte două uși ale biroului. De asemenea, Aziz intuise corect că președintele avea măsuri de siguranță înăuntrul și în jurul biroului. Doar cu un briceag pe post de armă nu putea risca să îi alerteze pe agenții din fața biroului până când nu avea acces la președinte. Dar era atât de aproape. Aziz calculă că ar putea acoperi cei 5 m până la președinte în două secunde, cel mult. Agenților le-ar lua tot atât să își scoată armele. *Gândește rapid,* își spuse în sinea lui în timp ce o peliculă de sudoare începu să îi acopere pielea.

Piper se așeză pe canapea și bătu cu palma locul de lângă el. Aziz încuviință din cap. Era momentul să se așeze sau să acționeze. Se uită în capătul opus al camerei, la președinte, care tocmai se răsucise în scaun, fiind acum cu spatele spre ei. Hayes privea pe fereastră în timp ce vorbea la telefon; doar capul i se vedea deasupra spătarului negru din piele. În acea fracțiune de secundă, Aziz decise să acționeze.

Duse mâna la curea, verificând dacă briceagul este la locul lui, apoi se uită la ceasul de la mâna stângă, căutând cu privirea butonul care va da semnalul bărbaților din camionetă. Era pe punctul

de a face istorie, de a da o lovitură fenomenală în numele Islamului. Piper spuse ceva în spatele lui, dar Aziz nu auzi cuvintele. Atenția lui era îndreptată în altă parte.

Ușor, ridică cealaltă mână spre ceas și își plecă privirea, pentru a se asigura că apasă butonul corespunzător. Inima îi bătea atât de repede, încât tâmplele începură să îi zvâcnească. Sudoarea îi licărea ușor pe piele, iar mâinile îi erau lipicioase. Palmele îi erau atât de umede, încât renunță să apese butonul și hotărî să le șteargă mai întâi. Își trecu palmele de două ori peste pantaloni, amintindu-și cât de greu ar fi să țină briceagul în mână dacă ar fi transpirat. După ce își uscă palmele cât de bine putu, ridică din nou mâna cu ceasul la piept și dădu să apese butonul. Avea degetul arătător chiar în dreptul lui când simți mișcare și se opri brusc. Ridică privirea. Pe ușa din dreapta președintelui intră o femeie într-o bluză galbenă, care puse un teanc de hârtii pe birou.

Aziz răsuflă adânc, corpul tremurându-i din pricina eliberării energiei. Piper spuse din nou ceva, iar Aziz se întoarse spre el.

— Luați loc, Prinț Kalib.

Aziz se uită la președinte și la femeie, apoi se așeză pe canapea. O broboană de sudoare i se prelinse pe frunte și și-o șterse cu podul palmei.

— Vă simțiți bine? întrebă Piper. Pare că v-ați încălzit.

Aziz îi zâmbi.

— E puțin cam cald aici, dar nu se compară cu țara mea.

— Bine punctat.

Treptat, Aziz începu să își recapete stăpânirea de sine. Își aminti cât de departe ajunsese și cât de aproape era să obțină ceea ce își dorea. Avea nevoie ca președintele să vină la el. Trebuia să aibă răbdare. Așteptase atâta vreme – ce mai conta un minut? Când președintele va veni să îi strângă mâna, va începe totul.

•

Agentul Warch intră în biroul secretarei președintelui, care era înghesuit între Cabinet Room și Biroul Oval.

— Sally, trebuie să îl văd urgent.

Sally Burke termină de scris ceva și ridică privirea, zâmbind.

— Bună dimineața, Jack.

Secretara își dădu seama din tonul lui Warch că bărbatul se grăbea, dar trebuia să stea la rând, ca toți oamenii care dădeau zilnic buzna în biroul ei, în încercarea de a obține o întâlnire cu cel mai înalt oficial ales al Americii.

— Acum este cu cineva. Probabil va dura 20-30 de minute.

Warch dădu din cap.

— Chestiunea asta nu poate aștepta. Trebuie să îl văd imediat.

Burke interacționase foarte des cu Warch în ultimele cinci luni, dar nu îl văzuse niciodată atât de îngrijorat.

— Nu știu ce vrei să fac, Jack. Are o întâlnire cu un demnitar străin. Nu putem da buzna înăuntru.

— O întâlnire cu cine? întrebă furios Warch. Eu nu am văzut nimic în programul lui.

Burke își îndreptă umerii, surprinsă de tonul agentului.

— A fost o schimbare de ultim moment.

— Cu cine se întâlnește?

— Russ Piper și ah – Burke își plecă privirea pe hârtia din fața ei. Prințul Kalib.

Warch se încruntă.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreun Prinț Kalib pe lista WHAVS.

WHAVS, pronunțat „weivz”, venea de la White House Access Visitor System („Sistemul de Acces al Vizitatorilor Casei Albe”). Divizia în uniformă a Secret Service folosea sistemul pentru a-i verifica pe oaspeți, cercetându-le antecedentele penale și

istoricul medical pentru a se asigura că nu reprezintă o amenințare la adresa președintelui.

Burke ridică sfioasă privirea.

— Nu știu ce să spun. CND l-a adăugat pe listă târziu noaptea trecută.

— La dracu', înjură Warch printre dinții încleștați. De câte ori trebuie să vă spun că nimeni nu intră la el până nu facem o verificare completă?

Warch se îndepărtă de biroul secretarei și își analiză opțiunile. Dacă dădea buzna într-o întâlnire cu un demnitar străin și toată treaba se dovedea o alarmă falsă, îl aștepta concedierea. Se întoarse spre Sally.

— De unde este Prințul Kalib?

— Din Oman, cred, spuse Burke, verificându-și agitată agenda, întrucât Warch se comporta nefiresc. Da, din Oman.

Bănuielile agentului se dublară la auzul numelui micului stat de la gura Golfului Persic.

— A mai fost la Casa Albă înainte? întrebă grăbit Warch.

— Nu, spuse Burke, dând din cap. Nu din câte știu eu.

Warch trebuia să ia o decizie și trebuia să o facă repede. Mintea lui parcurse rapid lista posibilităților, iar în tot acest timp conversația lui cu Irene Kennedy căpătă o însemnătate din ce în ce mai mare. Agentul pășea agitat în fața biroului lui Burke. Într-un final, instinctele lui preluară controlul. Se întoarse spre ușa unde pe poziții stătea Agentul Special Ellen Morton și ridică mâna stângă la gură. Era pe punctul de a lua cea mai bună sau cea mai proastă decizie a carierei sale. În microfonul de mână, agentul special responsabil de garda președintelui lătră ordinul:

— Warch către gardă. Întăriți formația la Biroul Oval!

•

Președintele Hayes scrise ceva pe un post-it și spuse:

— Mă bucur că am vorbit, Harry. Îți apreciez ajutorul în această chestiune. Mulțumesc.

Apoi închise telefonul și se ridică. Își luă sacoul negru de pe spătarul scaunului și îl îmbrăcă. Trase de fiecare mânecă o dată, pentru a le aranja, apoi își încheie ultimul nasture. Ieși zâmbind din spatele biroului și, cu Valerie Jones alături, spuse:

— Prinț Kalib, este o onoare să vă cunosc, în sfârșit.

Rafique Aziz se ridică de pe canapea și afișă primul zâmbet sincer din întreaga dimineață. Subtil, își încrucișă mâinile în fața taliei, punându-și mâna dreaptă pe încheietura celei stângi. Pipăi butoanele ceasului, nevrând să își ia ochii de la președinte. Exersase mișcarea de nenumărate ori și visase la acest moment de și mai multe ori. Așa își închipuise mereu că va începe, cu gestul de strângere a mâinii specific americanilor. Era ocazia perfectă pentru a lovi. Făcuse bine să aștepte ca președintele să vină la el. Zâmbetul i se lărgi în timp ce, cu degetul arătător, încercui o dată cadranul ceasului, căutând butonul corect. Îl găsi și apăsă de două ori. Apoi își duse mâna cu nonșalanță la curea, un val de extaz inundându-l în timp ce viitorul său ostatic se apropia.

Clădirea Trezoreriei

În cabina camionetei, Abu Hasan simți vibrația la șold și aruncă clipboardul pe jos. Cu mâna stângă deschise portiera șoferului, iar cu dreapta luă un mic pachet înfășurat într-un cearșaf. Sări din cabină în pantalonii verzi și cămașa albă. În același timp, auzi motostivuitorul și ATV-urile pornind în camionetă. Hasan alergă spre ușa gri metalică și se lăsă într-un genunchi, punând pachetul în față, pe podeaua de beton a garajului. Îl desfăcu și aruncă cearșaful, luă explozibilul de plastic prefabricat, cu o textură asemănătoare plastilinei, și îl atașă de ușă. Îl lovi de două ori cu pumnul, pentru a se

asigura că este bine fixat, apoi înfipse o capsă de detonare în materialul exploziv. Luă rola de fitil detonator, alergă vreo 6 m de-a lungul aceluiași perete și se ghemui la pământ. Hasan apăsă detonatorul, iar o secundă mai târziu se auzi o bubuitură scurtă și zgomotoasă.

Trapa din spate a camionetei se deschise instantaneu și doi bărbați săriră din ea. Luară rampa din vehicul și o fixară chiar în timp ce Bengazi mută motostivuitorul la margine. Greoaia mașinărie înaintă ușor, până când întreaga greutate ajunse pe rampă. Apoi Bengazi eliberă frâna și lăsă vehiculul să coboare de unul singur pe podeaua din beton. De îndată ce toate patru roțile ajunseră la sol, Bengazi apăsă accelerația și goni spre ușa aruncată în aer. Cei doi bărbați cu RPG-uri alergară pe lângă motostivuitor și săriră pe treptele laterale.

Hasan deschise ce mai rămăsese din ușa Marilyn Monroe. Un nor de cordită umplu aerul, iar Bengazi și oamenii săi își traseră măștile de gaz pe față. Mașinăria galbenă intră cu viteză în tunelul de beton, în timp ce agilele ATV-uri coborâră rampa unul câte unul, îndreptându-se în trombă spre tunel.

Hotel Washington

La ultimul etaj al Hotelului Washington, în îngrămădita debara a agentului de curățenie, Salim Rusan aștepta răbdător. În fața lui, pe un prosop alb curat, era o pușcă semiautomată SVD cu lunetă, de fabricație rusească. Având calibrul de 7.62x54 mm, aceasta putea nimeri cu precizie ținta chiar și de la un kilometru distanță, dacă se afla în mâinile potrivite. Rusan nu plănuia să folosească nici măcar un sfert din raza de acțiune a puștii. Pe armă era montată o lunetă PSO 1x4; în ea era inserată o magazie cu zece cartușe, iar Rusan mai avea una în buzunar. Era toată muniția pe care îi

permisese Aziz să o ia. Acesta îi subliniase că e important să nu stea mai mult de două minute sus, să părăsească imediat hotelul. Aziz avea și alte sarcini pentru el după aceea.

Pagerul începu să vibreze, anunțând că, după aproape un an de planuri, venise momentul să acționeze. Rusan stinse pagerul și luă pușca de 4 kg de pe prosop. Ieși din debara pe holul pustiu și se îndreptă grăbit spre terasa de pe acoperiș. Număra în sinea lui pentru a-și menține ritmul cardiac scăzut, un truc învățat de la instructorii lui sovietici în adolescență, pe vremea când ieșea în fugă din clădirile incendiate în Beirut.

Ținând strâns pușca într-o mână, deschise ușa spre terasă și se culcă pe burtă. Se târî rapid cei aproximativ 10 m pană la margine și strecură țeava lungă și neagră a puștii printre zăbrelele balustradei. Își fixă patul armei între umăr și obraz, privi prin lunetă și văzu porticul sudic al Casei Albe. De acolo, Rusan urmări cu privirea marginea clădirii, până la Biroul Oval, și se pregăti să tragă. Găsi ușa biroului președintelui, dar lângă ea nu era nimeni. Rusan scană rapid peluza și, din nou, nimic. Nevrând să piardă timpul, trecu la cea de-a doua țintă. Prin lunetă văzu nu unul, ci patru agenți Secret Service stând lângă postul de gardă de pe acoperișul Casei Albe. Rusan alese agentul din stânga, îi luă capul în vizor și apăsă pe trăgaci.

Casa Albă

Cu excepția unui foc de armă, foarte puține lucruri pot crește pulsul unui agent Secret Service mai repede decât sintagma „întăriți formația”. Aceste două cuvinte, auzite atât de des în timpul antrenamentelor, sunt rareori rostite în viața reală, atunci când agenții se află la datorie la Casa Albă. Lângă ușa principală a Biroului Oval, cei doi agenți își scoaseră armele fără ezitare. Cel mai scund dintre ei scoase și un set de chei și descuie

un dulap din lemn aparent inofensiv. O secundă mai târziu, un al treilea agent apăru de după colț ținând un pistol cu ambele mâini. Agentul care deschisese dulapul scoase grăbit trei pistoale-mitralieră Uzi, dând câte unul celorlalți doi și păstrându-l pe al treilea. Întregul proces dură mai puțin de cinci secunde.

Un etaj mai jos, sub Biroul Oval, la Horsepower, postul de comandă al gărzii prezidențiale, agentul responsabil de consola de securitate se ridică și merse grăbit la ușă. O încuie și se întoarse la locul său fără niciun cuvânt. Alți doi agenți din capătul opus al camerei descuiară un dulap din metal, care se dovedi a fi un adevărat depozit de arme. Fiecare luă câte un pistol-mitralieră MP-5. Amândoi încărcară armele și se îndreptară spre cealaltă ușă a camerei, care ducea la o scară secretă către Biroul Oval.

La etaj, Jack Warch intră în biroul executiv cu sacoul deschis. Ținea mâna dreaptă pe patul pistolului nescos încă din toc. Se apropie grăbit de președinte, fără să îl slăbească din ochi pe bărbatul cu ten măsliniu de lângă șemineu.

— Iertați-mă pentru deranj, domnule președinte, dar trebuie să vă vorbesc o clipă.

Președintele încremeni în loc, alarmat de intrarea în forță. Se uită la Warch, apoi la șefa sa de cabinet.

Urmă un moment de incertitudine. Warch îl studie pe oaspetele președintelui, dar nu reuși să își dea seama care era intenția bărbatului bine îmbrăcat pe care îl țintuia cu privirea. Apoi o citi clar în ochii celuilalt bărbat. Strângând mai tare patul pistolul, îl mai scoase un centimetru din toc. Președintele spunea ceva, dar Warch nu asculta. Aștepta încă un semn că acest bărbat din Biroul Oval nu era cine pretindea a fi.

La parter, în Horsepower, tânărul agent care stătea la consola de securitate privea cu atenție monitoarele de supraveghere din fața sa. Ochii lui

căutau orice detaliu care ar fi putut constitui o amenințare. Dintr-odată, concentrarea îi fu întreruptă de țiuitul computerului. Ochii îi țâșniră de pe monitoare pe ecranul computerului, unde văzu licărind intermitent patru cuvinte scrise cu majuscule. Coborând microfonul căștilor de pe cap la gură, strigă:

— HORSEPOWER CĂTRE GARDĂ! AVEM O BREȘĂ DE SECURITATE ÎN TUNELUL TREZORERIEI! REPET, BREȘĂ DE SECURITATE ÎN TUNELUL TREZORERIEI!

În Biroul Oval, înșiruirea de cuvinte răsună în urechea dreaptă a lui Warch ca o alarmă. Scoase pistolul din toc și îl îndreptă într-o fracțiune de secundă spre oaspetele președintelui. Duse rapid mâna dreaptă la gură și zbieră în microfon:

— WARCH CĂTRE GARDĂ. ÎNTĂRIȚI FORMAȚIA LA WOODY IMEDIAT!

Trei dintre cele patru uși ale Biroului Oval se deschiseră brusc și patru agenți se grăbiră să îl marcheze pe președinte, cu armele pregătite. În timp ce zidul de agenți se strânse în jurul comandantului suprem, următorul semn de pericol le răsună în căști:

— AGENȚI LA PĂMÂNT! AGENȚI LA PĂMÂNT! HERCULE E ATACAT!

Cu pistolul SIG-Sauer ațintit pe fruntea lui Aziz, Warch strigă:

— EVACUAȚI, EVACUAȚI!

Ellen Morton stătea chiar în spatele președintelui când fu dat ordinul de evacuare. Spre cinstea ei și a instruirii primite, Ellen nu irosi nici măcar o secundă. Îl înșfacă pe Hayes de gulerul cămășii și îl trase spre stânga. Alți doi agenți intrară în fugă pe ușa principală și se alăturară convoiului care se îndrepta spre biroul privat al președintelui, adiacent Biroului Oval.

Morton dădu un șut unui scaun, înlăturându-l instantaneu din calea grupului; agenții se mișcau la unison. Valerie Jones fu prinsă în puhoiul de

trupuri și scoasă din Biroul Oval odată cu ceilalți. Jack Warch rămase pe loc acoperind evacuarea, cu privirea încleștată cu cea a lui Aziz.

Tunelul Trezoreriei

Motostivuitorul gonea prin tunelul de beton, prinzând mai multă viteză. Cei doi bărbați care stăteau pe treptele laterale se țineau de cabina vehiculului și aveau RPG-urile îndreptate spre ușa metalică din față. Țintiră balamalele și traseră. Grenadele țâșniră din lansatoare cu o dâră de fum alb și se izbiră la unison de ușă.

Explozia asurzitoare fu urmată de un cocktail de moloz, fum și foc, dar Bengazi nu încetini. Închise ochii și ținu apăsată accelerația, trecând rapid prin vâlvătaie și revenind în întuneric. Urmă un moment de tăcere, apoi o bubuitură puternică în timp ce motostivuitorul se izbi de ușa de oțel, smulgând-o din balamalele slăbite, apoi se opri brusc în subsolul Casei Albe.

Impactul îl zdruncinase pe Bengazi, luându-i piciorul de pe accelerație, și îi aruncase pe cei doi bărbați de pe trepte. Urechile îi țiuiau din pricina exploziei și nu vedea nimic dincolo de cabina motostivuitorului, din pricina fumului gros și prafului. Până să se îndrepte în scaun, cei doi bărbați reveniră lângă el, reluându-și locurile pe treptele laterale. Bengazi apăsă accelerația, motorul se tură la maximum, iar vehiculul porni din nou.

Greoaia mașinărie continuă să înainteze prin fumul dens, croindu-și drum pe holul primului subsol al Casei Albe. Fără niciun avertisment, botul vehiculului se izbi de ceea ce Bengazi știa că este primul set de uși duble. Zăvorul și cele două uși fură smulse de parcă ar fi fost de tinichea. De cealaltă parte nu era fum. Oamenii lui Bengazi deschiseră imediat focul cu mitralierele AK-74 asupra a trei ofițeri Secret Service în uniformă,

care încercau să împiedice breșa de securitate din tunelul Trezoreriei. Gloanțele îi doborâră instantaneu și orice fărâmă de viață ar mai fi rămas în trupurile lor fu zdrobită atunci când motostivuitorul trecu peste ei.

Casa Albă

Warch mergea cu spatele pentru a acoperi retragerea președintelui. Cu pistolul încă ațintit asupra bărbatului din capătul opus al camerei, agentul asculta informațiile din cască și încerca să hotărască unde să îl ducă pe Hayes. Trebuia să ia o decizie: fie să îl evacueze din complex cu limuzina de pe peluza sudică, fie să îl ascundă în noul buncăr. Exact în clipa în care Warch ajunse la ușa biroului privat, clădirea fu zguduită de o explozie.

Aziz, care așteptase explozia, profită imediat de moment. Făcu rapid un pas în lateral, își puse brațul pe după gâtul lui Piper și scoase briceagul. Îi înțepă pielea cu vârful lamei, iar sângele începu să curgă. Având grijă să folosească drept scut capul lui Piper, Aziz strigă:

— Ordonă-le oamenilor tăi să oprească evacuarea, altfel îl ucid!

Cerință ignorată complet. Preocuparea principală, imediată și unică a lui Warch era președintele. Nimic altceva nu conta – cu atât mai puțin politicianul care îl adusese pe acest șarpe în Casa Albă. Cu un ultim pas, Warch intră în biroul privat și închise ușa care dădea spre Biroul Oval.

Cu câteva secunde în urmă, Agentul Special Morton apăsase un buton secret pe scurtul coridor. Se auzi un șuierat, iar o porțiune întreagă din perete se retrase, dezvăluind o scară ascunsă. Morton începu să coboare prima treptele, urmată de doi agenți care îl prinseseră ca într-un sandviș între ei pe președinte. Valerie Jones, prinsă în trenul uman, fu apucată de braț de unul dintre ultimii doi agenți și împinsă înainte.

Warch ajunse în capul scării și strigă:

— ÎN BUNCĂR! DUCEȚI-L ÎN BUNCĂR!

Apoi intră în culoarul secret, închise peretele în urma sa și începu să coboare treptele. Ridică mâna și spuse în microfon:

— Horsepower, aici Warch. Îl mutăm pe Woody în buncăr! Repet, îl mutăm pe Woody în buncăr!

Grupul ajunse pe primul palier. La baza scărilor așteptau doi agenți Secret Service care tocmai ieșiseră pe ușa laterală din Horsepower. Deschiseseră deja ușa greoaie de oțel către tunelul care se întindea sub Grădina de Trandafiri. Unul dintre ei preluă conducerea și începu să coboare următorul rând de trepte, iar celălalt așteptă să treacă la sfârșitul grupului, pentru a-i oferi acoperire.

Convoiul, care număra acum unsprezece oameni, intră în tunelul lat, a cărei podea era acoperită cu o mochetă maro destul de urâtă. Înaintau cu viteză, agenții aproape luându-l pe sus pe președinte. Când ajunseră în capătul opus, aveau două opțiuni. Puteau fie să urce un rând de trepte până în primul subsol al reședinței prezidențiale, fie să coboare pe scara din dreapta. Agentul din fruntea grupului alese ultima variantă. Se opri brusc în fața unei uși de oțel și tastă un cod de acces pe panoul de comandă. După ce auzi un clic metalic, împinse ușa cu umărul și intră într-o anticameră spațioasă. Următorii doi agenți care intrară o luară la stânga și, cu pistoalele pregătite, acoperiră o a doua ușă a anticamerei de 6x3 metri. De îndată ce toți agenții intrară în încăpere, ușa către tunel fu închisă și încuiată.

Jack Warch își croi drum printre oamenii săi și îl apucă pe președinte de braț. Cei doi agenți mai corpolenți care stătuseră lipiți de Hayes în timp ce coborâseră scările și înaintaseră prin tunel se mișcară și acum odată cu președintele.

Hayes îl privi uluit pe Warch și întrebă:

— Ce naiba se întâmplă?

Warch alese să nu răspundă, întrucât era evident, și continuă să înainteze. În capătul opus al anticamerei era o ușă masivă, ca de seif. Deschise capacul panoului de comandă și tastă un cod din nouă cifre. Urmă un scurt moment de tăcere, apoi un șuierat, când sigiliul etanș al ușii se contractă. Mecanismele de blocare se retraseră, iar un motor electric începu să geamă în timp ce ușa din oțel solid, de 60 cm grosime, se deschise, dezvăluind recent finalizatul buncăr al președintelui.

Cantina Casei Albe

Anna Rielly stătea în mijlocul cantinei, ținând cafeaua în mână și ascultându-l pe Stone Alexander explicându-i de ce încăperea era denumită cantină și nu sală de mese. Aparent, avea legătură cu Forțele Navale. Anna nu îl asculta cu prea multă atenție. Doi bărbați în costume negre care stăteau la o masă apropiată îi atrăseseră privirea. Aveau un aer polițienesc obișnuit printre prietenii tatălui și fraților ei. Aproape simultan, cei doi își duseră mâinile la urechi și le ținură acolo. Rielly își dădu seama din gest că probabil făceau parte din Secret Service. Tocmai era pe punctul de a-și întoarce atenția asupra ghidului ei, când cei doi agenți se ridicară brusc și ieșiră din sală cu armele scoase.

Ignorând ceea ce tocmai se întâmplase în apropierea lor, Stone Alexander își continuă prezentarea despre Aripa de Vest. Fiind nouă acolo, Rielly nu știa dacă ceea ce văzuse era un lucru normal, dar logica îi spunea că oamenii legii nu își scot armele fără un motiv întemeiat. Privi în jur și își dădu seama, după expresiile celorlalți, că nu era singura care observase armele de foc. Lăsă paharul de hârtie pe masă și se uită la Alexander.

— Cred că se petrece ceva.

Alexander o privi și zâmbi.

— Nu îți face griji. Am efectul ăsta asupra femeilor, te vei obișnui.

După rânjetul lui, era evident că bărbatul se considera foarte amuzant. Rielly dădu din cap.

— Dumnezeule, tu iei vreodată pauză? Vorbesc despre tipii ăia doi, care tocmai au fugit cu armele…

Undeva în clădire se auzi o explozie, oprind-o pe tânăra reporteră în mijlocul propoziției. Sunetul fu atât de surprinzător și de nelalocul lui, încât Stone Alexander tresări și își vărsă cafea pe cămașă. Următoarea secundă păru o eternitate. Toată lumea din cantină încremeni, iar tăcerea fu spartă de focuri de armă.

Casa Albă

Muammar Bengazi puse piciorul pe frână, iar motostivuitorul se opri în primul subsol al Casei Albe. Auzea motoarele mai zgomotoase ale ATV-urilor nu foarte departe în urma sa. Sări rapid din vehicul și alergă spre ușa din stânga. Urcă treptele câte două deodată cu mitraliera AK-74 îndreptată în sus. Cei doi bărbați cu RPG-urile îl urmară îndeaproape. Când ajunseră pe primul palier, ușa de la etajul de deasupra se deschise, iar doi ofițeri Secret Service în uniformă ieșiră grăbiți pe casa scării cu pistoalele la înaintare. Bengazi dezlănțui o rafală scurtă de gloanțe, nimerindu-i în piept și aruncându-i pe spate. Ofițerii căzuți împiedicară ușa să se închidă și când Bengazi ajunse la ultima treaptă, aruncă pe coridor o grenadă fumigenă și apoi una defensivă cu fragmentare.

Dubla explozie fu urmată de țipete și de o ploaie de moloz. Bengazi și oamenii lui dădură buzna prin norul de fum și începură să tragă cu armele în toate direcțiile. Cu măștile de gaz pe față, înaintară nestingheriți spre porticul sudic. Bengazi scoase încă o grenadă din vestă și îi smulse cuiul. La 15 m față, în capătul coridorului, era Palm Room – sala

prin care președintele trecea în fiecare dimineață în drum spre Biroul Oval. Bengazi aruncă grenada înainte și se ascunse într-un alcov în dreapta, în timp ce oamenii săi se adăpostiră sub tocul unei uși din stânga. Grenada căzu cu un clinchet pe podea, după care explodă, iar cioburi de sticlă zburară peste tot. Bengazi o luă din nou la fugă; fiecare secundă era prețioasă. Când ajunse la Palm Room, luă colțul și aproape se împiedică de un ofițer Secret Service care își dădea ultima suflare, ciuruit de cioburi. Bengazi se uită pe ferestrele sparte spre Peluza Sudică și văzu patru bărbați îmbrăcați în negru alergând spre el, mitralierele lor căutând o țintă.

Făceau parte din Echipa de Intervenție Rapidă (ERT – „Emergency Response Team”) a diviziei Secret Service în uniformă. Bengazi ridică arma pentru a-l lua în vizor pe liderul grupului, dar înainte de a apuca să îl elimine, ofițerul fu lovit de un glonț, care îi spulberă o bună bucată din cap. În câteva secunde, ceilalți trei ofițeri fură puși la pământ, fie morți, fie pe moarte.

Bengazi se bucură să vadă că Salim Rusan își făcea treaba. De pe acoperișul Hotelului Washington, Rusan avea sarcina de a-i acoperi pe Bengazi și oamenii lui în timp ce se îndreptau spre Aripa de Vest.

— RPG! strigă el peste umăr.

Scană cu privirea Peluza Sudică, căutând alte ținte, iar unul dintre oamenii lui veni lângă el cu lansatorul de grenade și se lăsă într-un genunchi. Bărbatul luă în vizor ușile duble din capătul opus al culoarului Colonnade. Apăsă trăgaciul, iar grenadele țâșniră șuierând, provocând încă o explozie asurzitoare. Bengazi o rupse la fugă de-a lungul culoarului exterior, cu mitraliera ațintită pe intrarea fumegândă a Aripii de Vest.

Biroul Oval

Podeaua se cutremură și bucăți de tencuială se desprinseră din tavanul Biroului Oval. Rafique Aziz stătea cu spatele lipit de șemineu și încă îl ținea sub amenințarea briceagului pe Russ Piper. Își dădu seama, după focurile de armă asurzitoare, că oamenii lui erau aproape. Aziz era furios pe sine pentru că îl lăsase pe președinte să scape. Fusese atât de aproape.

Câteva secunde mai târziu, Bengazi dădu buzna în Biroul Oval, mișcând țeava fumegândă a mitralierei dintr-un capăt în altul al camerei. Singurii din încăpere erau Aziz și Piper. Ceilalți oameni ai lui sosiră după câteva secunde și acoperiră holul. Neîndrăznind să întrebe ceea ce era evident, Bengazi își ridică masca de gaz și scoase un pistol din tocul de la coapsă, dându-i-l lui Aziz.

Aziz îl aruncă pe Piper într-o parte. Președintele CND se împiedică de un scaun și căzu pe podea. Se propti în cot, incapabil încă să proceseze prostia pe care o făcuse.

— Ce faci? strigă Piper de-a dreptul șocat. Nu se poate întâmpla asta!

Fără să ezite, Aziz îndreptă pistolul spre el și apăsă pe trăgaci. Glonțul îi pătrunse între ochi și îl trânti la podea. O baltă de sânge se formă sub capul lui Piper și începu să se prelingă ușor pe covorul albastru, spre sigiliul prezidențial.

— Toată dimineața mi-am dorit să fac asta, mormăi Aziz, apoi întinse mâna. Dă-mi stația radio!

Bengazi se întoarse cu spatele, iar Aziz scoase micul radio din buzunarul de la spate al vestei. Scoase mufa căștilor din el și ridică stația la gură. Cu pistolul într-o mână și radioul în cealaltă, Aziz porni spre ușă.

— Președintele a ajuns în buncăr. Tăiați toate liniile de comunicații, izolați clădirea și luați cât mai mulți ostatici.

9.

Micul avion zbura deasupra apei întunecate a Atlanticului, iar în câteva minute apăru la orizont țărmul crestat al Golfului Chesapeake. Mitch Rapp privi peisajul familiar cu o concentrare și o determinare care îi lipsiseră cu doar câteva ore în urmă. Când îl sunase Kennedy și îi povestise cutremurătoarele evenimente de la Casa Albă, Rapp intrase în stare de șoc. Timp de zece ani, Mitch urmărise mai îndeaproape ca oricine acțiunile lui Rafique Aziz. Palmaresul teroristului cuprindea răpirile din Beirut, Istanbul și Paris, bombardamentele din Spania, Italia, Franța, Liban și Israel și incidentul care îl îndrumase pe Rapp spre această meserie neobișnuită: atentatul Pan Am Lockerbie.

În ciuda insistenței lui Kennedy că Aziz preluase controlul asupra Casei Albe, lui Mitch îi luă câteva minute să proceseze gravitatea situației. Pe măsură ce afla mai multe detalii despre evenimentele dimineții, ceața din mintea lui Rapp începu să se risipească. Acum vedea în această tragedie oportunitatea de a pune capăt vânătorii odată pentru totdeauna. Era sătul să numere cadavre și să privească dovezile. Era sătul să îl urmărească pe Rafique și să îl rateze mereu, uneori cu câteva luni sau zile, alteori cu doar câteva secunde.

Avionul își începu coborârea spre Baza Aeriană Andrews, iar Rapp, cu un plan limpede în cap, privi pe fereastră peisajul rural din Maryland. În Paris ezitase din pricina unui singur martor nevinovat. La acel moment Mitch nu știuse, dar dăduse la schimb viețile tuturor persoanelor care muriseră în această dimineață pentru viața acelei femei. Logica era incontestabilă. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci în Paris, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. *Nu se va mai repeta,* își spuse în sinea

lui. Acesta avea să fie sfârșitul drumului pentru unul dintre ei.

Learjetul ateriză lin și trase pe o porțiune a pistei pe care CIA o închiriase de la Forțele Aeriene. Avionul se apropie de un hangar maroniu care îl aștepta cu porțile deschise, invitându-l să se adăpostească de soare și de ochii curioșilor. Odată ajuns înăuntru, ușile fură închise, iar piloții opriră motoarele.

Rapp se uită pe micul hublou și văzu un grup de șase oameni așteptând în biroul de sticlă al hangarului. Îi recunoscu imediat pe Irene Kennedy și Directorul Stansfield. Rap își luă rucsacul și porni spre ușă în timp ce Jane Hornig ieși din dormitor. Deschise ușa și făcu un pas mare spre sol. Din obișnuință, se întoarse și îi oferi mâna lui Hornig. Traversară împreună platforma din beton, îndreptându-se spre biroul luminat. Rapp deschise ușa din sticlă, iar jaluzelele se loviră de câteva ori de cadrul ușii.

În biroul militar sărăcăcios mobilat, Stansfield ținea la ureche receptorul unui telefon securizat. Ofițerul lui de protecție stătea lângă el, ținând restul unității, care era de dimensiunea carcasei unei camere de filmat. Stansfield ridică privirea spre Rapp și spuse în receptor:

— E chiar în fața mea.

Apoi directorul plecă privirea în pământ și încuviință de câteva ori.

— Așa aveam de gând. Ar trebui să ajungem acolo în douăzeci de minute.

Stansfield îi dădu telefonul ofițerului de protecție și spuse:

— Ne puteți lăsa singuri pentru un minut, vă rog?

Ceilalți patru oameni care așteptaseră în birou împreună cu Kennedy și Stansfield ieșiră afară, lăsându-i să discute în voie cu Hornig și Rapp.

Irene Kennedy luă o husă pentru haine de pe spătarul unui scaun și i-o dădu lui Mitch.

— Trebuie să te schimbi. Avem o întâlnire la Pentagon în douăzeci de minute.

Rapp luă husa și se uită la Stansfield. Nu îi surâdea ideea de a-și arăta fața într-o cameră plină cu politicieni și birocrați.

— Cine era la telefon?

— Generalul Flood. Voia să se asigure că te duc la întâlnire.

— De ce? întrebă Rapp în timp ce își dădu jos tocul armei.

— Nu a spus.

Rapp îl privi oarecum îngrijorat.

— Trebuie să prezint vreun raport?

Kennedy îi răspunse la întrebare scoțând un portofel de piele din geanta sa.

— Documentele tale, poftim. Aceeași acoperire ca întotdeauna. Mitch Kruse, analist specializat pe Orientul Mijlociu în echipa mea de contraterorism. Lucrezi la CIA de cinci ani, bla, bla…

Îi dădu portofelul.

— Știi procesul. Vrem să fii acolo în caz că va fi nevoie de tine. Desigur, am prefera să nu ieși în evidență.

Rapp luă portofelul și îl puse pe masă, lângă pistolul Beretta. Se dezbrăcă rapid în timp ce Kennedy și Stansfield începură să o chestioneze pe Hornig. O cicatrice rozalie, de dimensiunea unei monede, era vizibilă chiar deasupra șoldului stâng – semnul lăsat de glonțul unui agent FBI excesiv de zelos și confuz. Puțin mai jos, se vedea cicatricea lăsată de bisturiul chirurgului care îi îndepărtase glonțul din corp.

— Ai obținut un număr exact de la el? o întrebă Kennedy pe Jane Hornig.

— Da, răspunse Hornig, ridicând din umeri. Cel puțin așa credem. Nu uitați că tot ce scoatem de la el e ceea ce crede el a fi adevărat. Din câte știe Harut, sunt 12, incluzându-l pe Aziz, zise ea, încrucișându-și brațele la piept și depărtând picioarele.

— Ce fel de arme au?

— Pe lângă armele voastre de foc standard – Hornig îi aruncă o privire lui Rapp, care tocmai îmbrăca pantalonii eleganți ai costumului adus de Kennedy – mult explozibil plastic. Mitch?

— Mai mult decât suficient pentru a face locul una cu pământul, spuse el, luând un tricou alb.

Stansfield dădu din cap.

— Și cerințele lui?

— Nu am ajuns încă la capitolul acesta, dar voi începe de îndată ce îl mutăm.

Stansfield încuviință.

— Am aranjat să vă transferăm la una dintre casele conspirative din Virginia. Nu poți vorbi cu nimeni în afară de mine, Irene și Mitch. Foarte puțini oameni din afara cercului nostru restrâns știu că îl avem pe Harut și așa am vrea să rămână. Vreau să îți concentrezi interogatoriul pe cerințele lui. Trebuie să știm ce va cere Aziz înainte să ceară.

Hornig dădu aprobator din cap și spuse precaută:

— Dacă știe care sunt acelea, voi afla.

— Și, începu Kennedy, ne-ar fi de folos dacă am obține o listă cât mai completă a oamenilor pe care Aziz i-a adus cu el.

Hornig reținu solicitarea. Era pregătită să extragă și ultima bucățică de informație de la Harut, iar dacă avea și o listă „de cumpărături”, era mai mult decât dispusă să se supună.

— Mitch, mai e ceva? întrebă Kennedy.

Rapp își băgă în pantaloni cămașa albă pe care o luă peste tricou.

— Da. Aș vrea să știu cât plănuiește Aziz să stea prin zonă și cum naiba are de gând să iasă de acolo. Dacă îl cunosc bine, are un program strict și a plănuit toată treaba asta în cel mai mic detaliu, până la ultimul minut.

Stansfield încuviință din cap și îi spuse lui Hornig:

— Știi cum să iei legătura cu noi. Vom încerca să nu îți stăm în cale, dar vreau să ne spui imediat dacă afli ceva relevant.

— Mă apuc îndată de treabă, spuse Dr. Hornig, împingându-și ochelarii pe nas și dând aprobator din cap.

— Bun. Să mergem, Mitch. Poți să termini în elicopter, spuse Stansfield, apoi porni spre ușă urmat de Kennedy și Hornig.

Rapp luă husa pentru haine și restul lucrurilor sale și îi urmă. Când ieși din birou văzu o targă împinsă spre o ambulanță. Harut era legat pe ea, acoperit cu o pătură gri.

O ușă mai mică a hangarului fu deschisă, iar o rază de soare lumină platforma. Rapp auzea învârtindu-se rotoarele elicopterului care aștepta pe pistă. Se opri pentru o secundă și privi cum targa fu urcată în ambulanță. Jane Hornig și cei doi asistenți ai săi urcară și ei, iar ușile se închiseră în urma lor. Mitch căzu pe gânduri în timp ce ochii lui urmăreau ambulanța îndepărtându-se.

Irene Kennedy apăru în pragul ușii cu ochelarii la ochi și cu părul fluturându-i în vânt.

— Haide, Mitch. O să întârziem.

Smuls din gânduri, Rapp se întoarse spre șefa lui și clipi de câteva ori. Kennedy îi făcu semn să se grăbească, iar el alergă spre ușă, întrebându-se ce anume îi scăpa.

•

Vicepreședintele Sherman Baxter revenise la Washington dintr-o călătorie de strângere de fonduri la New York cât de repede reușise escorta sa să aranjeze plecarea. Avionul Air Force One aterizase la Andrews cu vreo patruzeci de minute înainte ca Rapp și Dr. Hornig să sosească.

Baxter stătea pe bancheta limuzinei prezidențiale împreună cu șeful său de cabinet, Dallas King, și cu Procurorul General Margaret Tutwiler. În timp ce coloana de mașini aparținând Secret Service gonea prin D.C., Dallas King îi

prezentă strategia lor. Absolvent de drept la Stanford și originar din San Diego, acesta își trecu mâna prin părul blond.

— Această criză prezintă o oportunitate unică, spuse King, apoi făcu o pauză de efect și o privi pe Tutwiler. Rolul tău în treaba asta va fi crucial, Marge. Trebuie să anunțăm FBI-ul că Sherm preia conducerea. Nu le putem permite să ne ascundă informații și, sub nicio formă, să încerce operațiuni de salvare fără acordul nostru.

Bărbatul de 32 de ani, o vedetă în plină ascensiune, bătu cu pumnul în palmă pentru a-și sublinia ideea.

— Nu se întâmplă nimic fără aprobarea noastră, repetă el. S-a înțeles?

Marge Tutwiler începuse să se obișnuiască cu stilul ambițios al lui Dallas King. „Cățelușul” vicepreședintelui Baxter era un cuceritor. Arăta bine – era mereu bronzat – avea o minte ageră și un dezvoltat simț al umorului. Doar că nu știa care îi e locul în lanțul trofic. Marge Tutwiler – activistă politică din California, critic autoproclamat al aplicării legii și fostă profesoară de drept la Universitatea din California de Sud – nu era obișnuită să i se vorbească pe un asemenea ton, cu atât mai puțin din partea cuiva nu cu mult mai în vârstă decât foștii ei studenți.

— Dallas, începu ea, afișând o expresie plictisită, am de-a face cu FBI-ul de pe vremea când tu te plimbai cu tricicleta prin micul tău cartier din San Diego. Nu îți face griji, pot să mă ocup de ei.

Dallas zâmbi și se întinse spre ea, punându-i blând mâna pe genunchi.

— Îmi pare rău, Marge. Nu am vrut să sugerez că nu știi să te ocupi de FBI, zise el, retrăgându-și mâna și împreunând-o cu cealaltă în semn de capitulare. Am vrut să spun doar că trebuie să lucrăm împreună la o strategie.

Dallas afișă zâmbetul său viclean și își spuse în sinea lui: *Târfa asta are un orgoliu mai mare decât fundul.*

Sherman Baxter al Treilea, fost guvernator al Californiei și actual vicepreședinte al Statelor Unite, își drese glasul și interveni:

— Indiferent care sunt titulaturile noastre, suntem străini în acest oraș, nu uitați asta. Dallas are dreptate, Marge, și nu strică să ne reamintească faptul că trebuie să ținem FBI-ul din scurt.

Ca majoritatea politicienilor, Sherman Baxter avea două personalități foarte diferite. În spatele ușilor închise era extrem de exigent și predispus la crize de furie. Californianul în vârstă de 54 de ani aproape că ajunsese să creadă că Biroul Oval era dreptul lui din naștere. În mintea lui, îl merita mult mai mult decât contracandidatul său. Dacă nu ar fi fost Baxter și legăturile lui în California, președintele Hayes nu ar fi ajuns niciodată la Casa Albă.

În public, cei doi erau imaginea desăvârșită a cooperării, dar în privat, disprețul lui Baxter pentru șeful lui nu putea fi ascuns. În ochii săi, Hayes era un nătărău care ajunsese la Casa Albă doar pentru că avea un trecut sexual mai curat decât oricare alt candidat. Și, cel mai important, pentru că Sherman Baxter îi asigurase voturile din California. Când Baxter hotărâse să candideze alături de Hayes, privise inițiativa ca pe un prim pas către președinție.

După o campanie istovitoare și doar cinci luni scurte în funcție, Baxter era deja sătul să fie vioara a doua pentru Hayes. Sherman Baxter al Treilea, moștenitorul uneia dintre cele mai renumite crame de familie din California, nu era încântat să primească ordine de la un om a cărui familie își câștigase banii fabricând furtunuri de radiator. Încă trei ani ar fi groaznic de îndurat, iar șapte erau de neconceput.

În timp ce King și Tutwiler își continuau discuția, Baxter privi pe fereastră. Părul negru începuse să i se rărească, astfel că îl purta dat pe spate cu gel. Baxter își odihni brațul peste stomacul ușor proeminent și își aminti ce îi plăcea lui King să spună de fiecare dată când discutau despre agonia a încă trei ani sub conducerea pămpălăului Hayes:

— Nu uita, ești la un pas distanță de președinție, șefu'. Nu știi niciodată când apare vreun nebun și-l căsăpește.

Cât de profetic putea să fie Dallas, își spuse în sinea lui. În timp ce coloana de mașini traversa Podul Memorial George Mason, crispatul Baxter își permise să se relaxeze pentru o clipă și să se bucure de faptul că, pentru moment, era președintele Statelor Unite ale Americii.

•

Agentul Special Skip McMahon de la FBI privea Casa Albă din centrul de comandă JOC al Secret Service, de la etajul cinci al Clădirii Eisenhower. Din punctul lui de observație, numără cadavrele a noua ofițeri Secret Service. I se spusese că erau mai multe pe partea cealaltă a clădirii, dar era imposibil de stabilit un număr exact al victimelor. Chiar și la patru ore după atac, informațiile erau puține. Nimeni nu știa ce se petrece în interiorul clădirii.

McMahon lucra pentru FBI de 26 de ani, astfel că era un veteran care le văzuse pe toate – sau cel puțin așa credea. Intrase în agenție direct de pe băncile facultății, iar după ce investigase furturi bancare în Las Vegas vreme de patru ani, fusese mutat înapoi în Washington, unde începuse să lucreze la cazuri de contraspionaj. După aproape un deceniu de vânat spioni, fusese mutat în unitatea de crime violente. Transferul dusese la destrămarea căsniciei lui și aproape îl costase cariera. Fostul fundaș al Pennsylvania State University descoperise rapid că avea un talent

înnăscut de a intra în mințile bolnave ale indivizilor cu prinderea cărora era însărcinat. Șase ani petrecuți prin fosele septice ale societății americane își lăsaseră amprenta. Lui McMahon i se ceruse de prea multe ori să intre în pielea unui criminal în serie și să își închipuie cum un pervers nenorocit răpise, violase, torturase și ucisese o fetiță nevinovată.

Din fericire pentru el, văzuse avertismentul la timp și renunțase la slujbă înainte ca aceasta să îl distrugă. McMahon fusese recent numit la comanda CIRG[12], organizația FBI-ului responsabilă de rezolvarea situațiilor cu luare de ostatici. HRT („Hostage Rescue Team”), echipa de elită a FBI de salvare a ostaticilor era sub comanda lui, împreună cu alte câteva unități de investigații și asistență. Dar niciodată, în sutele de întâlniri la care participase cu privire la terorismul urban, McMahon nu auzise pe cineva spunând că impunătoarea Casă Albă era vulnerabilă la un atac de mare amploare.

McMahon își mută privirea de la sol la orizont. Nu era mulțumit de actuala situație de comandă și control. Echipele de lunetiști ale ambelor agenții – FBI și Secret Service – ocupau toate acoperișurile pe o rază de 100 m în jurul Casei Albe. Fiecare echipă raporta și primea ordine de la agenția ei. Pe scurt, nu era modalitatea corectă de a gestiona o criză, iar acest lucru trebuia rectificat imediat.

Agenta care stătea lângă McMahon îi puse ceasul de la încheietura mâinii în fața ochilor.

— Mai bine ai pleca. Întâlnirea este în douăzeci de minute.

McMahon încuviință din cap. Privi posomorât ofițerii căzuți la datorie pe Peluza Sudică și întrebă:

— Care e numărul victimelor?

Agentul Special Kathy Jennings se uită într-o agendă și spuse:

— Am ajuns la 18, dar Dumnezeu știe câte mai sunt înăuntru.

McMahon dădu din cap, încercând să proceseze magnitudinea carnagiului. Părea obosit, iar criza era abia în fază incipientă. După un moment se întoarse și porni spre ușă. Îl îngrozeau întâlnirile cu mahării. În drum spre ieșire, mulțumi câtorva agenți Secret Service pentru că îi permiseseră să arunce o privire din punctul lor de observație.

Jennings îl urmă îndeaproape, iar de îndată ce fu sigură că nu o aude nimeni, spuse:

— Nu cred că au fost prea bucuroși să ne vadă. Crezi că știu că noi suntem cei care vor conduce operațiunea?

— Nu știu. Au pierdut cel puțin 18 oameni… probabil dublu, iar Casa Albă e copilul lor, spuse McMahon și începu să coboare scările.

— Dar nu sunt pregătiți pentru acest gen de situație. Este evident că…

Jennings tăcu pentru o clipă, întrucât trecură pe lângă doi ofițeri Secret Service care urcau scările.

— E evident că acesta este teritoriul Biroului, continuă ea în șoaptă. Este activitate teroristă domestică.

— Mulți oameni vor vrea să își bage nasul în treaba asta înainte să se încheie.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi armata Statelor Unite și, din nou, Secret Service.

Tânăra și încrezătoarea agentă dădu dezaprobator din cap.

— Armatei îi este interzis să…, începu Jennings.

McMahon ridică mâna și o opri.

— Păstrează-ți prelegerea pentru colegii tăi de la școala de drept.

Agentul senior era foarte mândru de faptul că se număra printre puținii oameni din FBI fără o diplomă în drept.

— Eu vorbesc de realitate aici și din experiență. De ce crezi că întâlnirea asta are loc la Pentagon? spuse McMahon, apoi o lăsă să mediteze la întrebare în timp ce mai coborâră un etaj. Dacă e atât de evident că noi deținem controlul, de ce nu se ține întâlnirea la sediul FBI din clădirea Hoover sau la Departamentul de Justiție?

Jennings începu treptat să îi înțeleagă punctul de vedere și încuviință în timp ce ajunseră la parter. Porniră spre ieșirea dinspre 17 Street, iar McMahon spuse:

— Cât sunt eu la Pentagon, vreau să pui în ordine postul de comandă mobil. Stabilește schimburile de tură și nu accepta porcării de la nimeni, spuse el, apoi adăugă ridicând tonul: Și să le spui măscăricilor ălora că nu sunt în toane bune și că după ce mă voi întoarce de la circul ăsta, o să caut să mă eliberez de tensiune.

Temperamentul lui McMahon era renumit printre colegii din FBI.

— Nimeni nu lucrează ture mai lungi de opt ore fără autorizația mea și nu vreau să văd pe nimeni pierzând timpul pe aici după ce li se termină tura. S-ar putea să stăm aici săptămâni bune și nu vreau oameni epuizați la post.

— Altceva?

— Da. Asigură-te că HRT primește prioritate la orice. Îi vreau pe poziții urgent.

•

Costumul scump dispăruse, înlocuit de o uniformă militară verde, un pistol și o mască de gaze prinsă la curea. Rafique Aziz stătea în capul mesei lungi și se uita la televizoarele montate pe peretele opus în Situation Room. Trei dintre cele șase erau aprinse pe posturile de televiziune principale, iar al patrulea pe CNN. Toate dezbăteau criza de la Casa Albă din studiourile lor din New York și prin transmisiuni directe din Lafayette Square.

Aziz nu mai era atât de furios că îl ratase pe președinte. Se pregătise meticulos pentru această situație neprevăzută și, cu timp suficient, încă și-ar putea îndeplini planul. Acum putea să își permită să se bucure de un moment de satisfacție. Reușise; deținea controlul celui mai faimos și decadent simbol al occidentului. Își adusese jihadul, războiul sfânt, în sânul inamicului și de îndată ce îl va forța pe președinte să iasă din buncăr, avea să își ducă planul la bun sfârșit. America nu se va mai amesteca în treburile lumii arabe.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse Aziz fără să se întoarcă.

Muammar Bengazi, de obicei sobru, intră în cameră zâmbind, cu mitraliera pe umăr și o agendă în mâna stângă. Se apropie de Aziz.

— Avem controlul absolut asupra clădirii. După cum ai ordonat, pe toate zidurile exterioare și la punctele de intrare au fost montate încărcături explozibile, spuse teroristul, iar ochii îi scânteiară. Și, așa cum ai anticipat, avem sub control și armele și sistemul de securitate ale Secret Service.

Bengazi făcu un pas în față și puse mâinile pe spătarul unui scaun de la masă.

— După cum ai ordonat, am dezactivat și sistemul de supraveghere al perimetrului. Folosim doar camerele lor de pe acoperiș și am deconectat computerele de la modemuri, așa că nu mai transmit imagini către sediile lor.

— Bun. Nu am încredere în ei. Cu toată tehnologia lor, cine știe cum ar putea să ne păcălească.

Bengazi dădu aprobator din cap.

— Și aici, așa cum ai cerut, spuse el, întinzându-i agenda, e o listă cu toți ostaticii, după nume și poziție. I-am încercuit pe cei mai importanți.

Aziz se lăsă pe spate în scaun și răsfoi paginile.

— Șaptezeci și șase de ostatici în total.

— Corect.

La a treia pagină găsi ceea ce căuta – numele primei persoane pe care avea să o ucidă. Lovi numele cu degetul și întrebă:

— Câți sunt agenți Secret Service?

— Nu i-am inclus în cei 76. Ei sunt pe pagina următoare. Nouă în viață, dintre care patru au nevoie de îngrijiri medicale. Avem și câțiva pușcași marini și alte cadre militare printre ei.

— I-ai separat de ceilalți?

— Da. Sunt la etaj, așa cum ai plănuit.

— Legați și cu capul acoperit? întrebă Aziz ridicând din sprâncene.

— Desigur.

— Dintre civili a încercat cineva să se distingă ca lider?

— Nimeni deocamdată.

— Când se va ridica primul, spuse Aziz, revenind la prima pagină și ridicând degetul arătător, și va încerca să se dea breaz, vreau să mă chemi. Mă voi ocupa personal de el. Suntem puțini și nu vreau să îmi fac griji că vreun cowboy nesăbuit ne-ar putea face probleme în interior.

Bengazi încuviință și sugeră:

— Cred că ar fi o idee bună să le permitem civililor să meargă la baie.

Aziz se uită la ceas. Era o solicitare rezonabilă, care i-ar putea ajuta să se calmeze.

— Bine, dar lasă-i pe agenții Secret Service și pe pușcașii marini să zacă în propriile excremente.

— Da, Rafique. Vrei să inspectezi explozibilul?

— Nu. Am încredere că ți-ai făcut treaba. Acum trebuie să dau un telefon, spuse Aziz, arătând spre televizor. Se pregătesc să se întâlnească la Pentagonul lor.

— Dacă nu mai ai nevoie de mine, trebuie să mă ocup de niște detalii, spuse Bengazi.

— Încă un lucru, spuse Aziz ridicând privirea. Ce face micul nostru hoț?

— Tot echipamentul lui e pe poziție, iar el s-a apucat de treabă, spuse Bengazi, ridicând din

umeri. Mi-a spus că e în grafic.
— Bun. Stai cu ochii pe el. La urma urmei, nu e de-al nostru.
— I-am spus să nu plece nicăieri, doar la baie, și doar dacă îmi spune înainte, zise Bengazi zâmbind. L-am avertizat că sunt capcane cu bombă peste tot și că n-aș vrea să declanșeze vreuna din greșeală.
Aziz zâmbi și puse mâna pe stația radio.
— Te sun în caz că am nevoie de ceva, zise el, apoi îl privi pe Bengazi îndreptându-se spre ușă. Muammar, relaxează-te. Nu vor veni în seara asta. Politicienii sunt la putere momentan. Vor ține FBI-ul la distanță până vom fi gata.
Bengazi încuviință.
— Știu. Mi-ai spus cum se vor desfășura lucrurile, dar pentru ei acum ar fi momentul să atace, înainte să ne facem comozi aici. Ostaticii sunt încă în putere. Ne-ar putea face probleme. În trei zile vor fi slăbiți și confuzi. Dacă aș fi în locul lor, aș ataca acum.
Aziz își privi prietenul și zâmbi.
— Trebuie să înțelegi cum funcționează Washingtonul. Armata va sugera să acționeze rapid și cu forțe masive, dar politicienii vor alege să acționeze cu precauție.
— Și FBI-ul?
— Va sta la mijloc și va primi ordine, ca întotdeauna. Relaxează-te, prietene, nu vor veni prea curând… De fapt, adăugă Aziz amuzat, probabil că voi fi nevoit să îi provoc să atace.
Bengazi ridică din sprâncenele stufoase.
— La momentul potrivit.
— Exact. Porți mănușile speciale pe care ți le-am dat?
— Nu.
— De ce nu? întrebă Aziz ușor furios.
— Nu mi se pare drept să îi abandonez pe ceilalți băieți dacă se ajunge la asta.

— Planul nu va funcționa dacă va fi toată lumea implicată, Muammar. Îți ordon să îți pui mănușile. Dacă vin americanii, e singura noastră șansă.

Bengazi încuviință reticent și plecă, lăsându-l pe Aziz să se gândească la planul de scăpare. Avea șanse de reușită. Cel puțin le-ar fi dat o șansă. Cheia era să pună mâna pe președinte. Dacă ar reuși asta, nimic nu mai conta.

Aziz își întoarse atenția asupra televizoarelor, unde canalele de televiziune dăduseră legătura reporterilor lor de la Pentagon. Luă telecomanda și dădu mai tare volumul televizorului care era pe CNN. Îl ascultă pe corespondent anunțând că vicepreședintele și alte autorități federale țin o întrunire de urgență la Pentagon. Teroristul zâmbi și privi în jur la luxoasa Situation Room. De obicei, întâlnirile de urgență erau ținute chiar în încăperea ocupată acum de el.

10.

Sala de consiliu este localizată în inelul E, sanctuarul interior al clădirii cu cinci laturi care găzduiește Departamentul Apărării al Statelor Unite ale Americii. Coridorul lat care traversează partea frontală a acestui centru modern pentru situații de urgență este mai ticsit cu stele și trese decât orice alte clădire guvernamentală sau bază militară din lume. Coloneii și căpitanii care merg pe coridor se trezesc salutând la fel de des precum soldații proaspăt absolvenți ai antrenamentului de bază. Inelul E nu e cunoscut drept un loc de muncă relaxat și normal, iar în această zi, în mod special, atmosfera era și mai serioasă decât de obicei.

Doi pușcași marini stăteau la posturi lângă ușile duble în timp ce cei mai importanți pioni din Washington își făceau apariția. Întregul cabinet al președintelui intră în sală, toți membrii fiind însoțiți de consilierii lor; sala se umplu aproape la capacitate maximă. Secretarul de interne fu primul, urmat de secretarul sănătății și de secretarul de stat. În cinci minute sosise întregul cabinet, mai puțin procurorul general. Sala căpătă rapid aerul unui bar aglomerat și zgomotos, consilierii vorbind cu șefii lor și punându-i la curent cu noutățile.

Când directorul FBI Roach și Agentul Special Skip McMahon intrară în încăpere, fură asaltați cu o puzderie de întrebări. Din fericire pentru ei, câteva secunde mai târziu, Generalul Flood intră în sală împreună cu ceilalți membri ai Statului Major. Flood merse în capătul opus al mesei și puse jos o cană neagră din ceramică, cu cafea.

— Toată lumea să ia loc, răzbătu vocea lui puternică și se făcu liniște. Să începem, oameni buni.

Flood își împreună mâinile și arătă spre scaunele din jurul mesei de conferință dreptunghiulare, având o lungime de 12 m.

— Avem multă treabă de făcut, adăugă el.

În timp ce participanții își ocupară locurile, vicepreședintele Baxter intră în încăpere însoțit de Procurorul General Tutwiler și de Dallas King. Se îndreptară spre capătul opus al mesei, în fața lui Flood, unde le fuseseră păstrate locuri. Secretarul de stat, bun prieten al președintelui Hayes, se aplecă și îl întrebă pe Baxter ce naiba se petrece. În acest timp, directorul CIA Stansfield intră în sală însoțit de Irene Kennedy și Mitch Rapp. Flood indică cele trei scaune de lângă el, apoi făcu semn unui consilier, maior în armată, să închidă ușile, iar acesta se supuse.

— Oameni buni, anunță Flood, nu mă voi învârti în jurul cozii. Circulă numeroase zvonuri cu privire la ce s-a întâmplat în această dimineață la Casa Albă – unele dintre ele sunt aproape de adevăr, dar majoritatea sunt departe de realitate. Iată ce s-a întâmplat. În jurul orei 09:00, un grup de teroriști a atacat și a preluat controlul asupra Casei Albe.

Înainte ca Flood să continue, încăperea izbucni în conversații fragmentate și injurii.

— Oameni buni! zbieră Flood, restabilind ordinea. Avem multe de discutat, așa că vă rog să vă controlați.

Îi privi furios pe cei din jurul mesei, provocându-i să îl sfideze. După ce se asigură că toată lumea înțelege că răbdarea lui are o limită, generalul continuă:

— După cum spuneam, acest grup deține controlul Casei Albe și a luat un număr necunoscut de ostatici. Singura veste bună în toată această situație este că președintele Hayes a fost evacuat în buncărul său în timpul raidului. Comunicațiile au fost întrerupte, dar știm că președintele e în siguranță. Asta ne aduce la primul punct pe ordinea de zi. Este evident că președintele Hayes nu se află în poziția de a-și exercita atribuțiile de comandant suprem. Așadar, în conformitate cu

Amendamentul 25, puterea președintelui Statelor Unite a fost transferată vicepreședintelui Baxter până când președintele Hayes își va putea relua îndatoririle. Am fost informat că majoritatea cabinetului a fost de acord cu acest lucru și îmi cer scuze celor cu care nu am putut lua legătura mai devreme, dar situația a fost destul de agitată.

Generalul își împreună palmele în fața pieptului.

— Vreau să fie totul clar în această privință. Pentru moment, vicepreședintele Baxter este președinte interimar și comandantul suprem al forțelor noastre armate.

Flood privi din nou în jurul mesei, lăsând grupului un moment de gândire, apoi adăugă:

— Totuși, tocmai pentru ca totul să fie clar, vom continua să îl numim vicepreședintele Baxter. S-a înțeles?

Generalul așteptă o clipă, vrând să vadă dacă cineva e suficient de nebun cât să îi provoace furia, apoi se uită în stânga, la directorul Secret Service.

— Directorul Tracy ne va da acum detalii concrete despre ce s-a întâmplat azi-dimineață. Vă rog să păstrați toate întrebările pentru final.

Directorul Secret Service se ridică și porni cu o expresie solemnă spre podiumul aflat lângă Generalul Flood. Alex Tracy era un bărbat îndesat, cu un cap destul de mare pentru corpul lui și o cantitate standard de tărie necesară pentru a conduce una dintre cele mai bune agenții de forțe de ordine din lume. Tracy merse spre podium cu entuziasmul unui om trimis la tăiere. Puse un dosar pe pupitru și își lăsă mâinile să atârne pe lângă corp. Cu o expresie epuizată și o voce tremurândă, începu:

— Noaptea trecută, târziu, președintele CND Piper a sunat la Casa Albă și a obținut o întâlnire cu președintele. Întâlnirea respectivă a fost stabilită pentru această dimineață la ora 09:00. Personalul Casei Albe a încălcat politica Secret Service și i-a garantat lui Piper și oaspetelui său

întâlnirea fără să ne dea timp să verificăm antecedentele acestuia din urmă. Acum știm că așa-zisul oaspete este Rafique Aziz, un terorist renumit în toată lumea.

Tracy ridică privirea fără să se uite la cineva anume, apoi continuă:

— Se pare că Aziz a abordat Comitetul Național Democrat sub identitatea falsă a Prințului Kalib al Omanului. A oferit partidului un cec de 500.000 de dolari și, în schimb, a cerut să se întâlnească personal cu președintele.

Tracy făcu iar pauză, dar de data aceasta își concentră privirea asupra unui anumit grup de politicieni din capătul opus al mesei. Aproape toți membrii cabinetului erau democrați și își aruncară priviri neliniștite între ei, în timp ce în sală începură să se audă șușoteli. Această informație mirosea de la o poștă a anchetă din partea Congresului. După un minut, Tracy continuă:

— Aziz și Piper au sosit la Casa Albă în această dimineață cam în același timp în care noi am primit un pont de la CIA, cum că un atac terorist vizează clădirea în cauză. În timp ce Aziz și Piper intrau în Casa Albă, o camionetă contractată de la un serviciu local de curățătorie a sosit la Trezorerie, așa cum se întâmplă în fiecare dimineață, de luni până vineri. Printr-o breșă totală a securității, camionetei i s-a permis să intre în parcarea subterană a clădirii de către un ofițer Secret Service în uniformă fără să o inspecteze în mod corespunzător.

Tracy se forță să își îndrepte postura. Se opri rușinat și își plecă privirea pe notițele din fața sa. Faptul că Aziz intrase în Casa Albă putea fi pus pe seama lui Russ Piper, dar camioneta fusese responsabilitatea agenției conduse de el însuși.

— Se pare că această camionetă era încărcată cu un număr necunoscut de teroriști și cu echipament care a fost folosit la penetrarea securității tunelului Trezoreriei. Aceasta a fost o greșeală majoră din

partea agenției mele și deja am derulat o anchetă internă.

Tracy îl căută cu privirea pe vicepreședintele Baxter și adăugă:

— Vom avea un raport preliminar în această seară.

Revenind la notițele sale, continuă:

— După ce am primit pontul de la CIA, Agentul Special Jack Warch, responsabil de garda prezidențială, a plecat din biroul său și a mers în Aripa de Vest pentru a se consulta cu președintele Hayes. Când a ajuns acolo, Piper și oaspetele său erau deja în Biroul Oval. De îndată ce Warch a aflat despre această vizită neautorizată, a intrat în Biroul Oval pentru a-l verifica pe președinte. După aceea, lucrurile s-au derulat pe repede înainte. Un lunetist aflat pe acoperișul Hotelului Washington a deschis focul asupra ofițerilor Secret Service postați pe acoperișul Casei Albe. În câteva secunde, ușa exterioară a tunelului Trezoreriei a fost aruncată în aer, iar Warch a ordonat evacuarea președintelui în buncărul său. După cum știți, vechiul buncăr al Casei Albe datează din timpul celui de-al Doilea Război Mondial și, de fapt, nu e nimic mai mult decât un tunel armat. Construcția unui buncăr nou, localizat în subsolul al treilea al vilei, a fost finalizată în luna ianuarie a anului trecut. Lucrarea a fost efectuată de Corpul de Ingineri al Armatei SUA. Au folosit schițele militare standard care au fost încorporate în toate centrele noastre de comandă și control… Scuzați-mă, spuse Tracy, apoi întoarse capul într-o parte și tuși.

— Totuși, această nouă facilitate nu este complet funcțională. Construcția în sine a buncărului e finalizată. Sistemele de filtrare biologice, chimice și radioactive sunt implementate și funcționale, dar nu a fost instalat sistemul de comunicații. Acest pas era plănuit

pentru vara aceasta. Dar buncărul a fost aprovizionat cu alimente și alte necesități.

Tracy își recăpătă treptat o parte din încrederea obișnuită.

— Suntem sută la sută siguri că Agentul Special Warch a reușit să îi evacueze pe președintele Hayes, Valerie Jones și alți opt agenți Secret Service în buncărul Casei Albe. Până la ora 09:15, aproximativ, am fost în contact cu buncărul prin stațiile noastre radio criptate, apoi au fost întrerupte toate comunicațiile. Consultanții mei tehnici m-au informat că teroriștii folosesc stații de bruiaj pentru a bloca semnalele radio.

— Avem confirmarea că 18 agenți și ofițeri Secret Service au fost uciși, iar 15 sunt dați dispăruți, spuse Tracy, glasul tremurându-i ușor. Presupunem că cei 15 fie au fost uciși, fie sunt ținuți ostatici.

Tracy simți un nod în gât și făcu o pauză pentru a se calma. Răsfoi notițele pentru câteva secunde, apoi continuă:

— Estimările noastre sunt că Aziz și oamenii lui țin ostatici între 80 și 100 de persoane, iar numărul victimelor este necunoscut. Am securizat perimetrul Casei Albe, iar echipa noastră de contraatac e pe poziție și pregătită să reia controlul asupra clădirii dacă și când îi cereți dumneavoastră să o facă.

Tracy închise dosarul și îl privi din nou pe vicepreședintele Baxter. Încheie prin a spune:

— Singura veste bună pe care o pot raporta este că președintele e în siguranță. Am vorbit cu Corpul de Ingineri al Armatei, care a construit noul buncăr, și m-a asigur că Aziz nu poate ajunge la el.

Vicepreședintele Baxter stătea rezemat de spătarul scaunului, cu o mână sub bărbie și cealaltă legănându-se de pe cotieră. El și Dallas exersaseră următoarea parte. Din postura de nou-venit în cercurile puterii de la Washington, trebuia să transmită tuturor din sală că acum el e șeful.

Trebuia să dea un exemplu, iar capul lui Tracy era pe butucul ghilotinei. Îl privi fix pe directorul Secret Service și se aplecă înainte. Fără pic de compasiune, întrebă:

— Director Tracy, v-ar deranja să îmi explicați cum naiba s-a putut întâmpla un asemenea lucru?

Tracy rămase tăcut pe podium, luat prin surprindere de asprimea întrebării. Baxter îl privea în timp ce bătea cu degetele în masă.

— Director Tracy, spuse vicepreședintele după un moment îndelungat, agenția dumneavoastră a dezamăgit crunt țara. Ne-ați adus într-o situație disperată, iar acum stați înaintea noastră fără să aveți ceva de spus.

Baxter privi în jur, încercând să inducă o dispoziție unanimă printre cei de la masă.

— Am decis ca FBI să înlocuiască Secret Service de îndată ce Directorul Roach își va pune agenții pe poziții, spuse el, întorcându-se spre directorul FBI.

Stânjeneala directorului Secret Service fu înlocuită rapid de furie.

— Domnule, protestă Tracy, Casa Albă intră sub jurisdicția Secret Service. Suntem…

Baxter ridică vocea și îl întrerupse:

— Am fost sfătuit de către procurorul general că, deși Casa Albă intră, în mod obișnuit, sub incidența agenției dumneavoastră, este totuși o clădire federală, iar acest detaliu o transformă în teritoriul FBI-ului.

— Dar oamenii mei cunosc foarte bine clădirea și întregul perimetru, afirmă cu convingere Tracy. Avem agenți care sunt ținuți ostatici…

Baxter dădu ferm din cap.

— Director Tracy, Secret Service a avut șansa ei și a dat greș… lamentabil, aş putea adăuga.

Umilitoarea mustrare publică îl făcu pe Tracy să roșească. Nu îi venea să creadă că se întâmplă una ca asta. Lucra la Washington de 29 de ani și văzuse nenumărate capete căzând în situații mult mai

puțin serioase decât aceasta. Ar fi trebuit să se aștepte la acest deznodământ, dar totul se întâmplase foarte repede. Petrecuse ultimele ore îngrijorându-se pentru oamenii pe care îi pierduse, nu pentru consecințele politice ale crizei. Tracy își îndreptă umerii și încercă să salveze puțină onoare.

— Astăzi i-am salvat viața președintelui și am pierdut cel puțin 18 oameni… Nu cred că…

Baxter bătu cu pumnul în masă și îl întrerupse pe Tracy cu o furie la care nimeni din sală nu mai fusese martor înainte, cu excepția lui King și Tutwiler.

— Ați pierdut Casa Albă și ați făcut țara de rușine!

Baxter îl privi încruntat pentru un moment, apoi se lăsă pe spate în scaun. Trase adânc aer în piept, se controlă și continuă pe un ton mai calm, dar ferm:

— M-am consultat cu Secretarul Trezoreriei și am decis că vreau demisia dumneavoastră pe birou înainte de a mă adresa națiunii în această seară. E un mister pentru mine, adăugă el dând din cap, cum ați permis să se întâmple asta.

Dar în loc să se lase intimidat, tenacele director al Secret Service rămase ferm pe poziții. Combinația între uciderea oamenilor lui și transformarea sa în țap ispășitor pentru a satisface mass-media îl înfurie la culme pe Tracy. Baxter habar nu avea cum era să îți dedici viața unei slujbe în care trebuia să îți înghiți orgoliul și să protejezi oameni ca el, care aveau mai puține scrupule decât un proxenet. Îl fixă cu privirea pe Baxter și se înroși și mai tare de furie. Într-o secundă trebuia să decidă dacă se supune protocolului și acceptă să fie concediat ca un servitor sau rămâne și luptă. Se hotărî asupra ultimei variantei. Le datora acest lucru oamenilor care muriseră sub comanda lui.

— Vă spun eu cum s-a întâmplat. S-a întâmplat pentru că dumneavoastră, împreună cu toți stimații

colegi, ați ignorat toate solicitările pe care Secret Service le-a făcut cu privire la sporirea securității de când am preluat eu agenția.

Apoi Tracy ridică glasul.

— S-a întâmplat pentru că, în obsesia de a strânge bani pentru iubitul dumneavoastră partid, președintele CND a ignorat procedura agenției și l-a invitat pe cel mai renumit terorist din lume la Casa Albă!

— Destul, domnule Tracy! strigă Baxter. Vă puteți strânge lucrurile și pleca!

Tracy îl privi cu o lipsă flagrantă de respect, apoi spuse cu dispreț:

— Puteți să dați vina pe Secret Service pentru situație când vă veți adresa națiunii în această seară, iar mâine-dimineață, când voi ține și eu o conferință de presă, nu voi uita să le reamintesc tuturor care a fost comentariul dumneavoastră legat de agenție în timpul ultimei campanii electorale.

Tracy dădu din cap, apoi continuă:

— Mi-l amintesc perfect pentru că mi s-a părut nepoliticos să loviți în oamenii care petrec peste 100 de ore pe săptămână protejându-vă. Ați spus că „Secret Service e compusă dintr-un grup de oameni paranoici, care, deși bine intenționați, își acordă o importanță infatuată”. Sunt convins că aceste cuvinte, combinate cu refuzul recent al dumneavoastră și al președintelui Hayes de a ne crește bugetul, le vor pica bine tuturor celor care v-au votat. Și să nu uităm faptul că, în timp ce oamenii mei erau uciși, dumneavoastră vă pregăteați să participați la un mic dejun cu meniu de 5.000 de dolari împreună cu tovarășii de partid în New York.

Apoi Tracy își abătu furia asupra Secretarului Trezoreriei.

— Și permiteți-mi să îi amintesc șefului meu direct care a fost răspunsul dumnealui la cererea mea de a extinde perimetrul de securitate în jurul

Casei Albe. Într-o scrisoare trimisă în luna februarie a anului trecut, Secretarul Rose a refuzat, spunând: „Casa Albă este una dintre cele mai sigure clădiri din lume. Orice solicitări ulterioare de extindere a perimetrului de securitate al clădirii vor fi refuzate”.

Tracy își luă dosarul de pe pupitru.

— Cum îndrăzniți să îmi puneți la îndoială dedicarea și profesionalismul? Mi-am petrecut 29 de ani din viață protejând președinți și pe familiile lor!

Porni spre ușă, dar se opri brusc și se întoarse spre masă.

— În acest moment ar trebui să ne preocupe salvarea oamenilor captivi în Casa Albă… nu carierele noastre.

Își încheie astfel discursul, se întoarse spre ușă, o deschise furios și dispăru pe coridor.

Ieșirea directorului Secret Service cufundă sala în tăcere, lăsându-i pe toți în stare de șoc. După câteva momente, participanții la întâlnire începură să șușotească între ei, iar în curând se iscară discuții pe grupuri. În capătul mesei, Dallas King își întrebă șeful dacă făcuse, într-adevăr, comentariul respectiv, iar singura reacție a vicepreședintelui Baxter fu să încuviințeze din cap frustrat. Apoi King se întoarse spre Secretarul Rose și îl întrebă dacă scrisoarea menționată de Tracy există și conține întocmai acele cuvinte. Rose confirmă, iar Dallas King se întoarse din nou spre șeful său, afirmând ceea ce era evident:

— Suntem terminați.

Baxter îi aruncă o privire iritată șefului său de cabinet, apoi își îndreptă atenția asupra Generalului Flood, aflat în capătul opus al mesei. Vicepreședintele își învârti degetul în aer, semnalându-i generalului că vrea să grăbească lucrurile. Flood încuviință și făcu liniște în sală cu glasul său baritonal. Apoi îi făcu semn lui Irene

Kennedy, care se ridică de pe scaun și se îndreptă spre podium.

•

Rafique Aziz se uită la televizoarele din Situation Room, apoi la ceas. Trecuseră aproape 20 de minute de când vicepreședintele sosise la întâlnire. *Cred că acum e momentul,* își spuse în sinea lui. Studie telefonul de pe birou și citi cele douăzeci de etichete care marcau numerele preprogramate. Pe majoritatea nu le recunoscu, dar câteva etichete îi erau familiare. Nu prea jos în prima coloană, o găsi pe cea căutată. Pe ea scria JCBR Pentagon, iar Aziz înțelese că era sala de consiliu a Statului Major. Repetă în gând ce avea de gând să spună, apoi ridică receptorul și apăsă butonul.

•

Generalul Flood asculta prezentarea lui Kennedy despre antecedentele lui Aziz, când auzi telefonul de lângă el sunând. Se uită să vadă cine era apelantul. Pe ecran scria „C.A. SIT ROOM". Ridică mâna pentru a o opri pe Kennedy, apoi luă receptorul din furcă.

— Aici Generalul Flood.

— Sper că nu vă întrerup întâlnirea.

— Cine e? întrebă Flood, strângând receptorul în mână.

— Nu te privește. Pune-mă pe difuzor ca să pot vorbi cu întreg grupul. Nu vreau să mă repet.

Flood se gândi pentru o clipă la solicitarea individului de la celălalt capăt al firului, apoi se supuse fără prea multă tragere de inimă. Apăsă un buton, puse receptorul în furcă și își încrucișă brațele la piept.

— Ești pe difuzor, dă-i drumul.

Vocea lui Aziz începu să răsune în sală.

— Am controlul absolut asupra Casei Albe. Orice tentativă de a o recăpăta e zadarnică. În prezent, Statele Unite dețin 14,7 miliarde de dolari în active înghețate care aparțin Iranului. Ați

sechestrat ilegal acești bani, atunci când guvernul corupt al șahului a fost răsturnat de oamenii lui Allah. Dacă înapoiați Iranului toți banii până mâine-dimineață la ora 09:00, voi elibera o treime din cei 76 de ostatici. Acest detaliu nu e negociabil. Dacă nu răspundeți acestei solicitări întocmai cum am cerut, voi ucide câte un ostatic pe oră până va fi satisfăcută. Vă mai spun o dată, orice tentativă de salvare a ostaticilor e inutilă. Lăudata echipă HRT a FBI nu poate face față oamenilor mei; așa cum nici Secret Service nu a făcut față. În 15 minute voi scoate toți morții și răniții la intrarea vestică. Medici îmbrăcați în pantaloni și cămăși cu mâneci scurte vor avea voie să vină în grupuri de câte doi, cu câte o targă, să ia trupurile. Fără echipamente sau genți. Doar doi oameni pe rând și o targă. Dacă vedem ceva neobișnuit, deschidem focul.

Glasul tăcu pentru o secundă, apoi continuă ferm:

— Conturile bancare în care vor fi transferați banii sunt după cum urmează…

•

Îi luă lui Aziz puțin peste un minut să le dicteze toate conturile. Apoi, fără să le dea ocazia să pună întrebări, repetă solicitarea pentru ultima dată și închise telefonul. Se lăsă pe spate și procesă momentul. *Fii concis, ia-i prin surprindere și, cel mai important, arată-le cine deține controlul.* Aziz știa clar ce urma să se întâmple a doua zi la ora 09:00, de parcă ar fi avut un glob de cristal. Citise toate cărțile scrise de foști agenți FBI despre negocierile pentru viața ostaticilor și, cel mai important, știa că vicepreședintele Baxter preluase controlul, iar la pachet cu el venea Procurorul General Tutwiler.

Aziz își făcuse temele cu privire la Tutwiler. Cu ajutorul internetului, obținuse cópii ale discursurilor și conferințelor ei. Femeia criticase vehement FBI-ul în cazul asediilor de la Ruby

Ridge și Waco. După părerea ei, Biroul ar fi trebuit să îi învingă treptat pe atacatori și să obțină eliberarea a mai mulți ostatici prin negociere, chiar cedând în fața unora dintre cerințele mai mărunte ale grupului.

Cât de nesăbuită fusese să vorbească public despre asta și să îi dea ocazia să o studieze, își spuse în sinea lui. Americanii erau grași și leneși. Aziz știa care vor fi următoarele ei mișcări. Avea să o distrugă în două zile, iar când Baxter își va da seama că ar fi trebuit să asculte de generalii săi, va fi prea târziu. Aziz va pune mâna pe președinte și totul va fi pregătit pentru solicitarea finală.

•

Președintele Hayes o privi pe Valerie Jones și întrebă:

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Stăteau împreună pe canapea. Jones părea stânjenită. Hayes îi pusese în sfârșit întrebarea logică, iar ea nu știa ce să răspundă.

— Nu știu, zise ea, dând din cap și plecând privirea în pământ.

Hayes o cunoscuse pe Jones în urmă cu câțiva ani, când ea lucra în stafful lui congresional. Apoi newyorkeza școlită în Ivy League plecase să lucreze pentru CBS și avansase. Jones era inteligentă, muncitoare și uneori cam insistentă. Dacă ar fi fost bărbat, s-ar fi spus despre ea că este doar dură, dar, pentru că purta fustă, era catalogată de unii drept o adevărată scorpie. Jones știa acest lucru, dar nu o deranja. Dimpotrivă, era în avantajul poziției ei de gardian al președintelui. În fiecare zi primea zeci de cereri pentru un moment din timpul președintelui. Dacă ar fi drăguță și amabilă cu toți cei care sună, cererile s-ar dubla într-o săptămână. Fișa postului ei cerea să fie aspră și fermă.

— Valerie, trebuie să ai măcar o idee despre cine naiba era individul acela, spus Hayes, privind-o și așteptând un răspuns.

Nu primi niciunul, astfel că își continuă interogatoriul.

— Ce ți-a spus Russ?

— A spus că bărbatul era un prinț arab înstărit care voia să facă o donație pentru CND.

— Un străin făcând o donație către CND, spuse Hayes, dând furios din cap.

— Russ a spus că totul va fi legal.

Hayes se încruntă.

— Credeam că v-am spus, „Oameni buni, fără șmecherii”. Vreau să fie totul la vedere, zise el aproape șoptit, dar furia îi era evidentă în glas.

— Erau mulți bani, spuse Jones fără să ridice privirea, și era legal.

Hayes aproape își pierdu cumpătul. Fusese foarte ferm în privința acestui subiect încă din ziua în care hotărâse să candideze la președinție. Expresia de pe chipul lui îi transmise șefei de cabinet că nicio sumă de bani nu ar fi justificat abaterea. Jones își dădu seama că nu ar fi trebuit să spună ceea ce tocmai spusese.

— De data asta, s-ar putea ca părerile de rău să nu fie suficiente.

Jones ridică privirea speriată.

— Ce încerci să spui?

— Întocmai ce am spus. Părerile de rău nu vor fi de ajuns. Au murit oameni, Val, și multe întrebări vor avea nevoie de răspunsuri, zise Hayes fixând-o cu privirea, asigurându-se că femeia înțelege cu adevărat gravitatea situației.

În capătul opus al buncărului, lângă ușă, Agentul Special Jack Warch stătea pe patul militar rabatabil, rezemat de zidul rece de beton. De obicei strict și rigid, acum își scosese cravata și sacoul, ambele fiind împăturite cu grijă lângă el.

Încăperea de 9x6 m avea 18 paturi de campanie. Două rânduri a câte patru, supraetajate, erau fixate de-a lungul fiecăruia dintre pereții lungi și încă două pe peretele de lângă ușă. O latură a paturilor era prinsă de perete cu două balamale, iar colțurile

exterioare erau atașate fiecare de un lanț lung de un metru fixat în zid. Când nu erau folosite, paturile puteau fi ridicate, pentru a nu ocupa spațiu. Podeaua și primul metru de perete erau acoperite cu aceeași mochetă maro care învelea podeaua și pereții tunelului de evacuare. În capătul opus al buncărului erau o mică baie și o chicinetă. În mijlocul încăperii erau două canapele și două fotolii late, toate patru din vinii maroniu, imitând pielea. Tavanul și pereții erau albi, pentru a atenua, măcar puțin, aspectul sumbru al camerei.

Warch se întinse și își luă stația radio criptată Motorola. Casca de ureche și microfonul de mână zăceau inutile pe pernă. La zece minute după ce ajunseseră în buncăr, costisitorul dispozitiv încetase să mai funcționeze. Dar nu era doar stația lui Warch. Toți ceilalți zece agenți se uitaseră unii la alții în exact același moment, dându-și seama că fuseseră întrerupte comunicațiile. Teroriștii ajunseseră la sistemul digital de codare și îl distruseseră. Warch trecuse pe telefonul mobil și, preț de cinci minute, încercase cu disperare să restabilească legătura cu centrul de comandă al Secret Service. Telefonul funcționa, dar ei nu răspundeau. Apoi linia căzuse.

Erau complet rupți de exterior și puteau doar să își închipuie cele mai rele scenarii. Dacă Secret Service ar fi reușit să pareze atacul, nu ar mai fi fost în buncăr. Cu sau fără sistemele de comunicații funcționale, oamenii lui cunoșteau codurile și puteau veni să deschidă ușa.

Trebuia să se gândească la cel mai rău lucru. Pierduseră Casa Albă. Warch se uită în capătul opus al buncărului, unde președintele Hayes, puțin cam șifonat, stătea împreună cu șefa de cabinet pe o canapea și vorbeau în șoaptă. Era momentul să îi spună adevărul.

11.

După apelul electrizant primit de la Aziz, la Pentagon se dezlănțui din nou haosul în sala de consiliu. În stânga lui Mitch Rapp, șefii lui se consultau cu ceilalți membri ai Statului Major, iar în dreapta, vicepreședintele Baxter ținea o întrevedere cu cabinetul său. Intuind cum ar gestiona situația majoritatea celor din stânga, Rapp decise să tragă cu urechea la politicienii din dreapta. După câteva minute, ajunse la concluzia că nimeni din grupul lui Baxter nu știa de capul lui și, în timp ce își dăduse seama de asta, descoperise și o corelație între părerile lor și convingerea cu care le exprimau. Aparent, cu cât cineva știa mai puțin, cu atât mai abitir încerca să își impună punctul de vedere.

Cuvinte precum „precauție” și „prudență” se strecurau în fiecare propoziție, iar de fiecare dată când le auzea, Rapp nu se putea abține să nu se gândească la faptul că oamenii aceștia nu știau deloc cu cine au de-a face. Nu doar o dată, Mitch se abținu cu greu să nu intervină și să îi corecteze pe novicii din dreapta sa. De două ori chiar dăduse să se ridice din scaun, dar se oprise la timp. Kennedy avea dreptate. Cel mai bine era să nu iasă în evidență.

Conversațiile fragmentate continuară preț de alte câteva minute, apoi vicepreședintele pocni din degete, cerând atenția grupului. Discuțiile încetară, iar Baxter spuse:

— Procurorul General Tutwiler are un plan și aș dori ca toată lumea să o asculte.

Toate privirile se mutară de la Baxter la procuror, care își trase scaunul în față. Tutwiler își scoase ochelarii și, ținându-i în mână, începu:

— Secretarul Rose a confirmat că, într-adevăr, acești bani există și, după cum știm, au fost înghețați de către guvernul nostru când a fost

răsturnat șahul Iranului. Adevărul este că acești bani nu sunt ai noștri.

Tutwiler își puse ochelarii pe mapa sa de piele și continuă:

— Cred cu tărie că, în semn de bună-credință și bunăvoință, ar trebui să deblocăm o parte din bani mâine la ora 09:00. În schimb, îi vom cere domnului Aziz să dea dovadă de bunăvoință și să elibereze câțiva ostatici.

Cei din capătul ei de masă se întoarseră la unison pentru a vedea cum este primită ideea de celălalt grup, care se învârtea în jurul reprezentanților Statului Major, ai CIA-ului și FBI-ului. Cu chip palid și chelie, Amiralul Nelson, șeful operațiunilor navale, vorbi primul.

— Eu aș sugera să nu le dăm nimic! Ar crea un precedent groaznic! Politica noastră în privința terorismului a fost întotdeauna toleranță și negocieri zero. Zero!

Nelson ridică mâna și formă un zero cu degetele în aer, apoi continuă:

— Întreaga lume e cu ochii pe noi… Acum nu e momentul să schimbăm cursul acțiunii.

Vicepreședintele Baxter se uită la consilierii săi militari. Știuse de la început că aceasta va fi poziția lor, dar avea nevoie ca ei să fie de partea lui. Trebuiau să ajungă la un consens. În acest fel, dacă aveau să dea greș, el nu ar fi singurul responsabil. Baxter hotărî să joace cartea compasiunii.

— Permiteți-mi să vă amintesc tuturor că avem ostatici acolo. Cetățeni americani. Da, președintele este în siguranță, dar trebuie să facem tot ce ne stă în putere pentru a ne scoate oamenii de acolo în viață. Și dacă trebuie să plătim niște bani… care nici măcar nu sunt ai noștri – Baxter se uită în jurul mesei, încuviințând din cap – pentru a scoate câțiva de acolo… atunci asta vom face.

Vicepreședintele își concentră atenția asupra capătului opus al mesei, privindu-i în ochi pe toți

ofițerii militari. Avea să îi sune mai târziu pe fiecare în parte pentru a le atrage sprijinul, acolo unde era cazul. După ce își încheie strategia privitului în ochi, Baxter trecu la concluzie.

— În lumina evenimentelor și veștilor recente, asta vom face, spuse el, arătând spre Directorul FBI. Împreună cu oamenii dumneavoastră, vreau să preluați controlul întregii zone din jurul Casei Albe. Dacă aveți nevoie să vă consultați cu agenți Secret Service, aveți libertatea de a o face.

Roach se aplecă înainte.

— Presupun că doriți să concepem planuri pentru salvarea ostaticilor?

— Desigur, dar nu veți acționa decât dacă vă spun eu. Dacă vom fi nevoiți să intrăm, vreau ca mai întâi să asigurăm eliberarea a câți mai mulți ostatici.

Apoi Baxter se întoarse spre procurorul general.

— Marge, te rog să ne explici cum vor decurge lucrurile mâine.

Tutwiler își apleacă ușor capul înainte pentru a cuprinde cu privirea întreaga lungime a mesei.

— La ora 09:00 îl vom suna pe domnul Aziz și îl vom informa că suntem pregătiți să transferăm o parte din bani în conturile sale. Acest lucru va fi destul de simplu de făcut. Secretarul Rose mi-a spus că banii se află în vreo zece bănci diferite, așa că vom transfera suma de bani potrivită de la una dintre ele către Iran. Suma va fi în jur de un miliard de dolari. Îi vom spune că lucrăm la a obține restul de bani și că ne-ar ajuta dacă ar elibera câțiva ostatici, în semn de bunăvoință.

Tutwiler făcu o pauză, distrasă de un bărbat care stătea la jumătatea mesei și scutura ferm din cap. Își reluă discursul, dar rămase cu privirea asupra bărbatului.

— Am făcut cercetări despre negocierile pentru eliberarea ostaticilor și am descoperit că, în aceste situații, dacă îi poți face pe răpitori să accepte

chiar și cea mai măruntă cerință, îți crești semnificativ șansele de a obține eliberarea tuturor.

Tutwiler se opri din nou, întrucât îl văzu pe bărbat dând o ultimă dată din cap și apoi ascunzându-și chipul în mâini. Nu fu singura care observă.

Rapp nu mai suporta. De fiecare dată când procurorul general rostea un cuvânt, simțea că cineva îi bate un cui în tâmple. În timp ce Mitch își îngropă chipul în mâini, își spuse în sinea lui: *Nu se poate întâmpla una ca asta. Te rog, spune-mi că nu se întâmplă asta. Am muncit din greu și sunt atât de aproape.* Rapp își strânse cu disperare capul în mâini. *Femeia asta nu are habar despre ce dracu' vorbește.*

Cel puțin jumătate dintre persoanele de la masă își plimbau privirea de la Marge Tutwiler la brunetul necunoscut care părea pe punctul de a suferi un anevrism sub ochii lor, iar lui Tutwiler nu îi scăpă acest detaliu. Își drese glasul și întrebă:

— Mă scuzați, este totul în regulă?

Rapp nu o auzi, dar o simți pe Irene Kennedy atingându-i brațul. Ușor, Mitch își luă mâinile de pe față, ridică privirea și văzu că toți erau atenți la el. Tutwiler repetă întrebarea, iar el se uită la ea și spuse:

— Îmi cer scuze, nu v-am auzit.

— Doriți să adăugați ceva? întrebă Tutwiler pe un ton foarte nerăbdător. Sau să vă aducem o aspirină pentru… durerea de cap?

Rapp se întoarse către șefii lui, care nu îi transmiseră niciun semnal anume, apoi își îndreptă din nou atenția la Tutwiler. Îi observă expresia de superioritate și ceva îi spuse că nu trebuia să fie timid. Acesta era momentul. Pentru prima dată în călătoria asta de rahat, știa unde era Rafique Aziz și unde va fi în viitorul foarte apropiat. Cu acoperire sau fără, exista posibilitatea ca aceasta să fie ultima bătălie și nu avea rost să se întoarcă

acasă cu muniție nefolosită. Rapp își îndreptă umerii și spuse:

— Cu siguranță aș vrea să adaug ceva… De fapt, aș vrea să adaug multe lucruri.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— În primul rând, dacă îi dați doar o parte din bani și îi cereți să elibereze câțiva ostatici, îl veți enerva la culme. Va duce unul sau mai mulți ostatici la fereastră, pentru ca toate camerele de filmat să vadă, și îi va ucide. Le va zbura creierii în direct pe postul național.

Tutwiler își dădu capul pe spate, apoi îl privi dezaprobator.

— Așa să fie, domnule…?

— Kruse.

— Și care, mai exact, este expertiza dumneavoastră în negocierile cu teroriștii, domnule Kruse?

Lui Rapp i se păru atât de ridicolă întrebarea, încât dădu din cap și răspunse râzând:

— Niciuna.

Tutwiler, neobișnuită să fie tratată astfel, se întoarse spre Baxter și spuse destul de tare cât să fie auzită de jumătate de încăpere:

— Ce caută omul ăsta aici?

Întrebarea ei arogantă îl făcu pe Rapp să se ridice din scaun, iar Kennedy încercă să îl apuce de braț pentru a-l opri. Mitch se eliberă din strânsoarea șefei sale.

— Am depus prea multă muncă pentru a ajunge aici, îi spuse el ferm.

Rapp porni spre podium. Costumul, cămașa albă și cravata îl ajutau să se integreze printre cei prezenți. Totuși, pentru ochiul format sau interesat, nu era greu să îți dai seama că era mai mult decât un simplu analist. Când Mitch ajunse pe podium, repetă către grup întrebarea lui Tutwiler.

— Ce caută omul ăsta aici?

Ridică privirea în tavan, parcă meditând asupra întrebării.

— Știți, și eu m-am întrebat același lucru de nenumărate ori în ultimii zece ani și mă tem că nu pot răspunde în locul vostru, zise el, întorcându-se spre Tutwiler cu o expresie de uimire simulată. Dar vă pot răspunde la întrebarea despre negocierea cu teroriștii.

Rapp tăcu pentru un moment, apoi spuse cu nonșalanță:

— Eu nu negociez cu teroriștii, domnișoară Tutwiler. Eu îi ucid.

Mitch îi privi pe rând pe toți cei de la masă, puse mâinile pe pupitru și continuă.

— Îi vânez și îi ucid.

Tutwiler își îndreptă postura în scaun, nevrând să pară tulburată de neobișnuita mărturisire. Încercând să își recapete cât de cât calmul, rosti prima întrebare care îi trecu prin minte.

— Pentru cine lucrați, domnule Kruse?

— Mă tem că aici intervine principiul nevoii de a ști, doamnă, spuse rânjind Rapp, apoi continuă cu replica standard din spionaj. Iar dumneavoastră nu aveți nevoie să știți.

— Ei bine, domnule Kruse, dacă vom decide că e momentul să îi ucidem pe acești teroriști, spuse Tutwiler pe un ton ironic, vă vom suna. Până atunci, am aprecia dacă ați lua loc pentru a putea continua cu chestiunea de față.

Aroganța lui Tutwiler începea să îl irite de-a dreptul, iar Rapp era periculos de aproape de a-și ieși din fire. O studie pentru o secundă, apoi întrebă:

— Domnișoară Tutwiler, ați fost vreodată în Beirut?

Așteptă răspunsul pentru un moment și, cum nu veni, continuă.

— Așa mă gândeam și eu. Doar în caz că vă întrebați, de acolo este Rafique Aziz. Dar în Iran? Acolo ați fost?

Nu îi lăsă la dispoziție nici măcar o secundă să răspundă.

— Nici nu mă gândeam că da. Eu am fost în Iran noaptea trecută, adăugă Rapp cu indiferență. De fapt, am petrecut aproape toată săptămâna acolo. Și cum nu avem ambasadă în Iran, probabil vă dați seama că nu am fost acolo cu treburi guvernamentale oficiale. Vorbiți cumva persană sau alt dialect arab?

Rapp dădu din cap și răspunse în locul ei:

— Nu cred. Dar de credința musulmană, de jihad, știți ceva? Cunoașteți obiceiurile lui Rafique Aziz și ale oamenilor săi?

— Care este ideea, domnule Kruse? întrebă sfidătoare Tutwiler.

Rapp o privi pe femeia încruntată din capătul mesei lungi și aproape că zbieră când îi răspunse:

— Ideea este, domnișoară Tutwiler, că nu aveți nici cea mai mică idee cu cine aveți de-a face! În timp ce dumneavoastră vă plimbați de la o emisiune la alta, criticând ofițerii de poliție, care au făcut mai mult într-o săptămână pentru a împiedica infracțiuni decât veți face dumneavoastră în întreaga viață cu teoriile acestea academice, eu mă târam prin haznalele Orientului Mijlociu încercând să îl găsesc pe Rafique Aziz.

Rapp o văzu încrucișându-și brațele la piept și dându-și ochii peste cap. Gestul îi puse capac, astfel că Mitch strigă pe un ton menit să îi zguduite pe toți, nu doar pe procurorul general:

— Hei, cucoană, ăsta nu e un joc! Aici nu e despre cine are cele mai multe diplome de masterat sau cea mai pompoasă funcție. Au murit oameni și vor muri și mai mulți până se va termina treaba asta!

Rapp își întoarse capul într-o parte, arătând tuturor semnul rozaliu de pe obrazul lui.

— Vedeți cicatricea asta? Permite-ți să vă spun un mic secret. Nu m-am tăiat cu hârtia de la copiator. Mi-a fost lăsată personal de nimeni altul decât Rafique Aziz. Așadar, când îmi ofer părerea despre un om pe care nu l-ați întâlnit niciodată…

despre care nu știți absolut nimic, ar trebui să stați dreaptă și să ascultați.

Rapp făcu o scurtă pauză și strânse pupitrul cu ambele mâini.

— Bărbatul despre care vorbim nu e un spărgător de bănci și sunt al naibii de sigur că nu e vreun începător, ca David Koresh. E un fanatic religios care se întâmplă să fie și un ucigaș inteligent și foarte bine instruit. Micul dumneavoastră plan pentru mâine ar avea o șansă dacă ne-am confrunta cu un angajat nervos, care a asediat o bancă sau un oficiu poștal, dar aici vorbim de liga profesionistă, spuse Mitch, privind-o în ochi pe Tutwiler. Aziz nu e un infractor de mâna a doua. Când îl veți zgândări mâine, dându-i doar o parte din ceea ce a cerut, o să se enerveze la culme și o să riposteze – dur.

Rapp se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe pupitru, căutând în privirile politicienilor din capătul opus al camerei cel mai mic semn că reușise să îi facă să înțeleagă.

Expresiile lor vorbeau de la sine. Surzi la tot ceea ce spusese el, bărbații și femeile din capul mesei îl priveau de parcă ar fi vorbit în chineză. Lui Rapp nu îi venea a crede. Rafique Aziz era cauza lui. Devenise cruciada lui personală; își dedicase o treime din viață pentru a-l vâna. Și acela era doar începutul. Ajunsese să fie mai mult de atât pe măsură ce numărul morților crescuse. Se transformase într-o cursă contra-cronometru cu scopul de a-l împiedica să ucidă din nou. Nimeni din această sală – și probabil din lume – nu înțelegea mintea lui Rafique Aziz mai bine decât Rapp. Iar după toată munca depusă, așa era răsplătit în momentul în care toți oamenii aceștia ar fi trebuit să îl asculte atent? Îl priveau de parcă ar fi fost un dement.

Rapp își mușcă limba pentru a nu ceda dorinței de a zbiera din toți rărunchii. În acel moment, își dădu seama că avea un singur lucru de făcut. Dacă

aroganta Marge Tutwiler voia să își pună teoriile în aplicare, iar idioții aceștia voiau să o urmeze, atunci să o facă. Tutwiler își pusese ștreangul de gât, iar Rapp era convins că a doua zi dimineață își va tăia scândura de sub picioare – așa cum era convins că soarele va răsări mâine.

— Eu v-am avertizat, spuse Mitch dând din cap, apoi porni spre ieșire și strigă peste umăr. Sunați-mă după ce terminați cu jocurile voastre și trebuie să vin să curăț mizeria.

Acestea fiind spuse, Rapp deschise ușa și dispăru pe coridor.

Generalul Flood îl urmărise ieșind din cameră. Își împinse scaunul de lângă masă, făcându-i discret semn cu degetul unuia dintre consilierii săi. Când Flood îl rugase pe Stansfield să îl aducă pe tânărul agent, nu își închipuise scena care tocmai se desfășurase, dar se bucura că cineva ieșise la înaintare. Consilierul chemat, un căpitan în Forțele Aeriene, se aplecă lângă urechea generalului, iar Flood șopti:

— Te rog să îl reții pe domnul Kruse, roagă-l să aștepte în biroul meu până terminăm.

•

Toți ostaticii, cu excepția agenților Secret Service, fuseseră mutați în cantina Casei Albe. Mesele și scaunele care ocupau de obicei spațiul fuseseră aruncate pe aleea care ducea spre Strada West Executive și formau acum o baricadă încâlcită. Ostaticii stăteau pe podeaua, înghesuiți într-un cerc strâns, asemenea vitelor într-un țarc. Între unu și patru teroriști îi supravegheau și veneau și plecau fără vreun tipar anume, adesea țipând la oameni.

Anna Rielly se simți ușurată în timp ce se așeză la loc pe covorul albastru din cantină. Reușise să ajungă la baie și înapoi fără să fie lovită. Femeia din fața ei fusese pălmuită pentru că îndrăznise să ridice privirea la unul dintre teroriști. Rielly își ținuse ochii plecați, cu o singură excepție. Unul

dintre ticăloșii aceia o urmase în cabină și o umilise, privind-o în timp ce își făcea nevoile. Rielly fusese îngrozită de expresia de pe chipul lui. Individul îi urmărise fiecare mișcare când ea își ridicase pantalonii. Gândul o făcu să se cutremure și își strânse gulerul bluzei în jurul gâtului.

După atentatul de la World Trade Center, Rielly realizase un reportaj despre terorismul islamic pentru filiera NBC din Chicago. Proiectul cu durata de două săptămâni îi oferise o perspectivă asupra minții fundamentaliștilor islamici, suficient cât să știe că erau demenți într-un mod dificil de înțeles chiar și de fiica unui polițist din Chicago. În mintea răpitorilor ei, femeile erau simple obiecte, pe care le posezi sau de care te descotorosești, cu nimic diferite de animale. Femeile care nu erau „de religie” erau considerate impure și rele.

Halal primă zi de lucru, își spuse în sinea ei. Întotdeauna își dorise să fie în mijlocul știrilor adevărate, iar acum făcea parte din cea mai importantă poveste a ultimelor decenii. Își dădu o șuviță de păr după ureche și ridică ochii spre unul dintre teroriști. Individul se întoarse în direcția ei, iar Rielly își feri grăbită privirea. *Fără contact vizual,* își spuse ea. *Trebuie să pari supusă. Încearcă să te pierzi în mulțime.*

Spre norocul ei, Anna Rielly avea școala vieții. Crescuse în inima orașului Chicago, astfel că fusese expusă la partea murdară a vieții de la o vârstă fragedă. Mama ei, asistent social, și tatăl ei, polițist, avuseseră grijă ca cei cinci fii ai lor și unica fiică să înțeleagă că viața este mult diferită față de ceea ce vedeau la televizor. Această expunere la școala străzii îi dezvoltase tinerei un puternic instinct de supraviețuire. Îi salvase viața cu câțiva ani în urmă în Chicago, iar ea spera să repete performanța și în Washington.

Rielly își scosese deja toate bijuteriile și își ștersese machiajul cât de bine putuse. Știa că trebuia să atragă cât mai puțin atenția. Teroriștii

deja spărseseră nasul a doi bărbați, iar o femeie fusese lovită atât de puternic peste față, încât urechea începuse să îi sângereze. Rielly își tot repeta în sinea ei: *Nu ieși în evidență și poate reușești să ieși de aici în viață.*

Nu același lucru putea fi spus despre noul ei coleg de birou, Stone Alexander, care stătea lângă ea. Nu se mișcase din loc mai mult de câțiva centimetri de când izbucnise atacul. Nu că ar fi protejat-o – dimpotrivă, Rielly era cea care îl proteja pe el. Alexander se aplecă spre ea și întrebă:

— Cât au de gând să ne țină aici?

Aproape fără să își miște buzele, Rielly șopti:

— Tot ce știu e că, dacă vreunul dintre tipii ăștia te vede vorbind, o să vină aici și-o să-ți spargă nasul modificat chirurgical cu patul puștii… Așa că taci, îți spun pentru ultima oară.

Alexander se ghemui lângă perete și își puse capul pe mâinile împreunate. Plânsese deja de două ori. *Ești jalnic,* își spuse Rielly. Tatăl ei spusese mereu că oamenii își arată adevărata față într-o situație de criză, iar Alexander și-o dezvăluise pe a sa. Era galben de frică.

Cu colțul ochiului, văzu o persoană nouă intrând în încăpere și ridică precautǎ privirea, totodată având grijă să își țină capul plecat. Nu îl mai văzuse pe acest individ până acum. Arăta diferit de ceilalți. Purta aceeași uniformă, dar avea părul aranjat și nu avea pic de barbă sau mustață. Rielly observă că era destul de atrăgător.

În acel moment își dădu seama. Era același bărbat cu care îi făcuse cunoștință Russ Piper. Prințul cum-naiba-îl-chema. *Dumnezeule,* gândi Rielly. *Unde e Russ*? Cu capul încă plecat, scană mulțimea de oameni, căutându-l cu privirea pe prietenul părinților ei. Piper nu era nicăieri, iar ea nu își amintea să îl mai fi văzut din dimineața aceea.

Rielly îl privi din nou bărbat. Își dădu seama că era liderul. Era evident din modul în care îl priveau și îi vorbeau ceilalți. Când presupusul prinț intrase în încăpere, ceilalți trei teroriști mai că nu se așezară în poziție de drepți. Teroristul chel, despre care Rielly crezuse inițial că e liderul, intră în cantină și se apropie de prinț. Îi șopti ceva la ureche, iar Rielly observă imediat o schimbare în ochii prințului.

•

Rafique Aziz avea o atitudine care oscila între încredere și furie. În timp ce Muammar Bengazi îi șoptea la ureche, balanța începu să încline către furie. Aziz știuse că va veni acest moment. Faptul că și-l derulase în minte de sute de ori nu îi știrbea acum intensitatea.

Bengazi termină de transmis informația care fusese solicitată.

— Unde? zbieră Aziz fără ezitare.

Bengazi arătă spre un ostatic de la marginea grupului, apoi îl urmă pe Aziz, care porni degrabă spre omul cu pricina. Se opri la aproximativ un metru și jumătate de bărbatul cu cămașă albă și cravată slăbită.

— El? îl întrebă Aziz pe Bengazi, care dădu aprobator din cap.

Aziz îl privi pe bărbat și îi porunci să se ridice. Acesta se supuse, iar când se ridică, era evident că era cu câțiva centimetri mai înalt decât Aziz. Părea să aibă în jur de 55 de ani, cu părul castaniu scurt brăzdat de șuvițe cărunte.

— Ai o cerere? întrebă Aziz pe un ton ridicat, asigurându-se că este auzit de toată lumea.

— Ăă, începu bărbatul oarecum agitat, avem o femeie însărcinată în grup și câțiva oameni în vârstă. L-am întrebat pe… omul dumneavoastră – angajatul Casei Albe arătă spre Bengazi – dacă am putea primi pături și mâncare pentru…

— Nu! îl întrerupse impunător Aziz.

Bărbatul făcu un mic pas înapoi.

— Dar – gesticulă spre o femeie de pe podea – este însărcinată.

Aziz se uită la stomacul proeminent al femeii indicate. Stătea întinsă pe spate, cu capul în poala unei femei mai în vârstă. Fără să își ia ochii de la viitoarea mamă, Aziz duse mâna la șold. Scoase pistolul din toc și se întoarse spre bărbatul care stătea în picioare în fața lui. Fără vreun cuvânt, fără să trădeze cel mai mic semn pe chipul său, ridică arma la fruntea bărbatului și apăsă trăgaciul de la mica distanță de 30 cm.

Sunetul asurzitor făcu pe toată lumea să tresară. Înainte ca ecoul focului de armă să se stingă complet, bărbatul fu aruncat în spate, în cercul strâns al ostaticilor. Sânge, țesut cerebral și fragmente de craniu îi împroșcară pe oamenii șocați de lângă el.

În timp ce țipetele izbucniră în încăpere, Rafique Aziz se întoarse și porni spre ușă. Expresia lui rece masca perversa satisfacție oferită de completarea unui alt capitol al planului său. Părăsi camera pe fundalul țipetelor oamenilor săi, care zbierau la ostatici. Zâmbi în drum spre Situation Room. Când va veni momentul, ostaticii nu îi vor face probleme. Din acest moment înainte, vor fi docili ca niște mielușei.

12.

În calitate de Șef al Statului Major, Generalul Flood era ofițerul cu cea mai înaltă funcție din armata americană. Dimensiunea și opulența biroului său, amplasat pe același coridor cu sala de consiliu a Statului Major de la Pentagon, erau adecvate pentru un bărbat care deținea o asemenea putere. Pereții erau ticsiți cu fotografii și plăci comemorative, care îi imortalizau ascensiunea, decorațiile în rangul.

Încăperea era împărțită în trei sectoare. În capătul opus era o masă de conferințe dreptunghiulară, cu douăzeci de locuri. În centrul camerei era biroul generalului, o piesă de mobilier costisitoare, din lemn curbat, care se înfășura parcă în jurul abdomenului plat al lui Flood. Acest detaliu îi permitea generalului să se învârtă în scaun și să treacă de la un proiect la altul fără să exercite prea mult efort.

Ultima treime din birou era dominată de un aranjament de canapele și scaune, amplasate în jurul unei mese de cafea. Mitch Rapp stătea pe unul dintre scaune, cu fața spre ușa biroului. Consilierul generalului îl condusese în această încăpere în urmă cu aproape jumătate de oră. De atunci, Rapp nu slăbise din ochi o sticlă scumpă de bourbon Booker's din barul bine aprovizionat aflat în dreapta sa. Rapp era obosit și țâfnos. Nu se antrenase de aproape o săptămână și, fiind obișnuit să facă sport cel puțin două ore pe zi, șase zile din șapte, corpul lui se revolta. Nu dormise prea mult, mâncarea fusese groaznică, iar acum era nevoit să suporte asta. Competența îi fusese pusă la îndoială de o persoană care în ultimul deceniu predase dreptul! Asta în timp ce el își pusese fundul la bătaie în linia întâi. Rapp nu se simțise niciodată atât de frustrat. Aziz era chiar dincolo la râu, în

Casa Albă, iar el nu putea face nimic, decât să stea cu mâinile în sân și să aștepte.

După vreo zece minute, Generalul Flood reveni în biroul său. Era însoțit de cei doi șefi ai lui Mitch și de Generalul Campbell. Rapp se ridică în întâmpinarea lor și îi căută privirea Directorului Stansfield, pentru a vedea dacă e furios sau nu. Își dădu rapid seama că efortul e zadarnic. Să încerci să citești chipul lui Stansfield era ca și cum ai încerca să descifrezi expresia Sfinxului. Cu cât te uitai mai mult, cu atât aveai impresia că vezi mai mult, dar, de fapt, nu vedeai nimic. În cazul Sfinxului, nu vedeai nimic pentru că nu era nimic dincolo de expresie, dar în cazul lui Thomas Stansfield erau multe.

Flood începu aproape imediat să își descheie nasturii aurii ai jachetei militare.

— Ei bine, domnule Kruse, cu siguranță ai atras atenția multor oameni acolo, spuse generalul, scoțându-și jacheta și aruncând-o pe spătarul unui scaun.

— Îmi pare rău dacă am…

Flood îl întrerupse cu o fluturare scurtă a mâinii.

— Nu e nevoie de scuze. A fost exact ce le trebuia, spuse generalul, mergând spre bufet. Cine vrea o băutură? Eu sigur da.

Luă un pahar de cristal și o sticlă de whisky scoțian McCallan, vechi de 25 de ani. Își turnă trei degete și adăugă câteva cuburi de gheață. După ce învârti cuburile în pahar de câteva ori, luă o gură zdravănă. Închise ochii și puse paharul pe masă, savurând aroma. După un moment de tăcere, îi deschise și oftă adânc, satisfacția citindu-i-se pe chip.

— Irene, ce ai dori?

Kennedy nu era o băutoare înrăită, dar din experiența ei cu generalul știa că nu e important să îți bei băutura, ci doar să ai una în față.

— Votcă, vă rog.

Flood cunoștea preferințele lui Stansfield și Campbell și deja începuse să le toarne scotch în pahare.

— Domnule Rapp, spuse generalul, ridicând privirea. Presupun că e în regulă să îți folosesc numele adevărat.

Rapp încuviință din cap.

— Cu ce te servesc?

— Bourbon. Booker's, vă rog.

Flood ridică din sprâncene. Rapp nu știa dacă generalul e impresionat sau îl consideră nebun. După ce își încheie sarcina de barman, Flood aduse paharele grupului și continuă:

— După cum spuneam, domnule Rapp, ai reușit să le atragi atenția. Dallas King, șeful de cabinet al vicepreședintelui Baxter, a venit la mine după întâlnire, vrând să știe cine naiba ești.

Flood îi oferi lui Kennedy paharul ei.

— Poftim, Irene.

— Și…, începu Rapp.

— Și, pufni Flood, i-am spus că are nevoie de autorizație dacă vrea să discute această chestiune. Nu-i puteam spune că ești un analist, după mica ta prestație.

Flood împărți toate băuturile, apoi se așeză pe scaunul din fața lui Rapp, în capul mesei de cafea. Kennedy și Stansfield se așezară pe o canapea, iar Generalul Campbell în fața lor, pe alta.

— Îmi pare rău dacă am sărit calul, spuse Mitch, uitându-se la șefii săi, dar am ajuns prea departe ca să stau cu mâinile în sân și să văd cum o adunătură de nepricepuți strică totul.

Directorul CIA își ținea paharul cu ambele mâini. După o clipă, încuviință încet și spuse:

— Aș fi preferat să nu deschizi gura, dar ai spus anumite lucruri care trebuiau spuse.

Stansfield luă o gură de scotch și adăugă:

— Și într-un fel în care niciunul dintre noi nu ar fi putut să le spună.

Generalul Flood dădu din cap aprobator.

— Și, cel mai important, ai spus foarte clar care este miza. În acest moment, Baxter și-a pariat toți banii pe Marge Tutwiler. Și datorită criticii tale directe la adresa planului ei de bătaie, poziția sa este complet expusă. Dacă strategia ei va da greș mâine, Baxter o va demite în secunda doi și va fi nevoit să ne asculte pe noi.

— Așa că stăm și așteptam ca toată treaba asta să îi explodeze în față lui Tutwiler? întrebă Rapp, lăsându-se pe spate în scaun.

— Nu, răspunse Flood, dând din cap. Niciodată nu mi-a plăcut să stau și să aștept. Mereu sunt pregătiri de făcut înainte să pleci la luptă.

Flood se foi pe scaun, își puse paharul pe masă, apoi continuă:

— Noi patru aici de față – gesticulă spre sine, Kennedy, Stansfield și Campbell – suntem de acord că, cel mai probabil, această criză va fi rezolvată într-un singur mod. Va trebui să luăm clădirea înapoi cu forța. Aziz îl va duce cu zăhărelul pe Baxter până vom ajunge într-o situație fără ieșire… în care nu vom putea, nici dacă am vrea, să îi satisfacem cerințele. Când va veni acel moment, trebuie să fim pregătiți să acționăm. Și, după cum am spus, nu îmi place să îmi trimit oamenii în luptă fără să fiu pregătit.

Flood tăcu și luă o gură de whisky, apoi continuă:

— Acum. Voi lucrați în domeniul informațiilor – gesticulă spre Stansfield, Kennedy și Rapp – deci nu trebuie să vă spun că un plan de bătaie fără informații precise este îndoielnic, în cel mai bun caz. Așadar, concluzia este că avem nevoie de informații reale și relevante și avem nevoie de ele acum.

Generalul se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele.

— Cineva trebuie să intre în Casa Albă, spuse el, privindu-l pe Rapp. Avem nevoie de un voluntar. De cineva dispus să își asume riscuri.

Cineva care îl înțelege pe Rafique Aziz. Cineva cu talente unice ca ale dumitale, domnule Rapp.

Cuvintele generalului fură ca o rază de soare caldă după o ploaie rece. Rapp nu își putu abține rânjetul.

— Eu sunt omul vostru, spuse Mitch încrezător.

— Mă gândeam eu, spuse zâmbind Flood, apoi se întoarse spre directorul CIA. Thomas?

Stansfield se gândi pentru o secundă și încuviință din cap.

— Cred că este o idee bună, dar e posibil să fie dificil să primim aprobarea. FBI-ului nu îi va plăcea.

— De parcă mi-ar păsa, bombăni generalul. Suntem în război, iar în război luptăm după reguli diferite. Îl plac pe Brian Roach, spuse Flood, referindu-se la directorul FBI, dar trebuie să înțeleagă că nu ne permitem să jucăm după niște reguli în timp ce Aziz joacă după altele. Avem nevoie de cea mai bună echipă în prima linie, nu de juniori și – Flood arătă spre Rapp – Mitch face parte din cea mai bună echipă.

Generalul mai luă o gură de whisky și, aplecându-se în față, puse mâna masivă pe umărul lui Stansfield.

— Tu găsește o cale de a-l infiltra, iar eu mă asigur că primim aprobare.

Stansfield medită pentru o clipă la cuvintele lui, apoi încuviință.

Flood își retrase mâna, se lăsă pe spate și se uită la ceilalți.

— Acum, are cineva vreo idee despre cum îl vom infiltra în Casa Albă?

După câteva clipe, Stansfield spuse:

— Nu, dar știu de unde am putea începe.

•

Soarele apunea în timp ce vicepreședintele Baxter părăsea Pentagonul. Procurorul General Tutwiler plecase la sediul FBI împreună cu Directorul Roach și Agentul Special McMahon.

Baxter stătea pe bancheta din spate a limuzinei blindate împreună cu Dallas King și privea alene pe fereastră. În acest timp, King trăncănea despre ce subiecte ar trebui să acopere Baxter când se va adresa națiunii – mișcare pe care amândoi o considerau necesară și o oportunitate ce nu putea fi ratată. Fără îndoială că vicepreședintele avea să se adreseze celei mai mari audiențe din istoria comunicatelor prezidențiale. În acest moment, singura întrebare care nu îi dădea pace lui King era dacă ar trebui să țină un discurs regizat, cu Baxter citind de pe un prompter, sau o conferință de presă mai naturală și spontană.

Baxter nu era pe deplin atent la șeful său de cabinet. Mintea îi tot fugea la bărbatul brunet de la CIA. Specialistul în terorism, își aminti vicepreședintele. Ridică mâna și îi făcu semn lui King să tacă, apoi și-o coborî pe genunchi și încercă din răsputeri să își dea seama ce anume îl deranja atât de tare. După un moment, își țuguie buzele și spuse:

— Sună toate contactele noastre de la Agenția de Securitate Națională și vezi ce poți să afli despre individul acela, Kruse.

— Mă ocup, zise King, notându-și solicitarea în computerul de buzunar.

— Află ce face cu adevărat pentru CIA, spuse Baxter, întorcând privirea pe fereastră. Dacă are dreptate și trebuie să recâștigăm clădirea cu forța…

Baxter dădu din cap.

King ridică privirea din computer și spuse:

— Vom pierde ostatici și americanii nu vor vota niciodată un candidat la prezidențiale care a ordonat moartea a 76 de compatrioți.

Vicepreședintele își dădu ochii peste cap.

— Situația asta nu mai pare să fie oportunitatea la care te-ai gândit inițial.

King închise micul computer și îl puse în buzunarul de la piept al sacoului.

— Nu am spus că va fi ușor. Cu o miză atât de mare, nu e niciodată ușor. Șmecheria e să ne croim drum prin terenul minat.

— Se poate ca pe acest teren minat să nu existe un drum, oftă Baxter.

— Până acum nu am dat de un teren minat pe care să nu îl traversez, spuse King, afișându-și zâmbetul încrezător. Treaba ta e să stai deoparte și să îi lași pe ceilalți să caute minele. Mâine, de exemplu, o lăsăm pe Marge să preia conducerea asupra negocierii. Dacă funcționează, suntem cu toții o familie mare și fericită. Dacă nu, își va asuma întreaga vină.

— Dacă va trebui să luăm cu asalt Casa Albă și pierdem treizeci… patruzeci… la naiba, toți ostaticii? spuse Baxter, apoi arătă spre el însuși. Eu sunt singurul care poate da acest ordin. Tu însuți ai spus-o. Americanii nu ar vota niciodată un președinte responsabil pentru sacrificarea atâtor ostatici.

Vicepreședintele dădu din cap.

— Rahat, tocmai m-am gândit la altceva. Dacă ordon atacul și nu funcționează? Dacă națiunea stă frumos la cină și asistă la filmări în care agenții FBI sunt uciși în timp ce încearcă să ia cu asalt Casa Albă? Cariera mea ar fi terminată, la fel și a ta.

Continuă să dea pesimist din cap și adăugă, scrâșnind din dinți:

— Suntem terminați, oricum ai privi situația.

— Nu e adevărat, răspunse King. Dacă reușim să o scoatem la capăt, vei fi un erou, spuse el arătând spre șeful său. Vei fi următorul președinte al Statelor Unite ale Americii. Trebuie doar să ne jucăm cărțile cu foarte mare atenție și trebuie să începem cu Directorul Tracy. Am anticipat greșit modul în care a gestionat mustrarea ta publică. Nu-i putem permite să țină o conferință de presă mâine. Dacă va citi comentariile pe care le-ai făcut în campanie, ne va face să arătăm ca naiba. Cred

că ar trebui să îi fac o vizită. Să îi ofer proverbiala ramură de măslin și să îi spun că vrem să rămână la conducerea Secret Service și să ajute FBI-ul. Îi voi spune că a fost ideea lui Tutwiler să scăpăm de el și că tu ai fost de acord doar pentru că erai foarte supărat din pricina atacului. Nu gândeai limpede și îi ești recunoscător pentru serviciile aduse acestei țări… bla bla. Știi cum stă treaba. O să îl lingușesc puțin.

Baxter se gândi pentru o clipă la idee și oftă obosit.

— Bine. Fă tot ce trebuie ca să îi ții gura închisă.

13.

Casa Albă era tăcută. Se apropia miezul nopții. Aziz plecă din Situation Room spre Horsepower. Ușa era deschisă și intră fără să bată. Bengazi stătea într-un scaun rotativ, supraveghind monitoarele de securitate. Ecranele arătau diferite zone ale perimetrului din jurul Casei Albe și cadre ale tuturor intrărilor principale. În mod normal, sistemul ținea sub supraveghere și interiorul Casei Albe, dar Bengazi deconectase acele camere de teamă ca nu cumva FBI-ul să găsească o cale de a pirata imaginile și de a-i spiona.

— Cum arată totul? întrebă Aziz, punând mâna pe spătarul scaunului.

— E liniște și pace.

— Bun. Tu ai dormit?

— Da.

— Și oamenii noștri?

— Sunt bine.

— Și ostaticii?

— Dorm.

În timp ce Aziz privea monitoarele, stația de emisie-recepție pe care o ținea la șold piui și cineva îi rosti numele.

— Da, spuse el, ridicând-o la gură.

— Rafique, am făcut progrese. Cred că ar trebui să vezi asta.

— Vin imediat.

Aziz așteptase nerăbdător această actualizare. După ce reușise să ajungă în acest punct – mai departe decât își închipuiseră vreodată oamenii lui – nu era încă mulțumit și nici nu avea să fie până nu îl va scoate pe lașul acela de președinte din buncăr. Aziz ținea ostatică întreaga Casă Albă, iar guvernul american își încetase activitatea, dar nu era suficient.

Aziz ajunse la subsolul al treilea și se îndreptă spre buncăr. Dădu colțul și îl găsi pe omul lui

stând pe o ladă cu scule, ud leoarcă de sudoare și fumând o țigară. Bărbatul scund și îndesat, cu mustață cenușie, ridică privirea și rânji, etalându-și dinții pătați de nicotină. De gât îi atârnau ochelarii de protecție, iar pe cap avea o pereche de apărătoare de urechi portocalii, făcându-l să semene cu o rozătoare dolofană.

Bărbatul își puse ochelarii înapoi la ochi și gesticulă spre ușa exterioară a buncărului, zâmbind.

— Sesam, deschide-te.

Aziz făcu un pas înainte și împinse ușa de oțel. Se deschise spre interior, dezvăluind o încăpere și o ușă lucioasă, ca de seif, în capătul opus. Un val de emoții îl străbătu în timp ce și-i închipui pe președinte și bodyguarzii săi stând dincolo de ușă, crezându-se în siguranță.

Aziz traversă alene încăperea și se opri în fața ușii seifului. Întinse mâna; își puse palma peste suprafața netedă. Încleștând pumnul, bătu de două ori în ușă. Nimic, niciun ecou al vreunui sunet. Se îndepărtă de ușă și se uită la cea mai nouă adăugire la cauza sa. Bărbatul insipid din fața lui era un dar de la cel mai nou sponsor al lui Aziz, un om care avea un interes foarte personal în deznodământul misiunii lui Rafique. Șleampătul spărgător de seifuri care stătea în pragul ușii venise echipat cu propriile unelte și cu un talent unic. După cum îi fusese explicat lui Aziz, ușa buncărului președintelui era identică cu cele folosite de armata americană pentru buncărele lor de comandă și control și era proiectată să reziste în fața exploziilor puternice, nu forajelor și aparatelor de sudură cu acetilenă.

— Cât va dura să deschizi ușa asta? îl întrebă Aziz.

Individul suflă un nor de fum și răspunse:

— Dacă forțez, risc să prăjesc unul dintre burghie, dar probabil că aș putea să o deschid în treizeci de ore.

— Ce se întâmplă dacă pierzi un burghiu?

— Atunci avem probleme, spuse micul hoț ridicând din umeri. Ar putea dura trei sau patru zile.

— Și dacă ești prudent?

— O pot deschide în patruzeci și opt de ore.

Aziz își împreună mâinile și le duse sub bărbie.

— Patruzeci și opt de ore sunt suficiente. Dar nu mai mult de atât, spuse el amenințător, apoi trecu pe lângă bărbat și îl bătu pe umăr. Bună treabă, Mustafa.

Aziz părăsi încăperea, lăsându-l pe micul său hoț să-și croiască drum spre bijuteriile coroanei. În timp ce traversa coridorul, își spunea în sinea lui: *Tot ce trebuie să fac e să îi țin la distanță încă două zile.*

•

Luminile erau stinse în buncăr și toată lumea încerca să doarmă puțin. Warch stătea întins pe patul cel mai apropiat de ușă, cu ochii larg deschiși. Îl auzea pe președintele Hayes sforăind în capătul opus, iar din cinci în cinci minute se auzeau și arcuri scârțâind, când cineva se foia în paturile înguste.

Warch se întreba oare ce făceau soția și copiii săi. Probabil că familia lui era speriată, dar era inevitabil. Era puțin stresant să fii căsătorită cu o persoană a cărei slujbă era să se arunce în fața unui glonț, dar Sara era puternică. Îi avea pe copii ca să îi țină mintea ocupată, iar părinții ei erau în Baltimore. Agenția avea să îi spună că el e în siguranță.

Gândurile lui Warch se îndreptară apoi la ceilalți soți și soții care nu erau la fel de norocoși. Își derulase în minte iar și iar cuvintele care îi răsunaseră în ureche tot timpul cât îl escortaseră pe președinte în buncăr. „Agenți la pământ! Agenți la pământ!” Apoi explozia și focurile de mitralieră. Și acum, douăsprezece ore mai târziu – nimic. Totul ducea la o singură concluzie: Aziz și teroriștii lui

puseseră stăpânire pe Casa Albă. Warch străbătu în minte o listă cu chipuri și nume ale agenților lui din tura de zi. Nu se putu abține să nu se întrebe care dintre ei scăpaseră cu viață și care erau morți.

Totuși, deși era cea mai proastă zi din istoria Secret Service, cel puțin îl salvaseră pe președinte din ghearele lui Aziz. Warch savură această reușită și simți somnul dându-i târcoale. Se întoarse spre perete și căscă, dar încremeni brusc.

Nu mai auzise acel sunet până atunci, era convins de asta. Întinse gâtul spre ușă și încercă să asculte. Era un zăngănit, ca de metal pe metal. Îl mai auzi de câteva ori, apoi urmă un fel de scâncet jos, ca un aparat de ras electric. Warch ascultă încă o clipă, apoi sări din pat, aruncând pătura într-o parte. Podeaua de beton era rece sub tălpile lui. În tricou alb și boxeri, îngenunche pe podea și își lipi urechea de ușă. În acel moment își dădu seama – era un burghiu. Teroriștii forau în ușa buncărului, ceea ce însemna că trecuseră deja de ușa exterioară. Palmele lui Warch asudară brusc pe suprafața rece de metal, iar el înjură cu voce tare.

Se ridică de jos, aprinse lumina și strigă în încăpere:

— Treziți-vă, oameni buni. Avem probleme.

14.

Un piuit vag, dar constant, se auzea în depărtare. Rapp avea impresia că înoată în sus spre el, ieșind parcă dintr-o gaură neagră adâncă. Sunetul devenea mai clar cu fiecare bătaie de brațe și picioare; Rapp se apropia de suprafață.

Deodată se trezi în pat și se ridică în capul oaselor, cu părul negru ciufulit. Îi luă o secundă să își dea seama că fusese doar un vis. Același vis nenorocit dintotdeauna. Se îneca, mereu. Tot încerca să înoate spre suprafață, tânjind după aer.

Scutură de câteva ori din cap și recunoscu locul unde se afla. Lumina palidă a zorilor se revărsa prin ferestrele dormitorului său. Se întoarse spre ceasul digital de pe noptieră. Cifrele roșii arătau un patru, urmat de încă unul și de un cinci.

Dumnezeule, e bine să fii acasă, își spuse în sinea lui. Întinse mâna și opri alarma. Se lăsă înapoi pe spate în așternuturile albe și apretate, dând pătura la o parte. Nu era încă pregătit să se dea jos din pat, așa că permise propriilor gânduri să rătăcească în voie. Afară auzea valurile blânde ale golfului Chesapeake lovind țărmul stâncos. Îi strigau numele, îndemnându-l să se trezească. Rapp se mută pe diagonală în patul mare, își întinse brațele deasupra capului și căscă.

Se forțase să meargă acasă și să doarmă după o întâlnire ținută la reședința Directorului Tracy. Nu avea ce să facă altceva. Dr. Hornig promisese că le va da un raport complet al interogatoriului lui Fara Harut a doua zi dimineață. Până atunci trebuia să aștepte – lucru la care Rapp nu era foarte priceput.

Acum, în timp ce se întoarse pe o parte, își aminti brusc evenimentele zilei anterioare și criza „minoră” care avea loc la vreo 50 km distanță, în vest. Auzi o voce strigându-i ceva în minte, iar Rapp fu instantaneu în picioare. Gol, străbătu podeaua din lemn a dormitorului și se opri în fața

unor uși franțuzești. Erau deschise, iar prin plasa ușilor auzea trilurile păsărilor. La orizont, cerul se lumina. Soarele răsărea deasupra Atlanticului și urma să înceapă o zi memorabilă, fie că lui îi convenea sau nu.

Valurile care se spărgeau de țărm continuau să îi strige numele și, cu mai mult entuziasm decât ar fi avut orice altă persoană întreagă la minte la acea oră, Rapp se întoarse și traversă podeaua scârțâindă a casei sale de pe plajă. Coborî la parter, merse în bucătărie, iar de acolo în debara. Pe spatele ușii, atârnând de un cârlig de bronz, era un șort de baie decolorat și pătat de sare, care părea de-o vârstă cu proprietarul lui.

Rapp își puse șortul, luă ochelarii de înot și un prosop și se îndreptă spre ușa din spate. Termometrul de pe punte arăta confortabila temperatură de 17 grade Celsius. Suficient de răcoare cât să îl trezească, dar nu destul de frig cât să îi stingă entuziasmul. Își legănă de câteva ori brațele drept încălzire și înaintă pe puntea nou-nouță către scările care coborau la apă. Rapp cumpărase casa cu un an în urmă, dar singura îmbunătățire pe care o făcuse proprietății fusese să înlocuiască puntea veche și putrezită și scările. După ce coborî treptele, își puse ochelarii la ochi și grăbi pasul. Alergă pe porțiunea plană a docului care intra în apă. Pe partea dreaptă era o balenieră Boston lungă de 7 m, iar în capătul docului era o bancă așezată pe un postament lung de 2 m, îndreptată la 90 de grade spre stânga. Rapp alerga deja la viteză maximă când ajunse la bancă. Fără să încetinească sau să oprească, aruncă prosopul pe bancă și se scufundă în apa sărată.

Își găsi ritmul după șase sau șapte bătăi de brațe și porni înot în susul coastei. Rapp nu mai concura la nivel profesionist, dar în urmă cu doar trei ani fusese unul dintre triatloniștii de top ai lumii. În Everestul competițiilor de triatlon și în cadrul celebrului Ironman din Hawaii, Rapp obținuse trei

clasări în primii cinci și un loc întâi. Dar munca lui cu CIA se intensificase în ultimii cinci ani, iar programul haotic și imprevizibil îl obligase să renunțe la competiții.

După sesiunea de înot, Rapp se întoarse la doc simțindu-se revigorat. Se șterse cu prosopul, apoi intră în casă și merse la duș. Cincisprezece minute mai târziu, era bărbierit, îmbrăcat și ieșea pe ușă cu o cană de cafea fierbinte în mână. Urcă la volanul noului său sedan Volvo negru și ieși din garajul îngust, înaintând încet pe aleea erodată din asfalt. Acela era un alt proiect de care trebuia să se ocupe înainte de venirea iernii. Când ajunse pe o suprafață mai solidă, mări viteza și începu să se bucure de capacitățile noii sale mașini. Era bine să fii înapoi în civilizație.

Câteva minute mai târziu era pe Route 50, în drum spre întâlnirea stabilită la Langley. Dr. Hornig urma să le dea raportul la ora 07:00 despre tot ce aflase de la Harut. Rapp nu era foarte încântat de perspectiva micului dejun cu Dr. Strangelove, dar, în funcție de informațiile primite, era dispus să ia taurul de coarne.

Douăzeci și două de minute mai târziu, Rapp intră pe centura Washingtonului și porni spre nordul orașului. Traficul se întețea, dar la această oră matinală încă puteai circula fără probleme cu 16 km/oră peste limita de viteză admisă. După alte cincisprezece minute, trecu de primul punct de control la Langley și parcă mașina. După ce trecu de principalul punct de securitate al vechii clădiri, Rapp luă liftul până la etajul șapte, unde avea Stansfield biroul.

Asistenta directorului îi raportă sosirea în cască, iar Kennedy apăru un moment mai târziu. Irene îl conduse pe Mitch în sanctuarul interior al directorului, unde Stansfield însuși era așezat la biroul său, cu ochelarii pe nas și concentrat pe un dosar deschis.

Stansfield termină de studiat dosarul, apoi îl închise. Înainte să se ridice de pe scaun, luă un teanc de documente, deschise un sertar, le puse în el și apoi îl încuie cu o cheie. Își lăsă sacoul în cuier și ieși de după birou, ridicându-și mai sus pantalonii.

— Bună dimineața, Mitch. Sper că ai dormit bine azi-noapte.

— Da, domnule. Dumneavoastră?

Stansfield își puse mâna fragilă pe umărul lui Rapp. Directorul era cu aproape un cap mai scund decât Mitch.

— Când ajungi la vârsta mea, Mitch, somnul începe să te ocolească, spuse el, conducându-l pe tânărul agent de teren de lângă birou. Am stabilit o întâlnire pentru tine în această dimineață, dar vom vorbi mai târziu despre asta. Ne așteaptă Dr. Hornig și aș vrea să aud ce a aflat înainte să trecem la altceva.

În timp ce Rapp îi urmă pe Stansfield și Kennedy într-o sală de conferințe fără ferestre, se întrebă cu cine va fi acea întâlnire misterioasă. Dr. Hornig era deja așezată la masă și își consulta notițele scrise de mână. Stansfield se așeză în capul mesei, iar Rapp și Kennedy vizavi de Hornig. Rapp observă că femeia purta aceleași haine ca în ziua anterioară. Aparent, nu dormise.

Scoțându-și ochelarii, Hornig îi puse peste notițele din fața ei și își frecă ochii.

— Avem multe informații. Incredibil de multe, de fapt, spuse ea, dând din cap. Va dura luni de zile să le interpretăm. Dar știu că sunteți mai interesați de informații referitoare la domnul Aziz și la actuala criză de la Casa Albă.

Hornig își coborî privirea pe notițe.

— Îmi cer scuze pentru lipsa rezumatelor și transcrierilor, dar am lucrat la domnul Harut până în clipa când am plecat spre această întâlnire.

— Nu e nevoie de explicații, Dr. Hornig, spuse Stansfield.

— Pentru început – Hornig luă o foaie de hârtie – am numele celorlalți zece teroriști care sunt cu domnul Aziz la Casa Albă. A fost foarte dificil să scot această informație de la el, spuse ea, întinzându-i foaia lui Stansfield.

Directorul nu se uită la bucata de hârtie mai mult de cinci secunde, după care i-o dădu lui Irene Kennedy. Aceasta o studie împreună cu Rapp, care privea peste umărul ei. Stansfield îi lăsă zece secunde, apoi întrebă:

— Irene?

Kennedy ridică privirea și își dădu o șuviță de păr după ureche.

— Ne va fi de mare ajutor. Îi știu cam pe jumătate dintre ei. Îi voi căuta pe ceilalți în baza noastră de date, iar dacă nu vom găsi nimic, putem întreba MI6 sau Mossadul.

— Bun. Vreau profiluri individuale și rapoarte complete pentru fiecare, cât mai rapid, spuse Stansfield, apoi se întoarse spre Hornig. Acum, ce știm despre cerințe?

Femeia își răsfoi notițele.

— Domnul Harut cunoștea foarte detaliat prima cerință, cea referitoare la returnarea activelor înghețate către Iran. Din moment ce Mitch l-a înhățat înainte ca aceste solicitări să fie făcute publice, putem deduce că Harut cunoaște foarte bine ce va cere domnul Aziz – până la un punct, adică.

Rapp ignoră prima parte a comentariului ei și întrebă:

— Ce înseamnă „până la un punct”?

— Ajung și acolo, răspunse Hornig. Cea de-a doua cerință implică ridicarea tuturor sancțiunilor ONU împotriva Irakului.

Hornig îi privi pe cei trei pentru a le observa reacțiile, apoi continuă.

— În al treilea rând, domnul Aziz vrea ca Statele Unite să recunoască un stat palestinian liber și suveran.

— Unde? întrebă Rapp, încruntându-se.

— Cisiordania și Fâșia Gaza, răspunse Hornig după ce își drese glasul.

Rapp își puse cafeaua pe masă.

— Israelienii vor face pe ei de frică.

— Pe bună dreptate, zise Stansfield privind-o pe Hornig. Mai departe.

— Mai e o cerință… ultima, dar domnul Harut nu știe care este.

Rapp dădu din cap sceptic.

— Poftim?

— Chiar nu cred că știe, răspunse Hornig, ușor defensivă. Am petrecut aproape două ore pe acest subiect. Am forțat nota cât de mult am simțit că pot.

— Poate ar trebui să forțezi mai tare, spuse Rapp.

Hornig se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept.

— Asta am de gând. De îndată ce domnul Harut se odihnește puțin.

— De îndată ce vă odihniți amândoi, interveni Stansfield. Nu vreau să te epuizezi, Dr. Hornig.

Hornig fu ușor frustrată de toate sfaturile nesolicitate. Ea nu le spunea lor cum să își facă treaba și i-ar fi plăcut ca ei să îi întoarcă favoarea.

Stansfield, nefiind la curent cu ceea ce o deranja pe Hornig, își întoarse atenția spre Kennedy.

— Vreo idee despre care ar putea fi ultima cerință?

Kennedy privi în gol pentru un moment, apoi răspunse:

— Am câteva, dar aș vrea să fac puțină cercetare înainte să trag concluziile.

Stansfield se gândi să insiste pentru a afla gândurile unuia dintre cei mai de încredere consilieri ai săi, dar apoi hotărî că e mai bine să îi permită lui Kennedy să își dezvolte teoriile în liniște. În cazul unora dintre oamenii săi, trebuia să îi provoace la jocuri psihice complexe pentru a

scoate ce era mai bun din ei, dar cu Kennedy… era mai bine să o lase în pace. Directorul CIA își întoarse scaunul spre Hornig, care își răsfoia din nou notițele.

— Ce mai ai pentru noi, Dr. Hornig?

Hornig începu să citească o lungă listă de informații care aveau să fie verificate de analiștii agenției în următoarele luni, dacă nu chiar ani. Rapp ascultă cu atenție, înțelegând din ce în ce mai bine modul în care Aziz își concepuse mărețul plan. Hornig le prezentă procesul de selecție prin care trecuseră teroriștii aduși de Aziz la Washington și unde fuseseră antrenați. Le spuse că unii dintre ei fuseseră trimiși în America în urmă cu aproape un an, pentru a-și pregăti acoperirea și a evita să atragă atenția FBI-ului sau a Secret Service. Le dezvălui până și numele clinicii sud-americane și al doctorului care îi oferise lui Aziz noul chip. Rapp își spuse în sinea lui să nu uite să discute cu Kennedy și Stansfield despre faptul că ar trebui să îi facă o vizită chirurgului plastician la un moment dat. Bărbatul avea să trăiască atâta vreme cât coopera cu CIA. Un chirurg plastician care se asocia cu oameni precum Rafique Aziz putea fi un informator valoros – dacă Aziz nu îl eliminase deja.

Hornig le furniză o droaie de informații care, luate individual, nu însemnau mare lucru, dar puse cap la cap, puteau alcătui o hartă foarte valoroasă a intenției finale a lui Aziz. Femeia vorbi aproape jumătate de oră. Rapp și Kennedy își luară notițe, în timp ce Stansfield ascultă. În jur de ora 08:00, Hornig trecu la un aspect pe care îl descoperise înainte de a pleca de la casa conspirativă.

— Azi-dimineață devreme, domnul Harut tot menționa un nume. Era incoerent deoarece tot oscila între stările de conștiență și inconștiență. În ciuda acestui lucru, tot repeta cuvântul „Nabucodonosor”.

Ca la o comandă, Stansfield, Kennedy și Rapp se aplecară înainte.

— Toți știți ce, sau ar trebui să spun cine, era Nabucodonosor? întrebă Hornig, surprinsă de reacția lor la unison.

— Era și este, răspunse Kennedy. Nabucodonosor a fost regele Babilonului din 605 până în 562 î.Hr. A devenit faimos în lumea arabă pentru că a distrus Ierusalimul în 586 și i-a înrobit pe evrei. Saddam Hussein se consideră urmașul lui Nabucodonosor. Simte că destinul lui este să unească toate popoarele arabe și să distrugă Israelul.

— Nu crede asta cu adevărat, adăugă Rapp încruntându-se. Doar o folosește ca strategie de PR pentru a-i pune pe jar pe toți fanaticii religioși.

— Și funcționează, adăugă Kennedy. Spune-ne mai multe despre contextul în care a menționat cuvântul.

— Îl întrebam despre finanțarea operațiunii. Și tot repeta cuvântul acesta. L-am căutat pe internet și am descoperit cine e Nabucodonosor din punct de vedere istoric. Habar nu aveam că s-ar fi putut referi la Saddam Hussein.

— Unde era Matt Shipley când el spunea toate astea? întrebă Kennedy.

Shipley era unul dintre cei peste 200 de angajați care lucrau pentru Centrul de Contraterorism. Specialitatea lui erau limbile arabe, iar Kennedy îl trimisese la casa conspirativă cu o seară în urmă pentru a ajuta la interogarea lui Harut. Kennedy nu o arătă, dar o irita faptul că Shipley omisese o referință atât de evidentă.

— I-am trimis pe toți la culcare în jurul orei cinci dimineața. Am lucrat non-stop încă de ieri după-amiază, spuse Hornig, ridicând din umeri. Trebuia să îi dăm o pauză subiectului, iar eu trebuia să îmi organizez notițele pentru întâlnirea noastră. Această scăpare nu a fost din vina domnului Shipley.

Kennedy acceptă explicația.

— Cum ai primit această referință dacă Harut dormea?

— Eram în cameră cu el, îmi organizam notițele. Cineva trebuie să îi supravegheze funcțiile vitale, așa că stăteam lângă el când a început să bâiguie despre Nabucodonosor. Nu e deloc neobișnuit ca subiecții mei să continue să vorbească în somn.

— A fost înregistrat? întrebă Kennedy.

— Desigur. Echipamentul de înregistrare funcționează nonstop.

— Bun, spuse Kennedy, notându-și să îl sune pe Shipley și să îi spună să analizeze imediat înregistrările.

— Care a fost contextul general al bâiguielilor lui despre Nabucodonosor? întrebă Stansfield.

— Banii. Tot vorbea despre Nabucodonosor și bani.

Kennedy termină de scris și spuse:

— Asta confirmă ceea ce am auzit de la celelalte surse ale noastre – că Saddam sponsorizează Hezbollah și Hamas.

— Dr. Hornig, spuse Stansfield, verificându-și ceasul, mai ai ceva pentru noi?

— Nu, dar ar trebui să am mai multe informații în această după-amiază.

— Voi mai aveți întrebări? spuse Stansfield, privindu-i pe Rapp și Kennedy.

— Da, spuse Mitch. Cum plănuiește Aziz să plece de aici când se va termina totul?

Hornig clipi, iar stânjeneala i se citi pe chip.

— Ah… nu am ajuns încă acolo.

Rapp o privi cu asprime.

— Poate ați vrea să treceți această întrebare în capul listei.

— Da, spuse Hornig, notându-și detaliul.

Stansfield se uită din nou la cei doi.

— Altceva?

Rapp și Kennedy negară din cap, iar Stansfield își întoarse privirea spre femeie.

— Bună treabă până acum, Dr. Hornig, Acum vă rog să ne scuzați, dar trebuie să discut câteva lucruri cu Irene și Mitch.

Hornig își adună hârtiile și se ridică. Își puse notițele într-o sacoșă de cumpărături din pânză și plecă.

Rapp observă sacoșa femeii și, după ce aceasta închise ușa în urma ei, spuse:

— Sper că ați pus pe cineva să o dădăcească.

— Da, am pus, zise directorul, încuviințând. Dar cred că ar trebui să întărim puțin securitatea. Irene, ar trebui să trimitem mai mulți oameni acolo pentru a supraveghea procesul. Nonstop. Vreau pe cineva de la contraterorism în cameră cu Harut în fiecare secundă din zi. Și îi vreau treji.

Kennedy încuviință din cap.

— Îmi cer scuze. Deja mi-am notat să mă ocup de asta.

— Acum, Mitch, spuse directorul. Eu și Irene mergem în centru. Având în vedere cum a decurs întâlnirea de la Pentagon, cred că ar fi mai bine să nu ne însoțești.

Rapp se așteptase la această reacție și adevărul era că nu își dorea să meargă acolo pentru a vedea cum previziunile lui se împlinesc. Uneori nu exista nicio bucurie în a avea dreptate, iar aceasta era una dintre acele dăți.

— Și ce ați vrea să fac?

Stansfield scoase o hârtie din buzunarul cămășii, o despături și o împinse pe masă spre Rapp.

— Ai aici adresa și numărul de telefon ale lui Milt Adams. Tipul despre care am discutat cu Directorul Tracy noaptea trecută. Așteaptă să îl suni.

— Și cum vreți să abordez situația?

Stansfield miji ochii în timp ce se gândi.

— Folosește-ți acoperirea, zise el după câteva secunde. Spune-i că lucrezi cu Langley. Domnul

Adams este un individ foarte patriot. Putem avea încredere în el, dar nu e nevoie să îi spunem mai mult decât trebuie să știe.

Stansfield se ridică, iar Kennedy și Rapp îl urmară înapoi în biroul său.

— Mitch, mi-e imposibil să îți descriu cât de importantă e treaba asta, spuse directorul. Dacă găsești o cale să intri, eu și Generalul Flood vom face tot ce ne stă în putință pentru a o pune în practică. Doar asigură-te că îmi spui mie direct totul. Vreau să știu dacă există șanse reale să o facem sau nu. S-a înțeles?

— Da, domnule, răspunse Mitch, ascunzându-și entuziasmul.

15.

Rafique Aziz se uită la monitorul din stânga și zâmbi.

Sunt atât de previzibili, își spuse în sinea lui. Laptopul respectiv era conectat la unul dintre modemurile securizate din Situation Room. Aziz avea în față soldul contului băncii elvețiene care urma să primească banii înainte de a fi transferați în siguranță către Iran. În cont era puțin peste un miliard de dolari. Mai aveau patruzeci și cinci de minute la dispoziție, iar el se îndoia că vor transfera și restul de bani.

Cel de-al doilea laptop, din dreapta, avea un scop special. De fiecare dată când se uita la el, Aziz radia de mândrie. Fusese o sclipire de geniu. Nu avea nici cea mai mică îndoială că americanii vor veni. Dacă el ar pune mâna pe președinte, șansele i-ar crește, dar până atunci, al doilea laptop era plasa lui de siguranță. Studiindu-le tacticile contra terorismului, Aziz înțelesese că americanii își iubeau tehnologia mai presus de orice. Aveau să încerce să îl împiedice de la distanță să detoneze explozibilul, dar, în proces, vor începe o numărătoare inversă. Dar Aziz era pregătit.

Toate cele 24 de bombe pe care le adusese conțineau un pager digital care acționa ca receptor și totodată ca detonator. La laptop era conectat un telefon mobil. La fiecare două minute, computerul forma numărul comun al pagerelor celor 24 de bombe și apoi trimitea un cod din cinci cifre. Dacă acel cod nu era primit o dată la două minute, pagerele erau programate să inițieze o numărătoare inversă de 60 de secunde, după care bombele erau declanșate.

Aziz avea și un pager cu un telefon de rezervă. Dacă pagerul piuia și începea numărătoarea, putea însemna un lucru din două: fie era atacat, fie computerul se defectase. În eventualitatea celei de-

a doua variante, Aziz putea întrerupe numărătoarea cu propriul lui telefon. Dar dacă nu funcționa, însemna că veneau americanii.

•

Unitatea departamentului de intervenție CIRG își stabilise postul de comandă la etajul patru al Clădirii Eisenhower, într-o sală de conferință cu vedere la Aripa de Vest a Casei Albe. Lunga masă din lemn fusese împinsă lângă un perete și pe ea erau șase telefoane, două sisteme de încărcare pentru stațiile radio și câteva laptopuri. Restul mobilierului din încăpere fusese înlăturat, cu excepția a jumătate dintre scaune. Lângă pereții laterali fuseseră instalate mese portabile cu și mai multe laptopuri, telefoane, televizoare și faxuri. Multe dintre telefoane aveau bandă adezivă lipită pe receptoare și erau etichetate cu markere negre. Aproape jumătate dintre ele erau marcate SIOC[13]. SIOC, subordonat diviziei de investigații criminale a FBI, era însărcinat cu gestionarea cazurilor majore ale agenției. Pe pereți erau lipite hărți ale Casei Albe și planuri ale structurii interioare. Oameni în tricouri polo albastre cu sigla FBI lucrau la computere sau vorbeau la telefon. Erau prezenți și doi negociatori fluenți în arabă, pregătiți să preia telefoanele pe durata asediului.

Agentul Special Skip McMahon stătea la fereastră și privea încruntat spectacolul care se desfășura în Lafayette Square, vizavi de Casa Albă. Era furios; de fapt, turbat era cuvântul pe care îl folosise cel mai des începând cu ora 05:00. În cele câteva ore de la atacul terorist, mass-media se instalase confortabil în mijlocul Pennsylvania Avenue și transmitea live chiar din fața zidului nordic al clădirii executive. Când McMahon sosise la fața locului, unul dintre primele ordine date fusese ca presa să fie mutată în spate, mult mai în spate.

Cu câteva ore mai devreme, în semiîntunericul dinaintea răsăritului, McMahon încercase să

doarmă puțin pe canapeaua din biroul său, dar unul dintre agenți venise să îl informeze că un judecător federal intervenise în favoarea televiziunilor. Acum, în timp ce privea spre Lafayette Square, circul mass-media era omniprezent. În capătul nordic al parcului, la doar 100 m de Casa Albă, CNN și alte trei televiziuni transmiteau live de pe platforme înalte, iar FOX se lupta să se alăture grupului. Toate erau prezente cu emisiunile lor matinale, de parcă ar fi fost un afurisit de bâlci. Good Morning America, Today, CBS Ibis Morning – absolut toate.

În ultimele două ore, McMahon își înfrânase cu greu impulsul de a ridica receptorul și a face praf câțiva oameni din pricina deciziei judecătorului. Dar, într-un final, hotărâse să își folosească mai bine timpul și energia, așteptând ca toți peștii mari să se reunească. Se uită la ceas. Era 08:34; urmau să ajungă în orice clipă.

•

Anna Rielly trecuse de primele 24 de ore fără să fie lovită. Se simțea destul de bine, având în vedere prin ce trecuse. Avea spatele înțepenit după ce dormise pe podea – sau încercase să doarmă. Teroriștii le făcuseră somnul imposibil, trezindu-i cel puțin o dată pe oră de la apus până la răsărit. Și pentru ca situația să fie și mai rea, luau periodic oameni din grup și îi băteau în fața tuturor.

Femeile aveau un motiv în plus să se teamă. La un moment dat după miezul nopții, o tânără blondă fusese luată din grup de către teroristul care o urmărise pe Rielly la baie. Anna nu își dădea seama cât lipsise tânăra – teroriștii le luaseră ceasurile pentru a-i dezorienta și mai mult – dar păruseră câteva ore bune. Când femeia se întorsese, într-un final, hainele îi erau parțial sfâșiate și avea o anumită privire… una pe care Rielly o văzuse cândva în propriii ei ochi.

Se uită la Stone Alexander, care zăcea ghemuit în poziție fetală, cu sacoul împăturit sub cap pe

post de pernă. Rielly se bucura că bărbatul se oprise din plâns. Cu cât atrăgea mai puțin atenția asupra lor, cu atât mai bine.

Își dădu o șuviță după ureche și privi în jur, atentă să nu ridice capul. Doi teroriști erau lângă ușă, vorbind între ei. Rielly știa că nu e singura care avea nevoie la toaletă, dar nimeni nu îndrăznea să ceară voie după ce se întâmplase noaptea trecută.

Încrucișându-și picioarele, privi peste umăr, dar întoarse imediat capul. Teroristul care purta bijuterii și părul dat pe spate, cel care o luase pe tânăra blondă din grup, o privea fix, cu țigara în colțul gurii.

Anna Rielly mai trecuse prin acel coșmar cândva și își jurase că mai degrabă moare decât să permită să se întâmple din nou. Cu patru ani în urmă, Rielly luase trenul de la postul de televiziune din centrul orașului Chicago până în Lincoln Park, unde locuia. Era târziu când coborâse din mijlocul de transport. În timp ce mergea spre casă, doi bărbați o asaltaseră din umbră, o târâseră pe o alee întunecată și o violaseră.

Acel incident dureros îi lăsase vânătăi și zgârieturi, dar rănile fizice erau nimic în comparație cu cicatricile psihice adânci. Totuși, chiar și acestea începuseră să se vindece, în mare parte datorită psihoterapeutei ei, Coreen Alten. În ultimii patru ani, Rielly o vizitase pe Alten de două ori pe săptămână. Înainte de viol, fusese o tânără sociabilă și amatoare de distracții, care se bucura de compania bărbaților. Violul o transformase într-o tipă rece și dură, care nu mai avea încredere în bărbați – lucru de înțeles. Cu ajutorul lui Alten, Rielly ajunsese să se bucure din nou de compania bărbaților care erau interesați de ea, dar bariera fizică încă nu fusese trecută. Când apăruse noua slujbă în Washington, o considerase șansa perfectă la un nou început.

Unicul beneficiu al nenorocirii îndurate fusese acela că dezvoltase o atenție crescută, aproape paranoică, la mediul înconjurător. Rielly avusese mereu istețimea străzii, dar violul îi ridicase atenția și concentrarea la un nivel supranatural. Era greu de crezut că situația ei actuală s-ar putea înrăutăți, dar Rielly avea senzația că e posibil să se întâmple acest lucru odată cu lăsarea nopții.

•

Irene Kennedy aproape fu dărâmată în timp ce încerca să intre în postul de comandă al FBI. Doi bărbați robuști în uniforme SWAT ieșiră val-vârtej pe ușă. Primul aproape o lovi în frunte cu cozorocul șepcii albastre, dar se opri la timp, apucând-o de umeri. Își ceru scuze fără să își dea seama cine e, dar apoi o recunoscu.

— Ah, Irene, îmi pare rău, spuse Sid Stater, supranumit Teroarea Evreiască, încă ținând-o de umeri.

— Sid, spuse Kennedy, și ea surprinsă, nefiind obișnuită să îl vadă pe comandantul echipei HRT în echipament SWAT complet.

Stater avea fizicul unui zidar. La aproape doi metri înălțime și cei aproximativ 45 de ani ai săi, avea pieptul lat și puternic și brațe ca ale lui Popeye. Stater nu era făcut să alerge maratonuri, ci mai degrabă să scoată ușile din țâțâni.

— Unde te grăbești? întrebă Kennedy.

— Încerc să obțin niște informații de ultim moment înainte ca ăștia să înceapă vorbăria, spuse Stater, arătând cu degetul mare peste umăr și dând din cap. Și nici de-al naibii nu vreau să fiu aici când o să se împută situația.

— Ce se petrece? întrebă Kennedy, privind în încăpere.

— Nu am timp să vorbesc acum, îți povestește Skip. Vei fi la ședința de planificare din după-amiaza asta?

— Da, încuviință Kennedy.

— Bun… Vorbim atunci. Am multe întrebări pentru tine, spuse Teroarea Evreiască și plecă.

Kennedy îl urmări îndepărtându-se împreună cu celălalt bărbat. Literele galbene de pe spatele uniformelor negre SWAT îi spuseră că cei doi erau în linia întâi, că aveau să fie printre cei care urmau să ia cu asalt Casa Albă. Kennedy se gândi la tot explozibilul adus de Aziz și își simți picioarele înmuindu-se de frică.

Irene intră în postul de comandă al FBI, unde era mare agitație pe lângă radiouri, telefoane și faxuri. Tocmai venise din sala de conferințe din cealaltă parte a clădirii, unde vicepreședintele Baxter se întrunise cu membri ai cabinetului, serviciilor de informații și forțelor federale. Era sala din care grupul urma să monitorizeze conversația dintre Aziz și negociatorul FBI și să ia deciziile necesare. La cererea lui McMahon, Kennedy avea să stea cu el în postul de comandă al Biroului.

În capătul opus al camerei, lângă ferestrele care dădeau spre Aripa de Vest, Skip McMahon vorbea cu Procurorul General Tutwiler, care stătea pe scaun, și gesticula către un ansamblu de telefoane. Kennedy traversă încăperea și se opri la câțiva metri de ei pentru a nu-i întrerupe. Ascultă ceea ce spunea Skip și se îngrijoră brusc. Irene începu să scaneze camera cu privirea și nu îi plăcu ceea ce vedea – sau nu vedea. Ceasul era aproape 09:00 și nu era niciun negociator FBI prin preajmă.

După ce McMahon îi explică lui Tutwiler cum funcționau diversele telefoane, se întoarse spre Kennedy. Cu spatele la procurorul general, își dădu ochii peste cap frustrat.

— Neața, Irene.

— Bună dimineața, spuse ea, încuviințând din cap spre Tutwiler, apoi îl privi pe McMahon. Unde este negociatorul vostru?

Înainte ca Skip să apuce să răspundă, Tutwiler interveni:

— Eu mă voi ocupa de negocieri.

Pe un ton cât se poate de pasiv, Kennedy răspunse:

— Fără supărare, doamnă procuror general, dar nu cred că aceasta este cea mai prudentă soluție.

— Și de ce, mă rog? întrebă cu asprime Tutwiler.

— Pentru că Rafique Aziz va lua drept o insultă faptul că am ales o femeie să negocieze cu el.

— Mă aflu aici, domnișoară Kennedy, pentru că sunt omul legii cu cel mai înalt rang din stat. Mă aflu aici – Tutwiler accentuă cuvântul și arătă cu degetul spre podea – pentru a trimite acestor teroriști mesajul clar că suntem extrem de serioși cu privire la această situație.

Lui Kennedy îi fugi gândul la cuvintele lui Mitch de la Pentagon din ziua anterioară, așa că își spuse părerea cu mai multă fermitate.

— Iar eu mă aflu aici pentru a vă avertiza, ca director al Centrului de Contraterorism, că faceți o greșeală majoră. Eu vă respect realizările, doamnă procuror, dar Rafique Aziz nu o va face. Vă va face să plătiți pentru ceea ce el va considera o insultă gravă la adresa masculinității sale.

Tutwiler își încrucișă brațele la piept sfidător.

— Toată viața m-am confruntat cu misogini și am învățat că există un singur mod de a-i pune la punct… direct, fără ocolișuri.

— Repet, vă respect munca, dar nici că vă puteți înșela mai tare. Nu aveți nici cea mai mică idee cu cine vă confruntați.

Văzând că Tutwiler nu are de gând să cedeze, Kennedy ieși din încăpere și plecă în căutarea lui Stansfield pentru a-i explica situația. Era la jumătatea coridorului când îl auzi pe McMahon strigând-o. Skip o ajunse din urmă și îi puse mâna pe umăr.

— Irene, nu merită. Am încercat deja, am mers până în vârful ierarhiei. Deocamdată, face cum vrea ea.

Kennedy se opri, ușor îmbujorată, mormăind mai mult pentru ea decât pentru McMahon:

— Acum înțeleg de ce s-a enervat Mitch atât de tare ieri.

McMahon nu îi înțelese comentariul și decise să îl ignore.

— După cum văd eu lucrurile, Irene, Tutwiler își pune cariera la bătaie. După ce o va da în bară în această dimineață, nu o vom mai avea pe cap.

McMahon îi studie expresia încordată, nefiind obișnuit cu o asemenea reacție de la protejata mereu imperturbabilă a lui Thomas Stansfield.

— Respiră adânc, Irene, nu te ajută cu nimic să te enervezi acum.

Kennedy ridică privirea spre el și își mușcă buza.

— De obicei eu îți țin ție predica asta.

— Ce pot să spun, învăț repede, spuse McMahon, forțându-se să îi zâmbească, apoi o întoarse spre postul de comandă. Am nevoie de tine la acest apel, bine?

Kennedy încuviință și îl însoți fără prea multă tragere de inimă.

•

Rafique Aziz bătea cu degetele în suprafața lucioasă a mesei de conferințe din Situation Room și privea fix ecranul computerului. Stătea pe scaunul din piele al președintelui, legănându-se ușor. Își verifică ceasul de la mână. Soldul contului de la banca elvețiană nu se schimbase de aproape jumătate de oră. Încă două minute și va începe spectacolul. Aziz ridică ochii doar câțiva centimetri deasupra ecranului, către monitoarele de pe peretele opus.

Cele trei televiziuni principale și CNN transmiteau live din celălalt capăt al Lafayette Park. NBC și CBS intervievau membri ai familiilor ostaticilor; ABC discuta cu un psihiatru care scrisese o carte despre ostaticii care se identifică cu răpitorii lor, așa-numitul sindrom

Stockholm; CNN vorbea cu un fost agent FBI, care lui Aziz i se păru foarte arogant.

Zâmbi vag la gândul că americanii erau foarte previzibili. Apoi zâmbetul i se lărgi. Își împreună mâinile la ceafă și se legănă în scaun. O pictogramă a unei cutii poştale apăru pe ecranul celui de-al doilea laptop, iar o voce electronică îl anunță că primise un e-mail. Aziz apăsă rapid tastele corespunzătoare, iar mesajul apăru pe ecran. Se apropie de monitor, recitind primul rând, incapabil să depășească șocul. Era imposibil. Cum puseseră mâinile pe el? De ce acum?

Mesajul spunea: *Fara Harut răpit într-un raid ieri-dimineață. Grupul a suferit pierderi masive. Credem că Harut a fost luat în viață. Nu știm cine a condus operațiunea, dar presupunem că America, Marea Britanie sau Israel.*

•

În Clădirea Eisenhower, vicepreședintele Baxter era într-o sală de conferințe, în capătul opus al postului de comandă FBI. Ca întotdeauna, Dallas King îi stătea alături, Generalul Flood în stânga, iar în celălalt capăt al mesei erau Directorul FBI Roach, Directorul CIA Stansfield și Directorul Secret Service Tracy. Secretarul de stat și cel al apărării erau și ei prezenți, împreună cu vreo zece consilieri și câțiva agenți Secret Service din garda prezidențială. Ușa era închisă, iar toți cei prezenți priveau nervoși difuzorul negru din centrul mesei. După douăzeci de secunde de tăcere, auziră cum telefonul din Situation Room începe să sune.

•

Aziz încă se holba la mesaj când telefonul începu să sune. Era furios, revoltat că se întâmplase așa ceva – mai ales acum. Ar fi vrut să facă praf monitorul, dar se străduia să rămână calm în timp ce mintea îi calcula rapid potențialele pagube pe care această catastrofă le-ar putea produce misiunii sale. Aziz încercă să nu se lase copleșit de emoții. Fara Harut era mentorul său,

omul care îl ademenise din sala de clasă pe câmpul de luptă, care îi arătase cât de diabolici erau sioniștii. Harut era motivul pentru care el se afla azi aici, iar acum dispăruse.

Telefonul continuă să sune agasant, iar Aziz fu nevoit să se abțină de la a răspunde – nu încă, nu până nu se calma și intra în starea de spirit potrivită. Avea un plan și trebuia respectat. Avea nevoie doar de puțin timp de gândire pentru a gestiona această calamitate. Își puse palmele întinse pe masă, își porunci în sinea lui să se elibereze de tensiune și își intră în rol. Într-un final, Aziz întinse mâna și ridică încet receptorul.

— Da.

— Domnule Aziz, spuse o voce de femeie calmă și încrezătoare. Aici Procurorul General Margaret Tutwiler. Am întâmpinat probleme în a strânge toată suma, spuse femeia, apoi făcu o scurtă pauză. Până acum, am reușit să transferăm…

— Unu virgulă trei miliarde de dolari, o întrerupse Aziz și se ridică brusc.

Îi clocotea sângele în vene de furie. Picătura asta umpluse paharul. El își făcuse temele despre americani; știa cine vor fi jucătorii. Știa că, fără Hayes în comisie, se va face transferul de putere, iar odată cu vicepreședintele Baxter venea și un rol sporit pentru deja importanta poziție de procuror general. Dar să îl insulte în felul acesta era de neconceput. Era un afront atât de flagrant, încât nu putea fi altfel decât intenționat.

— Da, 1,3 miliarde de dolari, spuse ușor surprinsă Tutwiler, bâlbâindu-se pentru o clipă. Ne va lua ceva să strângem toți banii… Ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-ați arăta o dovadă a bunăvoinței dumneavoastră, ca să putem accelera transferul restului sumei.

Aziz închise strâns ochii, poruncindu-și în sinea lui să continue cu planul.

— Ce propuneți? întrebă el pe un ton îndurerat.

— Eliberarea câtorva ostatici ne-ar arăta că sunteți sincer.

Lui Aziz nu îi venea să creadă.

— Câți ați vrea să eliberez – zece, douăzeci… poate treizeci?

Tutwiler, neștiind cât de sinceră era oferta, răspunse precaută:

— Păi… treizeci ar fi minunat… iar după ce vor fi eliberați, putem lucra la a vă transfera mai mulți bani.

Aziz stătea în picioare, privind absent masa, cu instinctele în alertă. Își canaliză furia spre o energie constructivă. Cu sau fără plan, chestiunea devenise personală. Încercau să îl insulte trimițând-o pe femeia asta să discute cu el. Îl testau pentru a vedea cât de departe va merge. Era o capcană? Aziz nu credea acest lucru. Era prea devreme pentru un atac, era în plină zi, cu presa peste drum. Dacă voiau să îl pună la încercare, avea să le arate cât de puternic și de hotărât este. Deja era prea mult. Mai întâi vestea că Fara Harut fusese luat ostatic, iar acum femeia asta proastă îl insulta. Într-un final, incapabil să se mai abțină, zbieră:

— Ce v-am spus ieri? Toți banii până la 09:00! Nu am spus o parte, ci toți! Nu mă insultați vorbindu-mi despre dificultatea de a transfera banii! Trezoreria voastră ar putea transfera într-o oră de zece ori suma pe care am cerut-o, dacă ar vrea! Cred că e momentul să vă învăț o lecție, americani idioți! Uitați-vă pe ferestre și-o să vă arăt ce se întâmplă când jucați jocuri stupide cu mine!

•

Anna Rielly stătea incomod pe podea, întrebându-se dacă va mai rezista încă o oră fără să își ude pantalonii. Câțiva ostatici o făcuseră deja, iar sala începea să duhnească a urină. Auzi bocanci greoi apropiind-se, apoi liderul teroriștilor intră în

încăpere. Întreg grupul se ghemui la vederea individului, care era de-a dreptul furios.

Aziz se opri la marginea grupului și arătă spre un bărbat.

— Tu! Ridică-te acum!

Cel indicat nu reacționă suficient de rapid, astfel că Aziz zbieră mai tare.

— Acum!

În timp ce ostaticul se ridică, Rielly îl recunoscu imediat. Era Bill Schwartz, consilierul prezidențial pentru siguranță națională. Teroristul țipă și la femeia care se agăța de piciorul lui Schwartz:

— Și tu! Veniți!

Nici femeia nu se mișcă destul de repede, așa că Aziz se apleacă și o apucă de păr, ridicând-o în picioare ca pe o păpușă de cârpă. Cu ajutorul unui alt terorist, îi scoase din sală.

Aziz îi împinse pe cei doi ostatici în fața lui pe scările ce urcau la primul nivel al Aripii de Vest. Apoi, înainte să pășească pe sub porticul din partea nordică a clădirii, Rafique își trase gluga peste față. Scoase o mică telecomandă din vesta verde și tastă un cod, dezamorsând dispozitivul exploziv atașat de ușă.

Deschise ușile duble cu o lovitură de picior și ieși furios afară. Traversă singur trotuarul îngust în soarele dimineții, apoi se opri la marginea porticului. Aziz privi sfidător în jur, la zecile de arme îndreptate spre el. Țevile lungi ale mitralierelor lunetiștilor se întrezăreau de pe toate acoperișurile din jur. Aziz știa că nu vor trage, nu puteau, nu în America. Acel ordin trebuia să treacă de mai multe rânduri de birocrați și oricum era prea devreme pentru asta. Ridică mitraliera AK-74 în aer și trase opt gloanțe. La fel de sfidător, își aduse arma la piept și rămase pe loc, arătându-le americanilor că nu se teme. După ce își făcu simțită prezența, mărșălui înapoi în clădire și se uită la ceas. Hotărâse să dea mass-mediei 30 de secunde pentru a-și îndrepta camerele spre intrare.

Aziz urma întocmai scenariul pe care și-l construise, cu o excepție. Furia. Planul lui fusese încă de la început să îl ucidă pe consilier. Dar acum hotărî să se abată puțin de la plan și să își permită o satisfacție personală drept răzbunare pentru Harut. Brusc, se întoarse pe călcâie și îl plesni pe Schwartz peste față.

Apoi se apropie la câțiva centimetri de fața lui și zbieră:

— Cum e să fii îngrozit, câine?

Ochii consilierului se umplură de lacrimi, iar femeia de lângă el începu să plângă. Schwartz își îmbrățișă secretara. Știa ce se întâmplă, știa că acela era sfârșitul și că nu putea face nimic pentru a-l împiedica. Aziz continuă să țipe și să îl tachineze.

— De câte ori ai ordonat moartea fraților mei arabi? De câte ori?

Ochii lui Aziz ardeau de furie. Schwartz nu răspunse, iar Aziz îl plesni din nou. Apoi, înșfăcându-l de guler, îl împinse spre ușă, în timp ce secretara încă ținea brațele în jurul șefului ei. Când ajunseră la ușă, Aziz își puse bocancul pe fundul femeii și o împinse.

Schwartz și femeia se împiedicară și căzură pe trotuar, în lumina soarelui. Aziz rămase în pragul ușii și le strigă să se ridice. Femeia plângea mai tare acum, iar lacrimile curgeau fără oprire pe obrajii lui Schwartz. Consilierul se supuse și o ridică și pe secretara sa în picioare. Aziz le ordonă să meargă, iar cei doi înaintară, dar încet.

Aziz îi privi din prag mergând spre poarta nordică. Când ajunseră la jumătate, în raza de acțiune a camerelor de filmare, Aziz ridică arma și ținti.

— Stop! strigă el.

Când Schwartz se întoarse să privească peste umăr, Aziz îi avea chipul în vizor. Apăsă trăgaciul o singură dată, mitraliera reculă, iar Aziz o fixă asupra noii ținte, capul femeii. Apăsă din nou, iar

cel de-al doilea trup căzu la pământ. Când femeia se prăbuși peste Schwartz, Aziz o luă din nou în vizor și dezlănțui o rafală de gloanțe asupra lor. Zgomotul asurzitor al Kalașnikovului răsună în întregul perimetru nordic al Casei Albe.

Când Aziz fu mulțumit, închise ușa, țeava fumegândă a armei atârnându-i pe umăr. Înainte de a se întoarce în subsol, reactivă bomba de pe ușă și porni pe coridor cu ochii plini de ură și pași repezi. Coborî în grabă treptele și traversă în fugă holul, dornic să ajungă în Situation Room. Ajuns acolo, luă receptorul și strigă:

— Mai ești acolo?

•

Skip McMahon ridică receptorul la ureche și privi cele două cadavre de pe trotuar. Îl recunoscu pe bărbat. Se întoarse spre Marge Tutwiler, care stătea încremenită la masă, cu privirea ațintită pe fereastră. Apoi McMahon se uită la Irene Kennedy, care dădea tristă din cap.

— Sunt aici, răspunse agentul.

— Cine ești? strigă Aziz.

— Agent Special Skip McMahon de la FBI.

— Bun! Să nu mă mai insultați niciodată punând-o pe femeia aia să vorbească cu mine. Cerințele rămân neschimbate! Voi ucide câte un ostatic pe oră până când toți banii vor ajunge în contul pe care vi l-am dat! Când veți face asta, voi elibera o treime din ostatici! Un ostatic pe oră! S-a înțeles?

— Te-am înțeles foarte clar, dar o oră este exagerat.

Acum era momentul să schimbe vitezele.

— Ascultă-mă, McMahon, spuse Aziz calm de data asta, pe un ton aproape formal. Vă cunosc regulile de atac. Tocmai am ucis doi ostatici, așa că acum trebuie să îți trimiți echipa HRT.

Aziz făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton grav:

— Va fi o mare greșeală și vă spun și de ce. Dacă încercați manevra asta, voi arunca în aer

măreața voastră clădire și toți ostaticii odată cu ea. Eu și oamenii mei suntem dispuși să devenim martiri pentru cauza noastră și știi asta. Totuși, nu trebuie să se ajungă acolo. Singurul motiv pentru care i-am ucis pe cei doi a fost prostia procurorului vostru general. Dacă noi doi respectăm regulile, nimeni nu trebuie să moară. Îmi trimiteți banii într-o oră, iar eu eliberez o treime din ostatici. Simplu. M-am făcut înțeles?

— Da.

— Bun. De acum înainte, McMahon, vorbesc cu tine și numai cu tine. Acum voi aștepta restul banilor.

Aziz puse calm receptorul în furcă. Știa exact cum să îi joace în continuare.

16.

Vicepreședintele și toți ceilalți stăteau tăcuți în jurul mesei de conferințe. Se auzi o bătaie în ușă, urmată de o scurtă pauză. Apoi ușa se deschise cu precauție, iar în sală intrară McMahon și Irene Kennedy. Bărbații de la masă erau încruntați. Directorul FBI ridică privirea și întrebă:

— Pe cine au ucis?

— Nu știm cine e femeia, răspunse Kennedy, dar bărbatul e Bill Schwartz.

Toți cei prezenți în încăpere își plecară capul. Fiecare dintre ei lucrase cu Schwartz la un moment dat și îl plăceau. După o tăcere îndelungată, vicepreședintele Baxter întrebă:

— Dacă îi dăm banii, va elibera o treime din ostatici?

Întrebarea fu întâmpinată cu incertitudine și ridicări din umeri din partea tuturor celor de la masă. Într-un final, toate privirile se întoarseră spre Kennedy, ea era experta. Irene încuviință încet.

— Cred că își va ține cuvântul.

Vicepreședintele primi comentariul cu buzele țuguiate. Asta își dorise să audă. Dallas King se aplecă și își făcu mâna căuș peste urechea șefului său.

— Dacă începe să ucidă câte un ostatic pe oră, șopti el, avem probleme serioase. Nu îmi pasă cât costă sau ce vor face ei cu banii… dacă putem elibera o treime din ostatici, eu zic să o facem.

Baxter încuviință din cap, iar King se lăsă înapoi pe spătarul scaunului. Șeful său de cabinet avea dreptate. Erau încolțiți și existau doar două căi de ieșire. În ceea ce îl privea pe Baxter, una dintre ele nici măcar nu era o opțiune. Vicepreședintele îl privi pe Directorul Roach și spuse:

— Brian, vrei să pui roțile în mișcare pentru transferarea restului sumei în cont? Decizia mea

este să așteptăm până eliberează o treime din ostatici, apoi vom continua de acolo. Întrebări?

Baxter privi în jur și toată lumea negă din cap.

— Spune-mi dacă întâmpini probleme, îi zise el, și asigură-te că se rezolvă într-o oră. Nu vrem să mai ucidă și alți oameni.

Roach încuviință din cap și părăsi încăperea însoțit de McMahon.

Bătrânul director CIA stătea pe scaunul lui și observa. Nu interacționase prea mult cu vicepreședintele înainte de criză și încă încerca să îl citească. Baxter părea să urască faptul că fusese pus în această situație. Asta îl îngrijora pe Thomas Stansfield. Marii lideri se ridicau la înălțimea situațiilor date. Parcă înfloreau atunci când se confruntau cu o criză. Dar omul acesta părea să se facă mic în fața ei.

Într-un final, Stansfield se răsuci în scaun, întorcându-se la chestiunea de față.

— Domnule vicepreședinte, trebuie să facem niște planuri de rezervă.

Baxter încuviință din cap.

— Știu… Știu, dar haideți să o luăm pe rând. Să obținem eliberarea câtorva ostatici și apoi ne vom ocupa de următoarea cerință.

— Mă tem că nu ne permitem luxul acesta, domnule, spuse Stansfield. Dacă următoarea cerință este nerezonabilă?

Stansfield hotărâse să aștepte raportul complet de la Dr. Hornig înainte de a-i prezenta vicepreședintelui ceea ce știau de la Harut.

— Chiar nu vreau să mă gândesc la asta acum.

Generalul Flood se aplecă înainte, iritat de replica lui Baxter.

— Nu avem de ales, trebuie să ne gândim. Trebuie să fim pregătiți să acționăm dacă lucrurile scapă de sub control.

Baxter se foi în scaun. Toate privirile erau asupra lui, iar el voia cu disperare să evite luarea unei decizii. De ce trebuia să fie el călăul? Într-un

final, fără tragere de inimă, rosti dificilele cuvinte, cu o voce nu tocmai convingătoare:

— Puneți totul la punct, iar dacă va veni momentul, voi fi pregătit să dau ordinul.

Generalul se întoarse spre Stansfield, iar cei doi schimbară priviri cunoscătoare. Baxter nu era material bun. Era depășit de situație și avea să se eschiveze până în ultima secundă.

Vicepreședintele își puse coatele pe masă și își frecă ochii. Fără să ridice privirea, spuse:

— Haideți să luăm o pauză, ne vedem aici în jumătate de oră. Am nevoie de puțin timp singur… să mă gândesc.

Toată lumea, cu excepția lui King, se ridică și porni spre ușă. Baxter se uită la șeful său de cabinet și spuse:

— Și tu, Dallas. Mergi să vezi ce face Marge.

King încuviință și plecă împreună cu ceilalți.

•

Fusese o corvoadă să ajungă de la Langley la Capitol Hill. Traficul era groaznic din pricina străzilor închise și a mulțimii de oameni adunate în jurul Casei Albe. Rapp întoarse mașina de pe Second Street pe Pennsylvania Avenue și apăsă accelerația pentru a depăși un taximetrist care conducea ca melcul. Cu cât Rapp se îndepărta mai mult de Capitol, cu atât mai degradat devenea cartierul, trecând treptat de la case frumos renovate la clădiri dărăpănate și abandonate.

La un moment dat, Rapp făcu stânga și găsi casa pe care o căuta, o clădire victoriană imaculată, proaspăt văruită, cu detalii complexe din lemn. Era înghesuită între două clădiri părăginite, cu arhitectură asemănătoare.

Rapp parcă mașina în fața casei renovate și se uită la ceasul de bord – 09:16. La Casa Albă evenimentele ar trebui să fie în plină desfășurare. Se întinse după telefon, dar se răzgândi. Probabil că Irene avea destule pe cap. În plus, Mitch nu avea dispoziția necesară pentru a primi vești

proaste. Coborî din mașină. Pistolul Beretta îi umfla ușor sacoul sub brațul drept, unde avea tocul. Își coborî ochelarii pe nas și păși pe trotuar.

Pe terasă stătea Milt Adams, în toată splendoarea lui de 1,65 m înălțime. Era ras în cap, iar chelia neagră îi lucea în lumina soarelui. În ciuda staturii mărunte, dădea impresia unui individ mult mai solid.

Când Rapp ajunse la trepte, un ciobănesc german alergă de pe terasă direct spre el. Rapp se încordă și încercă să reziste impulsului de a împușca animalul. Ura câinii – pardon, nu ura toți câinii, ci doar rasele de pază. Știind că dacă ar arăta frică ar fi sinucidere curată, Rapp rămase încordat pe loc, cu mâinile pe lângă corp. Câinele veni lângă el și își băgă botul direct în șlițul lui. Reacția imediată a lui Mitch fu să facă un pas înapoi, dar zadarnic – câinele îl urmă, adulmecând zgomotos.

De pe terasă, Adams strigă pe tonul unui instructor:

— Rufus, înapoi!

Câinele se întoarse imediat și urcă treptele, supunându-se comenzii și ocupându-și poziția lângă stăpânul său. Adams se aplecă și îl scărpină sub bărbie.

— Bun băiat, Rufus. Bun băiat.

Rapp îl privi lung pe Adams, surprins că o asemenea voce puternică ieșise dintr-un trup atât de mic. Bărbatul sigur nu avea mai mult de 70 kg, dar vocea pe care Mitch tocmai o auzise l-ar fi făcut gelos și pe Barry White.

— Sunteți domnul Kruse? întrebă Adams.

— Da, răspunse Rapp, urcând primele două trepte și întinzând mâna. Tu trebuie să fii Milt Adams.

— Corect. Mă bucur să te cunosc.

— De asemenea.

— Urmează-mă, spuse Adams. Am totul pregătit înăuntru.

Intrară împreună în casă, câinele mergând lângă Rapp. Adams înaintă pe un coridor lung, până în spatele casei, unde era bucătăria. Podelele din lemn fuseseră lăcuite recent cu un strat lucios de poliuretan, iar cea din bucătărie avea clasicul model tablă de șah alb-negru.

Adams deschise un bufet cu ușițe din sticlă și luă două cești.

— Pari genul care preferă cafeaua simplă.

— Ar fi grozav, spuse Mitch în timp ce ciobănescul se așeză lângă el și își odihni capul pe coapsa lui.

Proximitatea câinelui nu îl făcu pe Rapp să se simtă prea comod. Adams turnă cafeaua în cești și se întoarse spre el. Observă postura rigidă a lui Mitch și spuse:

— Nu îți plac câinii.

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

— Ăă… nu chiar.

— Care e problema? întrebă Adams, oferindu-i o ceașcă. Ai fost mușcat înainte?

— De câteva ori, răspunse Mitch, înfiorându-se la gândul unei mușcături anume.

Adams îl studie pe oaspetele său; părul puțin lung și cicatricea de pe față îl făcură să se întrebe dacă Mitch chiar lucra pentru Secret Service.

— Nu îți face griji. Dacă nu-mi faci nimic, Rufus nu-ți va face nici ție nimic, spuse stăpânul casei și porni spre capătul opus al bucătăriei. Să mergem la subsol. Acolo țin totul.

Rapp îl privi pe Adams traversând bucătăria și îl urmă. Câinele ăla blestemat nu se lăsa dus de lângă el. Mitch fu impresionat de Adams, care coborî treptele ca un om având jumătate din vârsta pe care o avea de fapt.

Când Rapp ajunse în subsol, se opri și privi în jur la camera spațioasă. Era fantezia oricărui pensionar. Podeaua era vopsită într-un gri imaculat și părea atât de curată că puteai să mănânci de pe jos. Unelte de toate felurile atârnau pe un panou

maroniu montat pe lungimea unui perete și tot spațiul era etichetat pentru a asigura o organizare optimă. Pe peretele opus erau aliniate șase dulapuri metalice, fiecare etichetat cu o listă a obiectelor dinăuntru. Două mese de desen și un computer ocupau spațiul de lângă peretele din dreapta. În centrul camerei, câteva cearșafuri albe acopereau ceva de dimensiunea unei mese de biliard. Înclinând capul, Rapp încercă să tragă cu ochiul sub ele, dar nu reuși să vadă nimic.

Uscățivul Adams se opri la masa de desen din stânga și aprinse o lampă cu lumină albă. Bărbatul gesticulă spre schița de pe masă.

— Acesta este planul Casei Albe și al perimetrului ei. Directorul Tracy mi-a spus că vrei să găsești o cale de a intra neobservat.

Rapp încuviință din cap, iar Adams îl privi întrebător, parcă analizându-l.

— Ceva îmi spune că nu lucrezi la Secret Service, domnule Kruse, zise el după o clipă.

— Te rog să îmi spui Mitch, și nu, nu lucrez pentru Secret Service.

— Bine, Mitch, pentru cine lucrezi?

— Sunt analist pentru CIA.

— Analist pe naiba, spuse Adams, afișând un zâmbet crispat.

Apoi bărbatul își ridică mâneca stângă și dezvălui o cicatrice groasă și lunguiață, asemenea unui vierme, care se întindea de la cot până aproape de încheietura mâinii. Ridică mâna pentru ca Rapp să o vadă mai bine.

— Am căpătat-o la Iwo Jima… înjunghiat cu baioneta de un japonez nebun, zise el, apoi arătă spre chipul lui Rapp. Și tu ai o cicatrice strașnică acolo. Nici nu o vezi dacă nu se uită omul la tine din profil. Chirurgul plastician a făcut o treabă bună, dar bănuiala mea e că a fost o rană urâtă și mare, ca cea de pe brațul meu.

Adams îl studie pentru încă o clipă și adăugă:

— Nu ai căpătat-o analizând imagini din satelit, nu?

Rapp rămase calm.

— De unde știi că mi s-a făcut operație estetică? întrebă el.

— Fiica mea cea mare e doctor la spitalul George Washington. Recunosc munca unui chirurg talentat, așa că hai să lăsăm vrăjeala. Ce faci pentru Langley?

Rapp îi aruncă o privire atentă. Îi plăcea stilul lui direct și hotărî că bătrânul era prea viclean pentru a juca jocuri cu el. Prin urmare, decise să fie cât de sincer putea.

— Nu pot intra în detalii, dar sunt mai mult decât un șoarece de birou.

— Kruse e numele tău real?

Rapp negă din cap. Adams îl privi cu ochii mijiți, apoi ridică din umeri.

— Bine, va trebui să am încredere în Directorul Tracy. Dacă spune că trebuie să îți dau aceste informații, atunci ți le voi da, spuse bărbatul, apoi își întoarse atenția la schiță și trasă o linie cu degetul pe ea. Există o cale de intrare în Casa Albă prin subteran.

Adams ridică foaia pe care era desenată schița și dezvălui o alta.

— Este cea mai cunoscută… tunelul care leagă clădirea de Trezorerie, continuă el, apoi puse degetul pe partea dreaptă a schiței și trasă o linie, arătându-i lui Rapp tunelul. Este același pe care l-au folosit teroriștii.

— Atât? întrebă surprins Rapp. Există un singur tunel?

Adams încuviință.

— Da, un singur tunel. Toate porcăriile pe care le scoate Hollywoodul îi face pe oameni să creadă că există vreo zece tuneluri secrete, fiecare ducând în direcții diferite, zise Adams dând din cap. Nu-i adevărat.

— Deci nu există altă cale prin subteran, spuse dezamăgit Rapp.

— Nu am spus asta, zise Adams, ridicând un deget și zâmbind, apoi merse lângă cealaltă masă de desen. În timpul administrației Reagan, Corpul de Ingineri al Armatei a instalat un nou sistem de încălzire, ventilație și răcire. Era o chestie impresionantă… foarte avansată. Pe lângă capacitățile esențiale de încălzire și răcire, sistemul e proiectat astfel încât să mențină presiunea aerului în Casa Albă mai mare decât cea de afară.

— De ce? întrebă Rapp.

— Menținerea unei presiuni interioare mai ridicate face ca fluxul aerului, fie venit prin uși sau ferestre deschise, să curgă întotdeauna în exterior. În felul acesta, dacă cineva încearcă să introducă o armă biologică sau chimică în clădire, nu o poate face eliberând pur și simplu toxina în direcția vântului spre clădire. Ar trebui să intre înăuntru și să o elibereze, și chiar dacă ar face-o, sistemul este echipat cu alarme și filtre.

Rapp începu să înțeleagă încotro se îndreaptă raționamentul lui Adams și întrebă:

— De unde își ia sistemul aerul?

— Sistemul are două seturi de conducte de alimentare și evacuare. Primul este localizat pe acoperișul Casei Albe, iar al doilea aici, spuse Adams, arătând zona Peluzei Sudice. Conducta e ascunsă sub un pâlc de tufișuri false, la 14 m de gardul estic, la sud de Grădina de Trandafiri a lui Jackie Kennedy. Coboară vreo 10 m și apoi continuă drept pe o porțiune de 60 m, unde se unește cu sistemul principal din camera tehnică a subsolului al treilea.

Rapp privi schița și întrebă:

— Ce acoperire are conducta asta pe toată lungimea ei? Poți ajunge la ea fără să te vadă cineva de pe acoperiș?

— Are suficientă acoperire. Vino aici, îți arăt pe machetă.

Adams merse în centrul încăperii și ridică mândru cele două cearșafuri albe de pe masa cea mare. În fața lor era o machetă detaliată a Casei Albe și împrejurimilor.

— Asta îți face pensionarea, Mitch. Am început proiectul ăsta în urmă cu douăzeci de ani, împreună cu unul dintre nepoții mei. Mi-a luat tot timpul ăla să fac jumătate din el, iar după ce m-am retras, am terminat restul în șase luni.

Rapp privi cu atenție macheta, căutând conducta în cauză. Citindu-i gândurile, Adams se aplecă și dădu la o parte un tufiș.

— Pe aici e intrarea ta.

Mâna osoasă a bărbatului arăta un tub verde metalic ce ieșea din pământ, apoi se curba înapoi în jos într-un U inversat, cu capătul deschis spre sol.

Rapp studie copacii și tufișurile dintre conductă și Casa Albă.

— Ești sigur că nu mă va vedea nimeni de pe acoperiș apropiindu-mă de conductă?

— Nu cred. Problema ta, după cum văd eu situația, este dacă teroriștii au preluat sau nu controlul asupra sistemului de supraveghere și alarmă al Secret Service. Toată zona asta – Adams arătă gardul – e împânzită de senzori. Dacă ne-au spart sistemul, vor ști că ești acolo de îndată ce ai pus piciorul dincolo de gard.

Rapp își încrucișă brațele. Privi cu atenția macheta, studiind gardul care împrejmuia Peluza Sudică, și încuviință din cap.

— Totuși, putem rezolva asta, spuse Adams fluturând din mână. Cu o diversiune, ceva… Problema ta reală va fi să găsești drumul odată intrat în clădire. Sunt uși secrete, lifturi, scări, culoare – tot ce vrei… și nu le vei găsi pe o schiță sau o machetă. Jumătate dintre agenții din garda prezidențială nici nu știu unde sunt toate astea. Va trebui să iei pe cineva cu tine, cineva familiarizat

cu locul… Sau să îmi spui ce ai de gând, ca să te pot ajuta să pui planul la punct.

Rapp ridică privirea de pe machetă și îl studie pe Milt Adams. Trebuia să ia o decizie. Fie îl implica în plan, fie îl lăsa în ceață, iar Mitch nu avea răbdare să dezbată argumentele pro și contra cu Kennedy și Stansfield.

•

Dallas King stătea în micul birou aflat vizavi de postul de comandă al FBI. Era acolo de cinci minute frustrante, în timp ce un paramedic îi acorda ajutor lui Tutwiler. King o privi pe femeie și dădu din cap.

Paramedicul, care tocmai îi măsurase tensiunea arterială, spuse:

— Cred că este în stare de șoc.

— Rahat! spuse King, pășind agitat încolo și-ncoace. Deci, care e concluzia? Poate vorbi cu presa sau nu?

— Nu, răspunse paramedicul încruntându-se, încă stând în genunchi. Trebuie să ajungă la spital.

Tutwiler stătea încremenită pe o canapea de piele, privind în gol. King își acoperi gura cu mâna și înjură rapid de trei ori. Se întoarse cu spatele și își trecu mâinile prin păr.

— Știam eu.

Apoi se întoarse spre paramedic și spuse:

— Duceți-o la Bethesda. Și nu vreau să vorbească nimeni cu ea.

King deschise ușa și porni cu pași mari pe hol. Când ajunse în capătul opus al clădirii, ignoră bâlbâielile agenților Secret Service postați în fața sălii de conferințe și intră fără să bată la ușă. O trânti în urma sa și zbieră o înjurătură.

Vicepreședintele Baxter, tresărind din pricina intruziunii, se răsuci în scaun cu o expresie iritată.

— Dallas, am spus că vreau să fiu singur.

— Târfa aia proastă e în stare de șoc.

— Poftim? întrebă confuz Baxter.

— Tutwiler… scârba e în șoc… a clacat, spuse King cu chipul schimonosit de furie. Nu poate să vorbească cu presa… E în drum spre spital.

— Of, minunat, spuse Baxter, închizând ochii.

King pășea agitat lângă masa de conferințe, în timp ce vicepreședintele își îngropă fața în mâini.

— Nu e ceva cu care nu ne putem descurca, insistă Dallas, încercând să găsească o portiță de scăpare, o cale de a răstălmăci povestea. E doar un obstacol temporar.

King traversă încăperea de două ori, apoi spuse:

— O să strecor surselor potrivite informații cum că toată treaba a fost ideea lui Marge, iar când totul i-a explodat în față, a luat-o razna… apoi îl vom pune pe Directorul Roach să se ocupe de conferința de presă. Vom fi bine.

— Pentru moment, adăugă Baxter cu capul încă în mâini, după care ridică privirea și continuă. Situația asta nu face decât să se înrăutățească. Într-un final va trebui să luăm clădirea cu asalt și, din câte îmi spune toată lumea, vom pierde mulți ostatici. E exact cum ți-am spus ieri, Dallas. Suntem terminați. Oricum ai da-o, voi avea mâinile mânjite de sângele ostaticilor, iar numele îmi va fi mereu asociat cu dezastrul ăsta nenorocit.

— Nu s-a terminat, spuse King dând din cap. Dacă există o cale de scăpare, o voi găsi.

Își frecă mâinile, parcă vrând să le încălzească, și continuă:

— Momentan, vom continua să ne eschivăm. Marge a ieșit din joc, așa că îi mutăm pe Roach și FBI-ul în prim-plan. Dacă dementul ăla eliberează o treime din ostatici, poate ar trebui să facem o ședință foto cu tine consolându-i. Nu strică să îți asumi meritul pentru eliberarea lor, dar după ce trecem de asta, iar el dezvăluie următoarele cerințe, ar trebui să nu ieși în evidență. Treaba asta nu s-a terminat încă, Sherman. Nu ceda.

17.

Somnul ieșise din discuție. După ce Warch descoperise că cineva încearcă să spargă ușa buncărului, toată lumea rămăsese trează. Tensiunea atingea cote din ce în ce mai mari, întrucât sunetul se auzea mai tare cu fiecare oră. Un alt semn de rău augur era faptul că ușa nu mai era rece la atingere. Diferite porțiuni erau calde.

În efortul de a reduce tensiunea și a-și menține oamenii concentrați, Jack Warch întocmise un program de sarcini împreună cu Agentul Special Ellen Morton. Primul punct pe listă era colectarea tuturor radiourilor și telefoanelor. Cu nouă agenți Secret Service în buncăr, asta însemna nouă stații radio Motorola codate și nouă telefoane mobile. Planul era să țină câte unul deschis, care să fie monitorizat non-stop. Din moment ce bateriile telefoanelor erau interschimbabile, aveau să folosească telefonul lui Warch și, prin rotație, bateriile celorlalte telefoane.

În timp ce un agent monitoriza comunicațiile, altul trebuia să stea de pază lângă ușa buncărului și să raporteze orice sunete stranii sau incidente. Alți doi agenți trebuiau să fie postați nonstop între președinte și ușă. În timp ce acești patru agenți erau la posturile lor, ceilalți patru aveau să doarmă sau să mănânce. Împărțiți astfel în două echipe, își schimbau turele odată la patru ore. Warch era singurul neinclus în rotație.

După ce verifică bateriile de rezervă, Warch merse lângă ușa de oțel și puse palma pe suprafața ei. Își trecu cealaltă mână prin părul rar, încercând să își amintească detaliile care îi fuseseră transmise despre construcția buncărului. Dacă își amintea corect, structura putea rezista oricărei bombe convenționale și majorității bombelor nucleare – atâta vreme cât nu era o lovitură directă. Dacă epicentrul ar fi fost Casa Albă, ar fi fost cu

toții terminați. Cât despre cum avea să reziste construcția în fața unei adunături de teroriști însetați de sânge, înarmați cu burghie și Dumnezeu mai știe ce, Warch habar nu avea.

Îi aruncă o privire președintelui, care stătea pe o canapea alături de șefa sa de cabinet. Hayes se uită la el și îi făcu semn să li se alăture.

Președintele era unul dintre acei bărbați care se bărbiereau de două ori pe zi. Ratând deja două runde, chipul îi era acoperit cu un strat gri-maroniu de păr-periuță. Cravata și sacoul lui erau aruncate pe patul în care dormise.

— Jack, te rog să îți scoți cravata, îi zise președintele, și spune-le și oamenilor tăi să facă la fel.

După raid, Warch își scosese cravata din frustrare și furie. Sentimentele lui față de președinte atinseseră cel mai jos nivel. Hayes și Valerie Jones nu respectaseră procedura de securitate a agenției și din cauza asta muriseră oameni. Acum, 24 de ore mai târziu, lăsase deoparte sentimentele personale și își pusese înapoi cravata. Avea o treabă de făcut, iar o parte din ea îi cerea să arate respect față de președinte, indiferent de omul din spatele funcției.

Warch îi mulțumi lui Hayes încuviințând din cap și începu să tragă de nodul de mătase din jurul gâtului.

— Ceva nou de raportat?

— Mă tem că nu, domnule, spuse Warch, păstrându-și expresia neutră.

— Ești sigur, începu Valerie Jones, că cei care încearcă să deschidă ușa nu sunt oamenii noștri?

Warch încercă din răsputeri să se abțină să țipe la șefa de cabinet. Deja vorbiseră de două ori despre asta.

— Nu sunt oamenii noștri.

— Ești sigur? repetă Jones, mai degrabă implorându-l, decât întrebându-l.

Warch oftă epuizat și spuse:

— Nici mie nu îmi place chestia asta, dar nu ar avea sens ca oamenii noștri să foreze în ușă. Cunosc codul. Tot ce trebuie să facă este să îl tasteze, așa cum am făcut și noi, iar ușa se deschide.

Jones se trase pe marginea canapelei, trăgându-și fusta pe genunchi.

— Dar dacă teroriștii au stricat panoul de control al ușii?

Warch încercă să rămână calm. Mai trecuseră o dată prin aceste presupuneri. Hotărî să îi explice pentru ultima oară.

— Dincolo de această ușă – Warch arătă peste umăr – mai este o cameră. Acea cameră are două uși din oțel blindat. Una duce în tunel, iar cealaltă în subsolul trei al Casei Albe. Din nou, oamenii mei au codurile pentru a trece de ambele uși. Așa că nu ar avea motiv să foreze acum.

— Nu, spuse Jones dând din cap. Nu mă asculți. Am întrebat dacă teroriștii au aruncat în aer una dintre acele uși și explozia a produs pagube panoului de control al acestei uși?

— Domnișoară Jones, dumneata nu mă asculți, zise Warch, încercând să nu ridice vocea, dar să fie ferm totodată. Dacă cei de afară ar fi oamenii noștri, ne-ar fi strigat și ne-ar fi spus că ei sunt cei care forează.

Apoi Warch îi atrase atenția asupra mesei încărcate cu radiouri și telefoane și își continuă argumentul:

— Nu ne-ar dezactiva sistemul de comunicație și fora în același timp.

Din atribuțiile lui Warch nu făcea parte și simpatizarea sau antipatizarea oamenilor de la Casa Albă, dar această Valerie Jones îl călca pe nervi.

Jones dădu să vorbească din nou, dar președintele Hayes îi puse mâna pe genunchi.

— Cred că Jack și-a demonstrat punctul de vedere, iar eu sunt de acord cu el. E singurul lucru

care are sens.

— Cine spune că trebuie să aibă sens?

Hayes o privi cu asprime și spuse scurt:

— Valerie.

Jones se rezemă de spătarul canapelei și își încrucișă brațele la piept.

— Îmi pare rău, încerc doar să găsesc o cale de a ieși din dezastrul ăsta.

Hayes o ignoră și se uită la Warch.

— Ce facem acum?

Warch fu tentat să îi explice domnișoarei Jones că dezastrul ăsta nici nu ar fi existat dacă ea ar fi respectat procedura Secret Service. Dar nu era nici locul, nici momentul potrivit. Aveau să poarte mai târziu această discuție, dacă vor ieși de acolo în viață. Drept urmare, Warch se gândi la întrebarea președintelui. Se uită la ușa aparent impenetrabilă și se întrebă cât le va lua teroriștilor să o spargă.

Conștient că trebuie să rămână optimist, Warch se întoarse spre Hayes și răspunse:

— FBI-ul are cea mai bună echipă de salvare a ostaticilor, HRT. Sunt convins că fac planuri să preia controlul asupra clădirii.

•

Rafique Aziz rânji privind banii curgând în contul elvețian. Oamenii lui din Iran aveau să înceapă să îi transfere în diferite conturi în cel mult o oră. Rafique câștiga, dar entuziasmul îi fu temperat de vestea despre mentorul lui, Fara Harut. Se întrebă ce ar putea scoate răpitorii de la el – dacă mai trăia. Harut era un bătrân dur, dar nu destul de dur pentru a rezista torturii.

În timp ce încerca să evalueze potențialele pagube, bătând cu degetele în masă, Aziz se întrebă dacă ar fi înțelept să devieze puțin de la plan – să îl ceară pe Harut. Hotărî că nu. Poate că nici nu îl luaseră americanii; puteau fi israelienii sau britanicii. Dacă Aziz nu și-ar respecta cuvântul, ar putea provoca un atac prematur al americanilor și nu era pregătit pentru asta. Mai

întâi trebuia să pună mâna pe președinte, altfel șansele lui de supraviețuire erau egale cu zero.

Pentru moment va respecta planul. Era momentul să discute cu FBI. Aziz fusese pregătit să ucidă încă un ostatic la ora 10:00, dar banii începuseră să curgă. Acum ora se apropia de 12:00 și fusese transferată aproape toată suma. Ridică receptorul și formă numărul pe care i-l dăduse FBI-ul. După ce sună de două ori, răspunse vocea deja familiară a lui McMahon.

— Te-ai ținut de cuvânt, spuse Aziz, așa că mă voi ține și eu. La 12:30 voi elibera o treime din ostatici. Ține-ți oamenii în spate. Nu vreau să văd niciunul pe stradă, altfel deschid focul. M-am făcut înțeles?

— Da. Pe ce ușă îi vei scoate?

— Asta nu te privește, se răsti Aziz. Vă voi pune la curent cu următoarele cerințe mâine la ora 07:00 dimineața. Până atunci, nu vreau să știu de voi.

Teroristul închise telefonul și se uită la ceas. Era 11:53. Decise să elibereze ostaticii imediat, în loc să aștepte până la 12:30. Asta avea să deruteze FBI-ul și să îl țină la distanță. Aziz se îndoia că Biroul ar încerca ceva atât de devreme, dar după executarea lui Schwartz era mai bine să fie precaut.

•

Anna Rielly se simțea slăbită. Teroriștii îi permiseseră să meargă la toaletă în jur de ora 11:00 și reușise să bea câteva guri zdravene de apă de la chiuvetă în timp ce era în baie. Când apa îi ajunsese în stomacul gol, își dăduse seama cât de foame îi era. Teroristul cu părul lins o urmase iar până în cabină și o privise.

Revenită în cantină, Rielly ridică privirea din poziția incomodă în care stătea pe podea și îl observă încă privind-o lacom. Se întrebă oare când avea de gând să lovească și dacă o va face singur sau cu ceilalți. Vederea începu să i se încețoșeze. Își plecă încet capul și își acoperi ochii cu pumnii,

încercând să se împotrivească lacrimilor înainte să curgă nestingherite.

Se putea descurca cu orice, mai puțin cu asta. *Ar fi mai bine să mor*? se întrebă în sinea ei.

•

Rafique Aziz intră cu pași mari în cantină și privi încruntat grupul înghesuit de ostatici speriați. Nimeni nu îndrăznea să se uite la el după ce văzuseră de ce e capabil.

— Toată lumea să mă asculte și nimeni nu va fi rănit, spuse Aziz cu mâinile în șold, apoi începu să se plimbe în cerc. Dacă vă ating pe umăr, vreau să vă ridicați și să mergeți lângă peretele de lângă ușă. O treime dintre voi vor fi eliberați. Dacă guvernul vostru va coopera mâine, încă o treime va pleca.

Aziz știa că a doua parte a afirmației era o minciună, dar sinceritatea nu era punctul lui forte.

— Dacă vreunul dintre voi vorbește și nu cooperează, veți fi forțați să vă așezați la loc.

Aziz începu să îi atingă pe umăr pe ostaticii cei mai apropiați de ușă. Cei aflați departe de ieșire își dădură rapid seama că nu vor fi eliberați. Câțiva începură să plângă, iar Aziz strigă:

— Liniște, sau vin acolo și vă împușc!

Annei Rielly nu îi venea să creadă; rugăciunile aveau să îi fie ascultate. Pe măsură ce liderul terorist se apropia de zona ei, starea de spirit i se îmbunătăți. Avea să fie eliberată. Rielly îl apucă de braț pe Stone Alexander și îi spuse să se ridice în capul oaselor. Părul bărbatului era lipit de cap pe o parte, dar o șuviță stătea țeapănă în sus – însă reporterul nu dădea semne că ar ști ce se petrece. Aziz o atinse pe Rielly pe umăr, apoi pe Alexander. Anna se ridică și îl trase și pe Alexander în picioare. În timp ce mergea spre ușă, avea impresia că visează. Se uită la ceilalți ostatici care stăteau în picioare lângă ușă și zâmbi.

Zâmbetul i se stinse instantaneu când simți o mână pe umăr. Încercă să o ignore și mai făcu un

pas, dar degetele se înfipseră în umărul ei și o opriră în loc. Alexander continuă să meargă în transă spre cei care urmau să fie eliberați.

Teroristul cu părul lins, care condusese camioneta în parcarea subterană a Trezoreriei, era cel care o oprise pe Anna și strigă la Rafique în arabă. Aziz se întrerupse din numărătoare pentru o secundă, se uită la femeia despre care vorbea omul său și dădu aprobator din cap. Apoi, arătând spre un ostatic de lângă el, spuse:

— Tu, ridică-te și mergi în locul ei.

Lui Aziz nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce voiau să facă oamenii lui cu aceste femei. Erau pradă de război.

Smucindu-se brusc, Rielly se eliberă din strânsoarea teroristului.

— Ia-ți mâinile jegoase de pe mine.

Abu Hasan, oarecum surprins de forța femeii uscățive, se opri pentru o secundă, apoi ridică mâna și, cu palma deschisă, dădu să o lovească peste față.

La sugestia tatălui ei, Rielly se înscrisese la cursuri de autoapărare după viol. Le luase în serios și instinctele îi erau încă prezente. Văzu lovitura venind și ridică antebrațul. Contactul o dezechilibră ușor, dar Anna rămase sfidătoare în picioare.

Ceea ce nu știa ea era că ar fi fost mai bine să își țină instinctele în frâu. Ca majoritatea bărbaților arabi, Abu Hasan era obișnuit cu femei supuse și nu avea de gând să tolereze acest comportament, mai ales în fața altor bărbați. Își încleștă pumnul și o lovi în tâmplă.

Lovitura o trimise la podea, unde se ghemui speriată. Lovind-o cu violență în spate cu picioarele, teroristul o apucă de păr și o târî înapoi la grupul principal de ostatici, trântind-o pe podea ca pe un sac de cartofi. Rielly zăcu nemișcată, cu mâinile acoperindu-i fața, în timp ce lacrimile îi curgeau nestăvilite, iar spatele și capul îi zbierau

de durere. Dar Anna nu plângea de durere cât plângea din pricina torturii psihice. Știa ce urma să i se întâmple, iar asta o făcu să plângă și mai tare.

18.

Pentagon, ora 12:48

Sala de consiliu a Statului Major era din nou aglomerată. Politicienii din ziua precedentă fuseseră înlocuiți de membri ai Forțelor Speciale și de echipa HRT a FBI-ului. Într-un capăt al mesei, Directorul Roach stătea alături de directorii săi adjuncți, ofițerii departamentelor de prevenire a terorismului și comandantul echipei de salvare a ostaticilor, Sid Stater.

Skip McMahon rămăsese la postul de comandă pentru a supraveghea situația și pentru a audia grupul de ostatici proaspăt eliberați.

Era prezent și directorul Secret Service, Tracy, împreună cu câțiva adjuncți, iar Directorul CIA Stansfield și Irene Kennedy stăteau lângă Generalul Flood în capătul opus al mesei. Restul locurilor de la masă erau ocupate de oficiali ai Pentagonului și ai Forțelor Speciale.

Generalul Flood se simțea mult mai în largul său cu această audiență decât cu cea din ziua precedentă. Cu grupul acesta nu trebuia să se ascundă după deget, toți vorbeau pe limba lui. Încrederea generalului era sporită și de informațiile pe care le primise în urmă cu o oră de la Stansfield și Kennedy. Acum că își formase o imagine mai clară a ceea ce avea Aziz de gând, își putea pregăti planul de bătaie. După dezastrul matinal de la Casa Albă, Flood și Stansfield ajunseseră la concluzia că vicepreședintele Baxter nu avea tăria de caracter și viziunea necesară pentru a-i ghida în această criză. Acestea fuseseră cuvintele elegante ale lui Stansfield; generalul vorbise, mai direct, despre „boașe” și „tupeu”.

Totul se reducea la istorie, le explicase Flood. Nu în sensul de a face istorie, ci de a crea un precedent. Ca istoric militar, generalul cunoștea

prea bine capcanele alegerii drumului mai ușor în vremuri de criză, ale negocierii pentru prezent fără a te gândi la viitor. În trecut, Neville Chamberlain arătase lumii – și generațiilor viitoare – cum funcționează pacifismul și negocierea când ai de-a face cu un nebun. Mai recent, George Bush oferise o lecție valoroasă despre cum să tratezi cu un megaloman. Să tai un braț al răului nu era suficient; nici să te oprești înainte de victoria finală. Singura cale de a rezolva problema era să retezi capul omului din spatele agresiunii.

Generalul hotărâse că va face tot ce îi stă în putință pentru a pune capăt crizei de la Casa Albă într-o manieră rapidă și decisivă. Negocierea, amânarea, compromisurile – toate erau doar o distragere de la imaginea de ansamblu: viitorul terorismului internațional și cum va afecta siguranța națională a Americii. Banii pe care îi deblocaseră în acea dimineață salvaseră instantaneu douăzeci și cinci de vieți, dar cu prețul a câte altele pe parcurs? Cât din suma aceea avea să fie folosită pentru antrenarea și sponsorizarea teroriștilor, a loviturilor împotriva Americii și a cetățenilor ei acasă și în străinătate?

Flood și Stansfield făcuseră un pact – să facă tot posibilul să îl convingă pe vicepreședinte să acționeze; să se asigure că Rafique Aziz nu iese în viață din Casa Albă. Aveau multe opțiuni, întrucât Statele Unite aveau marele noroc de a dispune nu de una, ci de trei echipe de intervenție de talie mondială contra terorismului: HRT a FBI-ului, Delta Force a Armatei și SEAL 6 a Forțelor Navale. Aceste trei grupuri trăgeau mai multă muniție într-un an decât o întreagă divizie de pușcași marini, iar asta dădea roade. Fiecare unitate avea întotdeauna echipe în așteptare, pregătite să intervină în orice moment. Când erai în rotație în aceste echipe, trebuia să stai aproape de casă, să ai pagerul cu tine non-stop și să fii pregătit să lași totul baltă și să ajungi la sediu în

două ore sau mai puțin. Pentru FBI, echipa pleca de la sediul HRT din Quantico, Virginia; SEAL 6 din Little Creek, Virginia; iar Delta Force, din Fort Bragg, Carolina de Nord.

Ieri-dimineață, când Casa Albă fusese atacată, pagerele începuseră să sune și în doar câteva ore, toate cele trei echipe se adunaseră la fața locului, concurând pentru informații și poziție. Între ele era o competiție continuă, încurajată de concursuri de genul cine trage mai bine sau cine prinde cei mai mulți infractori. Împărtășeau informații legate de antrenamente și lecțiile învățate pe teren și se respectau unii pe ceilalți, dar, în final, fiecare credea că echipa lui este cea mai bună.

De aici începeau problemele. Ca atacanții care se luptă pentru postul de titular, echipele se ciocneau inevitabil din pricina orgoliilor. Iar liderii acestor echipe au orgolii imense. Aceasta era chestiunea pe care Flood avea de gând să încerce să o gestioneze. Generalul îi privi pe cei prezenți și spuse calm:

— Vicepreședintele ne-a dat autoritate deplină pentru a întocmi planurile de salvare a ostaticilor și de recuperare a Casei Albe. E de la sine înțeles că lucrurile despre care vom vorbi aici nu sunt pentru publicul larg.

Făcu o pauză scurtă și ridică un deget, apoi reluă:

— Prima chestiune. Există un mit care a fost promulgat de-a lungul ultimelor decenii, cum că legea ne interzice să folosim Armata Americană în operațiuni domestice. După părerea mea, și a altora, inclusiv a Directorului Roach, această restrictivă interpretare a legii nu se aplică în cazul crizei actuale. Nu suntem la Waco sau Ruby Ridge; acesta este un atac paramilitar al unor soldați străini asupra unei clădiri federale și vom folosi toate resursele de care dispunem pentru a soluționa conflictul.

Flood făcu o pauză, pentru a se asigura că este clar înțeles.

— Avem la dispoziție trei echipe de intervenție contra terorismului și plănuim să le folosim pe toate, într-un fel sau altul, continuă el, privindu-i pe liderii fiecărei unități. Cred cu tărie în rivalitățile inter-servicii. Reprezintă un instrument de instruire grozav, care ajută la insuflarea spiritului de echipă în cadrul grupului și a unui sentiment de mândrie. Dar, avertiză generalul, în război nu e loc de rivalitate, iar acesta este un război. Peste douăzeci de oameni au murit deja și vom mai pierde și alții, cu siguranță. Am primit informații despre mici lupte teritoriale între oamenii voștri în jurul Casei Albe.

Flood se uită la fiecare lider în parte, Delta, HRT și SEAL 6, apoi continuă:

— Din acest moment, ciondăneala asta s-a încheiat. Știm care sunt atuurile voastre. Echipa Delta este cea mai bună la doborârea avioanelor și are un ușor avantaj în asalturile aeropurtate, HRT este cea mai bună la negociere și are cea mai mare experiență în cazurile cu ostatici, iar SEAL 6 are un avantaj evident la capitolele parașutism, scufundări și explozibili.

Flood arătă spre directorul FBI.

— M-am consultat deja cu Directorii Roach, Tracy și Stansfield și cu Generalul Campbell și am căzut de acord asupra următoarei desfășurări de forțe, spuse Flood. În primul rând, HRT se va instala vizavi de Aripa de Vest, în Clădirea Eisenhower, și va pune la punct planurile unui atac la sol. Dacă vom fi nevoiți să intrăm din scurt, HRT va fi prima opțiune.

Apoi generalul își îndreptă atenția asupra Colonelului Bill Gray, responsabil de Delta Force. Gray era fost ranger și făcuse parte din Delta Force încă de la începuturile unității, în 1977.

— Billy, tu și oamenii tăi sunteți cu familiarizați cu aeroporturile Andrews, National, Dulles și

Baltimore, corect?

— Da, domnule general.

Delta Force era specializată pe operațiuni de gestionare a deturnărilor de avioane și își făcuseră un bun obicei din a aduna în avans informații de la toate aeroporturile. Având parte de cooperarea oficialilor din aeroporturi, Delta Force trimitea tot timpul operatori în recunoaștere, pentru a învăța toate dedesubturile de la mecanici, piloți, însoțitori de zbor, hamali, lucruri care ar putea fi de folos în eventualitatea unei deturnări. De asemenea, echipei Delta îi plăcea să efectueze controale de securitate în aeroporturi, pentru a vedea cum fac față sistemele, procedurile și oamenii. Operatorii Delta veneau uneori anunțați, alteori neanunțați, și verificau pistele subterane, acoperișurile – pentru potențiale poziții de tragere – și alte zone de interes. Raționamentul era următorul: cu cât faci mai multă muncă în avans, cu atât mai ușor va fi să rezolvi o criză reală.

— Bun, continuă Flood. Am decis să folosim Delta Force pentru a gestiona potențialele incidente la aeroporturi și, de asemenea, ca forță de atac aeropurtată dacă va fi nevoie, spuse el, apoi îl privi pe Colonelul Gray. Generalul Campbell te va pune la curent mai târziu cu desfășurarea forțelor tale.

Flood se lăsă pe spate și îi scana cu privirea pe toți cei prezenți.

— Aici nu suntem la Waco, doamnelor și domnilor. Odată ce intrăm, intrăm. Și vom continua să o facem până recuperăm clădirea. Dacă trimitem HRT pe ușă, avem nevoie de Delta Force în aer, pregătită de atac.

Generalul își îndreptă privirea spre Locotenent-comandorul Dan Harris de la SEAL 6, omul care îl ajutase pe Rapp să îl răpească pe Fara Harut.

— SEAL 6 va juca două roluri, spuse Flood. Înainte de toate, va sfătui atât Delta, cât și HRT în privința explozibililor. În al doilea rând, va fi

folosită ca echipă de urmărire principală. Dacă Aziz va reuși să părăsească țara, SEAL 6 îl va urmări.

Flood avea și alte planuri pentru SEAL 6, dar nu voia să le discute în fața grupului.

— Împreună cu Directorul Roach, am decis că Generalul Campbell – Flood arătă spre comandantul Forțelor Speciale – va coordona activitățile celor trei unități. Dr. Irene Kennedy de la CIA – arătă în stânga lui – va începe o ședință de informare în această sală de îndată ce voi termina eu. Fiecare unitate va fi suplimentată cu agenți Secret Service, care vor servi drept ofițeri de legătură pentru orice întrebări cu privire la planul Casei Albe și în mod special al Aripii de Vest, unde credem că sunt ținuți în prezent cei mai mulți ostaticilor.

Flood se opri un moment și se uită la ceas.

— Vreau echipe de intervenție pe poziții, pregătite să acționeze la ora 9:00 în această seară. Asta înseamnă că avem la dispoziție opt ore.

Privindu-i pe ceilalți membri ai Statului Major din jurul său, generalul adăugă:

— Acești oameni și unitățile lor sunt prioritatea noastră numărul unu. Dacă cer ceva, îl primesc imediat.

Apoi se adresă întregului grup:

— Acum dr. Kennedy vă va pune la curent cu informațiile de care dispunem. Roach – Flood încuviință din cap spre șeful FBI – scena e a ta. Eu și Directorul Stansfield avem niște treburi de rezolvat.

Acestea fiind spuse, Flood porni spre ieșire, iar Stansfield se ridică încet de pe scaun. Când cei doi bărbați ajunseră la ușă, Flood îl apucă de braț pe unul dintre consilierii săi.

— Așteaptă cinci minute, apoi adu-i în biroul meu pe Amiralul DeVoe și pe Locotenent-comandorul Harris.

•

Schițele erau întinse pe masa mare din biroul Generalului Flood. Mitch Rapp dădea aprobator din cap în timp ce Milt Adams îi arăta poziția unui pasaj secret nemarcat pe planul clădirii. Adams se schimbase într-o ținută mai potrivită, astfel că acum purta un costum albastru, cămașă albă și cravată maronie. Cravata era fixată cu un ac din bronz cu sigla pușcașilor marini.

— Ușa aia e falsă? întrebă Rapp, cu ochii ațintiți asupra schiței.

— Păi, nu tocmai. Funcționează, dar e mereu încuiată.

— Cum trecem de ea? Trebuie să spargem yala?

— Nu, răspunse Adams zâmbind, apoi scoase din buzunar un inel cu chei destul de mare. Asta – Adams găsi cheia potrivită și i-o arătă mândru – este o cheie S.

— Ce naiba e o cheie S? întrebă Rapp.

— O cheie S, spuse Adams pe un ton teatral, îți oferă acces în toate zonele sensibile. Toți agenții din garda prezidențială au una și alți câțiva membri selecți. Această cheie mică deschide dulapuri cu arme și – Adams bătu cu degetul în schița de pe masă – uși care duc în locuri care nu există.

Rapp luă cheia de la Adams și o studie. Începuse să îl placă pe bătrân. Știa ce vorbește și, dacă instinctul lui Rapp era corect, putea avea încredere în el la ananghie.

— Dacă este atât de importantă, cum de ai plecat cu ea după ce te-ai retras?

Adams îi smulse cheia din mână, prefăcându-se mai ofensat decât era.

— De câte ori trebuie să îți spun? Eu am condus locul ăla. Ușierilor ălora blegi de la Casa Albă le place să creadă că ei dețin controlul… cum se plimbă țanțoși pe acolo; ei bine, îți spun eu că era locul meu. Când era ceva de făcut, la mine apelau.

— Ia-o ușor, Milt. Te cred. Doar te tachinam puțin.

— Ești un tip amuzant, domnule agent secret, spuse Adams, apoi se întinse cu o rapiditate uimitoare și îl înghionti în stomac.

Exact în același moment, ușa biroului se deschise, iar în cameră intrară Directorul Stansfield și Generalul Flood. Acesta din urmă începu imediat să își descheie nasturii jachetei albastre a uniformei – mereu părea dornic să scape de tunica strâmtă. Până să ajungă la masa de conferințe, se și dezbrăcase de ea.

— Dumneata trebuie să fii Milt Adams, spuse generalul, mergând lângă mult mai scundul Adams și întinzând mâna. Mă bucur să te cunosc, Milt, zise el, apoi gesticulă spre Stansfield. L-ai cunoscut pe Thomas Stansfield?

Adams negă din cap și întinse mâna.

— Nu.

Stansfield zâmbi vag.

— Mă bucur să te cunosc. Am auzit multe despre dumneata. Generalul Flood mi-a spus că ai luptat alături de pușcașii marini la Iwo Jima.

— Da. În Compania a șasea.

Urmă un moment stânjenitor de tăcere, apoi generalul spuse:

— Mitch ne-a spus că ai găsit – sau crezi că ai găsit – o cale de intrare în Casa Albă.

— Da, spuse Adams, făcându-le semn să se apropie de schițe și apoi le arătă intrarea.

Adams își începuse prezentarea de aproape un minut și totul părea să meargă bine – cu o excepție. Tot folosea pluralul „noi” în loc de singular. Lui Stansfield nu îi scăpă acest detaliu, astfel că începu să îi arunce priviri lui Rapp, cerând lămuriri. Milt Adams își oferise serviciile de ghid lui Mitch, iar el recunoscuse imediat avantajul de a-l implica în operațiune. Ceea ce nu stabilise Rapp era cum să îi sugereze ideea șefului său.

Generalul Flood aduse subiectul în discuție când îl întrerupse pe Adams cu întrebarea:

— Cum adică „noi”?

Ridicând privirea de pe schiță, Adams arătă spre sine și Rapp.

— Eu și Mitch… noi.

— Hmm, pufăi Flood, adăugând și o privire încruntată în ecuație. Nu ești puțin cam bătrân pentru genul ăsta de lucruri, Milt?

— Poate că da, dar sunt în formă, spuse Adams, întorcându-se spre Rapp. Să le arăt?

Ușor stânjenit, Rapp încuviință din cap.

— Sigur.

Milt îi oferise deja lui Mitch dovada formei sale. Așadar, se lăsă la podea și făcu rapid douăzeci de flotări, apoi sări înapoi în picioare, fără să gâfâie mai deloc.

— Fac o sută de flotări și două sute de abdomene în fiecare dimineață și merg 8 km pe zi, spuse Adams, lingându-și buzele. Mai puțin duminica… e ziua mea liberă.

Flood îl studie pe micul titirez din fața lui, neștiind ce să creadă despre neortodoxa reprezentație și puțin invidios, din moment ce el nu avusese grijă de forma sa fizică.

— Nu cred că vom avea probleme cu condiția lui fizică, adăugă grăbit Rapp. Dacă va fi ceva muncă grea de făcut, mă ocup eu. Cheia o reprezintă cunoștințele lui despre interior. Vor fi de neprețuit pentru mine.

Stansfield era sceptic.

— De ce să nu luăm pe cineva de la Secret Service?

— Ei nu știu unde e totul, răspunse Adams scuturând din cap. Știu unde sunt anumite lucruri, dar nu toate. În schimb, eu cunosc fiecare milimetru din clădirea aceea.

Flood îl studie încă o clipă și spuse:

— Știi că lucrurile ar putea deveni periculoase acolo.

Milt Adams îl privi cu un aer serios.

— Domnule general, am petrecut aproape două luni pe insula Iwo. Am pierdut peste 6.000 de pușcași marini, iar japonezii peste 20.000 de soldați. Am văzut cum tovarășilor mei le-a zburat capul, la propriu; am văzut oameni arzând de vii, murind în cele mai crunte moduri pe care vi le puteți închipui, zise Adams dând din cap. Fără supărare, domnilor, dar asta e joacă de copii în comparație cu iadul prin care am trecut pe insula aia.

Flood fusese și el pe front la viața lui, dar pe niciunul care să se compare cu iadul care se dezlănțuise în bătălia pentru Iwo Jima.

— Îmi închipui că ai dreptate, spuse generalul, care începu să admire energia bătrânului. Mitch, spuse el după încă un moment de gândire, dacă tu crezi că e o idee bună, eu te susțin. Thomas? întrebă apoi, întorcându-se spre directorul CIA.

— Dacă Mitch crede că este înțelept, răspunse Stansfield cu calmul său tipic, și eu îl susțin.

În acel moment se auzi o bătaie în ușă și toată lumea se întoarse.

— Intră, strigă Flood.

Locotenent-comandorul Harris și Amiralul DeVoe intrară în încăpere și salutară.

— Ați vrut să ne vedeți, domnule general, spuse amiralul.

Flood le întoarse salutul.

— Da. Veniți aici, domnilor. Nu vreau să credeți că talentul vă este risipit în timp ce Delta Force și FBI au parte de toată acțiunea. Am planuri pentru voi, dar nu voiam să le discut în fața grupului.

Cei doi ofițeri ai Forțelor Navale se apropiară de masă. DeVoe era comandantul Operațiunilor Navale, responsabil de toate echipele SEAL. Harris, care arăta acum mult mai bine decât la ultima întâlnire cu Rapp, își însoțea șeful. La ordinul amiralului, renunțase la barbă și la coada de cal. Aspectul și igiena demne de un terorist erau în regulă când erai în misiune, dar întâlnirile din

cadrul Statului Major necesitau o înfățișare ca la carte.

— Cred că îi cunoașteți pe acești doi domni, spuse Flood, arătând spre Rapp și Stansfield.

Harris încuviință solemn din cap, la fel și amiralul.

— Domnule Director Stansfield, domnule Kruse.

Rapp întinse mâna.

— Mă bucur să te revăd, Harry.

Harris îi strânse ferm mâna.

— Și eu mă bucur să te văd, Mitch.

Flood își puse mâinile pe umerii celor doi ofițeri și le arătă schițele întinse pe masa de conferințe.

— Domnilor, v-am rugat să veniți pentru că aș vrea să vă aflu părerea într-o privință.

19.

Washington, D.C.

În timp ce soarele apunea asupra capitalei, două avioane de transport militar C-130 coborau din cerul amurgului spre Baza Aeriană Andrews. Localizată în apropiere de Casei Albe, baza fusese aleasă de JSOC drept avanpost pentru ceea ce era acum numită Operațiunea Deratizarea. Securitatea fusese dublată pentru sosirea celui mai nou contingent și tot personalul secundar fusese înlăturat de la bază. Armata lua foarte în serios discreția atunci când venea vorba de Delta Force.

Cele două avioane de transport, vopsite într-un verde mat, se mișcau în sincron, coborând și aterizând în același timp, cu motoarele turbopropulsate huruind în aerul umed și stătut al văii Râului Potomac. Primul avion avu o aterizare lină, urmat, la douăzeci de secunde, de al doilea. Turnul de control le direcționă către un ansamblu de hangare spațioase, unde fură întâmpinate de echipe de la sol ale Forțelor Aeriene, cărora i se transmisese în avans să nu aprindă proiectoarele. Cei care tocmai veniseră de la Baza Aeriană Pope din Carolina de Nord erau obișnuiți să lucreze în întuneric și îl preferau.

După ce se opriră, avioanele se rotiră la 90 de grade, spre ușile deschise ale unui hangar vast. Cale de un galben aprins fură aruncate sub roți de către echipele de la sol, iar motoarele fură stinse. Un huruit hidraulic anunță coborârea rampelor din spate, pe care își făcură apariția două grupuri de bărbați îmbrăcați în negru, aliniați pe două rânduri, aproape 70 în fiecare avion. Aceștia reprezentau grosul escadrilelor de asalt A și B ale Delta Force, forța de comando contrateroristă ultrasecretă a Armatei Americane.

Bărbații începură să coboare pe rampe. Arătau diferit – unii mai înalți, alții mai scunzi, unii mai masivi, alții mai subțiri – dar toți erau într-o condiție fizică excepțională și pășeau cu eleganța și încrederea unor sportivi de talie mondială. Fiecare avea câte un rucsac negru, plin cu echipament. Majoritatea aveau pistoale-mitralieră H&K MP-10 cu amortizoare integrate fixate pe rucsac, dar unii aveau și puști de asalt, puști cu lunetă, iar câțiva chiar mitraliere de mare calibru, 7.62 mm.

Colonelul Bill Gray, comandantul Delta Force, stătea lângă ușa hangarului întunecat și își privea mândru oamenii trecând pe lângă el. Și Gray purta combinezonul negru standard, deși era puțin probabil să ia parte la luptă, spre deosebire de omologul său de la SEAL 6. Gray se înțelegea bine cu Harris, deși i se părea iresponsabil din partea lui să conducă personal atacurile, părere pe care o împărtășise recent și Statului Major.

Colonelul Gray rămăsese la Washington după întâlnirea de la Pentagon, gândindu-se că nu avea rost să zboare la Fort Bragg doar pentru ca apoi să se întoarcă. Gray avea aproape doi metri înălțime, păr negru des și tuns periuță și sprâncene stufoase. Texanul avea parte de respectul unanim al oamenilor lui, datorită faptului că nu le ceruse niciodată să facă ceva ce el însuși nu făcuse deja sau nu era dispus să facă.

La sfârșitul celor două coloane de oameni, Gray îi zări pe cei doi bărbați pe care îi căuta și le ieși în întâmpinare. Aceștia îl salutară, iar Gray le întoarse salutul și întrebă:

— Cum a fost zborul?

Erau comandanții escadrilelor A și B, Locotenent-colonelul Hank Kleis și Locotenent-colonelul Pat Miller.

— Fără probleme, răspunse Kleis. Am fost pregătiți de plecare de la ora 14:00, dar a trebuit să așteptăm să se întunece.

Colonelul Gray încuviință din cap.

— Ce fac băieții?

— Sunt bine, răspunse Kleis. Dacă nu sunt pregătiți pentru asta, ar trebui să fiu dat afară.

Gray se uită la Miller, cel mai tăcut dintre ei.

— Sunt pregătiți, răspunse și Miller.

Gray încuviință. Privi peste umerii ofițerilor lui și văzu cum echipamentul e descărcat din avioane.

— Iată cum stăm, spuse el. Pat, tu și escadrila B vă ocupați de aeroporturi. Hank, tu ești responsabil pentru atacul aerian asupra Casei Albe. Securizați-vă imediat stațiile radio și transmiteți oamenilor că vreau o ședință în treizeci de minute. În capătul hangarului e o sală de conferință, continuă el arătând peste umăr. De asemenea, spuneți-le liderilor trupelor să își aducă sergenții majori. O să primim niște informații de la Langley și Secret Service și vreau să fie și ei la curent.

Gray se întoarse și, fără să fie nevoit să spună vreun cuvânt, cei doi ofițeri juniori își urmară seniorul.

— Instructajul va fi destul de complicat. Nu avem timp să construim o machetă în mărime naturală.

Colonelul se referea la un fel de platou precum cele construite la Hollywood, pe care Delta le folosea pentru a se antrena pentru raziile reale. De obicei, machetele la scară reală erau construite într-o zonă izolată a Bazei Aeriene Eglin, în nordul Floridei, în conformitate cu schițele puse la dispoziție de CIA și imaginile prin satelit furnizate de Agenția de Securitate Națională.

— Generalul Flood mi-a spus că e imposibil ca treaba asta să dureze mai mult de o săptămână și, teoretic, e posibil să primim ordinul de pătrundere în seara asta, așa că trebuie să fim pregătiți. Hank – Gray arătă spre comandantul escadrilei A – vreau să împărți imediat pe secțiuni Casa Albă și să desemnezi trupe pentru fiecare sector al clădirii. Dacă primim apelul în două ore, vreau să avem

măcar un plan de bază… Treptat, vom primi mai multe informații și îl vom putea cizela pe parcurs.

Apoi Gray se întoarse spre comandantul escadrilei B.

— Pat, vreau avangarde pe poziții la Reagan, Dulles și Baltimore. Montați echipament audio-video în cel puțin două avioane din fiecare aeroport și faceți-o discret… Nu vrem ca presa să afle. Și îmbrăcați-vă oamenii în uniforme de mecanici pentru asta. Cu cât atragem mai puțin atenția, cu atât mai bine. Langley spune că Aziz folosește Situation Room, deci trebuie să presupunem că urmărește reportajele televiziunilor în timp real. FBI ne trimite câțiva agenți pentru a ne ajuta cu documentele necesare.

Gray se opri brusc și îi bătu pe spate pe cei doi bărbați.

— Acum la treabă. Vreau actualizări la ședință în – Gray se uită la ceas – douăzeci și opt de minute.

Cei doi comandanți plecară în grabă să își alcătuiască echipele, iar Gray se întoarse spre ușa deschisă a hangarului. Își scoase telefonul securizat din vesta de asalt și apăsă tasta de apelare rapidă pentru centrul de operațiuni de la Pentagon. În timp ce aștepta efectuarea legăturii, observă o înșiruire de lumini de navigație coborând pe pistă. Erau elicopterele MD-530 Little Bird, pilotate de Regimentul 160 de Operațiuni Speciale al Armatei. Aceste elicoptere nedetectabile și aproape silențioase aveau să fie cruciale într-un eventual atac asupra Casei Albe. În depărtare, deasupra văii, Gray văzu încă o înlănțuire de lumini roșii și verzi. Spre deosebire de aparatele Little Bird, Gray auzea acest al doilea rând de elicoptere. Erau MH-60 Black Hawk. Mai mari, mai rapide și mai zgomotoase decât Little Bird, elicopterele Black Hawk aveau să fie folosite pentru a-l urmări pe Aziz, în eventualitatea în care teroristul ar reuși să evadeze către un aeroport.

Gray privi primul rând de Little Bird aterizând domol, urmate de alte șapte dintre micile aparate de zbor negre. Gray dădu din cap. Totul se întâmpla prea repede. Dacă ar acționa în această noapte, nu ar fi un raid calculat; ar fi o baie de sânge. Ar pierde și ostatici și oameni din echipele lui. Gray avea nevoie de mai mult timp pentru a pune lucrurile la punct.

•

La 3 km nord-vest de Casa Albă era Observatorul Naval, reședința oficială a vicepreședintelui Statelor Unite. Imensa proprietate circulară era amplasată în sectorul Embassy Row pe Massachusetts Avenue, pe un deal. Numeroasele ei grădini și terenuri împădurite ofereau liniștea și izolarea care lipseau la Casa Albă.

Irene Kennedy își conducea Toyota Camry de culoare maro pe Massachusetts Avenue. De fiecare dată când venea în această zonă a Washingtonului, Kennedy nu se putea abține să nu se gândească la faptul că acest kilometru și jumătate de șosea era împânzit probabil cu cea mai mare concentrație de echipament electronic de supraveghere din lume. Cu toate ambasadele spionându-se între ele și FBI, CIA, Agenția de Securitate Națională și Biroul Național de Supraveghere, era puțin probabil ca vreo conversație să scape neînregistrată.

Pe măsură ce Kennedy înainta spre nord, zări pe partea stângă imensa locuință a vicepreședintelui, scăldată în lumina reflectoarelor. Trecu de poarta principală și de puhoiul de reporteri și care de televiziune care asediaseră complexul. Nu departe de intrare, făcu stânga și continuă să înainteze spre partea nordică a proprietății. Pe stânga se ivi o poartă nemarcată, iar Kennedy intră pe aleea privată.

Patru agenți Secret Service în uniformă, purtând veste antiglonț peste cămășile albe, și un ciobănesc

german se apropiară de mașină. Kennedy coborî geamul și își prezentă legitimația.

Unul dintre ofițeri studie documentul și spuse:

— Ați putea să deschideți portbagajul, Dr. Kennedy?

După ce câinele dădu de două ori târcoale mașinii și portbagajul fu verificat temeinic, lui Kennedy i se permise să treacă. Două bariere albe retractabile din oțel se retraseră sub trotuar, apoi masiva poartă neagră se deschise spre interior. Kennedy înainta pe aleea șerpuită, trecând pe lângă câteva clădiri folosite pe post de birouri. Lângă clădirea principală văzu limuzina șefului ei și parcă lângă ea. Întârziase câteva minute la întâlnirea stabilită pentru ora 21:30.

Completul obișnuit de ofițeri în uniformă era completat de membri ai echipei de intervenție ERT a Secret Service, îmbrăcați în negru și dotați cu mitraliere. Acești bărbați înarmați până în dinți patrulau de-a lungul lizierei, dincolo de gard. Se mișcau în umbră la marginea pădurii, amenințători, hotărâți să evite o nouă catastrofă. O a doua linie de ofițeri ERT încercuia reședința propriu-zisă, iar garda vicepreședintelui era în interiorul clădirii, niciodată la mai mult de o cameră distanță de ținta lor.

Un membru al personalului vicepreședintelui apăru la ușa de intrare și o conduse pe Kennedy în foaierul spațios. Directorul Stansfield stătea pe canapeaua din dreapta, picior peste picior. Ca întotdeauna, purta un costum negru sobru, cămașă albă și cravată în dungi. Când Irene intră în încăpere, Stansfield privi peste marginea ochelarilor, afișând o expresie întrebătoare.

— Arată bine, spuse Kennedy în timp ce se așeză lângă el. Mitch a mers la Casa Albă și a verificat gardul. Crede că pot ajunge la intrarea în conductă fără probleme.

Stansfield încuviință din cap gânditor.

— Tu ce crezi?

Kennedy ridică privirea spre tavan pentru o clipă.

— Avem nevoie de cineva în interior, iar el e cel mai bun om al nostru.

— Și despre faptul că îl ia pe Adams cu el?

— Nu mă dau în vânt după idee, dar repet, respect părerea lui Mitch. El e cel cu experiența de teren, spuse Kennedy, aruncându-i o privire șefului ei. Dar tu pari să ai rețineri.

Stansfield se gândi pentru o clipă și dădu din cap.

— Nu. Am încredere în Mitch. Tu cum reziști?

— Mi-ar prinde bine puțin somn, spuse Kennedy, dându-și ochii peste cap, dar în rest sunt bine.

Sunetul unor pantofi pe parchetul din lemn le atrase atenția și amândoi îl văzură pe Dallas King apropiindu-se pe coridor. Șeful de cabinet al vicepreședintelui purta cămașă albastră și pantaloni negri, arătând impecabil ca întotdeauna. King se opri la vreo trei metri distanță și spuse:

— Vicepreședintele vă poate primi.

Stansfield și Kennedy îl urmară pe tânărul și arogantul șef de cabinet pe coridor. Fără să bată, King deschise ușa biroului privat al lui Baxter, iar Stansfield și Kennedy intrară în urma lui. Baxter stătea pe un scaun din piele în fața șemineului, recitind discursul pe care urma să îl adreseze națiunii într-o oră. Văzându-i pe oaspeți, lăsă deoparte hârtia și stiloul.

Stansfield și Kennedy luară loc pe canapea, iar King rămase în picioare lângă șeful său. Baxter se aplecă înainte și își împreună mâinile.

— Despre ce doriți să vorbiți cu mine?

— Credem, începu Stansfield, că am găsit o cale de a infiltra pe cineva în Casa Albă fără să fie detectat de teroriști.

— Serios? spuse Baxter trăgându-se pe marginea scaunului, arătându-și astfel interesul. Cum?

Stansfield se uită la Kennedy, iar ea spuse:

— Există un sistem de ventilație care asigură circulația aerului în Casa Albă. Principalele conducte de alimentare și evacuare sunt localizate pe acoperiș, dar există una de rezervă care duce din subsolul clădirii într-o zonă a Peluzei Sudice.

— Nu am observat niciodată conducte de ventilație pe Peluza Sudică, spuse Baxter, privindu-l pe Stansfield.

— Nici eu, răspunse directorul CIA. Sunt ascunse de copaci și tufișuri. Am cercetat puțin zona și credem că putem ajunge la conductă fără ca teroriștii să știe.

— Și ce vreți să faceți? întrebă King.

Kennedy își menținu privirea asupra vicepreședintelui.

— Înainte de a pune la cale o operațiune de salvare a ostaticilor, trebuie să știm ce se petrece înăuntru. Dacă nu trimitem pe cineva în interior pentru a coordona un atac, șansele noastre de reușită vor fi aproape de zero.

— Deci nu vorbim despre o echipă de comando, spuse Baxter, împreunându-și mâinile. Vreau să fie totul foarte clar în privința asta. Până nu știm sigur ce vrea Aziz, nu vreau să fac nimic pripit.

— Vrem să trimitem o singură persoană, spuse Kennedy pe un ton liniștitor, considerând că, pentru moment, era mai bine să nu îl menționeze pe Milt Adams. De îndată ce această persoană ne va lămuri cu ce ne confruntăm, vă vom prezenta un plan pentru recâștigarea clădirii cu forța.

— Dacă va fi nevoie, adăugă King.

— Dacă va fi nevoie, spuse Kennedy, ridicând privirea spre Dallas, apoi revenind asupra vicepreședintelui.

King puse o mână pe polița șemineului, iar pe cealaltă în șold. Avea senzația că știe pe cine avea de gând CIA să folosească în misiunea de recunoaștere.

— Persoana asta este cumva acel domn Kruse? întrebă el.

Kennedy și Stansfield schimbară priviri precaute.

— Da, răspunse Irene.

— E amuzant, spuse King, pentru că l-am verificat puțin pe domnul Kruse al vostru și nu cred că dosarul lui se potrivește cu bărbatul pe care l-am văzut ieri.

— Domnul Kruse este un pseudonim pentru omul pe care l-ați văzut ieri, răspunse ferm Stansfield.

— Care este numele lui adevărat? întrebă King.

— Este confidențial.

— Ei, haideți, spuse King, zâmbind arogant. Dacă e să riscăm viețile ostaticilor trimițându-l înăuntru pe omul vostru, cred că măcar ar trebui să știm cine este.

Stansfield îl privi pe Dallas pentru o clipă, apoi se întoarse spre vicepreședinte.

— Nu mă pot gândi la niciun motiv rațional pentru care ar fi necesar să vă spun numele lui.

— Eu pot, răspunse încrezător King. Dacă ne punem capul la bătaie, vreau să știu cine este tipul ăsta și de unde vine.

Stansfield era întotdeauna de neclintit când venea vorba de confidențialitate. Fiind el însuși fost agent de teren, înțelegea pericolul dezvăluirii informațiilor cu ușurință. Acest aspect, combinat cu faptul că domnului King trebuia să i se reamintească propriul statut, îl făcu pe director să răspundă:

— Domnul Kruse a fost trimis în misiuni delicate de trei președinți și niciunul nu i-a cunoscut identitatea reală. Nu îi voi dezvălui șefului de cabinet al vicepreședintelui – care, permiteți-mi să vă reamintesc, are o înclinație spre a vorbi cu presa – adevărata identitate a unuia dintre agenții mei de top.

Stansfield se întoarse spre Baxter și spuse la fel de ferm:

— Domnule vicepreședinte, poate ar trebui să vorbim despre asta între patru ochi.

Baxter se uită cu asprime la King. Mesajul era limpede – treci înapoi în banca ta și închide gura. Apoi își concentră atenția asupra lui Stansfield.

— Nu e nevoie să îi cunosc identitatea reală, domnule Stansfield. Am încredere în dumneavoastră. Totuși, un singur lucru mă îngrijorează… Acest domn Kruse pare ușor volatil. Posibil greu de controlat.

— Pe ce vă bazați presupunerea?

— Pe ceea ce am văzut ieri la Pentagon cu ochii mei.

Ceea ce ați văzut, domnule, răspunse Kennedy, se poate să vă fi făcut să credeți că este de nestăpânit, dar adevărul e că domnul Kruse e de foarte mare încredere. Urmează ordinele în cel mai mic detaliu și, cel mai important, are rezultate.

Kennedy știa că răstălmăcise puțin adevărul, dar mai știa și că nu exista nimeni mai potrivit decât Rapp pentru sarcina aceasta.

— Singurul lui defect, despre care unii ar putea spune că reprezintă motivul pentru care este atât de bun în ceea ce face, e că nu tolerează greșelile și prostia.

Kennedy se opri pentru un moment, apoi adăugă:

— În cazul Procurorului General Tutwiler cred că s-a dovedit că a avut dreptate.

Baxter încuviință sobru din cap.

— Da, a avut.

— Domnule vicepreședinte, interveni Stansfield. Domnul Kruse este cel mai bun agent pe care l-am văzut vreodată… și știți de cât timp sunt în branșa asta.

Baxter se lăsă pe spate și își împreună mâinile în fața gurii.

— Trebuie să îmi fac griji pentru vreo chestiune legală?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi folosirea unui angajat CIA în această situație. Poporul american are rețineri când se pune problema ca agenția dumneavoastră să opereze în interiorul granițelor.

— Teoretic, eu cred că totul e în regulă și, având în vedere circumstanțele, nu cred că va face cineva caz de asta.

— Câtă vreme misiunea va fi o reușită, adăugă King. FBI știe ceva de planul vostru?

— Nu.

Vicepreședintele se ridică și merse la o fereastră mai îndepărtată de grup. Se gândi la potențialele capcane. Dacă acest Kruse nu presta conform reclamei care i se făcuse, ar putea exista repercusiuni serioase. De ce nu era trimis înăuntru cineva de la FBI? De ce nu așteptau să vadă dacă puteau obține eliberarea a mai mulți ostatici? Baxter sesiză riscul – la naiba, toată treaba asta era un risc, iar instinctele sale politice îi spuneau să se protejeze pe sine. După încă un minut de gândire, decise să aleagă din nou calea de mijloc. Se întoarse la birou și se așeză.

— Domnule Stansfield, vă dau…, făcu o pauză, căutând cel mai inofensiv cuvânt cu putință, *permisiunea* să strângeți informații despre această chestiune. Ceea ce alegeți să faceți în mod specific este la latitudinea dumneavoastră. Nu e nevoie să fiu ținut la curent cu absolut fiecare decizie.

Expert în interpretarea limbajului politic, Stansfield îl înțelese clar. Vicepreședintele voia ca Stansfield și CIA să își asume toată responsabilitatea, să își riște pielea, iar dacă situația se încheie cu un eșec, Baxter să poată nega orice implicare și orice ordin specific dat.

Stansfield îl privi și dădu aprobator din cap. Vor avea timp mai târziu să se ocupe de aceste detalii.

Pentru moment, trebuiau să pună lucrurile în mișcare.

— Ezit să fac ceva, continuă Baxter, până când Aziz nu dezvăluie următoarele cerințe, lucru care se va întâmpla mâine-dimineață. Dacă putem elibera mai mulți ostatici în schimbul banilor, sunt dispus să o fac.

— Domnule, spuse Kennedy, dacă îmi permiteți să fiu sinceră, nu cred că va mai cere bani.

— Ce credeți că va cere?

Stansfield se aplecă înainte și răspunse:

— E greu de spus.

Directorul CIA nu avea de gând să își dezvăluie asul din mânecă – faptul că se aflau în custodia lui Fara Harut. Mai ales unuia ca Baxter.

— Dar sunt de acord cu Irene, adăugă Stansfield.

Vicepreședintele se gândi care ar putea fi următoarea solicitare a teroristului, apoi își întoarse atenția asupra chestiunii de față.

— Cine știe despre planurile voastre pentru domnul Kruse?

— Generalul Flood, alți câțiva membri selecți de la Pentagon și noi.

— Nimeni de la FBI? repetă Baxter.

— Nu.

— Pentru moment, cred că ar trebui să adunați informații independent de FBI… Au destule pe cap.

Stansfield citi din nou printre rânduri și încuviință. FBI nu trebuia să știe nimic despre Rapp – o dovadă în plus că vicepreședintele voia să se dezică de orice potențial dezastru.

— Asta este tot? întrebă Baxter.

— Da, răspunse Stansfield.

— Bun. Mulțumesc pentru că ne țineți la curent, spuse vicepreședintele, apoi gesticulă spre ușă. Acum vă rog să ne scuzați, trebuie să mă pregătesc să mă adresez națiunii.

Stansfield și Kennedy se ridicară de pe canapea și porniră spre ușă. Când se apropiară de ieșire, vicepreședintele strigă:

— Dacă decideți să îl trimiteți înăuntru pe omul vostru, vă rog să îl țineți în frâu.

Stansfield încuviință din cap și o urmă pe Kennedy afară din birou.

20.

Ajunseră la primul punct de control, la 300 m de Casa Albă. Luna – un sfert din ea – strălucea pe cerul senin al nopții. Rapp stătea pe bancheta din spate a Chevrolet-ului Suburban împreună cu Milt Adams. Harris, comandantul echipei SEAL 6, era pe scaunul din dreapta, iar la volan se afla Chief Petty Officer Mick Reavers. Mașina lor era urmată de o dubiță albastră și o camionetă neagră. Harris vorbi cu Poliția Metropolitană la primele două puncte de control, iar agenții Secret Service la ultimul. Superiorii trimiseseră vorbă că CIA va aduce echipament sensibil de supraveghere în apropierea reședinței prezidențiale.

Apropiindu-se de Casa Albă dinspre est, trecură de ultimul punct de control, de la intersecția Pennsylvania Avenue cu 15 Street. Reavers continuă pe lângă latura sudică a Trezoreriei. Acum Casa Albă se vedea în fața lor, pe dreapta; deasupra liniei copacilor era vizibil ultimul etaj al reședinței. Tot pe dreapta era și intrarea în parcarea subterană, pe care teroriștii o folosiseră cu o zi în urmă pentru a ataca și asedia Casa Albă. Un Suburban alb era parcat la intrarea pe rampă, blocând accesul. În față era o poartă închisă, care dădea spre perimetrul sudic al Casei Albe.

Reavers stinse farurile și viră la stânga pe East Executive Avenue. După 15 m, viră brusc la dreapta, după indicațiile lui Milt Adams, și trase lângă bordură, masca mașinii oprindu-se la doar câțiva centimetri de gardul negru. După cum fusese deja stabilit, dubița albastră fu trasă cu spatele spre bordură la vreo 6 m de Suburban, bara de protecție aproape atingând gardul. Camioneta fu parcată pe stradă, perpendicular pe cele două vehicule, creând un spațiu în centru care să îi ascundă de privirile curioase.

Portierele se deschiseră și pasagerii celor trei mașini coborâră. Toată lumea, inclusiv Milt Adams, purta combinezoanele negre standard din Nomex folosite de operatorii SEAL. Trei dintre oamenii lui Harris stabiliră un perimetru de securitate în jurul mașinilor, în timp ce alți patru SEAL derulară o prelată neagră. Într-un minut o întinseră peste cele trei vehicule și o securizară. Cu prelata la locul ei, doi dintre bărbați începură să se ocupe de gard. Folosind un cric hidraulic manual, începură să depărteze zăbrelele verticale una de alta, pentru ca Rapp și Adams să treacă printre ele.

Harris și Rapp se apropiară de gard și încercară să arunce o privire la acoperișul Casei Albe. Copacii și vegetația care îi despărțeau de clădire erau dese – suficient de dese, sperau ei, pentru a le ascunde mișcările.

Harris întrebă în micul radio securizat Motorola:

— Slick, ce poți să-mi spui?

Întins pe burtă la mai puțin de 100 m distanță, Charlie Wicker scana împrejurimile cu un binoclu cu infraroșu. Wicker se instalase pe acoperișul înclinat al Trezoreriei. Sosise cu jumătate de oră înaintea celorlalți și îl supraveghease pe teroristul postat pe acoperișul Casei Albe, încercând să distingă un tipar comportamental. Își coborî microfonul căștilor lângă gură și răspunse:

— Habar nu are că sunteți acolo. Petrece majoritatea timpului supraveghind partea vestică, cu clădirea aia urâtă de dincolo de Casa Albă.

— Bun, spuse Harris. Altceva de raportat?

Wicker îl luă în vizor pe bărbatul cu cagulă aflat la un mai mult de 45 m distanță – singurul lucru care îi despărțea era un strat de plexiglas blindat cu o grosime de 1 cm.

— Da… cred că pot să-l scot din joc pe tipul ăsta cu vreo două bucăți de 50.

Wicker se referea la gloanțele de calibru 0.5 ale puștii sale cu lunetă. Arma de calibru mare era

folosită de lunetiștii Forțelor Speciale pentru a elimina ținte de la o distanță mai mare de 1,5 km.

— O să țin minte. Să-mi spui dacă începe să se uite în direcția noastră. Terminat, spuse Harris, apoi se întoarse spre Rapp. Până acum, totul e bine.

— Bun.

Rapp, Harris și Adams merseră la dubița albastră. Ușile laterale erau deschise, dezvăluind o gamă variată de echipamente, aranjate pe rafturi pentru electronice – sau, după cum le numea omul din spatele consolei, „rafturi pentru cutii de pizza". Marcus Dumond era un geniu al informaticii în vârstă de 26 de ani și aproape infractor condamnat. Rapp îl adusese pe Dumond în vizorul celor de la Langley în urmă cu trei ani. Tânărul hacker intrase în belele cu autoritățile federale în timp ce își dădea dizertația în Computer Science la MIT. Fusese acuzat că spărsese rețeaua uneia dintre cele mai mari bănci din New York și că transferase fonduri în conturi din străinătate. Partea cea mai interesantă pentru CIA era că Dumond nu fusese prins pentru că lăsase urme, ci pentru că se îmbătase într-o seară și se lăudase cu deturnarea de fonduri în fața persoanei nepotrivite.

Pe atunci, Dumond locuia cu Steven Rapp, fratele mai mic al lui Mitch. Când Rapp cel mare auzise despre problemele lui Dumond cu FBI-ul, o sunase pe Kennedy și îi spusese că hackerul merita luat în seamă.

Celor de la Langley nu le place să recunoască faptul că angajează unii dintre cei mai buni hackeri din lume, dar acești tineri tocilari cibernetici sunt încurajați să spargă toate sistemele informatice posibile. Majoritatea acestor atacuri cibernetice sunt orientate spre companii străine, bănci, guverne și sisteme informatice militare. Dar nu e suficient doar să spargi un sistem. Adevărata provocare este să furi informații și să ieși fără să

lași vreo urmă care să arate că sistemul a fost compromis.

Uscățivul Marcus Dumond scoase capul pe ușă, având niște ochelari cu ramă groasă pe nas și o țigară în colțul gurii.

— Comandante Harris, puteți să le spuneți oamenilor dumneavoastră să facă o gaură în prelată? Îmi trebuie un semnal mai bun.

Harris se întoarse spre oamenii lui și îi spuse unuia să taie o gaură. Apoi Dumond coborî din dubiță cu o borsetă mare. Lângă camionetă fusese montată o masă pliabilă lungă, iar pe partea exterioară a vehiculului fuseseră lipite planuri și schițe. Lămpi portabile cu filtru roșu asigurau o lumină vagă, dându-le tuturor un aspect palid. Dumond puse borseta pe masă și scoase din ea un mic obiect negru. Îl arătă pe rând lui Rapp, Harris și Adams.

— Minicameră de supraveghere audio-video, spuse el. Voi doi ați mai folosit așa ceva, nu?

Rapp și Harris încuviințară din cap. Obiectul avea o grosime de aproximativ 3,5 cm, o lungime de 10 cm și un diametru de 7. În vârful camerei era o proeminență mică și subțire, cam de dimensiunea unui vârf de pix. Microfonul minuscul și extrem de sensibil era învelit în burete negru. Lângă el era un cablu subțire din fibră optică, la capătul căruia era o mică lentilă.

Dumond se întoarse spre Adams.

— Frumușica asta mică are două setări, regulat și intermitent. Folosită pe regulat, va funcționa trei zile, iar pe intermitent, aproape douăsprezece. Dacă o setați pe intermitent, supravegherea audio funcționează non-stop, dar componenta video va reda un instantaneu o dată la cinci secunde, spuse el, apoi ridică din umeri. Depinde de voi cum vreți să folosiți minicamerele, dar eu v-aș sugera câte puțin din ambele… pentru orice eventualitate.

Dumond întoarse micul obiect cu susul în jos și continuă:

— Am atașat velcro pe spatele fiecărei unități. Aici – luă o pungă de plastic de pe masă – sunt peticele velcro echivalente. Am pus și niște șervețele cu alcool ca să ștergeți suprafața înainte de a atașa peticul, mai ales dacă sunteți într-un loc cu mult praf, cum ar fi o conductă de ventilație. Am împachetat douăsprezece unități negre și douăsprezece albe.

Apoi Dumond se întoarse spre Rapp.

— Știi cum se procedează. Le instalezi în locuri strategice și zone cu trafic intens. Eu pot manevra puțin camerele de la distanță, dar nu recomand. Consumă multă baterie, așa că încercați să ne dați un unghi bun când le montați. Întrebări?

Dumond făcu o pauză, dându-le timp de gândire, apoi spuse:

— Bun, haideți să verificăm sistemul de comunicații, ca să puteți pleca.

Îi conduse pe cei trei bărbați la dubița albastră și luă două stații radio securizate și două perechi de căști. Le verificase deja în drum dinspre Langley. Îl întoarse pe Adams cu spatele și îi puse stația radio într-un buzunar special conceput, amplasat deasupra omoplatului stâng. Apoi îi puse căștile pe cap și îi arătă cum să ajusteze microfonul. Între timp, Rapp își puse radioul în vestă și își întoarse șapca neagră cu cozorocul la spate. Își puse căștile peste șapcă și verifică microfonul cu Harris.

După ce se asigurară că unitățile funcționează corespunzător, Dumond îi avertiză:

— Probabil o să pierdem semnalul cât veți fi în tunel. Stația de bruiaj pe care o folosesc ei pentru a întrerupe legătura cu buncărul creează o zonă moartă. Toți senzorii noștri ne arată că bruiajul se risipește pe măsură ce urci la nivelele superioare, așa că vreau să ajungeți la etajul doi cât de repede puteți și să restabiliți legătura radio.

Dumond luă încă un pachet din dubiță, mic și negru, din nailon.

— Vă mai dau și radioul ăsta de teren securizat. Are o rază de acoperire mai mare și mai multă putere. Am pus și baterii de rezervă, pentru orice eventualitate.

Rapp se uită la pachet și începu să se întrebe dacă va putea să care tot echipamentul prin conductă. Apoi răspunse la afirmația lui Dumond:

— Vom încerca să ajungem la etajul doi, dar nu pot promite nimic până nu intru acolo și văd ce au ei. Dacă au montat bombe peste tot, s-ar putea nici să nu ieșim din subsol.

— Mă ocup eu să ieșim din subsol, spuse încrezător Adams.

Rapp luă al doilea pachet de la Dumond.

— Mai ai și altceva pentru noi? îl întrebă el.

— Nu, spuse hackerul lovindu-și pumnul de cel al lui Rapp. Baftă, Mitch.

Apoi tânărul se întoarse spre Adams.

— Încearcă să îl ții departe de belele pe tipul ăsta, bine?

— Așa voi face, spuse Adams zâmbind.

Rapp îi mulțumi lui Dumond și îl apucă de braț pe Adams, conducându-l spre Suburban. Gândurile i se întorseseră către lucrul pe care îl dezbătuse aproape toată ziua: dacă să îi dea o armă lui Adams sau nu. Grija lui nu era dacă Milt avea o țintă bună, ci ca nu cumva să îl împuște accidental în spate. Nu era o grijă minoră, având în vedere că, în comunitatea Forțelor Speciale, rar trecea un an fără ca cineva să nu fie împușcat accidental. Și când te gândești că ei erau cireașa de pe tort.

— Milt, întrebă ezitant Rapp, ce-ai zice să iei un pistol cu tine, pentru orice eventualitate?

Adams scoase din buzunar un revolver de calibru 357.

— Am deja unul.

Rapp întinse mâna surprins.

— Îmi permiți?

Adams îi dădu arma, iar Mitch o recunoscu imediat: era un Ruger Speed-Six. Înainte ca armele

automate să devină o modă printre polițiști, revolverul Speed-Six era un pistol popular și de nădejde în multe secții de poliție. Avea țeava scurtă, motiv pentru care îl scoteai rapid din toc, și cum era un revolver, griparea nu era o problemă. Rapp se gândi pentru o clipă dacă să îi dea lui Adams unul dintre pistoalele lui cu amortizor, apoi decise să nu o facă. Era mai bine să folosească o armă cu care era obișnuit. În plus, dacă s-ar ajunge în punctul în care Milt ar fi nevoit să tragă, însemna că vor fi trecut deja de punctul în care să mai fie nevoiți să se ascundă sau să fie discreți.

Rapp îi înapoie pistolul și întrebă:

— Vrei un toc de armă?

— Neah… sunt obișnuit să țin pistolul în buzunar.

— Bine, spuse Rapp, studiindu-l pe măruntul Adams pentru o clipă, întrebându-se dacă bărbatul știe cu adevărat în ce se bagă.

Adams îi simți reticența.

— Nu-ți face griji pentru mine, Mitch. Nu aș face asta dacă nu aș fi convins că mă descurc. În plus, e de datoria mea.

Rapp zâmbi și încuviință cu mai mult respect decât și-ar fi închipuit Adams. *Datoria mea,* își spuse în sinea lui. Ce diferență între generația lui și a lui Milt.

În următoarele cinci minute, Rapp își adună echipamentul. Cu toate armele, sistemele de comunicații, cele de supraveghere și câteva rații de mâncare, bagajul cântărea acum peste 35 kg. Din cauza spațiului îngust din conductă, el și Harris hotărâseră că ar fi mai bine să tragă echipamentul după el cu o frânghie.

Într-un final, cu totul asamblat și pus la punct, Rapp, Adams și Harris se postară lângă gard, așteptând undă verde.

•

Într-o cameră fără ferestre de la etajul șapte al clădirii CIA, câteva persoane privilegiate se

adunaseră să monitorizeze progresul lui Mitch Rapp și Milt Adams. Camera semăna izbitor de mult cu cabina tehnică a unei televiziuni. Pe peretele principal erau montate monitoare cu ecrane de 19 inch, câte zece dispuse pe patru rânduri. În fața monitoarelor, la o masă, stăteau patru tehnicieni. Aveau la dispoziție cel mai modern echipament de producție video. În spatele lor, cu un nivel mai sus, stăteau Dr. Irene Kennedy, Generalul Campbell și câțiva dintre consilierii lor. Suprafața de lucru la acest nivel era ticsită cu telefoane și computere. Pe al treilea nivel stăteau Directorul Stansfield, Generalul Flood, Colonelul Bill Gray și Amiralul DeVoe. Cel de-al patrulea rând, și ultimul, era ocupat de câțiva oficiali de la CIA și Pentagon. În mod convenabil, din grup lipseau reprezentanți ai FBI-ului, lucru care nu îi plăcea lui Kennedy.

Patru monitoare din colțul stânga-jos arătau televiziunile pregătindu-se pentru discursul public al vicepreședintelui. Zece monitoare, aflate pe rândul de deasupra celor patru, arătau diverse unghiuri ale exteriorului Casei Albe. Unul dintre ele avea cadrul focalizat asupra teroristului care stătea în ghereta de pe acoperiș, iar celelalte luaseră în vizor diverse intrări, ferestre și zone generale.

Restul de 26 de monitoare aveau ecranul de un albastru pal, cu excepția unuia din centru. Acesta avea o tentă roșiatică și îi arăta pe Rapp și ceilalți pe poziții.

Irene Kennedy purta pe cap o pereche de căști ușoare, ca cele ale operatorilor de televiziune. La fel și ceilalți din primele două rânduri. Kennedy încuviință în timp ce îl asculta pe Marcus Dumond. După o clipă se întoarse spre cei doi bărbați care stăteau chiar în spatele ei.

— Totul este pregătit. Așteaptă aprobare.

Stansfield și Flood se priviră reciproc. Flood încuviință primul din cap, urmat de Stansfield,

care apoi se uită la Kennedy și își dădu acordul.

Directorul CIA o privi pe Irene transmițând ordinul mai departe și se întrebă din nou dacă nu cumva ar trebui să îl sune pe Directorul FBI Roach și să îi spună de planul lor. În mare parte se acoperise, trimițând vorbă că efectuau supraveghere electronică, dar treaba asta era mai mult decât atât. Dacă lucrurile mergeau prost, puteau pune în pericol siguranța ostaticilor.

21.

Primiră undă verde, iar lumina roșiatică fu stinsă. Aerul relativ răcoros al nopții devenise înăbușitor sub prelată. Hotărâseră că Rapp va intra primul, urmat de Adams și Harris. Mitch pipăi prelata, căutând despicătura, iar după ce o găsi trase un colț într-o parte. Luă pachetul principal și îl strecură printre zăbrele, apoi le luă pe cele mai mici pe care i le dăduse Dumond și se strecură și el prin gard. Adams și Harris îl urmară, apoi porniră împreună printre tufișuri, aplecându-se pe sub crengile copacilor sau dându-le la o parte din calea lor.

Avură grijă să nu intre pe aleile amenajate de Secret Service printre tufișuri, întrucât acestea erau menite să îi dirijeze pe cei care săreau gardul spre zone ticsite cu senzori. Deși Rapp și ceilalți nu credeau că teroriștii foloseau sistemul de securitate al perimetrului, nu avea sens să își forțeze norocul. Când ajunseră aproape de gura conductei, Harris șopti în cască:

— Slick, vreo mișcare pe acoperiș?

— Nu, veni răspunsul aproape instantaneu. Încă se uită spre vest.

Felinarele stradale luminau zona suficient cât să se vadă reciproc. Rapp încuviință din cap spre Adams – amândoi auziseră aprobarea în căști. Primindu-și semnalul, Adams smulse din pământ câteva tufișuri false, care aveau scopul de a ascunde conducta pe tot parcursul anului. Adams le dădu deoparte în timp ce Rapp și Harris derulară o prelată neagră mai mică decât cea de pe mașini. O întinseră peste capacul conductei, se strecurară toți trei sub ea și trecură la treabă. Rapp ținea o mică trusă cu scule, în timp ce Harris ținea o lanternă cu lumină roșie pentru Adams. Bătrânul începu să pulverizeze lubrifiant de-a lungul suturii din bucata de tablă, apoi scoase opt șuruburi cu un

burghiu mic și fără fir. Începură să miște încet capacul înainte și înapoi, încercând să evite scrâșnetul metalului pe metal. Lubrifiantul diminuă zgomotul, iar într-un minut reușiră să scoată capacul.

Harris montă un minitrepied din aluminiu, în timp ce Rapp își coborî echipamentul în conductă cu o coardă de alpinism. Harris prinse un scripete de trepied și trecu o frânghie prin el, apoi dădu prelata la o parte. Luă un capăt al frânghiei și merse lângă gard, unde îl legă de troliul montat pe bara din față a Suburbanului.

Rapp aprinse o lanternă și se uită pe fundul conductei. Harris reveni lângă el, îi legă frânghia în jurul gleznelor și își puse o pereche de mănuși. Apucă frânghia cu ambele mâini, încuviință din cap spre Rapp și se lăsă pe spate, pregătit să îi susțină greutatea. Rapp îi arătă semnul OK, apoi se aplecă, băgă capul în conductă și începu să se strecoare cu totul înăuntru.

— Coboară-mă, spuse Mitch în cască.

Harris începu să dea treptat drumul frânghiei, până când o întinse pe toată lungimea ei, de aproximativ 2,5 m. Apoi le șopti în cască oamenilor lui de la mașină să o dezlege de troliu. În conductă, Rapp își începu coborârea și aprinse mica lanternă pe care o avea montată pe șapcă.

— Stop, șopti el în cască în timp ce se apropie de fund.

Legănându-se ca un pește în undiță, Rapp se întoarse în aer și se aplecă pentru a lua unghiul de 90 de grade al conductei fără să își rupă spatele.

— OK, foarte încet. Coboară-mă încă un metru, spuse el.

Începu să se miște din nou și puse palmele pe pereții orizontali ai conductei, trăgându-se înăuntru. Semnalul pârâi ușor în cască, iar el spuse:

— Stop. E bine.

Își trase picioarele spre el, își îndreptă lanterna frontală spre glezne și dezlegă frânghia.

— Ridic-o, spuse Mitch după ce termină.

Harris trase frânghia, iar Mitch se răsuci pe burtă. Fără să piardă timpul, dezlegă coarda cu care își coborâse echipamentul. Apoi luă o frânghie mai scurtă pe care o adusese cu el; legă un capăt de echipament, iar pe celălalt de glezna stângă. Se întoarse din nou pe burtă și îndreptă fasciculul lanternei de-a lungul conductei înguste – părea să continue la nesfârșit. Abia distinse cotitura la vreo 60 m în față, unde spațiul părea să se îngusteze. Rapp se strâmbă. Avea ceea ce îi plăcea să numească o fobie sănătoasă față de ideea de a fi captiv în spații de dimensiunea unui sicriu.

Reticent, începu să înainteze în spațiul îngust, antebrațele lui făcând aproape toată munca.

— Milt, șopti în microfon, am pornit.

Trăgând echipamentul după el, Mitch se târa asemenea unui aligator. Semnalul radio devenea din ce în ce mai slab.

•

La scurt timp după ce pierduseră contactul cu Mitch, îl pierdură și pe Milt Adams. Singurul lucru pe care îl puteau face acum Kennedy și ceilalți era să aștepte. Irene se trezi gândindu-se că probabil așa se simțiseră supraveghetorii NASA în timpul misiunilor selenare Apollo. Când astronauții ajunseseră pe partea întunecată a Lunii, intraseră într-o zonă care nu permitea comunicarea. Toți oamenii aceia de știință așteptaseră nerăbdători în camera de control a misiunii, putând doar să spere că aeronava și echipajul se vor întoarce fără probleme. În aceeași postură se aflau și ei acum – puteau doar să aștepte.

Kennedy își dădu jos căștile, se uită la ceasurile aliniate pe peretele din dreapta și își aminti că putea face un lucru. Chiar în centru era ceasul care arăta ora locală în Washington, D.C. Era aproape 23:00. Câteva ceasuri mai la dreapta, Kennedy îl

găsi pe cel căutat. Ridică receptorul telefonului securizat din fața ei și formă un număr din memorie. Era un număr important. La Tel Aviv era aproape 07:00 dimineața, iar dacă omologul ei nu era la birou, avea să ajungă în curând. După ce sună de câteva ori, cineva răspunse la celălalt capăt al firului.

— Fine.

Cuvântul nu era un răspuns codat la vreo întrebare, ci numele de familie al bărbatului care răspunsese, Colonelul Ben Fine de la serviciul de informații israelian, Mossad. Fine era omologul direct al lui Kennedy, responsabil de departamentul de contraterorism al Mossadului.

— Ben, sunt Irene Kennedy.

— Irene, spuse încântat Fine. Îmi pare rău că nu am sunat, dar m-am gândit că ești ocupată.

— Ai urmărit criza? întrebă obosită Kennedy.

— Îndeaproape. Pot să ajut cu ceva?

— Că tot veni vorba, da, răspunse ea, coborând privirea pe foaia de hârtie din fața ei. Aș vrea să cauți niște nume pentru mine.

— Câte?

— Zece. Avem informații despre șapte, dar despre ultimele trei nu am găsit nimic, spuse Kennedy, recitind în gând lista cu nume furnizată de Dr. Hornig.

— Poți să contezi pe mine, o să apelez la toate resursele mele. Trimite-mi lista și o să mă asigur personal că e verificată imediat.

— Mulțumesc, Ben, îți sunt recunoscătoare.

— Dacă tot te-am prins la telefon, am o întrebare, spuse colonelul după o scurtă pauză. Au existat câteva relatări, toate neconfirmate, desigur, cum că un important membru Hezbollah a dispărut. Nu știi nimic despre asta, nu?

Kennedy ridică privirea spre monitoarele de pe perete.

— Se poate să am ceva informații despre subiect.

Fine nu răspunse imediat. Totuși, tăcerea lui transmise rugămintea ajutorului reciproc.

— Presupun că, la momentul potrivit, mă vei lumina.

— Așa plănuisem, răspunse cu sinceritate Kennedy.

— Bun, spuse mulțumit Fine. Mai ai nevoie de ceva de la mine?

Kennedy se gândi pentru o clipă, apoi răspunse:

— Momentan nu, dar dacă ai reuși să găsești ceva despre numele acelea, aș aprecia.

— Mă apuc imediat de treabă. Și nu ezita să mă suni dacă mai ai nevoie de ceva.

— Așa voi face, mulțumesc, Ben.

După ce închise telefonul, Irene puse lista cu nume într-un dosar și merse la capătul rândului. Ridică privirea spre spatele încăperii, flutură dosarul și atrase atenția unuia dintre oamenii ei. Un bărbat la vreo 30 de ani coborî scările, iar Kennedy îi dădu dosarul.

— Trimite imediat asta prin fax Colonelului Fine.

Bărbatul încuviință și urcă scările, îndreptându-se spre faxul securizat.

•

O serie de pârâituri șuierară în cască. *Probabil că sunt aproape de capăt,* își spuse Mitch. Tunelul părea din ce în ce mai îngust. Rapp transpira abundent, iar pulsul îi era mult mai accelerat decât ar fi trebuit. Iritat de zgomotul din urechi, își puse căștile în jurul gâtului. Știa că Milt Adams nu era departe în urmă, pentru că îl auzise strănutând – probabil din pricina stratului de praf care acoperea pereții metalici ai conductei. Nu era mult praf, dar și Rapp se abținuse din răsputeri de câteva ori.

Se opri o clipă și trase adânc aer în piept. Își sprijini fruntea transpirată pe braț și își spuse în sinea lui să se relaxeze. Consuma mult mai multă energie decât era necesar din pricina stării ușoare de panică. Rămase nemișcat un minut, reușind să

își controleze respirația. Ceasul îi spuse că era în conductă de aproape 15 minute – mai mult decât se așteptase. Era imposibil să mai fie mult de mers. După cotitura la stânga care avea să îl ducă paralel cu capătul sudic al fundației, Mitch își stinsese lanterna frontală. Se îndoia că ar fi cineva în subsolul trei – Aziz nu avea destui oameni pentru a patrula fiecare zonă a Casei Albe – dar nu voia să riște ca lumina să pătrundă prin vreo crăpătură din conductă.

Rapp continuă să se târască, iar după câteva minute ajunse la capăt. Era leoarcă de sudoare, mai ales din pricina claustrofobiei. Își odihni din nou capul pe braț și ascultă cu atenție pentru a se asigura că nu e nimeni în sala boilerului. În următoarele două minute rămase nemișcat. Dincolo de pereții conductei auzea sistemul de încălzire, ventilație și răcire trecând prin chinurile reglării temperaturii în bătrâna casă. Dar în afară de asta, îl auzea doar pe Adams apropiindu-se și strănuturile lui nu atât de silențioase.

Rapp decise că e mai bine să deschidă panoul de acces înainte să ajungă Adams. Aprinse lanterna frontală și își trecu mâna peste suprafața netedă a conductei până simți o crestătură. Lumină locul și găsi ceea ce căuta. Așa cum spusese Milt, era un panou de acces chiar înainte de punctul în care conducta se unea cu sistemul de filtrare. Îl năpădi un val de ușurare. Îi trecuse de câteva ori prin minte gândul că nu îl va găsi și va fi nevoit să se târască înapoi tot drumul acela. Înainte de a deschide clemele metalice, Rapp își scoase Beretta cu amortizor și stinse lanterna. Cu pistolul în mâna stângă, pipăi clemele cu dreapta și o ridică pe prima în poziție verticală. Adams îi explicase că panoul era prins în balamale la un capăt și două cleme la celălalt.

După ce ridică și a doua clemă, coborî încet capacul panoului și privi în slab luminata sală a boilerului din Casa Albă. Conducta de ventilație

cobora ușor din tavan și traversa camera până la jumătate, unde se conecta la sistemul principal, care ocupa majoritatea spațiului.

Rapp scoase capul prin panoul deschis și cercetă minuțios încăperea, căutând senzori de mișcare sau bombe-capcană. După ce se asigură că totul e în regulă, se retrase în conductă și se întinse pe spate. Dezlegă frânghia de la gleznă și îl văzu pe Adams târându-se spre el, la vreo 10 m distanță. Niciunul nu vorbi, Rapp îi explicase foarte clar acest aspect al operațiunii. Fără discuții – doar dacă e absolut necesar.

Rapp coborî capătul liber al frânghiei prin deschizătură câțiva centimetri, de celălalt capăt fiind prins echipamentul său. Se strecură afară din conductă, rămânând agățat de degete la jumătate de metru de pământ. Se desprinse ușor, aterizând pe podea, apoi luă imediat capătul frânghiei și începu să tragă echipamentul în jos. După ce pachetul ajunse pe podea, Rapp își luă din el pistolul-mitralieră MP-10 cu amortizor și aprinse mica lanternă fixată pe partea inferioară a țevii.

Dacă Aziz montase vreun dispozitiv de securitate, Rapp nu văzu nici urmă de așa ceva. După câteva clipe, Milt Adams scoase capul chel și transpirat prin gura panoului și își înăbuși un strănut cu ambele mâini. Rapp ridică privirea iritat. Puse jos arma și întinse mâinile spre Adams, care se strecură prin deschizătură. Mitch îl apucă de subsuori și îl ajută să coboare. De îndată ce picioarele lui Milt atinseră podeaua, bărbatul scoase o batistă din buzunar și își șterse nasul.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Rapp, ridicând arma de jos.

Adams își suflă nasul cât de silențios putu.

— Tot praful ăsta, spuse el… îmi activează alergiile.

— Gata? întrebă încruntat Rapp.

— Da, răspunse bărbatul, terminând de suflat nasul.

Mitch trecu la treabă. Deschise rucsacul și scoase un micromonitor video cu un cablu direcțional din fibră optică atașat la un capăt. Aveau să îl folosească pentru a vedea pe sub uși și după colțuri. Monitorul alb-negru, cu diagonală de 15 cm și înălțime de 13 cm, era susținut de un ham negru. Rapp îl ajută pe Adams să și-l fixeze pe piept, lăsând cablul din fibră optică să îi atârne pe lângă corp.

Apoi Mitch se ridică pe vârful picioarelor și închise panoul, iar cu vârful amortizorului împinse una dintre cleme în sus, închizând-o.

— Întrebări? spuse el, întorcându-se spre ușă.

— Nu.

— Bine. Să mergem.

Rapp traversă podeaua din beton cu arma în față. Adams îl urma îndeaproape, iar când ajunseră la ușă băgă vârful cablului pe sub ea pentru a vedea ce se află dincolo. Rapp se uită peste umărul lui Milt în timp ce acesta plimba cablul dintr-o parte în alta cu ajutorului unei mici semisfere. Drumul părea să fie liber.

22.

Discursul vicepreședintelui Baxter către națiune a durat mai puțin de cinci minute. A fost livrat la ora 23:00, cu o oră mai târziu decât majoritatea discursurilor prezidențiale, din cauză că Baxter și King nu reușiseră să se pună de acord în privința a ceea ce trebuia spus. Într-un final, vicepreședintele a început prin a condamna terorismul, apoi a dat asigurări populației că președintele Hayes e în siguranță în buncărul său, a continuat cu două minute de retorică naționalistă și a terminat, desigur, cu un îndemn solemn la rugăciune.

Primele ratinguri au fost bune, așa cum era de așteptat. Toate televiziunile și canalele de știri exploatau criza la maximum. În ultimele ore începuseră să vorbească despre un guvern în exil. Pentru prima dată în istoria republicii, discursul fusese adresat din reședința oficială a vicepreședintelui, de la Observatorul Naval.

Dallas King era agitat în biroul privat al vicepreședintelui, stând rezemat de bibliotecă în timp ce îl asculta pe un consilier democrat explicându-le rezultatele preliminare ale discursului prezidențial. Alți câțiva membri ai staffului erau adunați în jurul noului lor comandant suprem și își ofereau părerile cu privire la diverse chestiuni. Toate echipamentele de filmare fuseseră lăsate acolo, pornind de la presupunerea că va fi din nou nevoie de ele înainte ca această criză să fie rezolvată. Sondajele erau favorabile, dar preconizate. Dallas King asculta discuțiile cu un interes fals. Mintea îi era în altă parte.

Se uită la ceasul Tag Heuer cromat de la încheietură și își trecu agitat mâna dreaptă prin părul blond. Întârziase la o întâlnire la care spera să îmbine afacerile cu plăcerea. Nu îi surâdea ideea de a-l lăsa pe Baxter singur cu ceilalți angajați, dar era inevitabil. Plecă de lângă

bibliotecă, îndreptându-se spre colțul opus al biroului, cu pantofii negri de lac țăcănind pe parchetul impecabil. În clipa în care ajunse la covorul persan întinse mâna pentru a-și lua sacoul de pe spătarul unui vechi scaun din lemn.

Baxter își încrucișă brațele la piept.

— Unde pleci?

— Trebuie să mă ocup de niște treburi, spuse King făcându-i cu ochiul și aruncându-și sacoul peste umărul stâng, transmițându-i astfel că vor discuta subiectul în privat.

Baxter dădu aprobator din cap, iar Dallas porni spre ușă.

— Ne vedem mâine-dimineață. Dacă apare ceva, poți să mă suni.

King deschise ușa, încuviință din cap spre cei doi agenți Secret Service postați pe hol, apoi traversă terasa vastă cu pași vioi. BMW-ul lui decapotabil de un albastru metalizat era parcat lângă un SUV negru al Secret Service. King își aruncă sacoul pe scaunul din dreapta, apoi urcă la volan. Porni motorul și dădu să coboare plafonul, dar apoi hotărî să aștepte până va trece de reporterii adunați la poarta principală. Plecă în trombă spre poartă. Dădu două flash-uri pentru ca ofițerii Secret Service să îl vadă venind. Până ajunse la poartă, aceasta începuse deja să se deschidă. În loc să folosească frâna, King băgă în viteza întâi și luă piciorul de pe ambreiaj. Mașina încetini ușor, iar când poarta se deschise suficient cât să poată trece, King băgă în viteza a doua și apăsă accelerația. Vasta proprietate, aproape de două ori mai întinsă decât a Casei Albe, era împânzită de presă. La intrarea principală, pe Massachusetts Avenue, era o aglomerație de care de televiziune, parcate haotic pe trotuar, iar reporterii și cameramanii încercară disperați să fotografieze mașina în timp ce aceasta gonea pe lângă ei. Dallas ținu piciorul pe accelerație până ieși pe bulevard, unde agenții Secret Service

opriseră traficul în ambele direcții. King o luă spre nord, își verifică oglinda retrovizoare și dădu volumul radioului la maximum. După vreo 400 m, când poarta principală nu se mai vedea în urmă, reveni la viteza a doua și făcu brusc dreapta, roțile grosolane ale BMW-ului scârțâind la virajul pe Strada Garfield. King goni prin cartierul rezidențial cu 110 km/oră. La intersecția cu Strada 29 viră brusc la dreapta, iar după o sută de metri, ignorând complet semnul STOP, țâșni pe bulevardul principal în fața unui taxi. Periculoasa manevră atrase claxonul și degetul mijlociu al taximetristului. King le ignoră cu nonșalanță și trecu pe roșu la intersecție, traversând cartierul Adams-Morgan.

Era în întârziere, iar femeia cu care avea întâlnire probabil că nu era prea încântată. King luă încă un viraj brusc pe Strada 18, apoi încetini când intră într-una dintre cele mai aglomerate zone din oraș. După 200 m, trase în fața noului și elegantului bar Stone's. Opri mașina și trase frâna de mână chiar în momentul în care un valet apăru lângă portieră. King își luă sacoul de pe scaunul din dreapta, îi dădu valetului o bancnotă de 10 dolari și îi spuse:

— Ține-o pe-aproape.

La intrarea în bar îl întâmpină o tânără asiatică ce purta o rochie roșie, strâmtă și lungă, cu o despicătură adâncă pe coapsa stângă. Aceasta ridică privirea spre fermecătorul Dallas King și scoase obrazul la înaintare. Când păși în față, despicătura rochiei îi dezvălui coapsa tonifiată.

Fata habar nu avea din ce își câștiga King traiul, dar nici nu îi păsa. Tot ce știa era că Dallas e chipeș, bine îmbrăcat și vine acolo cel puțin o dată pe săptămână – de obicei cu femei diferite. Frumoasa tânără fusese invitată la întâlniri de aproape toți bărbații care intraseră în bar, iar acum începea să se întrebe când îi va veni rândul și lui King.

În timp ce Dallas o sărută pe obraz, femeia își strecură mâinile pe sub sacoul lui și le puse chiar deasupra curelei. King simți atingerea blândă și fu străbătut de un fior. Nu se grăbi să se îndepărteze de chipul ei, inhalându-i parfumul revigorant.

— Kim, arăți superb ca întotdeauna, spuse el zâmbind.

Tânăra acceptă complimentul cu un zâmbet și își retrase încet mâinile de pe șoldurile lui.

— Mulțumesc.

King o privi un moment, dându-i șansa să îi pună întrebarea evidentă, care era pe buzele tuturor: ce se petrece la Casa Albă? Dar întrebarea nu veni, iar lui Dallas îi trecu prin cap că superba femeie fie era grav afectată la capitolul inteligență, fie habar nu avea cine e el. Așa că îi făcu cu ochiul și porni spre capătul opus al localului.

Zona barului era aglomerată. Criza ostaticilor oferise orașului un subiect de discuție suculent. Pentru proprietarii de baruri din Washington, scandalurile și crizele erau ca meciurile importante de fotbal. Câțiva dintre clienții mai ageri îl recunoscură pe tânărul californian drept șeful de cabinet al vicepreședintelui și începură să șușotească, în timp ce King își croia drum prin mulțime.

În timp ce trecea pe lângă separeuri, Dallas scana cu privirea zona de servit masa, căutând-o pe noua lui pasiune. O văzu în ultimul separeu, situat înainte de toalete și telefonul publicat montat în bar. Sheila Dunn avea laptopul deschis, un telefon mobil într-o mână și un pahar cu vin în cealaltă. Îl văzu pe King și spuse în telefon:

— A ajuns. Te sun eu mai târziu.

Reportera de 34 de ani puse telefonul pe masă, dar nu și paharul.

— Dallas, unde naiba ai fost?

— Îmi pare rău, spuse King, aplecându-se pentru a o săruta pe femeia blondă, care îi oferi obrazul.

— Am un sfert de oră să îmi fac reportajul, spuse ea, iar editorul meu îmi scoate peri albi.

Îl privi furioasă, iar după o clipă adăugă:

— Ai face bine să vorbești repede.

King se așeză în separeu și imediat apăru un chelner. Dunn ridică paharul aproape gol.

— Încă două din astea, spuse ea fără să se deranjeze cu politețurile, apoi își întoarse privirea încruntată spre King. Ai întârziat o oră. Halal mod de a încerca să îmi câștigi simpatia.

— Îmi pare rău, spuse Dallas, ușor iritat de comentariu. Nu știu dacă ai observat, dar suntem în toiul unei mici crize și sunt puțin cam ocupat momentan.

— Nu mă lua de sus, Dallas. Sunt perfect conștientă de ce se petrece și am un termen limită de respectat. Dacă spui că vei fi aici la un anumit moment și apari o oră mai târziu, fără să suni să anunți, nu te aștepta să mă port ca una dintre pipițele tale drăguțe și fără minte.

Dunn inspiră adânc și își încrucișă brațele la piept. Își indusese intenționat această stare irascibilă, gândindu-se că avea mai multe șanse să primească informații bune de la Dallas dacă era supărată.

Acesta era și motivul pentru care King o plăcea: era năbădăioasă. Majoritatea femeilor cu care se întâlnise erau trofee numai bune de afișat în public, dar le lipsea ceva la capitolul materie cenușie. Sheila Dunn era diferită. Nu era din cale-afară de frumoasă, dar inteligența și determinarea ei o făceau mult mai atrăgătoare. Dunn nu avea cine știe ce trăsături speciale. Era zveltă, cu forme armonioase, dar nu voluptuoase în adevăratul sens al cuvântului. Dar deși multe femei de vârsta ei trecuseră deja de apogeul aspectului fizic, Dunn abia acum îl atingea. Avea încrederea matură a unei femei capabile să își mențină frumusețea și în anii următori. Și, cel mai important, era căsătorită, lucru pe care King îl văzuse drept obstacol mulți

ani, dar pe care acum îl accepta ca bonus. Cu cele căsătorite, totul se rezuma la sex. Nu era nevoit să cheltuie mulți bani sau să se preteze la jocuri plictisitoare.

Dunn îi respinsese toate avansurile romantice, dar tânărul Dallas își dăduse seama că femeia începea să cedeze. Sheila era corespondent politic al ziarului The Post, iar King ajunsese să o cunoască după sosirea lui recentă în capitală. Ca șef de cabinet al lui Baxter, printre primele priorități ale lui King fusese să își creeze surse în mass-media, pe care să le poată folosi, la nevoie, pentru scurgeri de informații.

Dallas se întinse peste masă și îi luă mâna într-a lui.

— Cum merg lucrurile cu soțul tău?

— Ca naiba, răspunse scurt și răspicat Dunn.

— Când ați făcut sex ultima dată? întrebă el mângâindu-i mâna, iar ea și-o retrase brusc.

— Dallas, asta nu te privește.

— Bine… nu trebuie să răspunzi, dar ești o femeie mult prea frumoasă ca să fii atât de singură.

— Dallas, hai să vorbim despre altceva.

King mai abordase acest subiect cu ea și câștiga teren. Dunn avea îndoieli serioase în privința căsniciei ei. Femeia știa că Dallas o dorește și se gândea că poate acum ar fi momentul să cedeze. Situația actuală era cea mai gravă din ultimele trei decenii și nimeni nu știa ce se petrece în Casa Albă sau în postul de comandă al FBI. Nimeni nu vorbea. Criza îi speriase destul cât să își țină gura închisă. Dacă ar putea scoate informații de la King culcându-se cu el, poate că ar merita.

Chelnerul aduse vinul, iar King luă o gură zdravănă. Lăsă merlotul sec să îi alune pe gât, apoi spuse:

— Nu o să-ți vină să crezi ce se întâmplă acolo.

Dunn se aplecă în față și își puse coatele pe masă.

— Ce anume?

— Proasta aia de Tutwiler, spuse King dându-și ochii peste cap. Ea e motivul pentru care Schwartz și secretara lui sunt morți. A fost ideea ei idioată să îl zgândăre pe nebunul ăla și să îi transfere doar o parte din bani.

Făcu o pauză și mai luă o gură de vin, gândindu-se la avertismentul tipului de la CIA – că Aziz va reacționa întocmai cum o făcuse.

— Am încercat să o fac să se răzgândească, dar până la urmă a câștigat, continuă Dallas. Știi cum e. A preluat controlul ședinței de ieri de la Pentagon. Afurisita urăște la culme bărbații. Nu putea să rateze șansa de a-i pune la punct pe toți oficialii armatei, spuse el clătinând trist din cap. Și pentru ca lucrurile să fie și mai rele, nici măcar nu poate să își asume responsabilitatea. A avut o cădere nervoasă după ce a fost împușcat Schwartz. Au dus-o la Bethesda.

Dunn îl privea cu gura ușor căscată.

— Glumești?

— Nu, spuse King, dând din cap pentru a fi mai convingător. Aș vrea eu. Aș vrea să fie aici ca să suporte consecințele. Acum eu sunt cel presat.

Dunn puse paharul pe masă și începu să tasteze la laptop.

— Deci Tutwiler e out… Ce naiba pune la cale FBI-ul? întrebă ea.

În loc să răspundă, King ridică din umeri și luă o gură de vin. Dunn își dădu seama că va trebui să muncească pentru această informație.

— Haide, Dallas. Dă-mi câteva detalii generale bune. Nu îți cer să pui în pericol siguranța națională, spuse ea și făcu o pauză pentru a-i da timp de gândire.

— Ce pune la cale FBI-ul? întrebă apoi Dunn pe un ton suav.

King o privi peste marginea paharului.

— Face planuri pentru scenarii neprevăzute. Adună informații și încearcă să găsească o soluție. Sherman le-a spus că dacă nu pot garanta

eliberarea în siguranță a tuturor ostaticilor, trebuie să așteptăm.

— Și președintele? Toate balivernele alea îndrugate de șeful tău în discurs sunt adevărate?

— Hayes e bine, spuse King încuviințând din cap. Așa cum a spus Sherman.

Apoi Dallas flutură din mână, de parcă președintele ar fi fost o cantitate neglijabilă, și adăugă:

— Pentagonul spune că poate rezista săptămâni bune în buncărul ăla.

Mai luă o gură de vin și se aplecă înainte, peste ecranul laptopului lui Dunn. Trase aer în piept, inhalându-i parfumul.

— Miroși frumos.

— Mulțumesc, spuse Dunn, zâmbind fără prea mult entuziasm, apoi reveni la subiect. Ce altceva se mai petrece? Știi care va fi următoarea cerință a teroriștilor?

— Nu. Se pare că nu vom mai afla nimic până dimineață.

Brusc, atenția lui King căzu pe bluza femeii, care avea deschis un nasture în plus față de celelalte întâlniri ale lor, iar porțiunea de piele vizibilă îi trimise din nou mintea în altă direcție.

— Îmi doresc atât de mult să te dezbrac, spuse el, privindu-i decolteul.

Dunn îl apucă de bărbie și îl forță să o privească în ochi.

— Informațiile despre Tutwiler sunt bune, Dallas, dar se petrece ceva mai mult decât îmi spui tu. Iar dacă vrei să ajungem în pat, va trebui să te descurci mai bine de atât… și repede.

King se înfierbântă. Mintea îi goni în căutarea unei informații care să îi facă să bată palma, dar îi spusese deja tot ce se petrecea. Adevărul era că nu se petrecea nimic. Toată lumea stătea și aștepta… cu excepția unei persoane. King se lăsă pe spătarul canapelei. Nu putea vorbi despre persoana

respectivă, dar despre ceva legat de ea, da – ceva ce ar da bine în presă.

— Ar fi un lucru, spuse în timp ce încerca să își dea seama câte detalii ar putea să dezvăluie.

Dunn îi observă ezitarea și se aplecă spre el.

— Care… ce este?

King privi în jur și se aplecă și el în față.

— Ascultă, nimeni nu trebuie să afle că ți-am spus asta.

Dunn se prefăcu ofensată.

— Dallas, nu mi-am dezvăluit niciodată sursele.

Deloc impresionat, King își dădu ochii peste cap.

— Tot ce spun e că treaba asta e serioasă, bine?

Dunn încuviință nerăbdătoare.

— Îți dau cuvântul meu. Numele tău nu va fi niciodată făcut public.

King aruncă din nou o privire în jur, asigurându-se că nu trage nimeni cu urechea, apoi spuse în șoaptă:

— CIA știa despre atac dinainte să se întâmple.

Lui Dunn aproape că îi ieșiră ochii din orbite.

— Poftim? Și nu au făcut nimic în privința asta?

— Nu, răspunse el, dând din cap. Au aflat chiar înainte să aibă loc. Au alertat imediat Secret Service. De aceea a reușit Hayes să ajungă în buncăr.

— Deci CIA a salvat ziua.

King ridică din umeri.

— Nu a fost tocmai o zi de sărbătoare, dar presupun că poți să spui asta.

Dunn zâmbi larg.

— Informația asta ar putea fi foarte bună, zise ea și începu să tasteze frenetic.

King o urmări cu privirea câteva secunde, apoi Sheila închise laptopul. Îl băgă în geantă împreună cu telefonul ei și spuse:

— Trebuie să scriu articolul și să îl trimit la tipar.

Dunn se ridică. Purta o fustă albastră strâmtă, care îi evidenția silueta suplă. Se apleacă peste masă și îl apucă pe King de bărbie.

— Noi doi nu am terminat. Dacă o vei ține tot așa, s-ar putea să mă convingi.

Apoi îi trase ușor capul spre ea și își plimbă limba peste buzele lui, după care se întoarse și plecă, lăsându-l să își dorească mai mult.

23.

Jack Warch stătea lângă ușa buncărului și își plimba palma peste suprafața netedă. Trecuseră câteva ore de când verificase ultima dată și, din câte își dădea el seama, ușa continua să se încălzească. Luă asta ca pe un semn rău. Își bătuse capul toată ziua, gândindu-se ce să facă dacă teroriștii vor deschide ușa înainte de intervenția FBI. Din exploziile pe care le auzise în timpul atacului inițial, presupuse că teroriștii aveau grenade. Asta însemna că lupta va fi scurtă. L-ar putea ascunde pe președinte în baia micuță din capătul buncărului și probabil ar câștiga cinci minute în plus. Scenariul ar avea drept rezultat mai mulți agenți morți și, în final, un președint mort sau capturat.

Warch se trânti pe patul său. În timp ce oftă adânc, îl văzu pe Hayes venind spre el. Își îndreptă umerii și dădu să se ridice.

Președintele îi făcu semn să rămână așezat și spuse:

— Nu te ridica. Te superi dacă iau loc?

— Vă rog, spuse Warch, retrăgându-se într-o parte.

— Ești din Wisconsin, nu?

— Da, domnule.

— Mă gândeam eu. I-am văzut pe cei doi fii ai tăi alergând pe Peluza Sudică într-o sâmbătă-dimineață, purtând tricouri cu Packers. M-am gândit că fie tu, fie soția ta, sunteți din Wisconsin.

Warch râse ușor.

— Nu. Soția mea e din Minnesota. Urăște când îi îmbrac în tricourile acelea.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se mărite cu tine.

— Asta îi spun și eu, zise Warch zâmbind.

— Din ce parte a Wisconsinului ești?

— Appleton.

— Ah, orașul mijlocașului Rocky Blier.

— Da.

— L-am întâlnit odată, spuse Hayes cu satisfacție. Ce om mare… Ce poveste grozavă.

— Da, a trecut prin multe. Dar cel mai bun lucru la el este că nu a lăsat deloc succesul să i se urce la cap. Face multe lucruri bune pentru comunitatea locală.

— Mă bucur să aud asta.

Hayes își plecă privirea în podea pentru o vreme. Conversația părea să se fi încheiat. Stând pe marginea patului, își sprijini coatele pe genunchi și continuă să se uite la mocheta urâtă. După o clipă se lăsă pe spate și îl privi pe Warch.

— Jack, îmi pare rău pentru toată situația asta. Apreciez tot ce ați făcut tu și oamenii tăi pentru mine și familia mea, spuse Hayes, apoi își feri privirea.

— Mulțumesc, domnule, spuse Warch după o pauză scurtă.

După alte câteva clipe de tăcere stânjenitoare, Hayes se uită la ceas. Era aproape miezul nopții.

— Ei bine, încă vreo șase ore și vom ști dacă vin să ne salveze.

Warch dădu aprobator din cap.

— Credeți că vor veni în noaptea asta?

— Dacă îi cunosc eu bine pe Generalul Flood și pe Directorul Stansfield, cred că încearcă din răsputeri să da.

Apoi mintea lui Hayes păru să rătăcească, iar președintele clătină încet din cap.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

— Nu sunt atât de sigur că pot spune același lucru despre vicepreședinte.

— Cum adică, domnule?

Hayes îl studie pe Warch pentru o clipă, apoi spuse:

— Jack, am încredere că tot ce îți spun nu ajunge la alte urechi.

— Nici nu se pune problema, domnule.

— Mă gândeam eu, spuse președintele, apoi aruncă o privire în capătul opus al buncărului și continuă aproape șoptit. Nu am prea multă încredere în Baxter. Nu a fost prima mea alegere… Ce tot spun, nu a fost nici măcar în primii zece. Adevărul e că partidul mi l-a băgat pe gât. Au spus că poate atrage California de partea noastră și că poate aduce bani grei. Ai nevoie de ambele pentru a câștiga cursa, așa că el a fost omul potrivit. Experiența și caracterul nici nu au fost luate în calcul.

Hayes se încruntă pentru un moment și continuă:

— La o săptămână după congres mi-am dat seama că nu e omul potrivit, dar deja nu mai era cale de întors.

— De aceea l-ați izolat?

Comentariul îl surprinse puțin pe Hayes.

— Ai observat?

— Sunt la a patra administrație, domnule. Suntem învățați să ținem gura închisă, dar asta nu înseamnă că nu vedem și auzim tot ce se petrece.

Hayes putu doar să încuviințeze din cap.

— Ei bine, Baxter e factorul imprevizibil. El și Tutwiler. Nu am vrut să am de-a face nici cu ea, dar totul a fost parte din înțelegere.

— Dar Directorul Roach? El e un om bun.

— Da, este. E unul dintre cei mai buni, dar, din păcate, îi raportează lui Tutwiler.

Warch se uită la ușă, apoi înapoi la șeful său.

— Domnule, dacă HRT nu ajunge la timp, trebuie să luăm măsuri de precauție.

— Cum ar fi?

Warch fu zgârcit cu detaliile, dar îi prezentă în linii mari ceea ce credea el că se va întâmpla. Era de părere că nu avea rost să îl sperie pe președinte pentru ceva ce nu puteau controla. Hayes ascultă atent planul lui limitat.

•

Anna Rielly avea un somn agitat când ceva o trezi. În clipa în care deschise ochii, două mâini o apucară de umeri. O secundă mai târziu era în picioare, față în față cu teroristul care îi împiedicase eliberarea. Rielly începu imediat să se zbată.

Teroristul o înșfacă de gât și strânse cu putere. Tânăra jurnalistă continuă să dea din mâini în timp ce rămânea fără aer. Vederea începu să i se încețoșeze și într-o ultimă tentativă de a se elibera, Rielly îl lovi cu genunchiul între picioare. Lovitura l-ar fi făcut pe orice bărbat normal să cadă de durere, dar Abu Hasan nu era un bărbat normal. În loc ca măcar să se aplece, Hasan gemu și făcu o jumătate de pas în spate. Apoi, brusc, o plesni cu forță peste față. Anna se învârti ca un titirez și se prăbuși la podea.

Încăperea se cufundă în tăcere în următoarele cinci secunde. Niciun ostatic nu îndrăzni să scoată vreun sunet, iar ceilalți teroriști așteptau să vadă ce se va întâmpla mai departe. Într-un final, parcă simțind în sfârșit lovitura, Hasan se aplecă și gemu zgomotos, făcându-i să râdă pe cei trei arabi care stăteau de pază. Câteva femei se târâră de la locurile lor pentru a o ajuta pe Rielly, dar, înainte să ajungă la ea, teroristul se îndreptă de spate și le avertiză să nu se apropie.

Încă resimțindu-se în urma loviturii, Abu Hasan încercă să meargă, dar adus de spate, ca o maimuță. Se aplecă, o înșfacă pe Rielly, care era inconștientă, și o aruncă peste umăr. Porni spre ieșire și se încruntă la prietenii săi, care încă râdeau de el. Când ajunse la ușă, se opri și spuse unuia dintre ei:

— O duc pe târfa asta la etaj. Cine o vrea următorul să vină să o ia după ce termin.

•

În 1948, președintele Harry Truman decisese să evalueze structura Casei Albe, pe atunci în vârstă de 148 de ani. Inginerii consultați descoperiseră că

vila e în pericol de prăbușire. Lucrările de renovare nu foarte solide din 1902 și extinderea etajului al treilea din 1927 slăbiseră masiv structura. Recomandarea fusese ca președintele și soția sa să părăsească imediat imobilul, astfel că se mutaseră peste drum, în reședința oficială pentru oaspeți, Blair House, pentru ca renovarea ce avea să dureze patru ani să înceapă. Primul pas fusese demontarea meticuloasă a tot ceea ce se afla în Casa Albă. Fuseseră înlăturate mobila, operele de artă și toate accesoriile, iar cu un efort minuțios, podelele, tavanele și pereții fuseseră sparte secțiune cu secțiune. Casa rămăsese ca o cochilie goală, iar echipele de constructori săpaseră încă două nivele sub subsolul inițial. După ce terminară subsolurile doi și trei, aceștia înălțară o structură modernă din oțel pentru a susține bătrânii pereți ai reședinței.

Cel de-al treilea subsol care fusese adăugat cu ocazia acelei renovări găzduia sala boilerului și avea doar un sfert din dimensiunea etajelor de deasupra lui. De-a lungul ultimelor decenii, boilerul masiv fusese înlocuit cu sisteme mai noi și mai eficiente, proiectate pentru a proteja clădirea de atacuri chimice și biologice.

În timp ce Rapp și Adams stăteau la ușa sălii boilerului, Milt îi prezentă cea mai recentă schimbare în Casa Albă.

— Pe hol, chiar în față și la stânga, este buncărul președintelui. După ce iei colțul, intri pe un coridor lung de vreo 15 m, apoi dai de o ușă din oțel blindat. Dincolo de ea e anticamera buncărului.

Rapp încuviință.

— Dar noi urcăm scările la stânga… departe de buncăr… corect?

— Corect.

— Bine. Să mai aruncăm o privire la chestia asta și apoi plecăm.

Adams manevră micul aparat de filmat până când Rapp se convinse că pe ușă nu fuseseră montate capcane, apoi retrase cablul. Cu pistolul în față, Rapp deschise încet ușa și păși pe hol. O luară la stânga, urcând scările care duceau la al doilea subsol. Adams strecură cablul pe sub următoarea ușă de metal și nu găsi nimic. Rapp și arma lui MP-10 deschiseră calea și continuară să urce până la palierul primului subsol, unde se opriră. Adams verifică și această ușă, iar lui Rapp îi dădu de gândit faptul că ajunseseră atât de departe și nu găsiseră nimic. Se gândea că Aziz o fi montat un fel de sistem de avertizare.

— Nimic, îi șopti Adams la ureche.

Rapp privi ecranul în timp ce Milt plimbă cablul înainte și înapoi.

— Și holul? întrebă el.

După ce mai plimbă puțin lentila, Adams îi oferi lui Rapp o imagine destul de clară asupra holului.

— La jumătate, pe dreapta. Aceea e ușa noastră.

— Bun, șopti Rapp. Ai grijă de aparat, iar când îți dau semnalul, deschide ușa și urmează-mă. Stai cu un pas în spate și puțin în dreapta mea, orice ar fi.

Adams închise ecranul și rulă cablul într-un cerc, apoi și-l prinse la șold. Rapp strânse arma cu ambele mâini și o îndreptă spre ușa închisă, apoi încuviință din cap. Milt deschise ușa, iar Mitch făcu un pas în față, plimbând țeava pistolului stânga-dreapta. Înaintă grăbit, iar Adams îl urmă îndeaproape, în liniște deplină. Rapp se întoarse de câteva ori, verificând agitat spatele, căutând senzori de mișcare sau fire declanșatoare. După o treime din coridor, Adams se opri lângă o altă ușă gri de metal, scoase cheia S și o deschise, dezvăluind un lift secret.

Rapp înjură în barbă în timp ce așteptau ca liftul să sosească, total expuși în mijlocul holului. Când, în sfârșit, ușile se deschiseră, Adams îl împinse silențios pe Rapp în micul compartiment și apăsă

butonul corespunzător. În lift nu încăpeau mai mult de patru oameni.

După ce se puseră în mișcare, Rapp îi dădu arma lui Adams și, cu ambele mâini, își luă căștile din jurul gâtului și le fixă peste șapcă. Semnalul îi pârâi zgomotos în ureche, dar pe măsură ce liftul urca, sunetul se domoli. Până ajunseră la al doilea etaj, pârâitul aproape se stinse, iar Rapp deja își recuperase arma.

Când liftul se opri, Adams îi aruncă lui Mitch o privire neliniștită. Rapp încuviință și șopti:

— Nu-ți face griji.

Apoi zâmbi pentru a-l liniști și adăugă:

— Intru eu primul.

Coborî microfonul la gură și spuse încet:

— Iron Man către centrul de comandă. Terminat.

Așteptă câteva secunde, apoi repetă cuvintele. După a treia încercare avu impresia că aude ceva, dar semnalul era prea slab pentru a înțelege. Trebuiau să ajungă în camera secretă și să stabilească o legătură radio mai bună.

Rapp ridică privirea spre mica lumină de deasupra capului. Trebuia să o stingă înainte ca ușile să se deschidă. Scoase carcasa din sticlă mată și apoi deșurubă becul fierbinte de câteva ori cu mâna liberă. Lumina pâlpâi de câteva ori, apoi se stinse. Rapp scoase un filtru roșu circular de plastic din buzunar și îl fixă lanternei montate pe țeava pistolului-mitralieră. Aprinse lanterna, iar o lumină roșiatică palidă lumina podeaua.

Adams apăsă un buton, iar ușile liftului se deschiseră, dezvăluind un perete. Nu exista nicio crăpătură prin care să strecoare cablul camerei de filmat, erau nevoiți să își asume riscul de a continua fără să verifice spațiul. Adams își plimbă ușor mâna pe perete până găsi ceea ce căuta. După ce apăsă butonul, peretele ieși în afară câțiva centimetri, scoțând la iveală pardoseala cu gresie a băii președintelui. Lumina era stinsă, camera fiind

cufundată în întuneric – cu excepția palidei lumini roșiatice care venea de sub țeava armei lui Rapp.

Mitch se strecură prin deschizătura îngustă, făcând precaut trei pași către dormitor. Milt îl urmă. Ușa era deschisă. Rapp o verifică de capcane, apoi aruncă o privire în dormitor. Ușa care dădea în hol era întredeschisă, iar o rază de lumină se revărsa înăuntru de pe coridor. Înainte să intre în dormitor, Rapp se uită peste umăr și șopti:

— Închide-l.

Adams puse ambele mâini pe perete și îl împinse la loc, închizându-l și ascunzând liftul secret.

Rapp înaintă precaut în cameră. Traversă dormitorul, mergând spre intrarea în Balconul Truman, terasa semicirculară cu vedere asupra Peluzei Sudice. Când ajunse la ușă încremeni. Îl ratase la prima verificare, dar acum îl zări. Un cablu translucid subțire traversa baza ușii, la vreo 30 cm de podea. Rapp își încleștă pumnul drept și îl ridică imediat în dreptul capului. Milt Adams, veteran în luptă, cunoștea prea bine semnalul și încremeni pe loc.

La început, doar ochii i se mișcară lui Rapp, dar apoi își întoarse capul dintr-o parte în alta. Adams nu spuse nimic. Era evident din limbajul trupului lui Mitch că găsise ceva.

Ceea ce găsise era un cablu declanșator cu filament și știa că era atașat de ceva ce îl îngrozea. Rapp ura bombele. Una dintre calitățile care îl transformaseră într-un operator de succes în cei aproape zece ani de muncă pentru CIA era faptul că își cunoștea limitele. Nu avea răbdarea sau abilitatea de a lucra cu explozibil, astfel că tindea să fugă de bombe ca de ciumă. Problema cu bombele era că existau sute de moduri diferite de a le declanșa, iar vreo zece dintre acestea se puteau întâmpla înainte ca tu să te apropii la 30 cm de dispozitiv în sine. Poate că sub covor erau montați senzori de presiune, de mișcare, fascicule de

infraroșu sau de microunde, comutatoare de vibrații – lista putea continua la nesfârșit. Și având în vedere că Rafique Aziz era capul răutăților, Rapp nu avea nici cea mai mică îndoială că aceste dispozitive erau foarte periculoase. Un lucru era sigur: cablul declanșator era atașat de ceva, iar Mitch trebuia să afle exact de ce anume.

Ușa balconului era încadrată pe ambele părți de draperii. Rapp păși cu atenție la dreapta și se uită în spatele unui scaun amplasat între ușă și o fereastră. Strecură amortizorul armei în spatele draperiei și îl îndreptă în jos, luminând podeaua, dar nu găsi nimic de această parte a ușii. Însă pe partea stângă desluși forma dreptunghiulară a unei cutii, de care era legat un cablu declanșator. Rapp trecu pe partea cealaltă a ușii și examină cutia mai de-aproape. Părea că firul găsit e singurul declanșator exterior al dispozitivului.

Mitch își șterse sudoarea de pe frunte, apoi, ezitant, trase draperia la o parte. Cutia era simplă, având aproximativ 20 cm înălțime și 15 lățime. În colțul din dreapta sus era un mic afișaj digital roșu, iar o luminiță verde pâlpâia la fiecare trei secunde. Mitch dădu încet drumul draperiei și făcu un pas în spate.

Dacă acea cutie era încărcată cu Semtex, versiunea cehoslovacă a explozibilului plastic C4, probabil că era suficient pentru a arunca în aer întreg zidul dinspre Peluza Sudică.

Adams se aplecă spre el.

— Ce ai găsit? îl întrebă în șoaptă.

— O bombă, răspunse Mitch, ștergându-și din nou fruntea. Dacă o declanșăm, o să ne adune de aici cu aspiratorul, Milt. Hai să o lăsăm în pace și să ne instalăm.

Adams traversă dormitorul, intrând într-un dressing foarte spațios. Rapp îl urmă, lăsând ușa deschisă, așa cum o găsiseră. Pe stânga era un organizator destul de mare. Compartimentele mici din partea de jos erau pline cu pantofi, dar

deveneau din ce în ce mai înalte în partea de sus și erau pline cu cămăși și pulovere. Adams se opri lângă colțul îndepărtat și își trecu mâna peste marginea din lemn. După câteva secunde, găsi butonul ascuns pe care îl căuta și apăsă. Organizatorul ieși în afară câțiva centimetri la un capăt, iar Adams îl deschise încă un metru.

Intrară în camera secretă și închiseră organizatorul în urma lor. Adams aprinse lumina și închise zăvorul metalic greoi de la intrare. Mica încăpere, numită „depozitul" de către Secret Service, avea 2,5 m pe 2 m, iar tavanul avea o înălțime de aproape 3 m. Pereții erau căptușiți cu Kevlar antiglonț și cu un material ignifug. Camera conținea și patru costume de protecție în cazul riscurilor biologice, dotate cu tuburi de oxigen și măști de gaz. Erau ambalate în dulapuri montate pe pereți, împreună cu câteva arme și o trusă de prim-ajutor. Ascunzătoarea fusese construită în toamna anului 1994, după prăbușirea unui avion de mici dimensiuni pe peluza sudică.

•

În camera de control de la Langley, tehnicienii din primul rând auziseră foarte slab prima transmisiune a lui Rapp. În ultimele cinci minute depuseseră eforturi pentru a restabili legătura, în timp ce Irene Kennedy și Generalul Campbell îi urmăreau de pe rândul din spate. Cei doi știau că e mai bine să stea deoparte și să îi lase pe specialiști să își facă treaba.

Cu ajutorul lui Marcus Dumond, care manevra panoul de control din dubița de comunicații a CIA, parcată lângă gardul Casei Albe, făceau progrese. Antena telescopică montată în partea din spate a vehiculului ajuta la penetrarea interferenței electronice folosite de teroriști.

După patruzeci de minute de tăcere radio, când Rapp începu să transmită prin intens securizatul radio de teren, în camera de control se auzi un

suspin colectiv de ușurare. Generalul Campbell fu primul care vorbi.

— Dă-mi raportul, Iron Man.

Răspunsul lui Rapp sosi ușor bruiat, dar inteligibil. Mitch le povesti despre progresul inserției și despre dispozitivul pe care îl descoperise în dormitorul președintelui. După ce le dădu cât mai multe detalii despre mecanismul exploziv, îi întrebă pe Campbell și Kennedy cum voiau să procedeze.

Campbell nu se gândi prea mult și spuse:

— Tu continuă recunoașterea în timp ce noi ne dăm seama ce să facem în privința bombei.

— Recepționat, spuse Rapp. Trec la treabă.

Un tehnician din primul rând ridică mâna și trosni din degete. Kennedy se aplecă spre el, iar bărbatul îi spuse ceva. Apoi Irene i se adresă lui Mitch în cască:

— Iron Man, vrem să efectuezi o verificare radio a stației tale portabile. Terminat.

— Recepționat, spuse Rapp, lăsând receptorul radioului de teren deoparte.

Își puse pe cap căștile stației portabile și, după ce ajustă microfonul în dreptul gurii, spuse:

— Probă, unu, doi, trei, patru. Mă auziți? Terminat.

Îl auzeau destul de bine cât să înțeleagă ce spune, dar nu la fel de clar că în radioul de teren. Problema mai mare era că Rapp nu recepționa semnalul. După câteva încercări, ridică microfonul căștilor și luă receptorul radioului de teren.

— Stația mea portabilă nu funcționează. Terminat.

— Noi te auzim, Iron Man, răspunse Kennedy. Spui că tu nu ne recepționezi?

— Corect.

Kennedy se uită la unul dintre tehnicieni, așteptând un răspuns, dar acesta ridică neputincios din umeri.

— Iron Man, spuse ea în microfon, vom lucra la asta. Momentan, verifică restul etajului doi. Ne auzim din nou pe radioul de teren în treizeci de minute.

— Recepționat. Voi începe să montez camerele de supraveghere. Încheiat transmisiunea.

Rapp începu să își organizeze echipamentul. Scoase cinci minicamere de supraveghere din borsetă și le puse în vestă.

— Începem cu scările? întrebă Adams.

— Da, spuse Rapp, luându-și arma. Milt, fii cu ochii în patru și nu călca nicăieri unde nu am călcat eu înainte, bine? întrebă el, iar Adams încuviință. Alte întrebări înainte să pornim?

— Da, spuse Adams stânjenit. Trebuie să fac pipi.

— Putem să rezolvăm asta, spuse Rapp rânjind. De fapt, va fi prima oprire. Să ieșim de aici.

Milt trase zăvorul și ieșiră în tăcere în dressingul spațios, după care Adams împinse organizatorul înapoi în perete. Cu arma pregătită, Rapp stătu în fața băii în timp ce Adams se ocupă de problema apăsătoare. Profită de moment pentru a mai verifica o dată camera și observă ceva ce ratase mai devreme. Ceva ciudat. Patul președintelui era dezordonat. Merse lângă el și, la o privire mai atentă, văzu ceva ce îl neliniști. Pe cearșaful alb era o pată mare de sânge, iar pe marginea patului atârna un sutien.

Rapp dădu din cap, scârbit. Îi arătă și lui Milt tulburătoarea scenă când ieși din baie. Niciunul nu scoase un cuvânt. După un moment îndelungat, Rapp merse la măsuța de lângă ușa ce dădea în Balconul Truman. Scoase o minicameră din buzunar, atașă un petic Velcro sub masă, apoi fixă micul dispozitiv, după care îi făcu semn lui Adams.

— Să mergem.

Porni spre ușa principală și se opri când ajunse acolo. Adams strecură cablul pe sub ușă și verifică holul. Luminile erau aprinse, iar imaginea era

foarte clară. Coridorul de la etajul doi era foarte lat, având aproape 5 m lățime. Era puternic luminat, iar pereții erau decorați cu biblioteci încastrate și câteva portrete în ulei ale foștilor președinți. Diverse grupuri de canapele, fotolii, mese și lămpi ofereau spațiului rolul dublu de hol și salon informai.

Adams mută cablul dintr-o parte în alta, apoi șopti:

— Pare liber.

Rapp încuviință.

— Lasă-mă pe mine să arunc o privire mai întâi și îți fac semn, spuse el.

Se mai uită o dată la ecran, apoi întoarse încet mânerul și deschise ușa, făcând primul pas pe holul luminat.

24.

Rielly clipi de câteva ori și gemu încet. Îi luă o secundă să își vină în fire, dar tot nu știa unde se află. Tot ce știa era că o doare capul și îi e greu să respire. După ce privirea i se limpezi, văzu scările și două picioare în bocanci, care urcau. Pentru un scurt moment avu impresia că visează, dar apoi își aminti. Teroristul o căra pe umăr.

Anna încercă să ridice capul, dar o durere cruntă îi străbătu gâtul. Știa însă că trebuie să se împotrivească cu orice preț, indiferent cât de tare ar fi durut. Așa că își porunci să ignore durerea și, cu toată forța de care era capabilă, tânăra jurnalistă se ridică de pe umărul teroristului, își înfipse mâinile în părul lui și începu să țipe din toți rărunchii.

•

Lui Mitch Rapp aproape că îi sări inima din piept. Țipătul de femeie se auzi atât de tare și brusc, încât, luat prin surprindere, bărbatul încremeni expus în mijlocul holului, scăldat în lumină. Țipătul violent spărsese tăcerea și îi distrusese concentrarea. Rapp încercă să își dea seama din ce direcție venea țipătul, apoi se puse imediat în mișcare, în timp ce Adams rămase împietrit la doi pași în urmă. Asemenea unei feline, Rapp se retrăgea rapid. Instinctiv, duse mâna dreaptă în spate, căutându-l pe Milt, iar cu stânga ridică pistolul MP-10, ațintindu-l în direcția țipătului. Îl împinse pe Adams prin ușa deschisă înapoi în dormitorul președintelui.

Cu Adams ajuns acum în frunte, intrară grăbiți în dressing, iar Rapp închise ușa în urma lor. Adams deschise organizatorul și se opri o clipă, așteptând să vadă ce vrea Rapp să facă. Mitch îl împinse în depozit și închise organizatorul. Milt aprinse lumina și își duse mâna la inimă.

— Dumnezeule, cum naiba poți să faci meseria asta?

Mitch nu se obosi să răspundă. Cu adrenalina pompându-i încă în vene, Rapp luă monitorul de la gâtul lui Milt și reglă imaginea redată de micul dispozitiv de supraveghere pe care tocmai îl montase la mai puțin de 5 m distanță.

•

Anna Rielly își apăsa stomacul cu o mână, iar pe cealaltă o încleștase în jurul încheieturii teroristului. Pantofii îi căzuseră din picioare la jumătatea coridorului, în timp ce agresorul o târa pe covor. Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar lovitura pe care o primise în stomac era atât de dureroasă, încât avea impresia că va începe să vomite în orice moment.

Lui Abu Hasan îi plăceau lupta, împotrivirea. Le considera parte din dominație, îl captivau. Bruneta asta era mult mai palpitantă decât blonda de care se ocupase cu o seară în urmă, aceea se dovedise plictisitoare. Nu se împotrivise deloc, doar plânsese. Hasan zâmbi în sinea lui în timp ce luă colțul și văzu ușa către dormitorul președintelui. Era locul perfect pentru a o viola pe târfa asta americană. Împinse ușa cu o mână; cu cealaltă o ținea pe Rielly de păr. O târî încă 3 m, apoi o ridică violent de pe podea și o aruncă pe patul matrimonial. Își scoase cuțitul și zbieră la ea:

— Dezbracă-te, scârbă.

Rielly dădu să se ridice. Sub nicio formă nu avea de gând să cedeze. Mai degrabă murea decât să fie violată din nou.

Teroristul îi imobiliză brațele și o lovi în tâmplă cu mânerul cuțitului. Lovitura o lăsă inconștientă și vulnerabilă pe pat.

Abu Hasan nu pierdu timpul și începu să îi taie hainele cu cuțitul; cu cât dezgolea mai multă piele, cu atât mai repede tăia. După ce scăpă de pantaloni, îi sfâșie bluza, apoi se opri pentru o secundă. O privi lacom pe tânăra din fața lui,

admirându-i trupul bronzat și tonifiat. Se aplecă și își plimbă mâna peste piciorul ei. Se opri la chiloții negri din dantelă și într-o secundă îi smulse de pe ea.

•

Milt Adams era tulburat de ceea ce se petrecea în camera alăturată, dar evenimentele de dincolo nu erau la fel de înfricoșătoare precum transformarea ce avusese loc chiar în fața lui. Chipul lui Rapp se schimonosise cumplit, ochii căpătaseră un licăr amenințător, maxilarul i se încleștase, iar o pojghiță de sudoare îi acoperea acum fruntea.

Mitch clătină din cap de câteva ori și mârâi ceva printre dinții încleștați. În mintea lui se ducea o adevărată luptă. Rațiunea îi spunea că misiunea e mult mai importantă decât ce se întâmpla în cealaltă cameră. Antrenamentul îl învățase că trebuie să stea deoparte și să strângă informații, fără să își facă simțită prezența. Pentru că viețile celorlalți ostatici erau mult mai importante, la fel și uciderea lui Aziz. Dar în ciuda faptului că știa exact ce ar trebui să facă, o voce din mintea lui îi spunea ceva complet diferit.

•

În camera de control de la Langley, toți ochii erau ațintiți pe ecranul cel mare. O minicameră fusese activată de Rapp, iar transmisiunea nu foarte clară a dispozitivului fusese preluată de un monitor. Tehnicienii de la Langley lucrau cu Marcus Dumond, care, cu ajutorul antenei de comunicații, dirija frecvența și încerca să elimine bruiajele. După câteva minute, imaginea începu să devină mai clară, dezvăluind un bărbat în pragul unei uși.

Fără să își ia ochii de pe ecran, Generalul Campbell o întrebă pe Kennedy:

— E dormitorul președintelui?

— Cred că da, răspunse Irene în timp ce miji ochii la monitor.

Îl văzu pe bărbatul din prag întorcându-se și intrând rapid înapoi în cameră. Profilul unui al doilea bărbat apăru în prag, iar Kennedy îl recunoscu imediat pe Rapp.

— De ce se întorc în dressing? întrebă Campbell.

— Nu știu, răspunse Kennedy, încruntându-se.

Unul dintre tehnicieni se întoarse spre ei.

— Avem sunet pe unitatea aceea.

— Pune-o pe difuzor, spuse Kennedy fără să își ia privirea de pe monitor, iar o secundă mai târziu, un hârșâit se auzi prin sistemul audio din cameră.

Urmă un sunet puternic, iar Generalul Flood, care stătea cu un rând în spatele lui Kennedy și Campbell, întrebă:

— Ce naiba a fost asta?

Kennedy privi cu atenție monitorul care arăta ușa deschisă a dormitorului președintelui și coridorul luminat de dincolo de ea.

— A sunat ca un țipăt, spuse ea.

Chiar în acel moment, un bărbat apăru în prag târând o femeie după el. Ca la o comandă, toți cei prezenți în camera de control se apropiară de monitor în încercarea de a înțelege ce se petrece. După câteva secunde, scena din fața lor deveni brutal de limpede.

— Fă-mi legătura cu Iron Man acum! izbucni Kennedy pe un ton neobișnuit de încordat.

Irene îl cunoștea pe Mitch mai bine decât oricine altcineva din încăpere – probabil din lume. Știa că trebuie să preia controlul asupra lui și că trebuie să o facă rapid. Altfel nu avea nicio șansă de a-l împiedica să facă ceea ce știa că se pregătește să facă.

•

Arma MP-10 zăcea într-un colț pe podea, fiind înlocuită de Beretta de 9 mm cu amortizor. Rapp privea fix pistolul. Din cale-afară de furios, ar fi vrut să lovească ceva. Își spuse în sinea lui să se calmeze; prea multă furie ducea la o judecată

strâmbă. Dar Rapp ura agresorii, bătăușii, animalele care luau cu forța și făceau ce voiau, fără să se gândească la efectul acțiunilor lor asupra celorlalți.

Rapp nu mai gândea rațional. Decizia fusese luată, nu mai era cale de întors. Femeia din camera alăturată era fiica cuiva, poate soția cuiva sau mama unui biet copil. Iar el nu avea de gând să stea cu mâinile în sân la adăpostul camerei blindate și să permită să se întâmple acel lucru.

Radioul de teren scoase un piuit scurt, iar o lumină verde începu să pâlpâie pe panou. Adams dădu să ridice receptorul, iar Rapp îl opri.

— Nu răspunde.

Adams își retrase încet mâna; nu îl mai recunoștea pe bărbatul de lângă el. Rapp opri radioul, apoi își dădu jos căștile din jurul gâtului. Se ridică și își scoase cuțitul de luptă cu mâner negru, ținându-l în mâna stângă. Se uită la pistolul din cea dreaptă, apoi la cuțitul din cealaltă și căzu pe gânduri pentru o clipă.

Milt Adams se ridică și el, își umezi buzele uscate și, cu o expresie îngrijorată, întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

Rapp îl privi pieziș, iar după o scurtă pauză spuse:

— O să ies și-o să îl ucid pe nenorocitul ăla. Nu asta ar trebui să fac, dar o s-o fac oricum.

Adams înghiți greoi în sec și încuviință din cap.

— Bun, zise el, iar după o secundă adăugă: Vrei să te ajut?

Rapp dădu din cap și închise ochii.

— Nu… Stinge lumina și deschide ușa. Stai aici și nu scoate o vorbă.

Adams făcu așa cum i se spusese. Nu îl mai vedea pe Rapp în întuneric, dar îl simți când acesta se strecură afară.

•

Anna Rielly deschise ochii și încercă să își dea seama ce se petrece. Deasupra ei era întuneric, dar

în partea dreaptă era lumină. Întoarse încet capul într-acolo și îl văzu pe atacatorul ei. Bărbatul își scosese deja bluza, iar acum se dezbrăca de pantaloni. Rielly încercă să se miște, dar brațele nu o ascultau, își coborî privirea asupra propriului corp; își văzu sânii dezgoliți și începu să plângă. Trăia un coșmar.

•

Mitch Rapp rămase câteva secunde la intrarea în dressing, ascultând cu atenție. Avea ochii închiși, pentru a grăbi adaptarea la întuneric. Din dormitor se auzea zgomot; femeia părea să plângă. Apoi îl auzi pe bărbat râzând. Deschise ochii și se uită la cele două arme. Trăgea la fel de bine cu ambele mâini, dar în privința cuțitului prefera stânga. Hotărî să apeleze la cuțit doar în cazul în care s-ar apropia suficient de mult, dar se îndoia că se va întâmpla asta. Înainte de a ieși din dressing, porni cronometrul ceasului de la mână, apoi se îndreptă spre ușă. Răsuci încet mânerul și începu să o deschidă treptat.

•

Rielly plângea în timp ce teroristul se apleca amenințător asupra ei. Individul râdea, iar respirația îi duhnea a tutun. Își apucă erecția cu o mână, iar cu cealaltă începu să o pipăie în zona intimă. Anna își strânse brusc picioarele și țipă. Teroristul i le depărtă cu asprime și o lovi peste față. Rielly încercă să se împotrivească, dar forța o părăsise. Tot ce putea face era să plângă, în timp ce trupul lui începu să coboare peste al ei.

•

Ușa se deschise încet. Rapp privi prin deschizătură și văzu lumina de pe hol revărsându-se în cameră. Din unghiul lui, vedea un bărbat întors cu spatele la el care își scotea hainele lângă piciorul patului. Individul începu apoi să urce în pat. Era momentul perfect ca Mitch să acționeze. Ținând cuțitul în mâna stângă și pistolul în dreapta, Rapp înaintă încet. Făcu un pas și se uită

rapid stânga-dreapta pentru a se asigura că nu mai este nimeni în cameră. Continuă să înainteze silențios, punând cu grijă mai întâi călcâiul pe podea, apoi restul tălpii.

Ajuns la jumătatea distanței, Rapp își băgă pistolul înapoi în toc. Teroristul imobilizase mâinile femeii deasupra capului și încerca să o penetreze, iar trupul lui îi înăbușea suspinele.

Rapp profită de moment și acoperi rapid distanța până la pat. Cu o precizie uimitoare, îl înșfăcă pe terorist de păr cu mâna dreaptă și îi trase capul pe spate. Cu mâna stângă, îi înfipse cuțitul în gât, apoi împinse mânerul în sus. Lama ascuțită spintecă mușchii întâlniți în cale și penetră adânc baza creierului. Rapp răsuci violent cuțitul și reteză trunchiul cerebral. Abu Hasan nici măcar nu știu ce îl lovise în ultima secundă din viața lui.

Încă ținându-l de păr, Rapp îl trase de pe femeie, apoi dădu drumul trupului lipsit de viață pe podea cât de silențios putu. Băgă cuțitul însângerat înapoi în teacă, după care întinse mâinile spre femeia goală de pe pat.

— Nu țipa. Trebuie să ne mișcăm repede.

Ea îl privi șocată și încercă să își acopere sânii cu brațele. Rapp se aplecă și îi înfășură trupul cu cearșaful de pe pat. Știa că trebuia să se miște rapid. În orice clipă putea să apară cineva. Privind-o în ochi, spuse:

— Ascultă, trebuie să te mut de aici. O să te iau pe sus și o să te duc într-un loc sigur.

Rapp puse un genunchi pe pat, dar Rielly tresări ca un animal speriat și lovit. Mitch înaintă încet și continuă să îi vorbească:

— Ar putea veni mai mulți teroriști în orice clipă. Trebuie să te scot de aici.

Îi dădu câteva secunde de gândire, apoi Rapp își strecură o mână sub picioarele ei și pe cealaltă sub spate. O strânse la piept, se ridică în picioare și îi șopti:

— Totul va fi bine.

Traversă rapid camera și intră în dressing.

— Milt, aprinde lumina, spuse el în șoaptă.

Aproape instantaneu, lumina din depozit se aprinse, iar ușa secretă se deschise mai larg. Rapp intră cu femeia înăuntru și o așeză ușor pe podea. Își deschise rucsacul și scoase din el o mică trusă. I-o dădu lui Adams.

— Dă-i niște apă și vreo două pastile din astea, zise el, scoțând o cutie de Tylenol. Trebuie să mă întorc acolo și să văd ce e de făcut cu cadavrul ăla.

•

Ragib Quasar îi privi pe ostaticii îngrămădiți unii în alții și își verifică ceasul. Se apropia de miezul nopții; încă puțin și venea rândul lui. În încăpere mai erau doi teroriști, iar Ragib se uită la cel de lângă el. Bărbatul încuviință din cap, făcându-i semn să plece. Își așteptau cu toții nerăbdători rândul; cu cât Ragib termina mai repede cu femeia, cu atât aveau să își primească și ceilalți doi șansa.

Ragib rânji și îi făcu semn cu mâna compatriotului său să îi lase la dispoziție cincisprezece minute. Ieși nerăbdător din încăpere, grăbind pasul de îndată ce ușa se închise în urma lui.

•

Rapp închise ușa principală a dormitorului și studie cadavrul pentru o secundă. Nu avea rost să încerce să îl ascundă. Aziz avea să își dea seama că omul lui lipsește și să deducă imediat că fusese ucis. Trebuia să se gândească la o altă soluție. Rapp deveni din ce în ce mai agitat în timp ce stătea lângă teroristul mort, storcându-și mintea în căutarea unei căi de ieșire din dezastrul acesta. După ce verifică hainele cadavrului, căutând informații, îi veni o idee. Luă cuțitul teroristului de pe grămada de haine și așeză trupul înapoi pe pat, pe burtă.

Îl înjunghie de trei ori în partea de sus a spatelui cu pumnalul individului, având grijă să nu își

folosească toată forța, străpungând carnea doar vreo 3-4 cm. Făcu o scurtă pauză, apoi îl rostogoli pe spate și îl înjunghie de trei ori în piept și de două ori în gât. Sângele începu să curgă în voie pe așternuturile albe. Ca un ultim retuș, crestă brațele și mâinile teroristului pentru a da impresia că acesta încercase să pareze loviturile.

Mitch se retrase câțiva pași și își admiră opera. Verifică zona din fața lui și din jurul picioarelor, asigurându-se că sângele nu îi ajunsese pe bocanci, apoi trase cadavrul înapoi pe podea. Cu așternuturile deja dezordonate și însângerate care completau scena, ar fi putut să funcționeze.

•

Ragib urcă ultima treaptă și privi de-a lungul coridorului. Știa că dormitorul președintelui e pe stânga; îl vizitase cu o noapte în urmă. Zâmbi în sinea lui, amintindu-și cât de bine se distrase cu blonda. Femeia nu se împotrivise prea mult, dar de data asta avea să fie diferit. Bruneta dăduse deja dovadă de îndârjire. Ragib spera doar ca ostatica să nu fi fost cumințită prea tare de Abu Hasan. Ajunsese puțin mai devreme, dar, cu puțin noroc, avea să audă gemetele de plăcere ale tovarășului său. Continuă să înainteze cu mitraliera AK-74 pe umăr și o expresie nerăbdătoare pe chip.

•

Rapp cotrobăi din nou prin grămada de haine. În vesta de luptă găsi o stație radio și o ridică la ureche. Momentan, nu exista trafic. Fu tentat să o ia cu el, dar asta i-ar fi dat de gândit lui Aziz, l-ar fi făcut să se întrebe dacă femeia acționase singură sau nu. Și oricum, nu ar fi rezolvat nimic; dacă stația dispărea, teroriștii ar fi putut să schimbe pur și simplu frecvențele.

Mitch studie dispozitivul. Era fabricat de o companie franceză despre care nu știa mare lucru. Puse stația la loc unde o găsise și își verifică ceasul. Trecuseră patru minute și douăzeci și trei de secunde. Încă stătea lângă cadavru când fu

străbătut de un fior aproape imperceptibil. Pe coridor se apropia cineva.

•

În camera de control de la Langley, Kennedy renunțase să mai încerce să îl contacteze pe Rapp prin radio. La fel ca ceilalți, stătea tăcută și urmărea evenimentele în desfășurare. Nimeni nu vorbea, toți priveau fascinați monitorul. La început nimeni nu înțelesese ce face Rapp când începuse să îl înjunghie pe bărbatul care zăcea deja mort pe podea. Dar, treptat, începuseră să înțeleagă.

— Să dea naiba, puștiul ăla gândește rapid, spuse Generalul Flood întorcându-se spre Stansfield.

Înainte ca directorul CIA să apuce să răspundă, Rapp traversă grăbit camera și dispăru în dressing. Aproape simultan, ușa dormitorului se deschise și un bărbat în uniformă verde de camuflaj apăru în prag, luminat de becurile aprinse de pe coridor.

Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Bărbatul înaintă câțiva pași după care, brusc, își luă arma de pe umăr și se răsuci la 360 de grade cu mitraliera în poziție de tragere. Apoi aprinse lumina și instantaneu începu să strige agitat în stația radio.

25.

Washington, D.C. e în același timp oraș, district federal și, cel mai important, capitala Statelor Unite ale Americii. Zona geografică, care la început a avut forma unui pătrat, e localizată la confluența râurilor Potomac și Anacostia și se învecinează pe trei laturi cu statul Maryland și la sud-vest cu statul Virginia. Fondat în 1790 și numit inițial Orașul Federal și Districtul Columbia, după Cristofor Columb, orașul a fost ulterior redenumit de Congres, în onoarea primului președinte al națiunii. Pentru că cele patru colțuri ale orașului indică cele patru puncte cardinale, teritoriul a fost împărțit în mod convenabil în cadrane.

Cadranul sud-estic e, de departe, cel mai defavorizat din punct de vedere economic. Inima zonei este cartierul Anacostia, o secțiune violentă a Washingtonului, responsabilă pentru mai mult de jumătate din infracționalitatea orașului, literalmente, o zonă de război aflată în umbra Capitoliului.

În centrul acestui cartier, aproape de miezul nopții, la ultimul etaj al unui bloc de locuințe infestat cu șobolani, un bărbat cu părul vopsit alb și câteva tatuaje proaspete lucra neobosit. Clădirea era în mare parte părăsită, cu excepția câtorva dependenți de droguri care foloseau etajele inferioare pentru sex și trafic de tot felul de lucruri interzise. Clădirea fusese aleasă de grup pentru că zona era foarte rar patrulată de polițiști, care se temeau pentru siguranța lor.

În apartamentul mizerabil de la etajul cinci, ferestrele fuseseră acoperite cu placaj de furnir gros de vreo 8 cm, fiind imposibil de spart. Și ușa fusese consolidată cu cherestea și furnir și fuseseră montate încuietori noi. Înăuntru, doi senzori de mișcare montați în colțuri opuse asigurau integritatea camerei de aproape două săptămâni.

Cu cinci luni în urmă, Rafique Aziz îi ordonase individului cu păr alb ce stătea pe scaunul pliabil să găsească o casă conspirativă. Dar îi ceruse să aştepte şi să se instaleze în ea în ultimul moment posibil. Nu voiau să atragă prea mult atenţia. Bărbatul în cauză era Salim Rusan – acelaşi individ care, în ultimele şase luni, fusese un valet discret la Washington Hotel şi care, cu doar o zi în urmă, eliminase agenţii Secret Service de pe acoperişul Casei Albe.

Rusan nu mai era un individ discret acum. Datorită FBI-ului, fotografia lui de pe legitimaţia de angajat al hotelului rula acum pe toate posturile de televiziune şi fusese publicată în toate ziarele din ţară. Din acest motiv, Rusan nu mai văzuse lumina zilei de când intrase în acest apartament, cu două zile în urmă. Dar Aziz prevăzuse totul. Înainte de raidul asupra Casei Albe, liderul îi prezentase detaliat situaţia şi modul în care se vor desfăşura lucrurile şi îi dăduse doar două magazii a câte zece gloanţe fiecare. Pentru că Aziz avea alte planuri pentru el şi îl voia departe de Casa Albă în momentul în care vor apărea poliţia şi FBI-ul.

După ce Rusan consumase gloanţele, lăsase puşca de lunetist de fabricaţie sovietică pe terasa cu vedere spre Casa Albă şi părăsise hotelul pe scara din spate. Odată ajuns în stradă, mersese 200 m pană la staţia Metro Center şi luase primul tren spre sud. Zece minute mai târziu se plimba prin mahalalele din Anacostia, cu o şapcă cu sigla Chicago Bulls pe cap şi o geacă de piele pe spate.

La apartament, totul fusese pregătit din vreme. Excrementele de şobolan şi pânzele de păianjen fuseseră adunate, iar casa aprovizionată cu cele necesare. Cele mai multe provizii fuseseră cumpărate de la un magazin REI din Virginia şi plătite în numerar. Echipamentul recreaţional includea un pat de campanie, un sac de dormit, câteva scaune pliabile, două mese şi ceva aparatură pentru gătit, toate menite pentru camping. Un

generator cu baterii torcea într-un colț, furnizând energie pentru un mic televizor, un radio, o stație de emisie-recepție de poliție și câteva becuri. Două lăzi frigorifice roșii conțineau suficientă mâncare și apă pentru cel puțin cinci zile, dar Rusan se îndoia că va folosi toată cantitatea. A doua zi dimineață avea să se aventureze din nou afară, pentru a semăna semințele unei surprize speciale.

Se uită la ceas, apoi la pat. Făcuse tot ce îi spusese Aziz. Scăpase de barbă, cu excepția mustății și a ciocului. Își tunsese părul foarte scurt, apoi și-l decolorase până rămăsese complet alb. Își decolorase și părul facial, inclusiv sprâncenele, și își făcuse un piercing în ureche, unde acum purta un cercel. Aceea fusese partea dificilă, să lucreze stând într-o parte în fața oglinzii și să oprească sângerarea după ce împinsese acul prin lobul urechii. Tatuajele false îi completau înfățișarea, cel mai ostentativ fiind un triunghi inversat roz pe bicepsul drept, cu inscripția „Queer Nation". Rusan nu se simțea prea confortabil cu această deghizare. Ura homosexualii, dar nu fusese ideea sa, ci a lui Aziz. Iar când Aziz dădea un ordin, era mai bine să îl respecți.

Mai avea o singură sarcină de îndeplinit înainte de a părăsi apartamentul în dimineața următoare. Uitându-se la ceas, se întrebă dacă ar trebui să se ocupe de ea acum sau după un pui de somn. Își plimbă degetele peste calupurile de explozibil Semtex și peste cutia de detonatoare de pe masă. Decise să aștepte până dimineață. Dormea mai bine cu bombele neasamblate.

•

Rafique Aziz și Muammar Bengazi urcau scările principale ale reședinței. Aziz era furios. Avuseseră noroc să asedieze Casa Albă fără să piardă nici măcar un om, iar acum, când mai erau 24 de ore până la atingerea scopului suprem, pierduse un membru valoros al echipei din pură prostie. Impulsul de moment era un factor de risc de care

Aziz era perfect conștient. De-a lungul istoriei, câmpurile de bătălie fuseseră împânzite cu cadavrele soldaților ai căror comandanți nu înțeleseseră rolul crucial al acestuia în fiecare conflict. Bengazi mergea cu un pas în urma lui Aziz, rușinat că unul dintre oamenii săi fusese atât de prost cât să fie ucis de o femeie.

Când ajunseră la etajul al doilea, Aziz și Bengazi porniră direct spre dormitorul președintelui. Toate luminile din cameră erau aprinse. Aziz merse pe partea opusă a patului, iar privirea îi căzu pe trupul gol și însângerat. Ragib, bărbatul care găsise cadavrul, stătea lângă el cu stația radio într-o mână și mitraliera în cealaltă. Începu să vorbească, dar Aziz ridică mâna, reducându-l la tăcere. Liderul nu spuse nimic pentru un moment îndelungat, timp în care studie cu atenție scena.

După câteva minute, Aziz ridică privirea, cu o expresie de furie controlată pe chip.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă scurt.

Agitat, Ragib începu să îi povestească, mulțumit că Aziz nu îl executase. Relată cum Abu Hasan o lovise pe femeie, lăsând-o inconștientă în cantină, apoi o târâse din încăpere. Îi descrise liderului detaliile scenei descoperite în dormitor și puținele lucruri pe care le știa despre femeie. După ce termină, Aziz privi cadavrul o secundă, apoi ridică ochii spre bărbatul agitat din fața sa. Nicio greșeală nu putea să rămână nepedepsită. Trebuia să dea un exemplu; trebuia să mențină teama. Fără vreun avertisment, Aziz ridică mâna și îl plesni puternic pe Ragib peste față.

Teroristul rămase pe poziție, întorcând și celălalt obraz. Deși era mai puternic și mai impunător din punct de vedere fizic decât Aziz, se temea foarte mult de el. Nici măcar nu îi trecu prin cap să riposteze sau să pareze lovitura.

Aziz îi puse țeava pistolului MP-5 sub bărbie și îl împinse până îl înghesui la perete.

— Dă-mi un motiv bun pentru care nu ar trebui să te ucid pentru prostia ta.

— Nu am nicio scuză, spuse Ragib calm, știind că orice semn de teamă sau impertinență i-ar pune capăt vieții instantaneu. Merit să mor. Am fost prost.

•

Mitch ajunsese în ascunzătoare în ultima clipă. Adams stătea în genunchi lângă femeia pe care Rapp tocmai o salvase și încerca să o țină calmă. Tremura de cinci minute, iar Adams începea să se îngrijoreze că ar putea suferi un fel de șoc.

Rapp încercă din răsputeri să îi ignore pe cei doi și să rămână concentrat pe ceea ce spuneau cei de la Langley. Își primise deja mustrarea pentru că nu ceruse aprobarea înaltului comandament înainte de a o salva pe femeie. Lui Mitch îi plăcea să folosească termenul „înalt comandament” pentru a descrie pe oricine stătea comod într-o cameră întunecată, vag luminată de computere și televizoare, și dădea ordine operatorilor de pe teren. Dar în această misiune, întâmplarea făcea să îi respecte pe oamenii care dădeau ordinele. Avea încredere deplină în Kennedy, iar Campbell, Flood și Stansfield fuseseră și ei agenți de teren cândva și acest lucru cântărea foarte mult.

Totuși, Rapp se ghida după un nou principiu, recent descoperit: în loc să se împotrivească sistemului, adesea era mai bine să spună ca ei și să facă apoi cum considera el de cuviință. Washington era un monolit birocratic care, de cele mai multe ori, se mișca cu agilitatea și viteza unui om de 200 kg. Ca majoritatea ofițerilor operativi, Rapp vedea rolul Washingtonului ca fiind secundar. Din acest motiv, își dezvoltase obiceiul de a fi foarte precaut în privința informațiilor transmise către structura centrală. Cu cât părea să aibă mai puțină acțiune pe teren, cu atât mai mare părea să fie sprijinul primit. Și invers. Cu cât le dădea mai multe informații, mai ales vești proaste,

cu atât mai puțin sprijin primea. Kennedy îi sărea aproape întotdeauna în ajutor, dar erau alții în Washington care practic își construiseră o carieră din a sta cu mâinile în sân.

Rapp stătea în picioare, cu ochii ațintiți asupra monitorului. În urechea stângă primea semnal audio din dormitorul președintelui, iar în cea dreaptă de la Langley. Singurele voci care se auzeau de la Langley erau ale lui Kennedy, Campbell, Stansfield și Flood. Niciunul nu se deranjase să îl critice pentru salvarea femeii. Toți știau – sau sperau – că ar fi făcut la fel în locul lui. Totuși, Flood ceruse foarte ferm ca, de acum înainte, să respecte ordinele.

— Da, domnule, răspunse simplu Rapp, ghidându-se după noua sa strategie.

În următoarele câteva minute tensionate, grupul discută despre ce era de făcut în continuare, dar în curând nu mai fu nevoie de speculații. Intrarea în dormitor a celor doi bărbați îi reduse la tăcere pe toți.

Rapp se uită la monitor cu ochii mijiți și îl recunoscu imediat pe bărbatul mai scund. Simți cum i se zbârlește părul pe ceafă, iar palmele îi transpirară. Când îi auzi vocea, inima i-o luă la goană. Instinctiv, duse mâna la armă – dorința de a ucide păru să pună stăpânire pe el. Rafique Aziz era chiar acolo, la mai puțin de 3 m distanță, și cu spatele la ușă.

Rapp se ridică într-un genunchi, dar în aceeași clipă glasul lui Irene Kennedy se auzi în receptor:

— Iron Man, știu la ce te gândești și n-o să se întâmple. Șansele nu sunt de partea ta. Ei sunt trei, tu ești unul singur.

Rapp tăcu, tentat să nu răspundă. Din păcate, mai încercase o dată manevra aceea – nu avea să funcționeze de două ori.

— Pot să îi elimin și să pun capăt situației chiar acum, spuse el, ușor iritat.

— Sau ai putea fi ucis, răspunse imediat Kennedy, și ai distruge singura noastră șansă de a afla ce se petrece acolo.

— Nu voi fi ucis, spuse încordat Rapp. Cel puțin nu înainte de a-i doborî pe toți trei.

La Langley, Kennedy se întoarse rapid în scaun spre Directorul Stansfield. Dădu agitată din cap. Șeful ei stătea calm la locul său, cu o mână sub bărbie. Își coborî microfonul căștilor la gură și spuse:

— Iron Man, așteaptă o secundă, cât discutăm opțiunile.

Stansfield apăsă un buton pe consola sa și se aplecă în față. Generalul Flood își mută scaunul mai aproape, iar Kennedy și Generalul Campbell își puseră mâinile pe masa lungă din fața lor.

Kennedy fu prima care vorbi:

— Nu-mi plac șansele.

Privirea lui Stansfield se plimbă de la Irene la Campbell, iar generalul spuse:

— Nu știu… mă tentează. Îl căutăm pe tipul ăsta de foarte multă vreme, iar Mitch e extrem de bun.

Stansfield se întoarse spre Flood. Șeful Statului Major își freca bărbia cu mâna.

— Nu am început nici măcar de o oră operațiunea asta, spuse el încruntat, și avem peste 60 de ostatici în pericol. Cred că trebuie să așteptăm, zise el clătinând din cap. Dacă nu reușește să-i elimine pe toți trei, suntem în mare rahat.

Toți se întoarseră spre monitorul care îi arăta pe cei trei teroriști. Unul dintre ei se întoarse și se apropie de ușă.

Stansfield dădu din cap și apăsă butonul de pe consolă, ajustându-și din nou microfonul.

— Iron Man, rămâi pe poziție. Repet, rămâi pe poziție.

Rapp strânse atât de tare în mână receptorul, încât degetele i se albiră. Înjură în sinea lui, mustrându-se pentru că răspunsese la apelul lui

Kennedy. Ar fi trebuit să bage un glonț în radioul de teren și apoi să pună odată capăt situației.

— Cu tot respectul, nu sunt de acord, spuse Mitch, gândindu-se că mai are o șansă. Am trei ținte care stau la 4 m una de cealaltă, zise el, apoi se uită la monitor. Toate trei stau cu spatele la poziția mea și am de partea mea elementul surpriză. Nu e o sarcină dificilă.

De data aceasta, în radio se auzi glasul Generalului Flood:

— Iron Man, nu te mișca, e un ordin. Avem nevoie de ochii și urechile tale acolo, iar timpul e de partea noastră.

După câteva secunde, Flood adăugă pe un ton mai blând:

— Vei avea șansa ta, fiule. Dar ai răbdare.

— Recepționat, răspunse Mitch fără tragere de inimă, după care luă receptorul și își lovi fruntea cu el în mod repetat.

Data viitoare, își spuse în sinea lui, *fă-o și gata. Nu te mai deranja să întrebi.*

•

Rafique Aziz încă îl împungea pe Ragib în bărbie cu țeava armei. Dacă ar fi avut mai mulți oameni la dispoziție, Ragib ar fi fost mort deja, dar Aziz avea nevoie de el. De aceea adusese atât de mult explozibil. Era singura cale prin care putea neutraliza avantajul americanilor la capitolul mână de lucru.

Cu gâtul contorsionat într-o poziție dureroasă, Ragib spuse precaut:

— O voi găsi. Îți promit, Rafique.

Treptat, Aziz coborî arma pe lângă corp și făcu un pas în spate, gândindu-se dacă merita să o caute pe femeie. Ridică teancul de haine de pe podea. Pistolul lui Hasan era în toc, iar pușca lui era pe măsuța de toaletă din capătul camerei. Cuțitul însângerat era pe podea, lângă locul unde fuseseră hainele, deci femeia nu era înarmată. Îl privi pieziș pe Ragib și întrebă:

— E femeia pe care Abu Hasan m-a pus să o trimit la loc lângă ostatici azi-dimineață?

Ragib încuviință viguros din cap.

— Da. E aceeași.

Aziz râse și îl privi pe Bengazi, aflat mai aproape de ușă.

— O știu pe femeia asta. Am cunoscut-o când am sosit la întâlnirea cu președintele, împreună cu porcul ăla gras de Russ Piper.

Ca de obicei, Bengazi nu spuse nimic. Aziz încuviință din cap. Lucrurile începeau să aibă mai mult sens pentru el. Își aminti că Russ Piper îi vorbise despre familia femeii.

— Tatăl ei e polițist în Chicago, spuse Aziz, privind cadavrul din fața lui. Așa se explică scena asta.

După ce termină de studiat cadavrul, luă dintre haine pistolul și stația radio, apoi merse la măsuță și luă pușca lui Abu Hasan, pe care i-o aruncă lui Ragib.

Cu propria pușcă într-o mână, Ragib o prinse pe a doua cu cea liberă.

— Vrei să o găsesc?

Aziz se gândi pentru o clipă.

— Nu, răspunse el, nu ne poate face niciun rău. Sunt instalate bombe la toate ieșirile. Există șanse mari să detoneze una și să moară.

Bengazi își drese glasul pentru a-i atrage atenția lui Aziz.

— Da, spuse Aziz, privindu-și secundul.

— Cred că ar trebui măcar să verificăm etajul ăsta și pe cel de sus, spuse Bengazi. N-ar trebui să dureze mai mult de douăzeci de minute.

— Bine, dar rapid, răspunse Aziz după ce se gândi un moment.

Când dădură să plece, Ragib arătă spre cadavrul camaradului lor și întrebă:

— Ce vrei să fac cu Hasan?

— Lasă-l pe prost să putrezească acolo, răspunse Aziz fără să privească înapoi.

26.

La Langley era în toi o discuție aprinsă. Generalul Campbell voia să consolideze operațiunea trimițând încă doi oameni prin conducta sistemului de ventilație. Motivul lui era întemeiat. Știau că Aziz adusese o cantitate mare de explozibil în Casa Albă, iar acum aveau dovada că teroristul montase strategic dispozitivele. Înainte de a începe orice asalt, acele dispozitive trebuiau dezactivate sau măcar ocolite. Pentru asta aveau nevoie de o hartă a lor, iar asta însemna că trebuiau să introducă în Casa Albă pe cineva cu expertiză tehnică.

— SEAL 6 are oamenii și echipamentul pe poziții și nimeni nu se pricepe la explozibili mai bine decât ei. Îl putem suna pe Comandantul Harris, în mai puțin de cinci minute i-am avea pe toți în conductă.

— Aș prefera ca Iron Man să mai arunce o privire pe acolo, spuse Stansfield.

— Nu sunt așa sigur că nu ar fi trebuit să îl lăsăm pe Iron Man să îi elimine în urmă cu câteva minute, spuse oftând Campbell.

Stansfield ridică din sprâncene.

— Ar fi fost o mutare foarte riscantă atât de devreme în misiune.

— Dar poate că ar fi meritat… Iar dacă se va mai ivi ocazia, aș vrea să ne creștem șansele de reușită.

— Așadar…, spuse Flood, aplecându-se în față și punând un braț pe masă, vrei să trimiți băieții de la SEAL.

— Da, spuse Campbell, verificându-și ceasul. E aproape ora 01:00. Soarele va răsări în cinci ore. Cu cât știm mai clar cu ce ne confruntăm, cu atât mai repede vom putea să punem capăt asediului. În plus, pe lângă faptul că sunt experți în demolări, băieții ăștia sunt instruiți în multiple domenii.

Dacă trimiți doi dintre ei pe flancurile lui Iron Man – Campbell încuviință încrezător din cap – nu avem cum să ratăm.

— În momentul ăsta, îi avertiză Stansfield, avem trei teroriști înarmați plimbându-se prin reședință. Și nu sunt în cea mai bună dispoziție. Ar fi mai înțelept să îi lăsăm să se liniștească înainte să începem.

— De acord, spuse Campbell. Tocmai i-am auzit spunând că vor verifica etajele doi și trei, ceea ce ar trebui să le ia vreo douăzeci de minute. Dar chiar dacă ne-am pune oamenii în mișcare în mai puțin de zece minute, ar dura jumătate de oră până să pătrundă în conductă. În plus, ar ieși în subsolul trei, nu la etajul al doilea.

— Și Mitch? întrebă Kennedy.

— El poate să stea pe loc până termină Aziz de verificat cele două etaje, apoi poate să se întoarcă la subsol folosind liftul.

Kennedy se gândi pentru o clipă la idee.

— Sună rezonabil, spuse ea într-un final.

Atât Kennedy, cât și Campbell ridicară privirile spre Flood și Stansfield. Generalul Flood se uită la Stansfield, apoi la Campbell.

— Spune-i Comandantului Harris să aibă oamenii pregătiți, dar trebuie să aștepte ordinul meu pentru a trece dincolo de gard.

Campbell și Kennedy se întoarseră la locurile lor, lăsându-i singuri pe șefii lor. Flood se apropie de Stansfield și îl întrebă:

— Cum schimbă asta lucrurile cu vicepreședintele?

Stansfield reflectă asupra întrebării.

— Nu știu sigur, răspunse el, a fost foarte vag în exprimare. Pare să își lase câte o portiță deschisă pentru fiecare opțiune, până la momentul unui raid propriu-zis.

— Baxter habar nu are să fie lider, bombăni Flood, dând din cap. Nu e persoana de care avem nevoie în criza asta.

— Nu vrea să-și asume niciun risc, spuse Stansfield încuviințând.

— Deci, ce facem?

— Baxter a fost foarte vag în exprimare, spuse directorul CIA după câteva clipe de gândire. Aproape mi-a dat senzația că vrea să fie exclus din problemă.

— Vrea să nege orice implicare în eventualitatea unui eșec, spuse generalul, deloc bucuros. Ei bine, la naiba cu el. Îi vom spune dimineață, după ce își dă fundul ăla puturos jos din pat.

•

În estul perimetrului Casei Albe, Comandorul Harris și oamenii săi se pregăteau de inserție. Aerul sub prelată era umed. Se formase condens pe toate cele trei vehicule, iar apa se prelingea pe pământ. Toată lumea transpira abundent, dar ignora acest detaliu. Erau obișnuiți să lucreze în condiții mult mai rele.

Harris își alesese deja cei doi oameni. Primul era Nick Shultz, un chief petty officer în vârstă de 38 de ani. Shultz era specialist în dezamorsarea bombelor și era în echipă de când avea 20 de ani. Datorită talentului înnăscut pentru explozibili, fusese multă vreme instructor SEAL pentru demolări subacvatice – pe toată durata de 26 de săptămâni a cursului BUD/S pe care toți candidații trebuie să îl absolve pentru a deveni SEAL. Cu toate acestea, ce îl făcea pe Shultz unul dintre cei mai buni specialiști era atitudinea lui serioasă și imperturbabilă.

Cel de-al doilea om ales de Harris era Danny Craft. De fapt, alegerea fusese mai degrabă o decizie implicită, din moment ce Craft era partenerul lui Shultz. Era mai tânăr decât acesta cu zece ani. Dacă Shultz era calm și introspectiv, Craft era activ și sociabil. Dacă Shultz nu ieșea cu nimic în evidență la capitolul fizic, Craft avea aerul unui model. Arătând mai tânăr decât cei 28 de ani ai lui, Craft se folosise de ochii săi de un

albastru-cenușiu pentru a vrăji studentele de pe ambele coaste ale Americii. Tânărul rareori petrecea o noapte singur.

Cei doi bărbați erau complet diferiți și, după cum se așteptase mai bătrânul Shultz, acest detaliu lucrase în avantajul lor. Craft observa lucrurile care îi scăpau lui Shultz și invers. În ultimii doi ani, își perfecționaseră aptitudinile și deveniseră un duo foarte eficient.

Acum, în timp ce se pregăteau pentru inserție, cei doi stăteau unul lângă altul în fața unei mese pliabile lungi și își verificau echipamentul pentru ultima oară. Pe lângă arme și truse cu unelte speciale, luau cu ei și un echipament neobișnuit. Pe masă era un aparat portabil cu raze X, proiectat de Safety & Security Instruments din San Diego. Primele două piese ale unități erau RTR-4 X-Ray Imager și XR-200 X-Ray Source. Acestea două lucrau în colaborare cu a treia piesă, unitatea de control RTR-4. Acest computer Pentium portabil era montat într-o carcasă de aluminiu super-rezistentă la șocuri, cu închidere etanșă. Ecranul plat cu matrice activă color de pe unitatea de control avea să le furnizeze lui Shultz și Craft imagini în timp real din interiorul bombelor lui Aziz. Fără RTR-4, orice tentativă de a deschide carcasele exterioare ale bombelor ar fi fost o ruletă rusească.

Puțin mai departe de ei, Harris stătea în ușa deschisă a dubiței de comunicații a CIA și îi asculta pe Generalul Campbell și pe Irene Kennedy de la Langley. Harris tot aștepta ocazia să își prezinte planul, dar încă nu se ivise. Campbell punea o grămadă de întrebări, la fel și Kennedy. Când cei doi făcură o pauză, în sfârșit, Harris acționă.

— Domnule General Campbell, aș vrea să cer permisiunea de a intra cu Shultz și Craft. Cred că…

— Cerere respinsă, îl întrerupse Campbell. Vreau să stai cu echipa ta.

Harris ținea receptorul radioului de teren securizat la ureche. Nu avea de gând să cedeze ușor.

— Cu respect, nu sunt de acord, domnule. Cred că aș fi mai util dacă aș ajuta la inspecția clădirii.

— Vei sta deoparte, comandant.

Glasul nu era al lui Campbell, ci al Generalului Flood. Harris, ușor surprins, nu se așteptase ca Flood să asculte conversația.

Ofițerul cu cel mai înalt grad din Armata Statelor Unite continuă:

— Dacă lucrurile vor decurge bine, ai toate șansele să te trimitem înăuntru împreună cu echipa ta.

— Da, domnule, fu singurul răspuns pe care îl putu da Harris.

— Acum, pune-ți băieții în mișcare. Iron Man îi va aștepta pe partea cealaltă.

•

În depozit, Mitch Rapp își reorganiza echipamentul pentru incursiunea înapoi în măruntaiele clădirii vechi de 200 de ani. Lucrurile se derulau rapid, dar Mitch era mai mult decât bucuros să primească serviciile profesionale a doi experți SEAL în demolări. Mai ales că asta însemna că nu va fi nevoit să se ocupe personal de bombe.

Dar voia să facă un lucru înainte de a se întoarce în conductă: să discute cu femeia pe care o luase din patul președintelui. Fusese atât de ocupat cu Kennedy și ceilalți, că nu apucase să afle cine e femeia și, cel mai important, dacă avea ceva informații care i-ar putea ajuta.

Mitch își dădu echipamentul deoparte, își scoase șapca și se scărpină în cap. Îl privi pe Adams dându-i apă femeii și observă pentru prima dată că era foarte atrăgătoare, superbă chiar. Se târî pe genunchi puțin mai aproape de ea și întrebă:

— Cum te simți?

Rielly se înfășurase strâns în cearșaf; doar un braț îi rămăsese afară. Ridică privirea spre bărbatul stând în genunchi în fața ei și răspunse timid:

— Sunt bine.

Dar nici nu termină de vorbit, că izbucni din nou în lacrimi. După un moment își șterse obrajii și adăugă:

— Nu sunt bine… sunt un dezastru.

Rapp râse la auzul observației ei evidente. Se întinse și îi puse mâna pe umăr.

— Ești bine. Totul va fi bine, spuse el.

Rielly ridică iar privirea, buza inferioară tremurându-i ușor.

— Nu voi putea niciodată să îți mulțumesc îndeajuns pentru ce ai făcut, zise ea, strângându-i mâna într-a ei. Îți datorez viața.

Rapp roși vag.

— Ei… haide… nu e nevoie să fii melodramatică.

Nu știa cum să abordeze recunoștința neobișnuit de personală a femeii, faptele lui Mitch treceau de regulă neobservate de civili.

— Vorbesc serios, spuse Rielly, strângându-i mai tare mâna. Nu sunt melodramatică. Mi-ai salvat viața.

— Ahm-hm, își drese glasul Rapp stânjenit, poate că ticălosul ăla nu te-ar fi ucis.

— Pff, pufăi Rielly printre suspine. Ce consolare, spuse ea și începu să plângă mai tare.

Milt Adams stătea lângă Rielly. Îl privi pe Mitch și dădu din cap.

— Trebuie să înveți să accepți recunoștința cuiva, nerodule. „Cu plăcere” – asta îi spui.

Cu mâna încă pe umărul ei, Rapp se încruntă la Adams. Nu bunele maniere îl preocupau în acest moment. Se întoarse spre femeie, care acum își odihnea obrazul umed pe mâna lui. Îi strânse ușor umărul, apoi întinse cealaltă mână și îi șterse lacrimile de pe obraz.

— Cu plăcere, spuse el ezitant. Mă bucur că am fost acolo să te pot ajuta.

Îi mai ținu obrazul în palmă pentru o clipă, apoi Mitch îi ridică ușor capul pentru a o putea privi în ochi. Atunci observă cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată. Erau atât de frumoși, încât Rapp își pierdu concentrarea pentru o secundă și uită ce voia să întrebe. Clipi de câteva ori și își aminti.

— Vreau să îți pun câteva întrebări. Te simți în stare să vorbim?

Rielly încuviință și își șterse obrajii. Își suflă nasul într-un colț al cearșafului.

— Dumnezeule, n-am mai plâns așa de ani întregi, spuse ea.

— Păi, ai trecut prin multe, zise Rapp, făcând efortul de a spune lucrurile potrivite.

— Au fost două zile de rahat, spuse Rielly, dând din cap și chiar reușind să râdă.

— Da… Îmi închipui că mai rău de atât nu poate fi, spuse Mitch, apoi se uită la ceas. Ascultă, am ceva de făcut, dar mai întâi vreau să te întreb câteva chestii.

Rielly încuviință din nou.

— Bun. Să începem cu numele tău.

— Anna… Anna Rielly.

— Eu sunt Mitch, iar el este Milt.

Rielly își șterse mâna pe cearșaf și o întinse spre el.

— Încântată să te cunosc, Mitch, spuse ea, afișând un zâmbet cald, care îi dezvălui gropițele din obraji. Foarte încântată.

Rapp rânji și îi strânse mâna. Apoi Rielly se întoarse spre Adams și repetă gestul.

— Ce faci la Casa Albă? întrebă Rapp.

— Sunt reporter.

Rapp se schimonosi. După expresia lui, ai fi zis că cei doi sunt la prima întâlnire și ea tocmai i-a spus că e căsătorită. *Rahat,* își spuse el. *Asta ar putea fi o problemă.*

— Pentru cine lucrezi?

— NBC. A fost prima mea zi aici.

— Bună sincronizare, spuse Rapp, ridicând o sprânceană.

— Nu zău, spuse Rielly, dând din cap.

— Unde ai fost ținută în ultimele zile?

— În cantina Casei Albe.

Rapp se uită la Adams, care încuviință din cap și spuse:

— Mă gândeam eu că acolo îi ține. Camera nu are ferestre exterioare și e destul de spațioasă.

Rapp se întrebă dacă Aziz ținea toți ostaticii laolaltă sau despărțiți. Ca regulă generală, decizia depindea în general de numărul de oameni pe care îi avea la dispoziție și de configurația clădirii. Bănuiala lui Rapp era că Aziz e forțat să țină toți ostatici laolaltă, din pricina efectivului său limitat.

— Toți ostaticii sunt ținuți în cantină?

— Da, răspunse Rielly, ridicând din umeri. Cel puțin, așa cred.

— Câți sunteți?

Mușcându-și buza, Rielly se gândi pentru o clipă.

— Nu știu. Optzeci… o sută… o sută douăzeci…? Nu știu.

— Chiar am nevoie să te gândești la asta. Nu trebuie să răspunzi acum, dar vreau să încerci să îți amintești câți oameni sunt în cantină.

— Voi încerca, spuse ea, dând aprobator din cap.

— Dar agenții Secret Service? Erau ținuți în aceeași cameră cu voi?

Rapp îl cunoștea pe Aziz atât de bine, că putea să pună pariu că teroristul îi separase pe agenții Secret Service de ceilalți ostatici.

— Nu știu. Când a început totul eram la fața locului de doar un sfert de oră. Nu știu cum arată agenții.

— Nu trebuie să îi cunoști personal ca să îi distingi. Toți au părul scurt și constituții atletice… Ies în evidență, insistă Rapp. Haide, ești reporter,

rânji el. Se presupune că trebuie să observi lucrurile astea.

Rielly medită pentru o clipă.

— Nu îmi amintesc să fi văzut pe cineva cu descrierea asta.

— Dar pușcași marini sau alte grade militare? întrebă Milt Adams.

Rielly negă imediat din cap.

— Știu sigur că nu am văzut pe nimeni în uniformă.

Rapp încuviință spre Adams, apreciindu-i întrebarea oportună. Răspunsul femeii îl lămuri. Aziz fie ținea agenții Secret Service și personalul militar în alt loc, fie îi ucisese. Cunoscându-l pe Aziz, ultima variantă nu era exclusă.

— Câți teroriști ai văzut?

Rielly închise ochii pentru o secundă.

— Cred că șase. Și sunt destul de sigură că l-am văzut și pe liderul lor. Prințul nu știu care. Chiar l-am întâlnit pe stradă în dimineața când a început totul. A coborât dintr-o limuzină însoțit de Russ Piper, președintele CND. Russ e un vechi prieten de familie, spuse Rielly, apoi făcu o pauză.

— Nu l-am mai văzut de atunci, continuă ea. Sper că e bine.

— Liderul nu e un prinț, spuse Rapp. Numele lui e Rafique Aziz.

Rielly se înfioră.

— Oricine ar fi, e rău, spuse ea. Și nu în sensul că e doar nebun, ci de-a dreptul malefic. A împușcat pe cineva cu sânge rece doar pentru că a cerut pături și mâncare. Pur și simplu, a ridicat arma fără vreun avertisment și l-a împușcat pe bărbat în cap.

— Da, asta ar face Rafique Aziz, spuse sobru Rapp, apoi își verifică ceasul și hotărî că mai bine ar lua-o din loc. Ei bine, domnișoară Rielly, va trebui să continuăm mai târziu discuția. Trebuie să mă ocup de ceva.

— Spune-mi Anna, zise zâmbind Rielly.

— Bine, Anna. Nu știu cât va dura treaba asta, dar ar trebui să mă întorc într-o oră sau mai puțin. Milt va avea grijă de tine, așa că nu îți face griji. Știu că nu pare prea capabil, dar nu te lăsa păcălită de aparențe.

Adams îl privi neimpresionat pe Rapp, care își luă borseta și și-o prinse în jurul taliei. Își puse șapca pe cap cu cozorocul la spate, apoi își fixă căștile peste ea. Auzea doar interferențe bruiate, astfel că opri mica stație radio.

Rielly îl urmărea cu privirea în timp ce el se mișca prin cameră în genunchi. Când Rapp își luă pistolul-mitralieră și se ridică, Anna îl întrebă:

— Unde lucrezi, Mitch?

— La poștă, răspunse Rapp fără să clipească, apoi adăugă. Anna, va trebui să terminăm mai târziu interviul. Până atunci, ai grijă de Milt pentru mine, termină el făcându-i cu ochiul.

27.

Timp de aproape 25 de minute, cei trei bărbați verificară cu atenție etajele doi și trei ale Casei Albe, lucrând în echipă: doi intrau în fiecare cameră și căutau în dulapuri, cotloane și sub paturi, iar unul îi acoperea în permanență. Aziz fusese convins că o vor găsi pe femeie ghemuindu-se speriată într-un dulap, dar nu se întâmplă asta.

Pe când coborau înapoi spre etajul doi, Aziz, care mergea în fruntea grupului, căzu pe gânduri. Se gândea la cât de veche era casa și cât de mult îl enerva faptul că nu putea trece dintr-o aripă în alta fără să iasă afară. Dacă ar fi pus mâna pe președinte atunci când avusese ocazia, în biroul lui, nu ar mai fi fost acum nevoit să își gestioneze atât de atent oamenii. Acum știa că, dacă voia să-și îndeplinească obiectivul final, trebuia să-l scoată cumva pe lașul de președinte din siguranța buncărului. Și singura modalitate de a face asta era dacă micul lui hoț, darul primit de la Saddam, își îndeplinea sarcina cu succes.

Aziz se opri brusc și făcu stânga-mprejur. Bengazi și Ragib se opriră chiar înainte de a se ciocni de liderul lor. Erau obosiți, astfel că reacția lor fu lentă. Aziz arătă spre capătul holului.

— Urmați-mă. Trebuie să mai verificăm ceva dacă tot suntem aici.

Cei doi bărbați se retraseră în lateral, iar Aziz înaintă cu pași mari. Coborâră scările până la primul subsol, unde Aziz deschise ușa de incendiu și ieși pe coridor. Stătu acolo câteva secunde, uitându-se în ambele direcții, apoi intră înapoi pe palier și continuă să coboare spre al doilea subsol. Repetă acțiunile și la acest etaj. Când ajunseră la subsolul al treilea, Aziz arătă spre ușa care dădea în hol și îi spuse lui Ragib:

— Tu așteaptă aici.

Apoi Aziz intră pe coridor însoțit de Bengazi. La capătul coridorului, cei doi bărbați o luară la stânga și mai merseră vreo zece metri. Aziz fu surprins imediat de lipsa zgomotului. Când îl verificase pe Mustafa în urmă cu patru ore, zgomotul fusese foarte accentuat. Ușor alarmat de această schimbare, Aziz își aduse pușca în poziție de tragere. Bengazi făcu la fel, simțind încordarea șefului său. Ușa exterioară pe care Mustafa o spărsese în prima noapte era deschisă pe jumătate. Pe măsură ce Aziz se apropie, văzu o porțiune din anticamera buncărului, dar nici urmă de micul lui hoț. Trecu pe partea stângă pentru a putea vedea latura dreaptă a încăperii. Din nou, nimic – nici sunet, nici Mustafa.

Fără să se oprească, Aziz se strecură prin ușa întredeschisă și îndreptă imediat țeava puștii la stânga. Rezemat de peretele opus, Mustafa dormea stând în capul oaselor – brațele scurte i se odihneau pe burta mare și avea gura deschisă, un firicel de salivă prelingându-i-se pe bărbie. Aziz făcu trei pași și îl lovi peste picioare.

Mustafa deschise ochii instantaneu, iar Aziz îi puse țeava puștii în față.

— Ce dracu’ faci?

— Trăgeam un pui de somn, răspunse agitat Mustafa.

— Văd asta. De ce nu funcționează burghiele?

— Au nevoie de o pauză, zise spărgătorul de seifuri, încercând să se îndepărteze de armă. Dacă le țin non-stop în funcțiune, se strică.

Aziz își retrase pușca. Răspunsul îl satisfăcu momentan.

— Încă ești în grafic?

— Da, spuse Mustafa, sprijinindu-și corpul durduliu într-un genunchi și ridicându-se. De fapt, sunt cu câteva ore înainte.

Aziz ridică din sprâncene.

— Serios? Când te aștepți să deschizi ușa?

Mustafa se uită la ceas.

— Dacă burghiele nu cedează, cred că pot deschide ușa în jur de ora 19:00, în seara asta.

Aziz zâmbi.

— Asta m-ar face foarte fericit, spuse el, bătându-l pe spate. Ai făcut treabă bună, Mustafa.

— Mulțumesc, spuse hoțul, plecând ușor capul și acceptând rarul compliment.

Aziz privi ușa buncărului. În mai puțin de douăzeci și patru de ore avea să pună mâna pe președinte. Vestea bună primită de la Mustafa îi mai domoli furia pricinuită de pierderea lui Hasan. De îndată ce îl va avea pe președinte, va putea răsufla ușurat.

•

Ieșirea din camera secretă se dovedi a fi un proces dificil și încordat. Singurii ochi pe care Rapp îi avea în afara ascunzătorii erau minicamera de supraveghere instalată în dormitorul președintelui. Aceasta îl asigură că nu e nimeni acolo, dar Milt îl avertiză că dressingul spațios avea o ușă și în capătul opus, care ducea în dormitorul Primei Doamne.

— Bine, șopti Rapp, iar Milt deschise peretele câțiva centimetri.

Fără să miște, fără să respire, Rapp aruncă o privire prin deschizătură și ascultă. Ieși în dressing și observă imediat că ușa către dormitorul Primei Doamne era deschisă. Se uită stânga-dreapta de două ori, apoi porni într-acolo. Se opri în pragul ușii pentru o clipă și ascultă. Camera era pustie. În capătul ei era o altă ușă, închisă. Rapp se gândi că e fie un dulap, fie o baie. Orice ar fi fost, nu conta. Dar era relevant faptul că ușa în al cărei prag stătea fusese lăsată deschisă, iar cea din capătul camerei fusese închisă. Însemna că Aziz și oamenii lui făcuseră o verificare de mântuială. Fiecare ușă ar fi trebuit deschisă, verificată și închisă.

Gândul acesta îl făcu pe Rapp să se simtă suficient de încrezător cât să închidă ușa dressingului. Apoi cotrobăi rapid prin sertare,

luând un hanorac, niște pantaloni de trening și o pereche de șosete albe. Se întoarse la intrarea în ascunzătoare și îi dădu hainele lui Adams.

— Dă-i-le Annei, zise el, apoi văzu pe raftul din dreapta o pătură și două perne. Poftim, ia și astea. Încearcă să o convingi să doarmă.

Apoi dădu să închidă ușa, dar se opri.

— Și să nu pui zăvorul. În caz că vreau să intru repede înapoi, nu vreau să stau pe afară până deschizi.

Adams încuviință din cap.

— Baftă.

Rapp închise organizatorul și merse în dormitor. Apoi, din trei pași, ajunse în baie. Își strecură mâna după un corp de iluminat din stânga dulăpiorului cu medicamente, găsi butonul pe care îl căuta și apăsă. Peretele se deschise vreo 2 cm, iar Rapp îl trase mai mult în afară cu mâna acoperită de mănușă. După ce apăsă un alt buton, ușile liftului se deschiseră, iar Rapp își începu coborârea aproape silențioasă. După câteva secunde, liftul se opri, iar ușile se deschiseră. Mitch refăcu traseul parcurs mai devreme, traversând coridorul și coborând scările către subsolul al treilea.

Când ajunse la ușa de pe palier, dădu să o deschidă, dar se opri la doar câțiva centimetri de mâner. Casa scării era mai întunecată decât coridorul de dincolo, iar o rază de lumină puternică pătrundea pe sub ușă. Rapp văzuse ceva. Ochilor lui nu îi scăpase mișcarea care produse o variație în raza de lumină. Precaut, se retrase câțiva pași, întrebându-se dacă cei doi SEAL ajunseseră deja.

Cu pistolul în alertă, nu scăpă din ochi peticul de lumină. După doar câteva secunde, văzu iar umbră. Încruntându-se, deschise monitorul, dar nu îndrăzni să bage pistolul în toc. Cu arma în mâna stângă și cu cablul monitorului în dreapta, se apropie de ușă și îndreptă încet mica lentilă spre

podeaua din beton. Ochii i se plimbau de la monitor la progresul cablului, pe care îl strecura pe sub ușă centimetru cu centimetru. Primul lucru pe care îl văzu pe ecran fu o pereche de bocanci. Împinse lentila mai în față, iar în raza lui vizuală intră o uniformă de camuflaj, apoi țeava și magazia curbată distincte ale unei AK-74. Rapp retrase rapid cablul și înjură în sinea lui.

Ce căuta un terorist brusc aici jos, la subsol? Când intraseră nu dăduseră peste nimeni. De ce acum? Rapp se sprijini de perete și încercă să înțeleagă. După o vreme, ajunse la concluzia că probabil motivul era femeia. Trebuia să ia o decizie – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu era o opțiune să aștepte în casa scării. Nu avea pic de acoperire și putea apărea cineva în orice clipă. Era un risc prea mare. O variantă ar fi fost să deschidă ușa și să împuște teroristul, dar aceea trebuia să rămână ultima soluție. Rapp avea o singură opțiune viabilă – să se întoarcă în ascunzătoare și să le spună lui Kennedy și Campbell să îi pună pe băieții SEAL în așteptare, până când se asigurau că subsolul e liber.

Rapp coborî privirea spre colțul unde peretele alb din beton întâlnea balamalele ușii. Scoase din buzunarul pantalonilor o minicameră audio-video. Se lăsă într-un genunchi, atașă un petic Velcro de perete și poziționă dispozitivul astfel încât mica lentilă să aibă vedere pe sub ușă.

Urcă rapid la etajul doi, acoperind distanța în mai puțin de două minute. Când liftul ajunse la nivelul doi al vilei, Rapp porni monitorul și verifică transmisia din dormitorul președintelui. Camera era liberă, astfel că închise monitorul și intră în baie. De acolo își croi drum în dressingul spațios și în camera secretă.

Adams și Rielly stăteau pe podea și făcură ochii mari când Rapp intră în încăpere.

— Te-ai întors cam repede, nu? spuse Milt.

Rapp dădu din cap în timp ce se așeză în genunchi în fața radioului de teren.
— Da, avem o problemă la subsol.
— Ce fel de problemă?
— Un Tango se plimbă prin subsolul trei.
— Un ce?
Rapp apăsă câteva butoane pe panoul de control al radioului.
— Un Tango… un tip rău… un terorist, spuse el, ridicând receptorul la ureche.
— Te-a văzut? întrebă Adams cu o expresie îngrijorată.
— Dacă m-ar fi văzut, Milt, nu s-ar mai plimba și acum de colo-colo, spuse Mitch, apoi își întoarse atenția asupra radioului. Iron Man către centru. Terminat.
Nu primi răspuns, astfel că repetă cuvintele, iar de data asta vocea lui Kennedy se auzi clar:
— Iron Man, aici centrul. Te auzim. Terminat.
— Avem o problemă. În subsolul trei e cel puțin un Tango. Repet, un Tango în subsolul trei.
— Unde în subsolul trei? veni întrebarea Generalului Campbell.
— În urmă cu două minute stătea chiar la baza scării, lângă ușa de la sala boilerului.
— Mai erau și alții prin preajmă?
— Nu, din câte am văzut, dar nici nu am putut să văd prea multe cu cablul pe sub ușă. Sugestia mea imediată este să punem în așteptare inserția următorilor doi în conductă. Nu merită riscul de a-i aduce într-o zonă nesecurizată în acest moment.
— Așteaptă o secundă, Iron Man, spuse Campbell.
În timp ce așteptă ca superiorii de la capătul firului să termine cu pălăvrăgeala, Rapp aprinse monitorul și încercă să obțină imagini de la minicamera montată în subsol. Încă se juca cu unitatea când Kennedy reveni pe linie.
— Iron Man, ai idee ce face Tango în subsol?

— Probabil o caută pe fată, ceea ce înseamnă că e posibil să fie pe-acolo și Aziz cu Bengazi.

Urmă încă o perioadă de tăcere, iar după zece secunde Kennedy spuse:

— Iron Man, suntem de acord. Stai pe loc până verificăm dacă putem încetini lucrurile.

— Recepționat.

Rapp apăsă butonul pentru difuzor și puse receptorul în furcă. Din micul difuzor de pe panoul de comandă al radioului se auzi un zumzet, iar Mitch își dădu seama că linia încă era deschisă. Întorcându-și atenția pe monitorul prins la piept, încercă din nou să obțină transmisie de la unitatea din subsol.

•

Dispoziția lui Aziz se îmbunătăți. Vestea că va pune mâna pe președinte până la apus compensă puțin pierderea idiotului de Hasan. Dacă ar rezista până atunci, șansele unui succes categoric s-ar dubla – dacă nu chiar tripla. Următoarele cincisprezece ore aveau să fie cele mai tensionate ale asediului. Aziz se corectă în sinea lui: *următoarele cinci ore.* De îndată ce va răsări soarele, el va fi din nou în siguranță. Dar odată cu venirea nopții, șansele unui atac aveau să crească iar. Aziz făcuse eforturi mari pentru a studia tacticile folosite de echipele de intervenție împotriva terorismului, precum GSG-9 din Germania, GIGN din Franța, SAS din Marea Britanie și, desigur, cele trei echipe principale ale Americii. Toate aceste grupuri împărtășeau cunoștințe despre instruire, strategie, tactici și informații secrete și concurau în competiții anuale pentru a-și cizela abilitățile.

Toate unitățile urmau o procedură standard în crizele cu ostatici: desfășurarea inițială a forțelor, colectarea informațiilor, planificarea, dezvoltarea unei strategii, exersarea atacului, aprobarea misiunii și, în cele din urmă, executarea atacului. Toate grupurile erau bune, iar cele trei echipe

americane erau întotdeauna clasate în top la toate categoriile, cu excepția uneia. La capitolul aprobarea misiunii, americanii erau constant clasați pe ultimele locuri. Reproșul constant din partea comunității internaționale de contraterorism era că SUA avea prea mulți oameni în lanțul de comandă. Prea multe persoane își dădeau cu părerea, încetinind un proces care, prin definiție, depindea de viteză și eficiență.

Era un aspect pe care Aziz intenționa să-l exploateze – pe lângă mass-media americană și, implicit, opinia publică. Dimineața avea să aducă o nouă zi de circ mediatic, iar Aziz urma să implementeze o altă componentă crucială a planului său. Dacă va reuși, va ține câinii la distanță încă o zi. Politicienii erau aliații lui și trebuia să îi facă să creadă în continuare că există cale de ieșire din această situație. Trebuia să îi mențină direct implicați și la conducere. Câtă vreme rămâneau implicați, generalii nu puteau acționa și asta era perfect.

În timp ce Aziz traversa coridorul împreună cu Bengazi, își dădu seama de o eroare fundamentală în plan. Reușise să anihileze avantajul militar al americanilor prin folosirea explozibililor și a camerelor de supraveghere confiscate de la Secret Service. Cu toată cantitatea de explozibil pe care o amplasase în perimetru, știa că orice atac va avea drept rezultat moartea echipelor de salvare și a ostaticilor. Dar eroarea era generată de separarea fizică dintre Aripa de Vest și reședința propriu-zisă. Aripa Vestică fusese securizată complet, dar vila nu. Dacă americanii aflau că el încearcă să-l scoată pe președinte din buncăr, situația devenea volatilă. Era foarte posibil să riște totul pentru a-l împiedica să pună mâna pe Hayes.

Pe măsură ce se apropiau de capătul coridorului, Aziz se opri.

— Muammar, vreau să stai aici toată noaptea. Îți voi trimite înlocuitor la – Aziz se uită la ceas –

șapte. Vreau să te asiguri că micul meu hoț nu pățește nimic, zise el, arătând în direcția buncărului. Dacă dai greș de data asta, mă vei implora să-ți ofer o moarte rapidă.

Bengazi încuviință din cap, iar Aziz se întoarse pentru a urca înapoi la etaj, dar văzu două uși. Pe una dintre acestea nu o observase până atunci.

— Unde duce ușa asta?

— În sala boilerului, răspunse bărbosul Bengazi.

— Sala boilerului, repetă Aziz gânditor. A fost securizată după asalt?

— Da. Am verificat-o personal.

Aziz rămase cu privirea ațintită asupra ușii pentru un moment îndelungat.

— Îți amintești, întrebă el, incidentul de la consulatul indonezian din Amsterdam… în anii ’70?

Chipul lui Bengazi se schimonosi în timp ce teroristul încerca să își aducă aminte.

— Da, răspunse el după un moment, îmi amintesc ce s-a întâmplat. Teroriștii s-au predat după un lung impas în care au ajuns cu poliția.

— Două săptămâni, spuse Aziz, referindu-se la durata asediului. Știai că în acest timp CIA a ajutat guvernul olandez infiltrând un om în clădire prin conducta de canalizare?

— Nu.

— Nici teroriștii. Omul a intrat prin subsol și a pus microfoane în toată clădirea. Autoritățile olandeze au auzit tot ce au spus și făcut teroriștii, zise Aziz, privind iar spre ușă. Când ai verificat camera asta ultima dată?

— Ieri după-amiază.

— S-au întâmplat multe de atunci. Cred că ar trebui verificată din nou.

Fără să aștepte părerea lui Bengazi, Aziz porni spre ușă.

•

Cei doi SEAL se târau cu greu prin conductă, în întuneric deplin. Craft deschidea drumul, iar

Shultz venea în spatele lui. Pentru asta se antrenaseră toată viața. Orice operator al Forțelor Speciale și-ar fi dat un testicul ca să fie în locul lor. Toate flotările, alergările matinale, sesiunile de înot în apa sloi, toate orele de practică la țintă, simulările de incendiu și salturile cu parașuta – totul se rezuma la asta.

„Teama” era un cuvânt care nu făcea parte din vocabularul SEAL. Poate „precauție” din când în când, dar nu „teamă”. Acești bărbați se bucurau de misiunea lor și știau prea bine care e miza. Moartea era o posibilitate certă. Își văzuseră colegi murind la antrenamente și în operațiuni sub acoperire. Aceasta era viața pe care aleseseră să o ducă și nu regretau decizia.

Tânărul Craft deschidea calea pentru că el însuși ceruse să fie în frunte. Cei doi SEAL experimentau acum aceeași problemă pe care o întâmpinaseră Rapp și Adams. Cu cât se apropiau mai mult de Casa Albă, cu atât mai slabă devenea recepția radio. La fel ca cei doi dinaintea lor, și ei își dăduseră căștile jos după o vreme, din pricina bruiajului.

Nu se gândise nimeni – nici de la Langley, nici de la postul de comandă mobil al Echipei SEAL 6 – să îi conecteze pe Shultz și Craft la o linie telefonică. Această practică militară fusese comună timp de aproape un secol, dar fusese eliminată după asaltul recent al stațiilor radio ultramoderne și sateliților de miliarde de dolari. Iar acum, evenimentele avansaseră atât de rapid, că nimeni nu realizase că ar trebui să ofere și o soluție de rezervă la această problemă critică.

Craft se bucura că își pusese protecție de coate și genunchi înainte de a coborî în conductă. Avea pe el în jur de 14 kg de echipament și mai trăgea încă pe atât în urma lui, cu ajutorului unei frânghii. Se târa ca o reptilă, înaintând doar 10-15 cm la fiecare mișcare, iar coatele făceau aproape toată treaba.

Cei doi bărbați erau destul de silențioși. Singurul zgomot provenea de la echipamentul pe care îl trăgeau în urma lor și nu era deloc puternic, ci un ușor hârșâit. Era greu de estimat cât de mult avansaseră, dar Craft avea impresia că se apropiau de capătul conductei. Se opri un moment și se uită în spate. Nimic în afară de întuneric și sunetul tovarășului său târându-se spre el. Craft decise să arunce puțină lumină asupra situației. Se întoarse pe o parte, își scoase pistolul, un Heckler & Koch USP .45 ACP. De el erau atașate un amortizor cilindric și o lunetă cu laser. Craft aprinse laserul, iar punctul roșu începu să se plimbe pe pereții conductei. Ținând pistolul îndreptat în față, Craft văzu capătul conductei la nu mai mult de zece metri înainte.

•

Aziz puse mâna pe clanță și încuviință din cap spre Bengazi. Teroristul bărbos își ocupă poziția vizavi de Aziz și îi făcu semn că e pregătit. Când Aziz deschise ușa, Bengazi intră pe jumătate în cameră, cu pușca în față. Se uită în jur la sala spațioasă, dintr-o poziție ușor ridicată. Stătea pe o mică platformă din grilaj metalic, iar trei trepte coborau spre podeaua din beton a sălii boilerului. O lumină difuză în stânga lui furniza o vizibilitate minimală. După ce se uită stânga-dreapta, Bengazi căută alte întrerupătoare de lumină de ambele părți ale cadrului ușii. Nu găsi nimic, dar apoi văzu un grup de patru întrerupătoare la baza treptelor. Coborî și le aprinse pe toate, iar camera fu inundată de lumina unor plafoniere montate în tavan.

Aziz păși pe platformă și scană camera cu privirea, ținând cu ambele mâini arma MP-5. Încuviință spre Bengazi să o ia înainte în timp ce el coborî încet treptele. Niciunul nu vorbi. Bengazi îl cunoștea pe liderul său de suficient timp cât să își dea seama când are o premoniție.

Aziz nu știa ce anume caută. Se uită în jur cu atenție, întrebându-se dacă nu cumva e paranoic. Dormise foarte puțin în ultima săptămână, astfel că era cu nervii întinși la maximum. Totuși, era imposibil să fii paranoic atunci când aveai de-a face cu CIA. Ar fi trebuit să se gândească la această posibilitate mai devreme, dar planul inițial se schimbase foarte mult. Era o neglijență gravă din partea lui. Se gândise la mult prea multe lucruri, dar acum era concentrat. Nimic nu conta mai mult decât să pună mâna pe președinte, iar dacă asta însemna să își sacrifice câțiva oameni pentru a securiza această zonă a subsolului, era un risc pe care el unul era dispus să și-l asume.

Mergând la vreo zece pași în urma lui Bengazi, Aziz cerceta cu privirea podeaua, căutând conducte sau grilaje. În același timp, se întreba cât de mare trebuie să fi fost conducta în Amsterdam. Nu orice conductă ar fi bună. Ar trebui să fie mare, iar el se îndoia că prin Casa Albă trecea o conductă prin care să încapă un om.

Tocmai se uita sub unul dintre boilere când îl auzi pe Bengazi fluierând ușor. Se îndreptă de spate și se întoarse spre omul său, care stătea cu un deget peste buze și cu pușca îndreptată în sus.

Aziz ridică privirea și văzu conducta de metal care traversa tavanul pe diagonală, până la un punct, unde se unea cu un fel de utilaj. Ascultă și privi cu atenție. După puțin timp, avu impresia că vede ceva, un licăr de lumină înăuntrul conductei. Aziz se încruntă. Văzu din nou ceva, un soi de mișcare. Plecă de lângă boiler și merse să arunce o privire mai atentă.

La vreo cinci metri distanță, Bengazi dădu din cap și încercă să îi facă semn să se retragă. Aziz îl ignoră, continuând să se apropie de conductă. Când ajunse direct sub ea, auzi zgomotul. Parcă un șobolan se plimba prin pereții unei clădiri vechi. În mod sigur era ceva în conductă.

Aziz se uită în spate și se retrase câțiva pași, ajungând în linie directă cu lungimea conductei. Apoi ridică arma și luă în vizor partea de conductă care cobora din tavan. Cu patul puștii fixat între obraz și umărul drept, apăsă trăgaciul și dezlănțui o rafală de gloanțe, străpungând metalul subțire fără probleme.

Trase în total nouă gloanțe, iar zgomotul fu atât de asurzitor între pereții din beton, încât lui Aziz și Bengazi începură să le țiuie urechile. Mirosul de praf de pușcă umplu aerul, iar cartușele goale se rostogoliră la picioarele lui Aziz.

Teroristul nu se mișcă. Rămase pe loc, cu pușca încă îndreptată spre conductă și cu ochii ațintiți pe găurile de gloanțe din metal. La început nu se întâmplă nimic, nicio mișcare și niciun sunet. Dar apoi, dintr-o gaură se formă o picătură roșie care, după ceea ce păru o eternitate, căzu pe podea. Cei doi teroriști o priviră aterizând pe podeaua de beton. Fără să ezite, amândoi făcură un pas înapoi și dezlănțuiră un nou val de gloanțe asupra conductei.

28.

Apartamentul era drăguț. Fusese decorat de mama lui, care insistase să zboare la D.C., să își ajute fiul să se instaleze. Acum că Dallas era o figură importantă în Washington, trebuia să organizeze mese, să invite oameni, să primească oaspeți. Doamna King îi cumpărase fiului său tot ce aveau mai bun magazinele de mobilier și decorațiuni. Apartamentul cu două dormitoare din cartierul Adams Morgan costa 1.900 de dolari pe lună, o chirie piperată, dar îndreptățită. Clădirea se afla la câteva străzi distanță de cele mai căutate cluburi de noapte din Washington, într-o zonă care mișuna de femei frumoase și era aproape de birou.

Dallas King stătea la barul pentru mic dejun din bucătărie, cu cafeaua într-o mână și telecomanda în cealaltă. Aștepta știrile CNN de la ora 07:00. Luă o gură de cafea și aruncă o privire spre dormitorul din capătul holului. Prin ușa întredeschisă se zărea piciorul lui Kim, adorabila asiatică din seara precedentă. Tânăra îi depășise toate așteptările. După ce întâlnirea cu Sheila Dunn se încheiase, King se mutase la bar pentru încă un pahar cu vin. Probabil că cineva îi explicase lui Kim cine este el, pentru că tânăra venise și începuse să îi pună întrebări despre criza ostaticilor. King profitase de ocazie și începuse să se laude, subliniindu-și rolul de cel mai apropiat consilier al vicepreședintelui, văitându-se de presiunea de pe umerii lui și, într-un final, mărturisindu-i cât de mult își dorea să fie cu ea. La ora 1:00 erau deja în drum spre apartamentul lui.

În timp ce el își bea cafeaua, transmisiunea CNN reveni din pauza publicitară. King dădu volumul mai tare și îl ascultă pe crainic începând cu principala știre a dimineții. Imagini cu marșul tăcerii care avusese loc în noaptea precedentă apărură pe ecran. Crainicul anunță că aproximativ

50.000 de oameni participaseră la acțiunea desfășurată între Lincoln Memorial și Capitoliu. Apoi apărură imagini cu oameni care forțau cordoanele poliției în tentativa de a vedea Casa Albă. Aceste înregistrări relativ calme fură înlocuite cu protestatari care ardeau drapelul american în Fâșia Gaza, Cisiordania, Bagdad și Damasc.

— Dacă o țin tot așa cu rahatul ăsta, bombăni King, dând din cap, nu vom avea de ales, va trebui să luăm clădirea cu asalt.

Crainicul și reporterul începură să discute despre reacțiile oficiale ale guvernelor din Orientul Mijlociu, apoi întrerupseră transmisiunea pentru o conferință de presă în direct, cu șeful FBI.

Directorul Roach stătea pe un podium în fața Departamentului de Justiție și începu să citească discursul pregătit. Gesticulă spre un șevalet din stânga sa, spunând:

— Aceasta este fotografia lui Mohammed Battikhi pe care am dat-o ieri publicității. Suspectăm că el a tras focurile de armă de pe acoperișul Hotelului Washington, în momentul declanșării atacului asupra Casei Albe. Acum știm că numele lui real este Salim Rusan. Este în libertate și e considerat extrem de periculos. În acest moment, oferim o recompensă de un milion de dolari pentru orice informație care ar putea duce la arestarea lui Rusan și a încă unui individ.

Unul dintre consilierii lui Roach înlocui prima fotografie cu o alta, înfățișând un bărbat într-o uniformă verde. Avea părul lins pe spate, gulerul deschis și un lanț de aur, cu cruce, care îi atârna pe piept.

— Acest bărbat lucra pentru Curățătoria Cavalerul Alb și folosea numele de Vinney Vitelli. Numele lui real e Abu Hasan. Nu știm dacă este în libertate sau nu, dar vrem să discutăm cu oricine a avut de-a face cu el în ultimul an.

Roach continuă să vorbească, oferind populației un număr de telefon al biroului FBI însărcinat cu găsirea suspecților, dar King nu îl mai asculta. Făcuse ochii mari; nu îi venea să creadă. Se ridică și aproape scăpă din mână cana cu cafea. Trăgând de gulerul halatului alb, alergă lângă televizor.

— Dumnezeule, ăsta e!

•

Toți cei din buncăr dormiseră maxim 30 de minute legate, iar câțiva agenți nu dormiseră deloc. Zgomotul burghiului începuse să se audă din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropia dimineața. Președintele Hayes încă avea încredere că FBI-ul va veni. Participase la multe ședințe de-ale lor și ascultase nenumărați experți spunând că cel mai bun moment pentru un atac era exact înainte de răsărit. Când oamenii sunt letargici și, prin urmare, ușor de surprins.

În această perioadă a anului începea să se crape de ziuă în jur de 05:30, iar soarele urca pe cer până la 06:15. Toți cei unsprezece oameni din buncăr așteptau cu nerăbdare dimineața. Dar pe măsură ce treceau orele, printre ei se instală o dezamăgire colectivă, urmată de depresia provocată de sunetul burghiului care încerca să străpungă ușa. Toți, inclusiv președintele, își puneau aceeași întrebare: va rezista oare ușa încă o zi?

Valerie Jones tocmai ieșea din mica baie, unde, după două zile, hotărâse în sfârșit să își șteargă machiajul de pe față. Având în vedere situația, i se părea stupid să mai încerce să își ascundă ridurile și cearcănele de sub ochi.

Petrecuse noaptea gândindu-se la mustrarea președintelui din ziua precedentă. Concluzia la care ajunsese era că muncise prea mult pentru a permite cuiva să-i arunce în spate vina de a fi primit un terorist în Biroul Oval. În mintea ei, adevărul nu era niciodată atât de simplu. *Ce naiba, toată lumea știe că fiecare poveste are întotdeauna cel puțin opt versiuni.*

Sub nicio formă nu avea de gând să se lase învinuită și să își vadă cariera năruindu-se. Jones se gândise la situație din toate unghiurile. Cine l-ar putea influența pe Hayes să vadă lucrurile în lumina potrivită? Și către cine ar putea ea să îndrepte furia președintelui? Răspunsul la prima întrebare era simplu. Jones cunoștea destui senatori și sponsori importanți. N-ar fi fost o problemă să-i convingă să șoptească aluzia potrivită în urechea președintelui său, la nevoie, să facă presiuni asupra lui. Avea de gând să întoarcă povestea astfel încât Russ Piper și Partidul Democrat să iasă țapi ispășitori. Jones nu făcuse decât să-i treacă pe Piper și oaspetele său în program. Nu merita să pui capăt carierei cuiva pentru o chestiune atât de banală.

Cât despre a îndrepta furia șefului ei către altceva sau altcineva, Jones încă lucra la acest aspect. Se întoarse la canapea și se așeză lângă Hayes. Dacă i-ar putea îndrepta gândurile într-o altă direcție, poate că și-ar putea păstra slujba și cariera.

Președintele Hayes nu se deranjă să ridice privirea atunci când șefa sa de cabinet se așeză. Jones îl studie o clipă, apoi întrebă:

— De ce crezi că nu au venit?

Hayes clătină din cap.

— Nu știu. Dar probabil că au un motiv întemeiat.

— Cum ar fi? Politica noastră spune clar că nu negociem cu teroriștii.

Hayes îi aruncă o privire epuizată.

— Știi bine că nu e întotdeauna respectată.

— Cine e la butoane?

— Așa cum ți-am spus ieri, dacă e să se respecte Constituția, ceea ce sunt convins că se întâmplă, vicepreședintele Baxter a devenit deja președinte interimar.

— Asta nu e o veste bună, zise Jones, dându-și ochii peste cap.

La început președintele nu schiță niciun gest, dar apoi încuviință încet din cap.

— De ce nu ar trimite Baxter FBI-ul?

— Nu știu, Valerie, spuse Hayes, iritarea simțindu-se în tonul său – tensiunea și lipsa de somn își spuneau cuvântul.

— Ei bine, nu are niciun sens, spuse Jones, continuând cu precauție. Tot ce ai spus despre FBI și atacul înainte de răsărit avea sens. Nu înțeleg de ce nu au venit.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știm. Poate că au multe motive întemeiate pentru care întârzie atacul.

Jones era perfect conștientă de tensiunile dintre Hayes și Baxter. Discutase în repetate rânduri cu Hayes despre ele. Dacă l-ar putea face pe președinte să își concentreze furia asupra lui Baxter, rolul ei minor în acest dezastru ar fi uitat. Prin urmare, în șoaptă, plantă sământa care spera să îndrepte furia lui Hayes într-o direcție diferită:

— Sau poate că lui Baxter îi place să fie președinte.

•

Irene Kennedy stătea în biroul ei și privea răsăritul peste valea râului Potomac. Orice tentativă de a număra orele dormite în ultima săptămână era pierdere de vreme. Erau prea puține și separate de un interval de timp prea mare. Avea lucruri mult mai urgente pe cap și, în plus, gândul la somn o făcea să se îngrijoreze și mai tare pentru Rapp. Kennedy sperase să doarmă câteva ore pe canapeaua din birou, după ce s-ar fi asigurat că cei doi SEAL au pătruns cu bine în Casa Albă și au transmis informațiile necesare despre explozibilul găsit. Dar asta nu se întâmplase. Planul eșuase mizerabil.

La ora 02:23, Kennedy era în camera de control de la Langley când Skip McMahon sunase furios din Clădirea Eisenhower. Fusese trezit cu câteva minute în urmă de Rafique Aziz și se împleticise

până la postul de comandă în boxeri și tricou. Apoi, la telefon, McMahon fusese de-a dreptul derutat de acuzațiile pe care i le adusese Aziz, totul sunându-i complet necunoscut. McMahon încercase în zadar să nege acuzațiile, dar nu reușise decât să îl enerveze și mai tare pe terorist. Aziz începuse să amenințe cu uciderea ostaticilor, iar McMahon începuse să facă legătura între evenimentele recente și un telefon pe care îl primise cu o seară în urmă de la directorul FBI. Roach îi explicase că CIA urma să mute echipament de supraveghere lângă gardul estic al Casei Albe. În mai puțin de un minut, unul dintre agenții lui McMahon întinsese o schiță pe masa din fața lui și îi arătase locația unei conducte de ventilație pe Peluza Sudică. În acel moment, McMahon înțelesese tot și îl asigurase pe Aziz că va da de cap lucrurilor în cinci minute. Următorul apel al lui McMahon fusese către colega și buna lui prietenă, Irene Kennedy.

Atunci începuse camera de control de la Langley să pună cap la cap ceea ce se întâmplase. Până să primească telefonul lui McMahon, Generalul Campbell îi ordonase lui Harris să trimită un om în conductă pentru a afla ce se petrece. La puțin timp după aceea, cei doi SEAL fuseseră scoși din conductă cu un troliu electric. Nick Shultz respectase codul de onoare SEAL, care spunea să nu lași niciodată un om în urmă, indiferent dacă e viu sau mort.

Când se dezlănțuise rafala de gloanțe, Shultz era la o distanță sigură în spatele lui Craft, dar ajungea la echipamentul pe care acesta îl trăgea după el cu frânghia. Cu greu, își trăsese tovarășul prin spațiul îngust, milimetru cu milimetru, rugându-se ca prietenul lui să fie în viață. Dar totul fusese în zadar. Craft murise.

Acum, stând la fereastra biroului ei de la etajul șapte, privind soarele cum se ridică în înaltul cerului, Kennedy își dorea să poată da timpul

înapoi și să facă lucrurile corect, așa cum își dorise de la început. Când intrase în domeniu, când începuse să dea ordinele acelea care trimiteau oamenii în calea pericolului, Kennedy își jurase că va face tot posibilul să nu devină un birocrat indiferent. De când era la Langley, șaptesprezece oameni din subordinea ei muriseră, majoritatea într-o singură operațiune ratată. Craft urca numărul la optsprezece și, la fel ca în cazul celorlalți dinaintea lui, Kennedy avea să meargă la mormântul său.

O bătaie în ușă o scoase din transa în care căzuse și, fără se întoarcă, spuse:

— Intră.

Ușa se deschise și după o secundă se închise, dar oricine intrase alese să rămână tăcut. Într-un final, Kennedy se întoarse și îl văzu pe Skip McMahon, deloc bucuros, în dreptul ușii.

— Skip, nu am putut să îți spun nimic noaptea trecută. Erau prea mulți oameni în jur.

McMahon, îmbrăcat în costum și purtând cravată, o țintui cu privirea. Își ținea mâinile în șold și avea cearcăne accentuate.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus.

— Îmi pare rău.

McMahon dădu din cap.

— Noi doi nu am jucat niciodată jocurile astea. Mereu am fost sinceri unul cu altul.

— Știu, îmi pare rău. Doar că lucrurile s-au întâmplat prea repede noaptea trecută. Am vrut să îți spun… am întrebat dacă pot să te pun la curent și mi s-a spus să aștept.

— Cine ți-a spus, Thomas?

— Cineva mai sus de el.

McMahon se încruntă, sceptic.

— Cât de sus?

Kennedy își feri privirea, prea stânjenită să mărturisească. McMahon îi ridică ușor bărbia, forțând-o să îl privească în ochi.

— Gata cu jocurile. Vreau adevărul.

— Trebuie să păstrezi secretul, zise ea, dându-i mâna la o parte.
— Trebuie, pe dracu', izbucni McMahon.
— Nu-mi vorbi așa, îi reproșă Kennedy, făcând un pas înapoi. Suntem prieteni.
— Prietenii nu își lasă prietenii să fie prinși în ambuscadă.
— Skip, ordinul ăsta a venit de sus. Am vrut să îți spun, dar nu am putut… și nu am avut timp suficient să îi conving și pe ei să nu o facă.
— Cine a autorizat inserția acelor oameni și cine a decis să lase FBI-ul deoparte?
Kennedy oftă și într-un final răspunse:
— Vicepreședintele Baxter.
— Nemernicul ăla! zise McMahon întorcându-se cu spatele și încleștând pumnii furios. Ticălosul ăla arogant. Cum dracu' își permite…
McMahon se opri și se luptă să își păstreze cumpătul.
— Aceasta este o operațiune a FBI-ului, spuse el printre dinții încleștați. Nu a CIA-ului, nici a Pentagonului. Dacă voi nu îmi dați toate informațiile, voi da buzna peste…
McMahon fu întrerupt de intercomul de pe biroul lui Irene.
— Dr. Kennedy?
Ea merse lângă birou și apăsă butonul.
— Da.
— Sunteți așteptată în sala de conferințe.
Irene se uită la ceas; era deja șapte și câteva minute.
— Venim imediat, zise ea, apoi se uită la McMahon. Trebuie să mergem, dar vreau să îmi promiți că vei ține pentru tine informația asta până voi avea șansa să îți explic pe îndelete.
Dând din cap, McMahon se încruntă.
— Nu… o să intru acolo și-o să le tăbăcesc fundul.
Kennedy îl prinse ferm de încheietura mâinii.

— Ba nu. E mai complicat de atât, Skip. Și dacă vrei să știi ce se petrece cu adevărat, o să îți ții gura până se va termina întâlnirea.

•

Kennedy și McMahon ajunseră ultimii în sala de conferințe privată a lui Stansfield. În timp ce își ocupară locurile, Roach, agitat, le spunea celorlalți ce părere are FBI-ul despre actuala situație. „Rahat” era cel mai folosit cuvânt pentru a descrie dezastrul creat de ceilalți și lipsa de curtoazie profesională de care dăduseră dovadă.

Stansfield stătea pe scaunul din capul mesei. În stânga lui erau vicepreședintele Baxter și Dallas King, iar în dreapta, Generalul Flood și Directorul Roach. McMahon și Kennedy se așezară unul lângă altul pe partea lui Roach. Era o întâlnire restrânsă.

Roach făcuse o scurtă pauză când intraseră Kennedy și McMahon, dar acum continuă.

— Nu văd niciun motiv întemeiat pentru care nu ne-ați informat că îi trimiteți pe acei băieți în clădire. Am vorbit deja cu Skip despre asta… am fi fost de acord cu inserția lor. Pur și simplu, nu înțeleg, spuse Roach dând din cap.

Baxter se aplecă înainte și bătu cu degetul în masă. Îl fixă cu privirea pe Generalul Flood și spuse furios:

— Nu am autorizat inserția niciunui SEAL prin conducta aceea.

Flood îl privi cu un dispreț abia mascat și se întoarse spre Roach.

— E vina mea. Mi s-a dat autoritatea de a efectua supravegherea și s-a ivit o oportunitate unică.

— Tot nu văd de ce nu ați putut ridica receptorul să ne spuneți și nouă, zise Roach.

Flood își îndreptă umerii. Ar fi vrut să îi spună directorului FBI că fusese lăsat pe dinafară la sugestia vicepreședintelui, dar nu așa se făceau lucrurile la Washington.

— În învălmășeala de evenimente care s-a produs în această dimineață, am făcut greșeala critică de a nu vă informa, zise Flood, privindu-l întâi pe Baxter, apoi pe Roach. Mă voi asigura să nu se mai întâmple.

Roach și Baxter acceptară îmbufnați scuzele generalului, încuviințând din cap, dar Skip McMahon fu mai puțin cordial. Cu atitudinea lui morocănoasă – în multe feluri similară cu a generalului –, McMahon puse pumnul pe masă și întrebă răspicat:

— Ce altceva nu ne-ați spus?

Flood și Stansfield nu schițară niciun gest, în timp ce Baxter și King schimbară priviri care îl făcură pe McMahon să repete întrebarea.

— Ce altceva? Nu mă puteți trimite iar acolo legat la ochi. Am nevoie de orice avantaj posibil în fața lui Aziz.

Stansfield îl plăcea pe Skip McMahon. În multe feluri, îl admira. Dar aceasta era o situație neobișnuită. McMahon era supus unei presiuni imense, el fiind persoana care avea de-a face cu Aziz – singura persoană. Aziz ceruse foarte ferm acest lucru. Stansfield, care gândea mereu în avans, nu era fanul ideii de a-i spune totul lui McMahon. Bătrânul spion îl și vedea pe Aziz cu pistolul la tâmpla unui ostatic, cerându-i ceva imposibil lui McMahon. Știa că e periculos să îi ofere prea multe detalii lui McMahon, pentru că atunci acesta ar fi fost tentat să îi ofere lui Aziz informații în schimbul vieții ostaticului. Stansfield nu putea face acest lucru. Rapp era o carte mult prea valoroasă pentru a se lăuda cu ea în fața celorlalți jucători.

Directorul CIA îl studie pe McMahon în timp ce acesta îi fixa cu privirea pe Baxter și King, simțind că mai e ceva. Conștient că trebuie să acționeze rapid, înainte ca unul dintre ei să deschidă gura, Stansfield decise să ucidă doi iepuri dintr-un foc.

— Ar trebui să îți spun ceva.

Stansfield se aplecă și luă de lângă scaun un exemplar al ziarului The Washington Post din acea dimineață. Se ridică, pentru a-i distrage atenția lui Skip de la Baxter și King, apoi ocoli masa și îi puse ziarul în față, arătându-i titlul de pe prima pagină: „CIA salvează situația avertizând Secret Service”.

— Mă voi ocupa mai târziu de cum a ajuns această poveste în Post, zise Stansfield aruncându-i o privire cu subînțeles lui Dallas King. Dar, până atunci, vreau să te pun la curent cu un subiect strict secret. Una dintre sursele noastre ne-a furnizat informația care ne-a permis să alertăm Secret Service în privința unui potențial asalt, cu doar câteva minute înainte ca atacul propriu-zis să aibă loc. Aceeași sursă ne-a oferit și datele referitoare la solicitările pe care le va face Aziz, la oamenii și echipamentul aduse cu el.

McMahon ridică privirea spre Stansfield, care se întorsese la locul său.

— Așa ați știut despre explozibil?

— Da.

— Și solicitările?

— Sunt dispus să îți împărtășesc această informație, dar – Stansfield îl privi din nou pe Dallas King – este mai mult decât confidențială și nu trebuie să ajungă la nimeni altcineva.

Apoi se uită la McMahon și Roach și adăugă:

— Am încredere în amândoi, așa că presupun că veți ține secretul.

Ambii membri FBI încuviințară din cap, iar Stansfield spuse:

— Următoarea cerință a lui Aziz va fi ca ONU să voteze ridicarea tuturor sancțiunilor economice împotriva Irakului. În efortul de a părea rezonabil, va face o ușoară concesie și va spune că toate sancțiunile privind armele de distrugere în masă pot rămâne în vigoare.

— ONU se poate mișca atât de repede? întrebă McMahon.

— Dacă noi vrem să o facă, da, răspunse Generalul Flood.

— Și mai există o ultimă cerință, spuse Stansfield, apoi făcu o pauză și privi în jur. Dar, din păcate, încă încercăm să ne dăm seama care este.

McMahon îl studie pe Stansfield. În toți anii de când lucra la FBI, nu întâlnise niciodată un individ atât de calm și de analitic precum Thomas Stansfield – nici de partea legii, nici în afara ei. Omul era imposibil de citit. Își luă privirea de la el și se întoarse în dreapta, pentru a vedea dacă are mai multe șanse cu Kennedy. Îi studie chipul, încercând să își dea seama dacă șeful ei spusese adevărul sau dacă încă îi ascundea ceva. Irene îl privi inexpresivă, exact ca Thomas, fără să trădeze nimic.

După câteva secunde de tăcere, McMahon își întoarse privirea spre Baxter și King. Înainte de a veni la întâlnire, Kennedy îi spusese că Baxter autorizase inserția celor doi SEAL, dar în urmă cu doar câteva minute, Generalul Flood își asumase vina pentru întreg dezastrul. Fie Kennedy mințea, fie Flood îl acoperea pe vicepreședinte. McMahon decise să intre în jocul lor până avea să o prindă pe Kennedy singură – atunci avea să clarifice situația.

Dallas King își șterse nonșalant cu degetul arătător broboana de sudoare de pe buza superioară. Se simțea de parcă ar fi fost în Phoenix la amiază, în toiul lunii iulie. De fiecare dată când se uita cineva la el, King se întreba dacă nu cumva știau. De când văzuse fotografia tovarășului său de pahar pe CNN în dimineața respectivă, fusese cu nervii la pământ. La început încercase să se convingă pe sine că nu e același bărbat. Pe partenerul lui de bere îl chema Mike și era student. Mike nu își purta părul lins pe spate, ca bărbatul de la știri. Dar oricât de mult încercase King să se convingă că erau persoane diferite, nu reușise. Amintindu-și relația cu misteriosul Mike, își dădu

seama că erau prea multe coincidențe stranii. Timp de câteva săptămâni, dăduse de Mike oriunde mersese. În mod convenabil, Mike știuse totul despre echipa de baschet a Universității Stanford, unde absolvise King.

Dallas închise ochii și își masă puntea nasului în timp ce își aminti noaptea în care făcuseră turul Casei Albe. Mike îi spusese că unchiul lui lucrase pentru Secret Service în timpul mandatului lui Kennedy. Îl convinsese pe King să îi arate tunelul Trezoreriei, spunându-i că inițial fusese proiectat ca buncăr, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Mike îi spusese că, în administrația lui Kennedy, membrii personalului strecurau femei în camerele de dormit din tunel și făceau sex.

Și exact asta făcuseră și ei în noaptea aceea. Președintele Hayes era plecat din oraș, iar lui King nu îi fusese greu să obțină accesul pentru noul lui prieten și vreo două tipe sexy. Nu îi venea să creadă cât de ghinionist fusese. Din sutele de oameni care lucrau la Casa Albă, teroristul ăsta nebun nu putuse să aleagă pe altcineva decât pe el. Strângându-și și mai tare nasul, își spuse în sinea lui: *Cum ai putut să o dai în bară atât de rău*? Presiunea era incredibilă. Avea nevoie de timp să gândească o manevră.

•

Mitch Rapp se trezi din pricina sforăitului lui Milt Adams și a părului castaniu care îi gâdila obrazul. Brațul stâng îi era blocat sub gâtul lui Rielly, iar pe cel drept, femeia îl ținea peste pieptul ei. Rapp ridică încet capul și încercă să își retragă brațul drept, dar asta o făcu pe Rielly să se agațe și mai strâns de el.

Poate că era puțin ciudat că ajunseseră să doarmă în această îmbrățișare, dar camera secretă era destul de înghesuită. După dezastrul din acea seară, Rapp păstrase legătura radio cu Langley până aproape de ora 04:00 dimineața. La momentul acela, FBI zbiera sus și tare că vrea să

știe ce se petrece, iar întreaga operațiune fusese pusă în așteptare. Kennedy îi ordonase să prindă câteva ore de somn, spunându-i că vor reveni cu noi informații dimineață.

Furios, Rapp le spusese clar părerea lui: dacă i-ar fi permis să acționeze, Aziz și ceilalți doi ar fi fost morți, iar tipul de la SEAL ar fi fost încă în viață. Langley întrerupsese legătura fără să răspundă. Nimic surprinzător.

Mitch se forțase să se calmeze. Efectuase destule inserții clandestine cât să știe că, dacă ți se oferă șansa să dormi vreo două ore, trebuie să profiți. Se consolă cu gândul că, data viitoare când se va întâlni cu Aziz, mai întâi va trage și apoi va cere aprobarea de la Langley. Gata cu joaca.

Când se întinseseră pe podea pentru a dormi, Rielly îl surprinsese pe Rapp, luându-i brațele și punându-i-le în jurul ei. În timp ce el aluneca în somn, Rielly îi sărutase mâna și șoptise ceva ce Mitch nu înțelesese. Fusese mai mult decât surprins de senzația plăcută pe care i-o dăduse micul sărut.

Întinse gâtul și se uită la radioul de teren dintre el și Milt. Lumina din tavan era aprinsă, iar Mitch văzu că stația e încă pornită. Habar nu avea cât dormise. Nu voia să o trezească pe Rielly, dar nu avea de ales. Întinse ușor mâna stângă pe sub gâtul ei și încercă să îi descleșteze degetele de pe brațul lui drept. Ceasul arăta ora 07:41. Dormise cel puțin două ore, poate două și jumătate. Rapp se gândi că deocamdată e suficient. Nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru somn. Dacă Langley nu îl suna, avea de gând să îi sune el și să pună lucrurile în mișcare.

29.

Rafique Aziz făcu duș, se bărbieri și îmbrăcă din nou costumul elegant pe care îl purtase cu ocazia vizitei sale istorice la Casa Albă. Toți oamenii lui erau la posturi, cu excepția unuia, care stătea în spatele unei camere de filmat în sala presei. Soarele dimineții se revărsa înăuntru prin ferestrele aliniate pe un singur perete. Aziz stătea la pupitrul familiar din partea din față a sălii și își verifică ceasul. Era aproape ora 08:00. În spatele lui, pe o draperie albastră, era logoul Casei Albe.

Aziz își privi omul mergând de la camera de filmat la un panou de comandă din capătul camerei.

— Am început numărătoarea inversă de două minute, strigă bărbatul. Transmisiunea ar trebui să ajungă la toate televiziunile.

Aziz rânji, mulțumit că e pe punctul de a pune în aplicare o nouă parte a planului său ingenios. Avea să treacă din nou peste liderii militari și FBI. Ca toate celelalte detalii, și acesta fusese plănuit. Urma să facă apel la poporul american și, prin urmare, la politicieni. Singura modificare față de plan era că urma să includă și anihilarea raidului de dimineață în discursul său. Fusese cât pe ce. Dar clădirea era dinamitată, iar Aziz nu avea niciun dubiu că orice tentativă a americanilor de a elibera ostaticii avea să se sfârșească într-o baie de sânge. Era un preț pe care era dispus să îl plătească. Nu voia să se ajungă acolo, dar dacă s-ar ajunge, Aziz știa că nu ar ezita să anihileze pe toată lumea – inclusiv pe sine.

Discursul pe care urma să îl livreze avea menirea de a distruge orice șansă a FBI-ului sau oricărei alte autorități americane de a pune la cale un viitor raid. Aziz urmărise îndeaproape politica americană și văzuse cum gestionau liderii conflictele, mai ales pe cele cu noul lui sponsor. Îl

privise admirativ pe Saddam Hussein imitând acțiunile și retorica lui Adolf Hitler. Asemenea lui Hitler în zilele premergătoare celui de-al Doilea Război Mondial, Saddam știa cum să facă presiuni, să lingușească, să mintă, să înșele și, practic, să facă ce vrea până în punctul în care adversarii săi erau aproape gata de a pune piciorul în prag. Saddam ridicase negocierea la rang de artă, jucând pe degete plăpânda ONU și stânga politică din America și Europa. Ignorând încontinuu acordurile pe care deja le semnase, Saddam își etala impertinența în fața puterilor occidentale și, în clipa în care acestea se pregăteau de o intervenție militară, el își trimitea reprezentanții la ONU. În timp ce puternicele vase de război americane și forțele aeriene aliate se adunau la granițele lui, Saddam continua să fie sfidător. Și abia atunci, când acțiunea reală devenea iminentă, bătea în retragere.

Șase luni mai târziu, întregul proces o lua de la zero. Și de fiecare dată, arogantele puteri occidentale erau înfrânte. Saddam demonstrase că politicienii americani nu digerau războiul. Erau mândri de atacurile lor cu precizie chirurgicală și de rachetele de croazieră, dar erau acestea chiar atât de eficiente? După părerea lui Aziz, nu. Dacă te sinchiseai să privești dincolo de fragmentele audio-video transmise la televizor, pagubele produse de loviturile de precizie erau minime.

Aziz era pregătit să urmeze exemplul lui Saddam. În mai puțin de un minut, avea să ofere poporului american ramura de măslin, pregătind, de fapt, scena pentru ultima cerință și pentru întoarcerea triumfătoare în țara lui.

Se uită spre cameră și își îndreptă cravata. Inițial se gândise să livreze discursul din Biroul Oval, dar hotărâse că nu ar face decât să submineze intenția planului său. Americanii s-ar înfuria dacă l-ar vedea stând pe scaunul președintelui. Cu greu rezistase tentației de a-și transmite mesajul din

același loc în care mulți alți președinți se adresaseră națiunii. Mai ales că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să râdă în nas publicului american cu faptul că deținea controlul asupra Casei Albe. Dar nu era momentul să îi întărâte, ci să îi facă pe politicieni să lucreze pentru el.

Omul lui ridică mâinile și începu numărătoarea inversă. Aziz puse ambele mâini pe pupitru, iar când i se dădu semnalul, își drese glasul și începu să recite discursul din memorie.

— În dimineața asta vin în fața voastră cu inima grea.

Arătând sobru și supus, Aziz privi direct în cameră și continuă într-o engleză perfectă:

— Nu doresc răul poporului american și vreau ca acest conflict să se rezolve cât mai rapid. Îmi cer iertare familiilor acelor oameni care au murit în conflict. Știu că multora dintre voi vi se vor părea vorbe goale, dar vă rog să înțelegeți că acesta este un război… război pe care l-au început armata și liderii voștri politici. Vă implor, ca națiune, să vă întrebați în fața Dumnezeului vostru creștin, cine a rănit pe cine în acest conflict?

Aziz se opri, dar continuă să se uite fix la cameră, cu chipul lipsit de orice urmă de agresiune.

— De la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial, Occidentul… în principal voi… americanii și aliații voștri israelieni, ați ucis peste jumătate de milion din frații mei arabi. Peste 500.000 de ființe umane.

Aziz tăcu din nou, vrând să sublinieze numărul, dar după câteva secunde continuă:

— Voi stați aici în această mare națiune, cu toată bogăția și confortul și tehnologia, indiferenți la durerea și suferința prin care poporul meu a trecut și trece în continuare. Vă rog să vă puneți pentru o clipă în locul meu, în locul poporului arab. Cine este barbarul: teroristul care ucide 30 de oameni într-un atentat cu mașină-capcană sau președintele

care dă ordinul să fie uciși mii de oameni, trimițându-și forțele aeriene să facă treaba murdară? Aceasta este o întrebare asupra căreia probabil nu ne vom pune niciodată de acord, dar ar trebui măcar să înțelegem că este o tragedie universală. Nu am venit în fața voastră astăzi pentru a căuta un vinovat, ci pentru a face primul pas către a da totul uitării. Am venit în fața voastră cu dorință de pace.

— Când a început acest conflict, am avertizat FBI-ul că orice tentativă de a prelua înapoi clădirea este inutilă. I-am avertizat și că orice asemenea tentativă va rezulta în executarea ostaticilor. În ciuda acestor avertismente, arogantul vostru FBI a încercat să strecoare un comando în clădire noaptea trecută. Atacul lor a fost anihilat, exact așa cum le-am spus că se va întâmpla, iar rezultatul a fost moartea oamenilor lor, în număr necunoscut. Am intenționat să ucid un compatriot al vostru în această dimineață pentru a-i pedepsi pe FBI și liderii voștri pentru acțiunile lor nesăbuite… Dar am decis să cruț viața acelei persoane ca dovadă a bunei mele credințe. Nu cred că este drept ca un om nevinovat să plătească pentru prostia și aroganța micului grup de instigatori care vă conduce țara. Sper sincer că putem rezolva pașnic acest conflict, iar pentru asta fac apel la voi, americanii iubitori de pace. A fost vărsat destul sânge. E momentul să nu mai fim dușmani.

Aziz făcu o pauză, plecă privirea, apoi o ridică iar spre cameră.

— Dar înainte să putem face asta, America trebuie să vină la masa negocierilor din Orientul Mijlociu ca un avocat independent, nu ca fratele mai mare al Israelului. Mai am două cerințe, iar dacă vor fi îndeplinite, vă voi returna casa aceasta impunătoare și pe oamenii din ea, fără alte victime. Prima cerință e simplă. Până la ora 18:00, astăzi, Statele Unite trebuie să convingă ONU să ridice

toate sancțiunile economice împotriva Irakului. Înțeleg perfect nevoia de a menține bariera împotriva materialelor care ar permite Irakului să dezvolte arme de distrugere în masă și cred că acele prevederi ar trebui să rămână în vigoare. Grija mea este că frații și surorile mele mor de foame din pricina unui conflict între liderii Occidentului și liderii Irakului. Nu e drept să se întâmple asta și situația trebuie să înceteze.

— Dacă cererea nu este îndeplinită până la amiază – expresia lui Aziz deveni mai aspră – voi fi forțat să ucid un ostatic pe oră, până va fi îndeplinită. Și repet: orice tentativă de eliberare a ostaticilor cu forța va fi întâmpinată cu pedepse dure. Prin apăsarea unui singur buton, întreaga clădire se va prăbuși, ucigându-i pe toți cei dinăuntru.

Aziz continuă să privească încruntat în cameră.

— Dacă cerința este îndeplinită până la ora 18:00, voi elibera jumătate din restul ostaticilor, apoi vă voi transmite ultima cerință. Dacă și aceea va fi îndeplinită, vom cruța viețile oamenilor care au fost prinși la mijloc în acest conflict și putem începe să construim o relație pașnică între popoarele noastre.

Aziz plecă privirea pentru o secundă, de parcă ar fi încercat să găsească vorbele potrivite. Ridică ochii și spuse:

— Vă rog pe voi, cetățenii acestei mari națiuni – cea mai mare din lume – să mă ajutați să fac acești primi pași către o pace trainică. Vă doresc numai bine și mă voi ruga pentru voi. Mulțumesc și fie ca Dumnezeul vostru să vă binecuvânteze.

Încuviință din cap o dată, iar omul lui din capătul sălii opri transmisiunea. Apoi Aziz își luă arma MP-5 și își smulse cravata de la gât. Porni în grabă spre Situation Room, unde se putea bucura de prestația lui și de unde îi putea privi pe analiști disecându-i fiecare cuvânt.

•

Vicepreşedintele Baxter rămase cu gura căscată, urmărind pentru a doua oară discursul televizat al lui Aziz. Limuzina prezidenţială blindată se legăna uşor în timp ce traversa în viteză Chain Bridge, în drum spre Observatorul Naval. O coloană de motociclete, maşini de poliţie, sedanuri, dubiţe, SUV-uri şi alte două limuzine însoţea Cadillac-ul negru. Dallas King stătea lângă

Baxter pe banchetă, ţinând ferm telefonul la ureche. Era deja la al doilea apel în tot atâtea minute. Era ocupat cu criza politică şi se bucura să îşi ia gândul de la iminentul sfârşit al scurtei sale cariere. Chiar dinainte ca discursul live al lui Aziz să se încheie, King dăduse telefoane şi începuse să zbiere ordine.

Cu un ochi la micul televizor color din spatele limuzinei, încuviinţă din cap şi spuse:

— Nu. Nu-ţi pierde timpul cu întrebările obişnuite. Puţin îmi pasă pe cine au votat ultima oară sau cum au de gând să voteze de data asta. Nu vreau să mă repet. Asta e o chestiune care depăşeşte graniţele partidului. Vreau esenţialul într-o oră. Putem reveni apoi la celelalte detalii.

King tăcu o secundă pentru a-l asculta pe analistul democrat de la celălalt capăt al firului, după care clătină frustrat din cap.

— Nu mă asculţi. Nu vreau să modifici rezultatele sondajului… cel puţin nu încă. Vreau să ştiu care este părerea lor sinceră.

King ascultă şi încuviinţă din cap.

— Exact. După ce vom adopta o poziţie, putem să revenim la numere şi să le modificăm astfel încât să fie de partea noastră, dar momentan vreau să ştiu ce cred ei despre tipul ăsta.

King se opri din nou şi se uită la ecran. Nu îi scăpase faptul că Aziz dăduse foarte bine la televizor, mult mai bine decât mulţi politicieni din Washington. Vorbea corect şi clar, părea sincer şi, pe deasupra, mai arăta şi ca un star de cinema.

— Nu uita să îmi dai rezultatele și pe segmentul femei versus bărbați. Casnicele o să-l soarbă din priviri pe tipul ăsta. Da, adună vreo douăsprezece întrebări și sună-mă în cinci minute.

Închise telefonul și se uită la șeful lui pentru a-i vedea reacția la discursul teroristului. Expresia lui Baxter trecuse de la uimire la o încruntare curioasă.

— Ce părere ai? îl întrebă King.

— Suntem terminați, bâigui Baxter fără să își ia ochii de pe televizor. Presa o s-o ia razna din cauza raidului eșuat.

Privindu-l, King își spuse în sinea lui: *Crezi că vor fi furioși pentru asta*? *Să vezi cum ar fi dacă ar afla că eu i-am făcut unuia dintre ei un tur al clădirii luna trecută.* Dar se adună și zise:

— Totul va fi în regulă cu presa. Povestea asta e atât de importantă și se derulează atât de repede, încât micul lui discurs va fi de domeniul trecutului până mâine-dimineață.

— Nu cred, spuse Baxter, încă nepregătit să vadă vreo parte bună a situației. Acest mic incident miroase de la o poștă a anchetă a Congresului.

King își privi șeful, care încă avea privirea ațintită pe televizor, înfrângerea citindu-i-se în ochi.

— Toată treaba asta, de la început până la sfârșit, miroase a anchetă, dar raidul eșuat va fi doar o notă de subsol… În plus, noi ne-am izolat de el, suntem în siguranță. Generalul Flood și-a asumat deja vina și a făcut-o chiar în fața Directorului Roach… omul care, până la urmă, va investiga totul.

— Nu știu… mie treaba asta încă îmi pute.

— Normal, toată chestiunea pute. Dar nu uita, când se va termina totul, tipul care pute cel mai puțin va mirosi a trandafiri, spuse King, arătând spre șeful său. Iar eu mă voi asigura că tipul acela vei fi tu.

— Dallas, spuse Baxter strâmbând din nas, nu cred că ești realist. Nu poate fi mușamalizat totul. Presa va dori răspunsuri și va vrea să știe dacă eu am autorizat inserția acelor oameni noaptea trecută.

King se foi pe banchetă, întorcându-se spre Baxter. Îi venea să îl sugrume și să strige: „De-ai avea tu problemele mele!" Dar, pe un ton liniștitor, spuse:

— Pentru ultima dată, nu îți mai face griji în privința presei. Mă descurc eu cu ei. Trebuie să te mobilizezi și să începi să te comporți ca un președinte. Va trebui să luăm o poziție față de acest nou eveniment, iar dacă sondajele vor fi așa cum cred eu, s-ar putea să avem o șansă să ieșim basma curată din dezastrul ăsta.

— Cum? întrebă Baxter, întorcând capul spre el.

— Încă nu știu cum anume, dar o voi face.

Baxter își verifică ceasul, apoi oftă.

— Presupun că ar trebui să convoc o întrunire a Consiliului de Siguranță Națională.

— Ăsta ar fi următorul pas logic, zise King încuviințând din cap.

Baxter flutură din mână, de parcă ar fi alungat o muscă.

— Ocupă-te.

— Unde și când?

Vicepreședintele țuguie buzele gânditor și privi pe fereastră.

— La ora 10:00 la Pentagon.

30.

— Știți ce face, nu? întrebă Rapp.

Ținea strâns în mâna stângă receptorul radioului de teren. Privea fix peretele din fața lui în timp ce îl asculta pe Generalul Campbell dându-și cu părerea despre discursul lui Aziz. Îl înregistraseră și i-l dăduseră lui Rapp să-l asculte prin radio, iar la final îl întrebaseră dacă vrea să îl audă din nou. Rapp refuzase. Știa exact ce pune Aziz la cale și nu voia să piardă timp analizând discursuri.

Mitch încuviință, ascultând ceea ce spunea Campbell.

— Corect. Încearcă să vă ia de fraieri.

— Poftim? spuse cu asprime generalul.

— Fraieri, repetă Rapp – niciodată nu știuse să își aleagă cu grijă cuvintele. Vrea ca vicepreședintele Baxter și toți ceilalți politicieni de pe Capitol Hill să i se alăture la masa tratativelor. Apoi, după ce va obține ce vrea, se va întoarce în Orientul Mijlociu, va dispărea, iar într-un an de acum înainte va construi mai multe bombe și va ucide mai mulți oameni.

— Dacă a vorbit serios și vrea să facă pace? interveni Kennedy.

— Exclus, răspunse categoric Rapp.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Irene, nu juca jocul ăsta cu mine. Nu am nici timpul, nici răbdarea să stau aici și să te ascult făcând pe avocata diavolului. Știi la fel de bine ca mine că Rafique Aziz nu dă doi bani pe poporul american. Sau pe frații și surorile lui arabe, că tot veni vorba. Ce naiba… singurii arabi de care îi pasă sunt cei care vor să șteargă Israelul de pe hartă. Cât despre noi, ceilalți, ne-ar lua capul într-o secundă dacă i-am sta în cale.

— Atunci, ce pune la cale? întrebă Kennedy.

Rapp se lăsă pe spate, scoțându-și un picior de sub el în timp ce se gândi la întrebare. Îi aruncă o

privire lui Rielly, care stătea rezemată în colț, înfășurată în pătură. Femeia îl privea atentă.

Ferindu-și privirea, Mitch spuse:

— Încearcă să găsească un mod de a ieși din treaba asta fără să își piardă capul. Știm cât de meticulos își construiește planurile. Gândește totul cap-coadă și pregătește soluții multiple pentru întorsături neprevăzute. După cum văd eu planul lui, singura mare problemă e cum va ieși de acolo… cum ajunge acasă. Putem miza pe faptul că a gândit fiecare pas în funcție de reacția noastră. Iar din asta putem deduce că știe că există voci puternice în guvern care susțin un atac în forță. Dacă ar pune mâna pe președinte, lucrurile ar sta puțin diferit. Bănuiala mea este că plănuia să îl folosească pe Hayes ca monedă de schimb pentru a se întoarce acasă. Dar a dat-o în bară și a fost forțat să apeleze la un alt plan.

— Și care ar fi acela? întrebă Generalul Campbell.

Rapp o privi pe Rielly în timp ce căuta un răspuns. Ea încă îl fixa cu ochii aceia de smarald. Mitch știa că femeia ascultă tot ce spunea el, dar nu avea ce face în această privință. Își feri din nou privirea și răspunse:

— Încearcă să manipuleze mass-media și să influențeze opinia publică. Știe că nu ajunge acasă fără președinte. Să recunoaștem – Rapp se opri, simțindu-se ciudat să spună următoarea parte în fața lui Rielly, dar nu avea de ales, astfel că își drese glasul și continuă. Dacă privim imaginea de ansamblu, cu toții știm că acei ostatici sunt dispensabili. Iar dacă noi știm, și Aziz știe. Dacă ar continua cu o abordare agresivă și ostilă, ne-ar forța să aprobăm asaltul într-un final. Știe că nu am putea sta deoparte la nesfârșit în timp ce el ucide ostatici în direct la televizor. Prin urmare, venind în fața publicului în această dimineață și adoptând atitudinea aia de pacifist, ne-a tăiat

elanul. Baxter nu ne va lăsa să acționăm până nu va fi încercat să obțină pacea.

— De acord, spuse Kennedy. La urma urmei, știe că fiecare dintre acei ostatici este dispensabil. Președintele era atuul lui și nu a pus mâna pe el.

— Încearcă să le ofere politicienilor o cale de ieșire din dezastrul ăsta fără focuri de armă, adăugă Campbell.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla câtă vreme mai am și eu ceva de spus în această privință.

— Iron Man, spuse aspru Campbell. Nu vreau să faci nimic fără autorizație. Ultimul lucru de care avem nevoie acum e să te plimbi pe acolo nepregătit și fără acoperire. Eu și Irene trebuie să plecăm la Pentagon pentru o întâlnire. Între timp, vrem să rămâi pe loc. Când ne vom întoarce, vom avea o idee mai clară despre cum să procedăm mai departe. S-a înțeles?

Rapp își plecă privirea în podea și își păstră calmul. Își învățase lecția. Nu pune o întrebare dacă știi că nu-ți va plăcea răspunsul.

— Da, domnule, răspunse simplu Mitch și puse receptorul în furcă.

Se uită la butonul de oprire și medită la următoarea mișcare. După câteva secunde de indecizie, stinse radioul și ridică privirea spre Rielly.

Anna stătea în continuare liniștită în colț, înfășurată în pătură. Milt Adams era în spatele lui Rapp și mânca un baton de cereale. Rielly încă îl fixa pe Mitch cu privirea, iar în cele din urmă întrebă:

— Despre ce era vorba?

Rapp îi aruncă o privire piezișă în timp ce începu să cotrobăie într-un rucsac.

— Nimic.

— Mie nu mi s-a părut nimic, spuse ea.

— Ascultă, Anna, ești reporter. Nu pot să îți spun exact ce se petrece.

Rielly zâmbi.

— Și cui o să spun? Ce crezi, că o să iau legătura cu șefii mei prin radioul tău și-o să fac o transmisiune live?

Rapp luă mai multe batoane de cereale din rucsac și îi dădu unul lui Rielly.

— Poftim, molfăie la ăsta. Și nu mai pune întrebări, zise rânjind.

Rielly luă batonul și, în timp ce rupse ambalajul, întrebă:

— Pentru cine lucrezi, Mitch Kruse? FBI?

— Ăăă… nu. Nu tocmai.

— Atunci, ce ești – soldat?

Rapp ignoră întrebarea și continuă să caute ceva în rucsac.

Rielly zâmbi.

— Hei, ascultă, mi-ai salvat viața. Nu îmi pasă pentru cine lucrezi, spuse ea, continuând să îl privească.

Rapp se uită la ea un moment îndelungat, gândindu-se ce ar trebui să spună. Într-un final, răspunse:

— Anna, dacă îți spun ceva neoficial, promiți că vei ține secretul? Că tot ți-am salvat viața, spuse el zâmbind.

Rielly luă întrebarea în serios.

— Sunt reporter. Orice îmi spui cu titlu confidențial va rămâne secret.

— Tata spunea mereu „Nu-i vinde castraveți grădinarului”, zise Mitch râzând, apoi observă zgârietura de pe obrazul ei și o pată de sânge uscat pe buză.

Schimbând din nou subiectul, Rapp scoase o lanternă-stilou din vesta de asalt.

— Acum hai să vedem cum te simți în dimineața asta, zise el, ținând lanterna în fața ei. Vreau să îți verific ochii, să văd cum ți se dilată pupilele.

O ținu de bărbie și verifică mai întâi ochiul stâng, apoi pe cel drept. Ambii se dilatau în mod corespunzător. Apoi o rugă să urmărească lumina

cu privirea în timp ce plimbă lanterna stânga-dreapta. Din nou, totul fu în ordine. Stinse lanterna, atinse ușor zgârietura de pe obrazul ei și o întrebă:

— Te doare?

Rielly se încruntă.

— Nu îmi dau seama. Cum arată?

După ce îi studie chipul o secundă, Rapp încuviință.

— După toate prin câte ai trecut, aș spune că arăți destul de bine, zise Mitch.

— Păi, în cazul ăsta, mă simt bine, spuse Rielly, zâmbind vag.

— Aș putea spune că avem o nucă tare cu noi, zise Rapp, întorcându-se spre Adams, care era la al doilea baton de cereale.

— Așa s-ar părea, răspunse Adams, dând aprobator din cap.

Rapp își întoarse atenția asupra obrazului lui Rielly, iar când se apropie mai mult pentru a inspecta zgârietura, ea îi zise:

— Știi că femeile au o toleranță mai mare la durere decât bărbații.

— Așa mi s-a spus.

Mitch scoase o compresă cu alcool din trusa de prim-ajutor și rupse ambalajul. Începu să șteargă cu blândețe sângele uscat din colțul gurii lui Rielly și apoi mica zgârietură de pe obraz. După ce termină, îi întoarse capul în ambele părți, căutând alte răni. Nu îi scăpase frumusețea ei evidentă. În actuala situație, Mitch se simți ușor vinovat pentru că își lăsase gândurile să rătăcească în direcția aceea, dar nu se putu abține. Pielea ei era delicată și fină. Rapp îi întoarse bărbia într-o parte și observă o dâră de sânge uscat coborându-i pe ceafă. Șterse sângele, apoi își puse ambele mâini pe scalpul ei. Rielly tresări ușor și se retrase de sub atingerea lui.

— Te doare? întrebă Rapp.

Ea dădu aprobator din cap.

— Unde e toleranța aia ridicată la durere cu care te lăudai acum o clipă? spuse el zâmbind.
— Nu știu, dar orice ai atins adineauri a durut ca naiba.
— Încearcă să stai nemișcată o secundă. Vreau să văd cât de adâncă e tăietura.
Rapp îi ridică părul castaniu și începu să despartă șuvițele. Tăietura nu avea mai mult de 2 cm lungime, dar părea să fi străpuns primele straturi de piele. Ținând o mână pe scalp, Mitch se aplecă și luă o compresă sterilă.
— Milt, îmi faci o favoare, te rog? întrebă fără să se uite în direcția lui Adams. Scoate schițele alea pe care le-ai adus și întinde-le pe podea.
Rapp șterse tăietura, apoi flutură de câteva ori mâna pe deasupra ei pentru a usca alcoolul. Chipul lui Rielly se schimonosi de durere. După o clipă, Rapp îi lăsă părul înapoi pe umeri.
— Cum e?
Rielly ridică mâna și își atinse ușor capul.
— Sunt bine dacă nu mă mișc prea mult.
Dar Rapp observă fiorul de durere traversându-i chipul când ridicase brațul.
— Ce-a fost asta? întrebă el.
Rielly își atinse încet coastele.
— Mă doare ceva în lateral.
— Poți să te ridici puțin?
— Cred că da.
Rapp o ajută să se ridice în picioare.
— Te doare în spate, în față sau în lateral?
— În spate și în lateral.
— Trebuie să arunc o privire. Ești de acord?
Rielly îi privi chipul îngrijorat și zâmbi vag. Își puse mâna pe obrazul lui și spuse:
— Dacă nu în tine, atunci în cine să am încredere?
Rapp roși ușor.
— Bun, atunci întoarce-te ca să verific.
Rielly se supuse, iar Mitch îi ridică hanoracul. Pielea ei era măslinie cu tente aurii de la talia suplă

în sus, iar de la un punct se observa o decolorare. Pe la jumătatea spatelui, pe partea stângă, începuse să se formeze o pată roșie, cam cât pumnul. Mitch căută cu privirea striații de un roșu aprins, dar nu găsi niciuna. Atinse ușor zona pentru început, iar Rielly nu dădu niciun semn de durere. Apoi apăsă puțin, iar ea tresări brusc.

— Poți să tragi adânc aer în piept de câteva ori?

Rielly o făcu fără să simtă durere, iar Rapp îi coborî hanoracul la loc.

— Probabil e doar o contuzie. Poate că doare rău, dar e de zece ori mai bine decât o coastă ruptă. Cred că ești o tipă dată naibii, adăugă el zâmbind.

Rielly zâmbi și ea ușor.

— Am mulți frați.

Rapp încuviință din cap.

— Nu cred că ai nimic grav, dar, pe de altă parte, nu sunt doctor.

— Ce ești, domnule Kruse? insistă Rielly.

— Sunt… un tip ocupat, care acum are niște treabă de făcut, spuse Rapp punându-i mâna pe umăr, apoi se întoarse spre Adams. Milt, vreau să îmi arăți toate scările și lifturile care duc de la etajul ăsta la cel de deasupra și la cel de dedesubt.

•

Dallas King își reîncărcase deja de două ori bateria. În ultima oră și jumătate nu coborâse telefonul de la ureche. Mergea cu pași grăbiți alături de Baxter pe coridorul inelului E al Pentagonului, înconjurați de un număr mare de agenți Secret Service cu expresii serioase. Lui King se păru puțin exagerat; la urma urmei, erau la Pentagon. Dar el avea alte lucruri pe cap. Pe măsură ce grupul înainta, angajații Pentagonului se dădeau din calea lor, lăsându-i drum liber actualului comandant suprem.

Agitația era mare. Toată lumea fie urmărise discursul lui Aziz, fie auzise despre el. Acum, întrebarea firească era: care va fi reacția guvernului Statelor Unite? Răspunsul depindea de

un singur individ din Omaha, Nebraska. Reginald Boulay era numele lui, iar în exact acest moment îi dădea lui Dallas King rezultatele sondajului de opinie. Boulay își consolidase imaginea de sociolog de-a lungul anilor și își transformase activitatea în una dintre cele mai precise în domeniul consultanței politice. Și o presta doar pentru câțiva clienți cu dare de mână. Cifrele sondajelor lui nu se regăseau niciodată în ziare sau la televizor. Scopul lui Boulay nu era să denatureze rezultatele prin presiuni asupra votanților sau o diversitate de alte tehnici; scopul lui era să obțină cele mai precise rezultate. Și o făcea punând întrebări brutal de sincere într-un limbaj simplu. După ce vorbise cu doi dintre analiștii cu care lucra în mod curent și se enervase pe incapacitatea lor de a înțelege ce se dorește de la ei, Dallas King hotărâse că e momentul să cheltuie niște sume serioase cu Boulay și sondajele sale.

King încuviință în timp ce îl asculta pe Boulay prezentându-i rezultatele. Cu toate că se așteptase la ele, fu surprins. Acestea reflectau noul trend în America – un oarecare refuz al societății de a judeca și condamna, o tendință bizară de a tolera orice. King simțise asta încă de când ascultase discursul lui Aziz și se întrebase dacă tipul e extrem de inteligent sau doar un ticălos norocos.

Lui Dallas îi plăcea ce auzea de la Boulay. Conform sondajului, puțin peste 60 la sută dintre respondenți erau de părere că vicepreședintele Baxter ar trebui să facă toate eforturile pentru a rezolva conflictul într-o manieră pașnică. La întrebarea referitoare la ridicarea sancțiunilor economice împotriva Irakului, procentul creștea la aproape 80 la sută. Dar, după cum îi explicase Boulay, „aproximativ 20 la sută din populație mai degrabă ar face Casa Albă una cu pământul decât să le dea un sfanț acestor teroriști. Și nimic din ce-

ai putea spune sau face tu nu le-ar schimba vreodată părerea”.

King se așteptase și la acest lucru. Fanatici aveau să existe întotdeauna. Nu pentru ei trebuia să-și facă el griji. Pe restul gloatei trebuia să stea cu ochii – pe cei 60-80 la sută care nu aveau o părere fermă în nicio chestiune. În calitate de consilier politic, King considera că e sarcina lui să îi influențeze pe acești oameni în direcția lui sau, mai exact, în direcția șefului său. Acesta trebuia să fie următorul pas.

După ce îi ceru lui Boulay să îi trimită rezultatele detaliate, King închise telefonul și îi făcu semn escortei oficiale să se oprească. Îl luă pe șeful său de braț și se retraseră până la prima ușă pe dreapta. Agenții Secret Service erau obișnuiți cu acest fel de consultare semiprivată între cei pe care îi protejau și consilierii lor. Fără să li se spună vreun cuvânt, se întoarseră cu spatele la vicepreședinte, așezându-se într-un semicerc protector.

King puse mâna pe umărul lui Baxter și îi spuse în șoaptă:

— E exact cum am crezut. Peste 60 la sută dintre oameni vor să vadă o rezolvare pașnică a conflictului și aproape 80 la sută consideră că ar trebui să ridicăm embargoul economic împotriva Irakului, câtă vreme cel militar este menținut.

Baxter încuviință din cap.

— Deci suntem în siguranță dacă facem presiuni la ONU să ridice sancțiunile?

— Așa cred, spuse King încrezător. În plus, dacă îl putem face să mai elibereze o treime din ostatici, vom fi într-o poziție destul de bună, având în vedere toată situația.

Baxter arătă din cap spre sala în care urma să aibă loc întâlnirea.

— N-o să le placă asta.

— N-o să le placă nimic în afară de un atac în forță, spuse King ridicând din umeri. Dar trebuie

să împiedici asta cu orice preț. Trebuie să îți asumi o poziție de superioritate morală; știi tu, protejarea ostaticilor nevinovați.

— Și cum rămâne cu politica de a nu negocia cu teroriștii? Vom crea un precedent, spuse Baxter dând din cap. Noi știm că singura opinie care contează este cea a poporului, dar cum rămâne cu Capitol Hill? Sunt câțiva fanatici acolo care nu vor fi de acord. Unii dintre ei sunt deja turbați că am virat banii în conturile lui Aziz.

— Dă-i dracu', bombăni King. Oricum te vor urî, orice ai face. Iar dacă cedezi și trimiți trupe înăuntru, vei avea un grup de fanatici de stânga care te vor răstigni. Nu poți mulțumi ambele tabere, continuă el. Trebuie să rămâi de partea opiniei publice și să nu-ți părăsești baza de votanți. Acolo este salvarea ta.

Fu rândul lui Baxter să clatine din cap.

— Ce să-ți spun, m-am liniștit. Opinia publică de care tu ești atât de îndrăgostit e la fel de imprevizibilă ca vremea, spuse vicepreședintele. Niciodată nu știi ce va face plebea. Totul e bine cât e bine. Dar în secunda în care ai dat-o în bară iar ei se întorc împotriva ta… ești terminat.

King își privi șeful cu iritare. Muncise non-stop în ultimele trei zile, era obosit, sătul până peste cap să-l tot audă văicărindu-se și, în plus, avea probleme mai mari decât Baxter.

— Sherman – chipul lui King se schimonosi într-o expresie disprețuitoare – poate ar trebui să renunți și gata. Dacă nu poți vedea că ni s-a oferit o ocazie extraordinară de a te urca pe un piedestal, de a face din tine un măreț om de stat, eroul salvator al Americii, politicianul care a pus piciorul în prag și a intermediat pacea în timpul celei mai mari crize cu care s-a confruntat națiunea asta în toată istoria ei… Poate ar trebui să îi lași pe Flood, Stansfield și ceilalți instigatori la război să ia locul cu asalt, să distrugă clădirea aia măreață și să îi ucidă pe toți oamenii din ea. Caz în care vei

rămâne în istorie drept călăul care a trimis 50 de americani la moarte, pentru că i-a fost frică să rezolve problema.

Baxter îl privi tăcut pe șeful său de cabinet. Nu era obișnuit să audă astfel de vorbe la adresa lui – din partea nimănui, nici măcar a unui coleg.

Dar, tocmai din acest motiv, cuvintele lui King avură un impact puternic. Își spuse în sinea lui că Dallas avea dreptate. Dacă voia să fie președinte într-o bună zi – ceea ce își dorea cu disperare, mai mult decât orice pe lume – trebuia să iasă în față și să fie un lider.

Treptat, începu să încuviințeze din cap.

31.

Generalul Flood, Generalul Campbell, Directorul Stansfield și Irene Kennedy stăteau unul lângă altul de o parte a mesei lungi din sala de consiliu a Statului Major. De cealaltă parte stăteau secretarul apărării și secretarul de stat, ambii însoțiți de câte un consilier. După ce intrară în sală, vicepreședintele Baxter și Dallas King se așezară lângă secretari. Criza își lăsa amprenta asupra tuturor. Toți aveau ochii injectați și mâinile tremurânde din pricina lipsei de somn sau a excesului de cafea – sau a ambelor.

Baxter își puse hotărât mâinile pe masă. Șutul în fund primit mai devreme de la King îl ajutase să-și redescopere concentrarea și determinarea. În loc să ceară părerea celorlalți, îi spuse ferm secretarului de stat:

— Charles, vreau să pui ONU pe jar, să se ocupe de votul ăla până la sfârșitul zilei.

Secretarul de Stat Charles Midleton încuviință și întrebă:

— Pot să pun presiune pe ei?

— Câtă dorești. Amenință-i cu blocarea sau retragerea fondurilor – fă orice e nevoie pentru a avea votul majoritar până diseară. După ce vor fi eliberați ostaticii, putem să revenim oricând asupra relației cu ONU.

— S-ar putea să nu fie atât de simplu, îl avertiză Midleton în timp ce își aranja ochelarii.

— Nu-mi pasă. Asigură-te că rezolvi chestiunea cu votul. Pentru restul ne vom face griji mai târziu.

Directorul Stansfield își drese glasul.

— Mă scuzați. Nu credeți că ne pripim?

Baxter întoarse brusc capul spre stânga. Nu avea dispoziția necesară să stea la discuții. Voia doar să dea ordine, și acestea să fie urmate. Dar acum, privind spre capătul opus al mesei, la Thomas Stansfield, nou-regăsita lui încredere șovăi.

Stansfield era probabil omul cu cel mai inofensiv aer pe care îl cunoscuse Baxter vreodată, dar zvonurile care circulau despre bătrânul spion te făceau să te gândești de două ori înainte de a intra într-un conflict cu el.

Baxter se lăsă ușor pe spate.

— Ce vrei să spui, Thomas?

— Cred că ar fi prudent dacă am analiza ceea ce s-a spus și abia apoi să decidem cursul acțiunii.

— Cred că am toate informațiile necesare pentru a lua această decizie. Aziz e dispus să negocieze viețile ostaticilor, iar noi, la schimb, vom face ceea ce oricum ar trebui să facem, măcar din rațiuni umanitare dacă nu din alte motive.

— Ce anume? întrebă Generalul Flood pe un ton neliniștit.

— Să încetăm să mai înfometăm poporul irakian.

— Noi, începu iritat Flood, nu înfometăm poporul irakian. Saddam Hussein este cel care îl înfometează refuzând să respecte termenii capitulării într-un război pe care, permiteți-mi să vă reamintesc, el însuși l-a început. Deținem informații confirmate cum că Saddam l-a sponsorizat pe Aziz cu scopul precis de a lansa un atac terorist pe pământ american. Știind acest detaliu, cum putem noi să luăm în considerare ideea de a cere ONU să ridice sancțiunile?

— Nu știm sigur dacă aceste informații sunt exacte, ripostă vicepreședintele.

Thomas Stansfield îl privi în ochi pe Baxter.

— Garantez cu cariera și reputația mea pentru validitatea acestei informații, preciză el.

Baxter simți că pierde teren. Se lăsă pe spătarul scaunului și, ridicând mâinile în aer, spuse:

— N-o să stau aici să îl apăr pe Saddam. Îl urăsc pe individ. Este un mizerabil, dar vreau să eliberăm cât mai mulți ostatici. Putem să revenim mai târziu asupra lucrurilor și să le reparăm.

— Să le reparăm, spuse Flood din ce în ce mai furios. Și dacă nu putem reveni și „repara lucrurile”?

— Vom agrea cu toții că am fost forțați să luăm anumite decizii sub presiune. Practic, cu pistolul la tâmplă.

Flood își mută privirea încruntată asupra secretarului de stat, care stătea chiar în fața lui în capătul opus al mesei.

— Charlie, cât de mult își doresc francezii să se întoarcă în Irak?

— Foarte mult, răspunse răspicat Midleton, dar fără entuziasm.

— Dar sud-africanii?

— Foarte mult.

— Și Rusia?

— Foarte mult.

— Ai vreun motiv să crezi că, dacă noi am deschide acum poarta, s-ar retrage într-o săptămână sau o lună?

— Mă îndoiesc. De ani buni își doresc să se ridice embargoul și deja fac afaceri pe sub masă cu irakienii. Petrolul e important pentru toți.

Flood se întoarse spre Baxter.

— După cum vedeți, nu va fi deloc simplu să „reparăm lucrurile” când, și dacă, dezastrul ăsta se va rezolva.

— Ce văd eu acum, domnule general, este că nimic nu e ușor în toată mizeria asta, răspunse Baxter iritat, conștient că trebuie să își reafirme autoritatea. Nu trebuie să îmi explicați un lucru evident. Principala mea preocupare este legată de viețile cetățenilor americani care sunt în pericol. Dacă trebuie să schimb o politică externă, care nici măcar nu funcționează, pentru a obține eliberarea ostaticilor, atunci o voi face bucuros, spuse el, lăsând capul pe spate indignat.

— Punând în pericol întreaga politică externă și siguranța națională a acestei țări?

— Cred că sunteți puțin melodramatic, domnule general.

— Melodramatic, repetă Flood furios. Acesta este un război, domnule vicepreședinte, iar în război există pierderi. Saddam Hussein ne-a atacat. L-a plătit pe teroristul, pe mercenarul ăsta – Flood flutură scârbit din mână –, spuneți-i cum vreți, să ne atace. Indivizii ca Saddam și Aziz înțeleg un singur lucru, și acela este forța. Forța copleșitoare!

Baxter îl privi încruntat pe general, iritat că acesta îndrăznise să îl provoace. Să nu fie de acord cu el era una, dar aceasta era lipsă de respect.

— Domnule General, v-am consemnat părerea. Acum să trecem la alte chestiuni…

— Domnule, spuse răspicat Flood. Dacă, sau mai bine zis când, va deveni clar faptul că Saddam a fost implicat în dezastrul acesta, poporul american va dori să primească răspunsuri, iar cei care au luat deciziile vor fi supuși unor întrebări incomode.

Baxter începu să își piardă cumpătul.

— Mă amenințați, domnule general?

— Nu, răspunse Flood, privindu-l în ochi. Pur și simplu, afirm ceea ce este evident – din nou. Nu suntem singura țară care deține această informație. Unii dintre cei mai loiali aliați ai noștri știu ce se petrece și nu vor sta cu mâinile în sân în timp ce noi le punem în pericol siguranța națională.

— Generale Flood, zbieră Baxter, ieșindu-și din fire. Trebuie să vă reamintesc cum funcționează lanțul ierarhic? Eu sunt la conducere aici, spuse el și arătă spre sine. Și voi pune interesul acelor ostatici mai presus de al oricui altcuiva, mai ales de cel al altor țări. Fie ele aliate sau nu.

Flood nu clipi, nu tresări, nu se clinti; pur și simplu îi întoarse vicepreședintelui privirea dură și spuse:

— În primul rând, sunt perfect conștient de lanțul ierarhic. În al doilea rând, mi-aș neglija îndatoririle dacă nu v-aș informa că vă înșelați

amarnic ignorând siguranța națională a aliaților. Israelul a fost unul dintre cei mai devotați susținători ai noștri. În efortul de a găsi o soluție pe termen scurt, împingeți spre război unul dintre cei mai apropiați aliați și, posibil, această națiune – după părerea mea.

Înainte ca Baxter să își piardă complet controlul și Flood să aibă șansa să își elaboreze punctul de vedere, ușa se deschise, iar o femeie ofițer de marină intră în sală. Își ceru scuze pentru întrerupere și merse lângă Irene. Îi înmână o hârtie și plecă.

Dr. Kennedy despături hârtia și citi mesajul. Avea legătură cu o mică problemă de care uitase complet. Vrând cu disperare să afle ce avea de spus omologul ei, Irene se ridică și spuse:

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să verific asta.

Flutură biletul în aer și părăsi sala.

•

Rapp avea totul pregătit. Faptul că îl luase pe Adams cu el se dovedise foarte inspirat și util. Nu doar datorită cunoștințelor bărbatului despre clădire, ci și pentru că Rapp putea apela la două mâini de ajutor foarte capabile. Milt tocmai îi arătase lui Mitch locurile exacte pentru a treia oară. Rapp aruncă o ultimă privire schiței etajului doi, reverificând poziționarea. Când termină, inventarul lui conținea cinci locații diferite.

— Crezi că poți manevra monitorul și dispozitivele în același timp? întrebă el, întorcându-se spre Adams.

— Da, răspunse Milt, încuviințând din cap.

— Bun. Așa o să pot să fiu cu ochii în patru la potențiale surprize.

Apoi Rapp scoase din borsetă minicamerele de supraveghere, lăsând înăuntru doar cinci. Îi dădu borseta lui Adams și arătă spre schiță.

— Le vom monta în cele cinci locații sugerate de tine. Apoi vom verifica monitorul, să ne asigurăm că funcționează toate.

Rapp îl ajută pe Adams să își prindă monitorul pe piept, după care își verifică și el restul echipamentului. În timp ce Mitch își pregăti pistolul-mitralieră, Rielly întrebă:
— Acela e un MP-5?
Rapp ridică privirea și se încruntă, mai mult decât surprins că ea aproape recunoscuse arma.
— Pe-aproape. E noul MP-10. De unde știi cum arată un MP5?
— Tata e ofițer de poliție în Chicago.
— A, da.
— Ce vei face?
— Puțină recunoaștere.
— Unde?
Rapp lăsă pistolul-mitralieră pe podea.
— Da' știu că pui multe întrebări.
— Sunt reporter. Asta e treaba mea.
Rapp se încruntă și încuviință, de parcă tocmai i-ar fi amintit de un lucru rău.
Rielly îi observă expresia și îl întrebă:
— E ceva în neregulă cu asta?
— În mod normal – Rapp ridică din umeri – probabil că nu. Dar în circumstanțele actuale cred că ar putea fi o problemă.
— Și de ce, mă rog?
— De ce? Pentru că, după ce se va termina toată treaba asta, probabil vei avea de spus o poveste dată naibii.
— Îți datorez mult. Nu aș publica nimic din ce nu vrei să public.
Rapp scoase pistolul din tocul de la coapsă și îl verifică.
— Și dacă nu aș vrea să publici nimic despre dezastrul ăsta? Dacă aș vrea să te porți ca și cum nu ne-am fi întâlnit niciodată, ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat?
— Asta nu e realist.
— Păi, atunci avem o problemă.
Rielly îl privi, întrebându-se ce motiv ar avea el să fie atât de secretos.

— Pentru cine lucrezi?
— Nu-ți pot spune, zise Rapp, punând pistolul înapoi în toc.
— Serios, aș vrea să știu.
— Serios – Rapp dădu din cap mijind ochii – nu pot să îți spun.
— Trebuie să fie CIA, zise ea fără să își ia privirea de la el, încercând să surprindă chiar și cea mai mică reacție. Sigur e CIA, altfel mi-ai putea spune.
— Greșit. Ești o femeie de cuvânt?
— Da.
— Bun. Atunci, într-o bună zi, dacă ieșim amândoi vii de aici, îți voi spune povestea vieții mele, zise Rapp zâmbind, dezvăluindu-și gropițele din obraji.
Rielly zâmbi și ea și încuviință din cap.
— Deci lucrezi pentru CIA.
— Nu am spus asta, zise Rapp.

•

Irene Kennedy stătea aplecată asupra telefonului securizat din biroului Generalului Flood, având o senzație groaznică în stomac. La celălalt capăt era Colonelul Fine, de la Mossad. Bărbatul tocmai îi făcuse o scurtă prezentare despre cele trei nume pe care ea i le dăduse cu o seară înainte. Informațiile despre primii doi teroriști nu erau surprinzătoare, dar cu cel de-al treilea era o cu totul altă poveste. Mustafa Yassin era individul în cauză, iar Kennedy era curioasă. Colonelul găsise trei corespondențe cu numele Mustafa Yassin. Prima era un ofițer de 57 de ani din armata iordaniană, iar a doua un disident palestinian în vârstă de 18 ani.
— Ai putea repeta informațiile despre ultimul Yassin, te rog? întrebă Kennedy după ce Colonelul Fine termină rezumatul antecedentelor indivizilor.
— Sigur, dar permite-mi să te avertizez, Yassin e un nume destul de comun în zonă, așa că s-ar putea să nu fie același tip. Ultimul Mustafa Yassin este irakian. Nu avem prea multe informații despre

el, dar toate se învârt în jurul invaziei Kuweitului. De atunci, la dosarul lui a avut loc o singură actualizare. Conform informațiilor descoperite de agenții noștri, porecla lui este Hoțul din Bagdad. Când irakienii au dat iama în Kuweit și au început să jefuiască orașul, pe individul ăsta l-au pus responsabil de spargerea tuturor seifurilor din bănci.

— Ce altceva mai ai despre el? întrebă Kennedy.

— Nu multe, dar nu în privința lui mi-aș face griji. Bănuiala mea e că Aziz l-a recrutat pe puștiul ăsta de 18 ani din Gaza drept carne de tun.

Cu privirea ațintită pe biroul lui Flood, Kennedy se gândi la toate posibilitățile.

— Poți să îl localizezi?

— Deja mi-am pus oamenii să îi caute pe toți trei. Până acum am reușit să aflăm doar unde este ofițerul iordanian.

— Credeam că îi supravegheați îndeaproape pe disidenți.

— Așa este, începu Fine, dar lucrurile sunt puțin tensionate pe aici momentan. Localnicii sunt agitați. Ne paște încă o intifada. Aziz pare să fi motivat fiecare palestinian între 2 și 70 de ani să protesteze.

Kennedy fusese atât de concentrată asupra urmărilor imediate ale crizei, încât nu se gândise la repercusiunile pe care le-ar putea avea în afara granițelor. Ceea ce spunea Fine avea sens, iar dacă ei nu interveneau ferm, situația avea să se înrăutățească.

— Ben, mi-ai fi de mare ajutor dacă i-ai da de urmă puștiului cât mai repede.

— Cei mai buni oameni ai mei lucrează la asta, Irene. Te asigur.

— Mulțumesc, Ben. Mai e ceva?

— Păi… – urmă o pauză de câteva secunde. Umblă vorba că ați pus mâna pe șeicul Harut în urmă cu două nopți.

— De unde ai auzit asta?
— De la câteva surse. Hunii ne bănuiesc pe noi sau pe voi, și cum știu sigur că nu am fost eu, atunci ați fost voi.
— Nu sunt în postura de a discuta acum această chestiune, dar când voi ști ceva despre asta, te asigur că te voi pune la curent.
Fine nu spuse nimic un moment îndelungat, dar în cele din urmă mărturisi:
— Irene, nu mi-e ușor să îți spun asta, dar există oameni în guvernul meu care sunt foarte nemulțumiți de modul în care este gestionată această criză.
Kennedy se întoarse cu spatele și se așeză pe marginea biroului. Alții în locul ei i-ar fi spus colonelului că Statele Unite gestionează bine merci criza și că ar aprecia dacă aliații și-ar ține părerile pentru sine.
— Ne temem că ați putea lua o decizie pe termen scurt care ar fi catastrofală pentru interesele Israelului, continuă Fine.
Kennedy medită asupra cuvintelor lui și refuză să permită naționalismului să se infiltreze în procesul ei de gândire. Fără îndoială că miza era mare pentru Israel și nu trebuia să fii vreun absolvent de Oxford ca să îți dai seama cum ar vrea ei să fie soluționată criza. De obicei, Kennedy nu se implica în acest gen de discuții, dar în situația actuală – și având în vedere că atitudinea lui Baxter o frustra la culme – i se păru prudent să încerce să alunge câteva dintre temerile lui Fine. De asemenea, știa că orice ar spune va ajunge la urechile guvernului israelian.
— Ben, oamenii ca noi nu fac politică; noi doar consiliem. Totuși, te pot asigura că la fiecare punct de cotitură al acestei crize au existat printre noi persoane care și-au exprimat îngrijorarea pentru relația cu țara ta – îngrijorarea ca nu cumva să pierdem din vedere angajamentul pe termen lung

față de siguranța Israelului și stabilitatea în Orientul Mijlociu.

Fine digeră comentariul în tăcere, apoi adăugă încordat:

— Există membri ai guvernului meu care sunt foarte nervoși.

Făcu încă o pauză; Kennedy îi putea auzi respirația încordată.

— Multora nu le place faptul că stați la discuții cu Aziz… că nu vă respectați politica de a nu negocia cu teroriștii.

Kennedy își alese cu grijă cuvintele.

— Și în guvernul nostru sunt mulți cărora nu le place această schimbare, dar este o situație extrem de dificilă.

— Cine a luat decizia de a negocia?

— Ben, intri pe un făgaș despre care nu pot vorbi.

— Ei bine, permite-mi să îți spun un ultim lucru. Avem o idee destul de clară încotro se îndreaptă situația și vom face orice pentru a ne proteja țara. Orice.

— Înțeleg, răspunse Kennedy.

Colonelul nu ar fi putut fi mai clar de atât, iar Irene știa că cineva mai presus de el îl pusese să transmită un mesaj. Poate chiar însuși prim-ministrul.

— Aceasta este poziția oficială sau neoficială a țării voastre?

— Poziția noastră a fost întotdeauna să facem orice ne stă în putință pentru a ne proteja.

— Atunci, de ce nevoia asta de a-mi reaminti?

— Pentru că, începu Fine, aceasta este o situație neobișnuită și nu am vrea ca cineva să aibă dubii cu privire la poziția Israelului față de chestiunea actuală.

— Mi se pare corect, Ben. Mă voi asigura că poziția voastră este cunoscută de toată lumea, spuse Kennedy, trecându-și mâna prin păr. Trebuie

să verific niște lucruri. Îmi spui de îndată ce îl găsești pe disidentul de 18 ani, te rog?

— Desigur. Când să mă aștept să aflu mai multe despre șeicul Harut?

Kennedy știa că trebuia să îi dea ceva la schimb.

— De îndată ce voi avea ocazia să îmi trag sufletul, spuse ea și oftă intenționat.

— Înțeleg. Te rog să mă ții la curent, iar eu voi face la fel.

— Mulțumesc, Ben.

Kennedy rămase cu receptorul în mână; deconectă apelul apăsând butonul din furcă. Formă rapid un număr, iar când persoana de la celălalt capăt al firului răspunse, Irene ceru legătura cu o anumită locație printr-un cuvânt codat. După aproximativ douăzeci de secunde, Dr. Hornig se auzi în receptor.

— Jane, începu Kennedy, am nevoie să îl întrebi pe Harut ce știe despre un terorist pe nume Mustafa Yassin. Mai precis, întreabă-l dacă este un adolescent palestinian sau un irakian.

— Pot să întreb despre ce e vorba?

— Nu pot să îți explic acum, am nevoie de o verificare.

— În regulă. Să văd ce pot să fac.

Ușa biroului lui Flood se deschise, iar în cameră intră generalul însuși, însoțit de Campbell și de Stansfield. Kennedy se întoarse cu spatele la ei și o întrebă pe Hornig:

— Trebuie să plec. Cât crezi că va dura să obținem informația?

— Nu știu… Se pare că îl pierdem puțin.

— Cum adică? întrebă Irene îngrijorată.

— Tehnicile pe care le folosim nu sunt tocmai benefice pentru sănătatea pe termen lung a creierului uman.

— Atunci, când spui că îl pierdeți, înseamnă că se transformă într-o legumă?

— Pe șleau, da… dar am extras o cantitate extraordinară de informații. Am aflat lucruri foarte

interesante, care ne vor oferi o perspectivă remarcabilă asupra minților…

— E bine, Jane, o întrerupse Kennedy, dar chiar trebuie să îl întrebi despre Yassin. Și cu cât primesc mai repede răspunsul, cu atât mai bine. Trebuie să plec, sună-mă de îndată ce afli ceva.

Kennedy închise telefonul chiar când Flood veni la biroul său.

— Ce s-a mai întâmplat acum? o întrebă generalul.

— E posibil să avem o problemă, răspunse ea oftând.

— Ce fel de problemă?

Privind în jur, Kennedy își puse mâinile în șolduri.

— Nu sunt sigură, dar sper să aflu mai multe într-o oră, zise ea, apoi se întoarse spre șeful ei. Colonelul Fine ne-a transmis un scurt mesaj.

Stansfield încuviință din cap, parcă știind despre ce era vorba.

— Chiar mă întrebam când vor lua atitudine.

Kennedy merse lângă Campbell și Stansfield.

— A spus că vor face orice le stă în putință pentru a-și proteja țara.

— Bravo lor, zise Flood, apropiindu-se de grup. Măcar cineva rămâne ferm pe poziție în dezastrul ăsta.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat? întrebă Irene.

Se așezară toți pe scaune, iar Flood începu să îi povestească strategia stabilită de Baxter. Judecând după expresiile tuturor, inclusiv a lui Stansfield, era evident ce părere aveau despre planurile vicepreședintelui. Era clar că lucrurile urmau să se înrăutățească.

32.

Ușa era atât de fierbinte într-un anumit punct, încât Warch nici nu o putea atinge mai mult de o secundă. Era un semn rău, ca și faptul că burghiul nu se oprise nicio clipă, toată noaptea. Situația era din ce în ce mai sumbră, lucru care se citea și pe chipurile agenților obosiți.

Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, președintele făcuse inimaginabilul și le ordonase să depună toate armele pe măsuța de lângă chicinetă. Le spusese clar că nu vrea acte de bravadă, că vrea ca toată lumea să se predea fără luptă. După părerea lui, dacă teroriștii reușeau să deschidă ușa lupta se încheia, nu mai avea niciun rost ca vărsarea de sânge să continue.

Warch încercase o dată să îl facă să se răzgândească, dar în zadar, Hayes fusese de neclintit. Acum, în timp ce Warch stătea lângă ușa buncărului, președintele veni lângă el și puse mâna pe ușă.

— E din ce în ce mai fierbinte.

— Mda, răspunse Warch gânditor.

— Ai vreo idee strălucită?

— Nu.

Hayes îi făcu semn să îl urmeze, iar Warch o făcu. Merseră la canapele și luară loc.

— Jack, nu te mai învinovăți, îi spuse președintele. S-a terminat, nu mai putem face nimic.

— Nu îmi stă în fire să mă dau bătut, domnule.

— E admirabil, dar s-a terminat. Însă vreau să știi că apreciez tot ce ați făcut tu și oamenii tăi.

— Mulțumesc.

Warch se gândi o clipă la întrebarea care nu-i dădea pace încă de la momentul atacului. Cum președintele părea într-o dispoziție bună, decise să îi dea glas.

— Domnule, cine era de fapt prințul acela și cum de a reușit să obțină o întâlnire în Biroul Oval?

Hayes se gândise mult la această chestiune în ultimele două zile și își tot amintea întâlnirea din Situation Room, de acum trei zile. Întâlnirea în cadrul căreia autorizase răpirea lui Fara Harut și văzuse o fotografie alb-negru a lui Rafique Aziz. Era veche, dar ochii teroristului ieșeau în evidență. Chipul prințului pe care îl văzuse în Biroul Oval era diferit, dar ceva îi atrăsese atenția la ochii lui, făcându-l să se gândească la Aziz.

— Nu sunt sigur, dar e posibil să fi fost Rafique Aziz. Sau, dacă nu el, unul dintre oamenii lui.

Warch încuviință.

— V-am spus despre apelul pe care l-am primit de la Irene Kennedy chiar înainte de atac, zise el, iar Hayes încuviință din cap. Ei bine, eu nu am văzut niciodată o fotografie a lui Aziz, dar oricine era individul din Biroul Oval, nu mi-a plăcut privirea lui.

— Eu l-am văzut într-o fotografie, dar era una veche.

— Domnule, voi înțelege dacă nu veți dori să răspundeți la următoarea întrebare.

Hayes dădu aprobator din cap, îndemnându-l să continue.

— Am bănuielile mele, dar aș vrea să fiu sigur… Cu ce i-au ademenit teroriștii pe cei de la CND pentru a-i convinge să le aranjeze o întâlnire privată cu dumneavoastră?

Hayes se gândi un moment. Instinctul politic îl învățase să evite asemenea întrebări. Activa în Washington de mai bine de 20 de ani și știa că nu te joci cu anchetele Congresului. Și mai știa că, atunci când totul se va încheia și lucrurile vor reintra în normal, va urma un lanț nesfârșit de investigații și interogatorii. Dar dacă istoria recentă îl învățase un lucru pe Hayes, acela era că mușamalizarea creează întotdeauna mai multe

probleme decât rezolvă. Așa că principiul lui era simplu: dacă miza nu e siguranța națională, e mai bine să faci totul public.

În acest caz specific, lăcomia politică își arătase chipul hidos în cel mai urât mod posibil. Din cauza ei se aflau acum în această situație. Hayes știa ce trebuie să facă și știa că e mai bine să o facă acum, cât încă avea simțul onoarei. Era conștient că, dacă va aștepta până la finalul acestui dezastru, se va trezi într-o cameră plină de avocați și consilieri care îl vor convinge să își țină gura. Sigur, partidul va ieși ciufulit din încurcătura de față, nici nu se putea altfel, dar era mai bine decât să încerce să ascundă gunoiul sub preș și să tărăgăneze scandalul o perioadă îndelungată. Simțindu-se dator față de Warch și oamenii lui și neobișnuit de sincer, președintele începu să povestească ce se întâmplase.

•

Aziz rânjea cu gura până la urechi în timp ce îi privea pe analiști și experți disecând fiecare cuvințel din discursul pe care îl adresase poporului american. Se schimbase în uniforma verde și stătea în Situation Room. Avea telecomanda în mână și urmărea simultan cinci canale de televiziune, stând cu picioarele cocoțate pe masa de conferințe. Urmărea în special transmisiunea postului MSNBC, pe care îl ținea pe ecranul principal, dar de fiecare dată când vedea pe celelalte ecrane pe cineva având titulatura de fost agent FBI sau expert antiterorism, nu putea rezista tentației de a schimba pe canalul respectiv.

Analiza era așa cum anticipase el că va fi. Foști miniștri de externe, politicieni, jurnaliști sau lideri religioși vorbeau despre o soluție pașnică la o situație oribilă. Până în acest moment, comentariul lui preferat aparținea unui pastor baptist, care observase „o imensă toleranță religioasă din partea domnului Aziz atunci când recunoscuse existența Dumnezeului nostru creștin”.

Practic, se înghesuiau să spună că un sfârșit pașnic al crizei se întrezărea la orizont. Foloseau formulări precum: „Mingea este acum în terenul vicepreședintelui Baxter. Dacă vrea să găsească o cale de ieșire din acest oribil incident, aceasta este cea mai bună șansă a lui”.

Lui Aziz îi plăcea la nebunie. Presiunea era reală, nu mai era doar un lucru pe care spera să îl provoace. Dacă totul decurgea conform planului, urma să se afle în poziția perfectă pentru a face solicitarea finală și a se întoarce triumfător în Orientul Mijlociu. SUA urma să îi îndeplinească, fără îndoială, cea mai recentă solicitare, iar aliații Americii aveau să reia imediat schimburile comerciale cu Irakul, ceea ce era bine pentru toată lumea, cu excepția Marii Britanii și a Israelului.

Aziz își frecă bărbia, gândindu-se la momentul când ușa buncărului se va deschide. Când îl va privi în ochi pe președintele învins al Statelor Unite și va simți bucuria pură de a-i râde în nas, de a-i pune pistolul la tâmplă și a-l privi plângând. După ce îl va face pe Hayes să creadă că viața lui e pe sfârșite, îi va da o fărâmă de speranță, dezvăluindu-i calea pașnică de a rezolva criza. Se va schimba înapoi în costum și va șoca lumea intrând în direct la televiziunea națională împreună cu Hayes.

Personalul militar și agenții Secret Service care juraseră că președintele e în siguranță în buncăr aveau să fie umiliți. Ceea ce însemna că nu vor mai avea nicio contribuție în procesul de decizie, în favoarea politicienilor care puteau intermedia eliberarea în siguranță a președintelui și a ostaticilor.

Aziz tocmai savura momentul când o imagine pe unul dintre ecrane îi atrase atenția. Își luă instantaneu picioarele de pe masă și îndreptă telecomanda spre ecranul principal de parcă ar fi fost un pistol. Canalul se schimbă, iar chipul inconfundabil al șeicului Fara Harut apăru pe

monitorul central. Aziz căscă ochii mari în timp ce îl asculta pe crainicul NBC vorbind despre declarațiile unor oficiali ONU conform căruia Iranul ar protesta împotriva răpirii unui cleric musulman. O clipă mai târziu, la televizor apăru o femeie.

— Suntem norocoși să o avem alături pe Sheila Dunn de la The Washington Post, spuse crainicul. Sheila, ai scris un articol care a apărut pe prima pagină în Post în această dimineață. Ne poți explica ce legătură există între articol și acest incident recent din Iran?

— Da, răspunse Sheila, privind cu seriozitate în cameră. Știu din surse sigure că CIA a alertat Secret Service în legătură cu un atac terorist ce viza Casa Albă. Se pare că acest avertisment a fost dat cu doar câteva minute înainte de a deveni realitate.

Crainicul se aplecă în față, punând cotul pe birou.

— Ce legătură au șeicul Harut și Iranul cu treaba asta?

— Ei bine, Iranul a depus o plângere la ONU, pretinzând că un grup de comando dintr-o țară străină a efectuat o misiune în orașul iranian Bandar Abbas în urmă cu trei zile, care s-a soldat cu zeci de morți și dispariția șeicului Fara Harut. Șeicul Harut este liderul spiritual al grupului Hezbollah, iar el și Rafique Aziz sunt foarte apropiați. Prin urmare, este evident că CIA a obținut în avans informația despre atac de la șeicul Harut.

— Știm ce rol a jucat CIA, dacă a jucat vreunul, în acest raid?

— Nu, spuse Dunn dând din cap, prefăcându-se dezamăgită. Pentagonul și CIA au refuzat să comenteze subiectul.

Aziz stinse televizorul. Avea să îi facă să plătească. Conexiunea fusese făcută, nu mai puteau minți în privința asta. Cineva urma să

moară ca răzbunare pentru această răpire. Aziz se ridică brusc și porni spre ușă.

•

Un elicopter Black Hawk al armatei americane îi transportă pe Kennedy, Stansfield, Flood și Campbell de la Pentagon la Langley. Când ajunseră în camera de control de la etajul șapte, priviră tăcuți peretele acoperit de monitoare. Unul dintre ofițerii de gardă o sunase pe Kennedy și o avertizase cu privire la ce se întâmpla. Irene nu fusese din cale-afară de surprinsă. Dacă nu ar fi avut atâtea alte lucruri pe cap, probabil că ar fi anticipat ea însăși mișcarea.

Thomas Stansfield privea impasibil imaginile de pe monitoare, spre deosebire de Generalii Flood și Campbell. Militari de carieră, aceștia erau obișnuiți ca ordinele lor să fie executate întocmai – și întotdeauna fără discuții. În situația de față, Campbell fusese foarte precis, spunându-i clar lui Rapp să stea pe loc până la noi ordine.

În afară de cele două monitoare care arătau imagini din dormitorul președintelui și din postul de comandă improvizat al comandantului Harris, alte patru monitoare transmiteau acum imagini. Și vorbeau de la sine. Acele minicamere nu se treziseră la viață de capul lor, și din moment ce Mitch Rapp era singura persoană capabilă să le instaleze, era evident că ignorase ordinul lui Campbell.

— Ai încercat să îl contactezi? îl întrebă Kennedy pe un ofițer de gardă care stătea în ultimul rând.

— De nenumărate ori.

— Ceva noroc?

Kennedy știa răspunsul dinainte ca bărbatul să înceapă să nege din cap.

Stansfield merse în fața sălii ca să poată studia îndeaproape imaginile. Încercă să se uite la ele cu și fără ochelarii săi bifocali. Două monitoare acopereau scările. Bătrânul director știa din

memorie încotro duceau. Celelalte două monitoare acopereau holurile principale care traversau etajele doi și trei, de la est la vest. În timp ce Stansfield le analiza, al cincilea monitor se trezi și el la viață. Acesta arăta o scară pe care el nu o cunoștea. Tehnicienii de pe rândurile din spatele lui și analiștii din stânga începură să vorbească, derutați, iar unii dintre ei chiar răsfoiau grăbiți cărți despre Casa Albă. După vreo douăzeci de secunde, unul afirmă că scara în cauză ducea de la etajul trei pe acoperiș.

Stansfield își luă privirea de pe monitor și se întoarse spre spatele sălii, unde Flood și Campbell purtau o discuție aprinsă. Expresia îi rămase neutră ca întotdeauna, dar mintea lui ageră era ocupată cu extrapolarea problemelor, plângerilor și soluțiilor pe care acest nou obstacol avea să le creeze. În doar câteva secunde, Stansfield formulase soluțiile și era pregătit să le prezinte în maniera lui clară. Începu să urce încet treptele spre spatele sălii. Când ajunse lângă cei doi generali, puse mâna pe umărul lui Flood.

— Să mergem în biroul meu, unde putem vorbi în liniște.

Stansfield porni spre ușă, transmițându-i din priviri lui Kennedy să îi însoțească. Grupul ieși din sală, coborî pe o rampă, apoi continuă tot înainte până în biroul izolat fonic al directorului. De îndată ce Stansfield auzi ușa închizându-se în urma lor, știu ce urma să se întâmple – și se întâmplă.

— E inacceptabil, afirmă Generalul Campbell, abia stăpânindu-și furia. I-am dat un ordin direct! Nu îmi pasă cât de întemeiate sau nu sunt motivele lui; treaba asta e mai importantă decât el, nu poate să se plimbe pe acolo când vrea, făcând ce îl taie capul!

Stansfield se întoarse spre Campbell. Kennedy, care intrase ultima în birou, se opri între șeful ei și cei doi generali. Stansfield încuviință încet din cap, acceptând astfel plângerea lui Campbell.

— I-am ordonat să stea pe loc pentru că știam că în următoarea oră noi, centrul de comandă, vom fi indisponibili. Dar el, nu. Ce se întâmplă dacă e prins… dacă ucide un om de-al lui Aziz? Noi trebuie să fim aici, spuse Campbell, arătând spre podea. Să monitorizăm fiecare mișcare, ca să putem da ordinul necesar în caz că se impute treaba.

Campbell era atât de furios, încât până și părul tuns scurt îi stătea mai zburlit ca de obicei.

— Băiatul tău trebuie să învețe să urmeze ordinele… Altfel jur că…, generalul se bâlbâi o clipă, cu venele de pe gât gata să îi plesnească.

Campbell nu își mai termină ideea, dar era evident pentru toată lumea că militarul se gândea la o confruntare fizică. Stansfield încuviință din nou, în tentativa de a-i valida furia, dar se întrebă în gând cine ar câștiga acea luptă. Deși Campbell era cu 20 de ani mai în vârstă decât Rapp, nu era de glumă cu el.

— Ai vrea să adaugi ceva? îl întrebă Stansfield și pe Flood.

— Nu mai e nimic de spus, zise Flood dând din cap. Lucrurile sunt foarte simple. Rapp a greșit și trebuie să fie retras.

Stansfield se gândi la comentariul lui Flood. Era la fel de justificat ca al lui Campbell. Directorul CIA merse la biroul său și se uită pe fereastră pentru o clipă. Ziua era senină și însorită, exact ca ultimele două. Întorcându-se spre generali, Stansfield spuse:

— Avem o diferență de opinie, domnilor. Vă voi spune ce văd eu. Văd un om instruit să acționeze pe cont propriu. Un om obișnuit să petreacă zile întregi, dacă nu chiar săptămâni, pe teren, sub acoperire, fără ajutorul sau intervenția țării lui. Mitch Rapp nu este soldat și, în mod sigur, nu e politician. Abilitatea lui de a înțelege când să își asume riscuri, când să avanseze, când să se retragă, e supranaturală. Să fiu sincer, e cel mai

bun din câți am văzut. El înflorește în acest mediu instabil și în continuă mișcare, în care fiecare decizie poate însemna viață sau moarte.

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton aproape academic:

— El are o imagine mult mai clară asupra situației tactice, nu doar pentru că este la fața locului, ci și pentru că nu e distras de toate lucrurile de care suntem noi distrași. Nu e nevoit să aibă de-a face cu vicepreședintele Baxter.

Împreunându-și mâinile în față, Stansfield continuă:

— Acum, cu tot respectul, domnilor, știți că vă apreciez foarte mult pe amândoi, dar trebuie să înțelegeți că Mitch nu e soldat. A fost antrenat încă din prima zi să gândească independent. Dacă vreți să vă înfuriați pe situația asta, și aveți tot dreptul să o faceți, vă rog să vă înfuriați pe mine. El este responsabilitatea mea.

Făcu o pauză suficient de lungă cât să lase impresia că le dă șansa să răspundă, după care își reluă discursul.

— Am făcut o greșeală cu voi doi, zise și arătă spre Campbell și Kennedy. Nu vreau să mai participați la întâlniri. Vă vreau aici, pentru a monitoriza în fiecare secundă progresul lui Rapp. Eu și Generalul Flood ne vom ocupa de restul problemelor. Vreau ca voi doi să vă concentrați pe Mitch și pe care îl putem ajuta mai bine. El reprezintă ochii și urechile noastre.

Bătrânul spion își plimbă privirea de la Campbell la Kennedy.

— După cum văd eu situația… Mitch face exact ce l-am trimis să facă. Generale Campbell, dacă vrei să iei legătura cu Mitch prin radio și să îi tragi o săpuneală, e în regulă. Fără îndoială, este dreptul tău să o faci, iar eu nu îți voi sta în cale. Dar nu ne va ajuta cu nimic, pentru că Mitch nu va asculta.

Stansfield își dădu seama că vorbele lui aveau efect asupra lui Campbell, care se calmase puțin.

— Ce aș propune eu este să port o discuție cu el și să îi explic faptul că e foarte important să ne comunice fiecare acțiune pe care o face, pentru ca noi să putem gestiona orice ar putea interveni.

Directorul CIA fu întrerupt de telefonul de pe birou, care începu să sune. Stansfield se uită să vadă de unde vine apelul. Pe micul ecran era o înlănțuire de litere care îl făcu să se încrunte și să se întrebe dacă să răspundă sau nu. După ce telefonul sună de încă două ori, mâna lui fragilă coborî încet spre receptor.

•

Ambulanța își croia cu greu drum prin traficul dimineții. Centrul orașului Washington era un coșmar. Perimetrul de securitate din jurul Casei Albe fusese extins de la 200 la 300 m spre nord, est și vest. Spre sud, Constitution Avenue fusese blocată, iar secțiunea parcului National Mall dintre străzile 17 și 14 era de asemenea închisă.

Șoferul înainta cu viteza melcului pe Pennsylvania Avenue. Vedea în oglinda retrovizoare domul impunător al Capitoliului, iar în față, o mare de mașini blocate într-un ambuteiaj, în încercarea de a-și croi drum spre districtul de afaceri din jurul Casei Albe. Salim Rusan era surprinzător de calm. Parțial datorită încrederii pe care o avea în planul lui Aziz și parțial datorită faptului că prefera să fie blocat în trafic decât în Casa Albă.

Ambulanța fu ultimul vehicul care trecu de semafor pe Strada 9. Clădirea Hoover apăru pe partea dreaptă – sediul renumitului FBI. Rusan nu zâmbi, nu îi stătea în fire. Semăna mai mult cu Bengazi decât cu Aziz în această privință. El își făcea mereu griji și tocmai de aceea fusese ales de Aziz pentru această misiune crucială.

Rusan era atât planul de rezervă, cât și surpriza. În funcție de cum decurgea situația, el trebuia să facă unul din trei lucruri. Primul era simplu și inofensiv și, în ciuda a ceea ce le spusese Aziz

oamenilor săi, Rusan se îndoia că se va ivi acea opțiune. Probabil că planul B sau C avea să fie pus în practică și ambele duceau la moarte; Rusan era convins de asta. Nu doar la moartea camarazilor lui, ci și a ostaticilor, agenților FBI și, cu puțin noroc, a sute de alți oameni. Tot ce spera Rusan era ca, în haosul produs de încercarea americanilor de a recâștiga controlul asupra Casei Albe, el să poată crea și mai multă confuzie pentru a le oferi prietenilor lui timp să scape. Era încrezător în șansa lui de supraviețuire. Planul lui de scăpare era bun, bine gândit și era posibil să funcționeze.

Cu toate acestea, îl neliniștea ideea de a reveni în centrul crizei, în locul din care, cu trei zile în urmă, ucisese mai mult de zece americani trăgând focuri de armă de pe acoperișul Hotelului Washington. Practic, toate forțele de ordine din lume îl căutau. Pe vechiul Rusan, se corectă în sinea lui. Nimeni nu avea să facă vreo conexiune între Salim Rusan, teroristul islamic, și Steve Hernandez, paramedicul homosexual din Miami.

Avea să își continue drumul spre Casa Albă fără să se grăbească. Când va ajunge la primul punct de control, va coborî geamul și va spune poliției că i se ceruse să vină acolo în caz că vor avea nevoie de el. Aziz îi spusese că asta e procedura standard pentru situațiile de criză. El avea să fie una dintre zecile de ambulanțe care așteptau, la nevoie, să ducă oamenii la spital.

Rusan avea timp. Asasinii americani nu își arătau fața ziua în amiaza mare. Ei așteptau, de regulă, până la lăsarea întunericului, și dacă estimarea lui Aziz era corectă, aveau să apară fie în seara aceasta, fie mâine. Câtă vreme va avea totul pe poziție într-o oră sau două după apusul soarelui, Rusan urma să scape cu bine.

33.

Adâncită în gânduri, Anna Rielly stătea ghemuită cu genunchii la piept și bărbia sprijinită pe ei. Își prinsese din nou părul în coadă și suflecase mânecile lungi ale hanoracului negru al președintelui. Stătea comod, nu îi era frig și mâncase puțin, cât să nu aibă în stomac doar pastilele de Tylenol, care îi mai alinaseră durerea din maxilar și coaste. Având în vedere circumstanțele, se simțea destul de bine.

Cât de ciudată e viața, se gândea ea. În urmă cu o săptămână era în Chicago, lucrând pentru NBC și locuind în apartamentul ei din Lincoln Park. E adevărat, își dorea o schimbare pe toate planurile, profesional și personal deopotrivă. De la viol încoace, viața ei fusese o mare harababură. Avusese un iubit care nu reușise să facă față situației. Tipul lucra la o companie farmaceutică, iar când i se oferise șansa unei promovări și a unui transfer la Phoenix, o acceptase imediat, spunându-i Annei că nu poate iubi pe cineva care nu îl poate iubi înapoi. Ea își asumase toată vina pentru eșecul relației – până când își revenise suficient cât să își dea seama că, dacă ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi așteptat ca ea să se recupereze în urma traumei.

Într-un final, plecarea lui se dovedise a fi o binecuvântare, în ultimii ani fusese singură, iar această singurătate o făcuse mai puternică. Independența și încrederea în sine erau lucruri minunate. Și cel mai bun aspect era că singura persoană care te mai putea dezamăgi erai doar tu însuți. Dezavantajul – pe care îl experimenta acum – era că te trezeai într-o zi și îți dădeai seama că ai îndepărtat pe toată lumea, că nu ai permis nimănui să se apropie. Oricum ar fi fost, nu-ți rămânea decât singurătatea.

Rielly se gândea că soarta avea și ea un aport undeva în ecuație. Mereu se întâmpla asta în cazul momentelor definitorii ale vieții. Ce soartă perversă o adusese în acest moment straniu, la această răscruce de drumuri? Dacă nu ar fi primit postul de corespondent la Casa Albă, dacă ar fi ratat zborul spre Washington, dacă alarma nu ar fi trezit-o la timp în urmă cu trei zile, dacă ar fi fost eliberată în primul grup de ostatici, dacă porcul ăla nu ar fi târât-o în dormitorul președintelui… Brusc, Rielly făcu ochii mari. Dacă Mitch Kruse, sau care o fi numele lui real, nu ar fi intervenit la timp… Uau, își spuse Rielly în timp ce o străbătu un fior. O îngrozea gândul că existase posibilitatea reală ca Mitch să nu apară la momentul respectiv. Îi datora mult acestui bărbat. Mai mult decât putea exprima în cuvinte.

Rielly privea în gol spre peretele opus. Gândurile îi zăboviră asupra acestui bărbat pe nume Kruse și a șanselor ca el să apară exact la momentul potrivit. Era cutremurător. Soartă sau înger păzitor, era clar că cineva sau ceva intervenise și îl adusese în camera aceea. Rielly zâmbi și ridică privirea, rostind o scurtă rugăciune de mulțumire.

•

Înainte de a ridica receptorul, Stansfield îi spuse lui Kennedy să asculte la al doilea telefon, localizat în capătul opus al camerei. Le făcu semn lui Flood și Campbell să nu scoată o vorbă, apoi ridică receptorul și îl duse la ureche, așezându-se pe scaun în același timp.

— Aici Directorul Stansfield.

La început, de la capătul firului auzi doar o respirație greoaie, apoi câteva cuvinte șuierate:

— Știu totul despre tine. Cine ești, ce ai făcut și pe cine au ucis slugile trimise de tine.

Stansfield se uită din nou la afișajul telefonului. Pe el scria „C.A. Sit Room”. Recunoscu glasul ostil ca aparținându-i lui Rafique Aziz, dar acest

lucru nu trezi nici cea mai mică emoție în imperturbabilul director al CIA. Stansfield se lăsă pe spate în scaun și întrebă calm:

— Ce pot face pentru dumneata, domnule Aziz?

— Să faci pentru mine? se răsti Aziz, evident agitat. Poți să îmi spui ce ai făcut cu Fara Harut!

Teroristul făcuse afirmația sigur pe sine, ca și cum ar fi știut ceva, dar Stansfield rămase calm și răspunse:

— Habar nu am despre ce vorbești.

— Nu mă insulta, zbieră Aziz. Știu ce ai făcut și vreau să știu imediat unde este Fara Harut, altfel o să ai și mai mulți ostatici pe conștiință!

Aziz urla atât de tare, încât Flood și Campbell îl auzeau din locul lor. Amândoi pășiră în față în timp ce Stansfield răspunse:

— Nu e intenția mea să te insult. Sincer, nu am nicio idee despre ce vorbești.

— Ești un șarpe viclean, zbieră Aziz. Ar fi trebuit să știu că nu îmi vei spune adevărul! Jur că vei plăti pentru ce ai făcut!

Teroristul țipa atât de tare acum, că Stansfield fu nevoit să își îndepărteze receptorul de ureche și să îl asculte bătând câmpii de la o distanță rezonabilă.

— Spune-mi adevărul chiar acum, răsuna glasul din receptor, altfel trag un glonț în cap unui ostatic. Iar când mă voi întoarce, dacă nu ai un răspuns pentru mine, voi merge și voi ucide încă unul. Și tot așa până îmi vei spune ce ai făcut cu Fara Harut!

— Domnule Aziz, răspunse ferm Stansfield, nu știu despre ce vorbești. Dacă mi-ai spune ce te-a înfuriat așa tare, aș face tot posibilul să aflu unde este Fara Harut.

— Nu te juca cu mine! Știu cine ești și ce faci! Ești un mincinos și un ucigaș de femei și copii nevinovați!

Stansfield rămase calm pe scaun, încă ținând telefonul la câțiva centimetri de ureche. Trebuia să

gândească rapid și să îl facă pe Aziz să bată în retragere.

— Domnule Aziz, dacă asta crezi despre mine, probabil că avem multe în comun.

Fără să îi dea timp să riposteze la usturătoarea remarcă, Stansfield continuă:

— Apropo, trebuie să te felicit pentru discursul de dimineață. A prins foarte bine la politicieni. Am încercat să îi conving că nu vorbești serios, că joci teatru. Cu ce scop, încă nu mi-am dat seama, dar am câteva idei.

— Liniște! zbieră Aziz. Vreau să știu unde este Fara Harut, sau cineva moare!

— Domnule Aziz, nu vrei să faci asta și iată de ce, zise Stansfield ridicând privirea spre cei doi generali. Ai făcut o treabă bună asigurându-te că oamenii din guvernul meu chiar cred că ești dispus să o iei de la zero și să îți respecți cuvântul. Eu și alți câțiva știm că e doar o escrocherie. Dacă mai ucizi vreun ostatic, voi duce înregistrarea acestei conversații vicepreședintelui și mă voi asigura că ajunge și în presă, pentru ca toată lumea să audă că nu ești individul drept care ai încercat să treci azi-dimineață. Și atunci… ne cunoști deja regulile de luptă. Ai avut noroc că nu am luat locul cu asalt după ce i-ai ucis pe Schwartz și secretara lui. Dacă vei începe să ucizi iar ostatici, nu vom avea de ales decât să luăm clădirea înapoi cu forța… și asta înseamnă că vei muri, desigur.

— Oamenii tăi vor muri! strigă Aziz. Ești mai prost decât mi-am închipuit. O să arunc în aer clădirea și ostaticii odată cu ea.

— Și tu vei muri, ceea ce s-ar potrivi de minune cu nevoile mele. Lucrurile ar fi mult mai simple pentru mine dacă ai înceta să exiști, spuse Stansfield. Ameninți omul nepotrivit, domnule Aziz, și știi foarte bine asta.

Acum era momentul să mintă, să îl facă pe Aziz să creadă că directorul CIA e mai periculos decât își imagina teroristul.

— Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă cu ostaticii. Vreau doar să mă asigur că tu și camarazii tăi mizerabili veți fi morți când se termină totul. Dacă trebuie să pierdem 40-50 de ostatici ca să îți punem capul trofeu pe perete… e un preț mic și îl vom plăti.

— Nu mi-e teamă de moarte! Chiar dacă mor, tot voi câștiga!

— Nu cred, zise calm Stansfield. Vezi tu, după ce te vei arunca în aer, noi îi vom scoate dintre ruine pe președintele Hayes și cei care sunt cu el, iar tu vei înceta să mai reprezinți o problemă. Vom reconstrui Casa Albă în șase luni și totul va reveni la normal.

Aziz era furios, dar știa că Stansfield îl încolțise. Pentru moment, cel puțin. Dar ce surpriză vor avea când vor afla că președintele lor nu e atât de protejat pe cât credeau. Nu era momentul să forțeze lucrurile. Indiferent cât de mult însemna Fara Harut pentru el, Aziz nu putea risca să precipite un atac al americanilor până nu punea mâna pe Hayes. Trebuia să își înghită mândria și să facă o retragere strategică. Totuși, orgoliul era prea mare ca să îi permită să se retragă fără o ultimă înțepătură.

— Ești prea sigur pe tine, domnule Stansfield, zise Aziz pe tonul lui amenințător. Lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par. Vom vorbi din nou în această seară, iar până atunci ar fi bine să știi unde este Fara Harut.

Apoi legătura se întrerupse. Stansfield puse receptorul în furcă și se uită la cei doi generali.

— Ce dracu' a fost asta?

Stansfield își mută privirea pe Kennedy în timp ce aceasta veni lângă biroul șefului ei.

— Știe că Harut a dispărut și crede că e la noi.

— Am înțeles partea asta. Dar restul?

— A spus că va ucide un ostatic dacă nu îi spunem imediat unde este Harut.

— Și atunci ai decis să te iei la întrecere cu el? întrebă Campbell.

Stansfield ridică din umeri. Nu așa și-ar fi descris metoda, dar fie…

— Mi-am asumat un risc. Evident că nu vreau să moară ostatici. N-am făcut decât să îi răspund așa cum ar fi făcut-o omul care crede el că sunt, zise Stansfield frecându-și bărbia. Și a mușcat momeala.

Kennedy își puse mâinile în șold și se încruntă.

— A făcut mai mult de-atât, Thomas. Nu doar a mușcat momeala, și-a arătat vulnerabilitatea și a făcut-o mult prea rapid. Nu îi stă deloc în fire.

— Poate a început să obosească?

— Nu, spuse Kennedy, dând din cap. Se mai petrece ceva. Ceva despre care nu ți-am spus nimic încă pentru că voiam mai întâi să verific niște lucruri înainte de a îngrijora pe toată lumea.

Își încrucișă mâinile la piept și continuă:

— Am detectat ceva în glasul lui Aziz. Când i-ai spus că ne-ar face o favoare dacă s-ar sinucide pentru că la final l-am scoate pe Hayes din buncăr și așa mai departe… – Kennedy făcu o mișcare circulară cu degetul. Când ai terminat de vorbit, primul lucru pe care l-a spus a fost: „Ești prea sigur pe tine, domnule Stansfield. Lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par”. I-ai remarcat tonul?

Kennedy îi lăsă o secundă șefului ei pentru a-și aminti cum sunaseră cuvintele teroristului, apoi spuse:

— Vorbea de parcă el știe ceva ce noi nu știm.

Stansfield o privea oarecum confuz, astfel că Irene continuă, privindu-i și pe cei doi generali.

— Cred că mai întâi trebuie să vă pun la curent cu niște informații, totul va avea mai mult sens apoi. Apelul pe care l-am primit în această dimineață de la Colonelul Fine avea legătură cu trei nume pe care el le verifica pentru mine. Trei nume pe care le-am obținut de la Harut. Unul dintre ele, Mustafa Yassin, a dat trei rezultate.

Primul este un ofițer în armata iordaniană și a fost deja exclus dintre posibilități. Al doilea, pe care l-am considerat cel mai probabil rezultat, e un puști palestinian în vârstă de 18 ani, suspectat de legături cu Hamasul. Și al treilea este un individ cunoscut drept Hoțul din Bagdad. Se pare că acest al treilea Mustafa Yassin e irakianul care a fost responsabil cu spargerea băncilor și seifurilor după ce au invadat Kuweitul.

— E evident că este al doilea, Irene, spuse Flood dând din cap.

— Ar putea fi, confirmă Kennedy, dar dacă este al treilea? Dacă Aziz l-a adus cu el pe acest Hoț din Bagdad știind că exista șansa ca președintele să ajungă în buncăr? Dacă, în acest moment, individul ăsta încearcă să îl scoată pe președinte din buncăr?

Kennedy făcu o pauză și îi privi pe rând pe cei trei bărbați, dându-le răgaz să proceseze informațiile.

— Dacă Aziz i-a spus lui Thomas că e prea sigur pe el, tocmai pentru că știe că președintele nu este atât de protejat pe cât credem noi?

Cei trei făcură ochii mari când Kennedy își încheie pledoaria.

— Cred că ar trebui să aducem acest detaliu în atenția vicepreședintelui, îi spuse Flood lui Stansfield.

Directorul CIA îl privi absent pentru o clipă.

— Nu încă. Avem nevoie de o dovadă solidă înainte.

— Păi, și cum o obținem?

— Am o idee, răspunse Stansfield, încuviințând din cap.

34.

Rapp înainta cu grijă pe holul de la etajul al doilea, atent la fiecare mișcare și fiecare pas – întâi călcâiul, apoi talpa. Coridorul, care era mai degrabă o cameră lungă, era scăldat în razele soarelui. Purtând combinezoane negre din Nomex, Rapp și Adams ieșeau în evidență pe fundalul pereților și covoarelor deschise la culoare. Cu toate astea, se simțeau în siguranță. Ieșiseră din camera secretă de o oră și montaseră toate cele cinci unități de supraveghere, asigurându-se că funcționează. Nu auziseră și nu văzuseră picior de terorist. Nici măcar atunci când verificaseră scara care ducea spre acoperiș, la postul de pază. Rapp se simțea mai liniștit cu toate minicamerele de luat vederi la locul lor, acum avea o bază sigură din care să opereze.

Ce spuneau cei de la Langley era o cu totul altă poveste. Dar, din punctul lui Mitch de vedere, ăsta era ghinionul lor. Prea mulți oameni își băgau nasul. Treaba trebuia simplificată și eficientizată, iar cineva trebuia să ia măsuri. Rapp nu era genul care să stea cu mâinile în sân și să acționeze precaut, mai ales dacă era vorba de Aziz. Știa prea bine cu cine are de-a face și ce pune Aziz la cale, iar dacă ceilalți nu înțelegeau asta, atunci la naiba cu ei. Acesta era unul dintre acele momente în viață când diferențele de opinie erau inacceptabile. Situația era albă sau neagră. Rapp știa ce e de făcut și, dacă nu erau de acord, ceilalți puteau să îl pupe undeva.

Se întoarseră în dormitorul președintelui. Adams intră primul, urmat de Rapp care se întoarse cu fața spre hol și rămase în pragul ușii pentru o clipă, aruncând o ultimă privire stânga-dreapta. Din dormitor începea să se împrăștie duhoarea cadavrului teroristului mort. Mitch se înfioră la

gândul că mirosul avea să devină și mai puternic în următoarele 24 de ore.

Adams îl bătu pe umăr și spuse:

— Nu mai pot să mă țin, trebuie să merg la toaletă acum!

Rapp se retrase în dormitor și dădu din cap în direcția băii. Adams intră și închise ușa în urma lui. Ieși după vreo două minute, având o expresie de pură ușurare pe chip.

— Stai că vezi tu, îi spuse el lui Mitch. Ești prea tânăr ca să înțelegi, dar într-o zi o să vezi cum e.

— Da, dacă apuc să trăiesc atât de mult, zise Mitch, îndreptând amortizorul armei spre dressing. Hai să o verificăm pe Anna.

Adams intră primul și apăsă butonul secret. De cum se deschise ușa, Milt se strecură în ascunzătoare. Rapp băgă doar capul înăuntru și o întrebă pe Rielly:

— Ai nevoie la toaletă?

Ea încuviință entuziasmată.

— Urmează-mă în liniște, zise el, apoi se uită la Adams. Monitorizează scările până ne întoarcem și spune-mi dacă se vede vreo mișcare.

Rielly se ridică și îl urmă pe Rapp destul de silențioasă, ceea ce era ușor având în vedere că purta doar șosete în picioare. Intră în baie, închise ușa și se văzu pentru prima dată în oglindă. Avea o vânătaie zdravănă pe obraz, iar pielea îi era palidă. Nu pierdu prea mult timp în fața oglinzii, vrând să își rezolve problemele mai urgente. În toiul acestei sarcini, o izbi straniul gând că stătea pe toaleta președintelui Hayes. Aceeași toaletă pe care o folosiseră și alți președinți înaintea lui.

După ce termină, Rielly coborî capacul. De o bară montată lângă chiuvetă atârnau doi bureți de baie și două prosoape pentru mâini. Nu se putu abține. Se simțea dezgustătoare și murdară. Deschise robinetele, își stropi fața cu apă și începu să frece un săpun în mâini. După ce își spălă și uscă rapid fața, îi veni altă idee. Frecă un burete cu

săpun și îl umezi pe celălalt, împreună cu un prosop. Apoi se uită în dulăpiorul cu medicamente și luă trusa de bărbierit a președintelui. Înfășură totul într-un prosop mare de baie, deschise ușa și îl văzu pe Rapp așteptând-o.

— Pentru ce sunt alea? întrebă el.

— O mică săpuneală, spuse ea, strângând prosopul în brațe.

Rapp arătă spre sine cu un rânjet pe față și spuse:

— Pentru mine.

Rielly aproape râse, dar negă din cap.

— Nu, pentru mine.

Cei doi se întoarseră în camera secretă și, odată ajunși înăuntru, blocară intrarea. Rapp se uită la stația radio; știa că are ceva explicații de dat. Spunându-și că e mai bine să termine odată, se lăsă în genunchi și apăsă butonul de pornire. Milt Adams avea și el monitorul deschis pe piept și verifica semnalul fiecărei unități de supraveghere.

Când radioul fu pregătit, Rapp ridică receptorul.

— Iron Man către comandă. Recepționați? Terminat.

Răspunsul veni imediat, ceea ce nu îl surprinse deloc pe Mitch, se așteptase la asta. Însă vocea care îl întâmpină îl luă prin surprindere.

— Iron Man, ai fost cam ocupat de când am vorbit ultima oară.

— Da, domnule, răspunse Rapp după o scurtă ezitare. Am considerat că asta trebuie să fac.

— De acord, spuse Thomas Stansfield, dar de acum înainte vreau să ne spui ce ai de gând. Primim semnal clar atât vizual, cât și audio. Ar trebui să ne fie de mare ajutor. Am o chestiune urgentă pe care aș vrea să o verifici. Avem motive să credem că președintele nu e tocmai în siguranță, așa cum ne închipuiam.

Rapp se uită imediat la Milt Adams.

— Vă rog să clarificați.

— E posibil ca Aziz să fi adus pe cineva specializat în spargerea seifurilor, zise Stansfield, apoi făcu o scurtă pauză. E suficient de clar?

— Cred că da. Cât de repede ați vrea să verific?

— Cât de repede poți, fără să riști să te expui.

Rapp se gândi la locația buncărului: subsolul al treilea. Singura cale de intrare sau ieșire era o scară. Aceeași pe care, în mod neașteptat, fusese postat un terorist noaptea trecută.

— Domnule, lăsați-mă să discut cu Milt, să vedem ce plan putem încropi. Vă sun în cinci minute sau mai puțin, zise Rapp, apoi puse receptorul jos și se uită la Adams. Scoate schițele.

Adams își dădu seama din tonul și expresia lui că tocmai se discutase ceva serios. După ce închise monitorul, Milt scoase teancul de schițe, iar Rapp merse lângă el în genunchi.

— Scuze, Anna, îi spuse lui Rielly, care stătea în colț cu picioarele întinse în față. Arată-mi etajul al treilea și toate căile de acces, îi zise apoi lui Milt.

Adams scoase ultima schiță și o întinse peste celelalte cu ambele mâini.

— Aici este. Există o singură scară, de intrare și ieșire. Cea pe care am folosit-o noi. Spune-mi ce cauți, poate voi putea să ajut.

Rielly apăru și ea lângă Rapp, tot în genunchi, și privi schița din fața lor.

— Ce e asta?

Rapp se simți neliniștit; încă o bătaie de cap. De ce nu puteau lucrurile să fie simple măcar o dată? Întoarse privirea spre Rielly, care studia atent schița. Era momentul să elimine obstacolul acesta. Apăruseră prea multe variabile pe ultima sută de metri, iar el trebuia să mențină procesul cât mai simplu. Cu cât avea mai multe pe cap, cu atât erau mai mari șansele de a o da în bară. Iar dacă o dădea în bară, cineva putea să moară. Cel mai probabil, el însuși. Un singur detaliu ar simplifica puțin lucrurile. Mitch se gândise la asta mai devreme și ajunsese la concluzia că, dacă Rielly ar

fi de acord cu ideea, lucrurile ar fi mai ușoare din punct de vedere logistic.

— Anna, trebuie să vorbim.

— Despre ce? întrebă ea, ridicând privirea din schiță.

— Trebuie să pot vorbi liber cu Milt și nu pot face asta cu tine de față. Așa că trebuie să îmi promiți că vei face ceva când vom ieși de aici.

— Sigur.

— Să semnezi un acord de confidențialitate privind siguranța națională.

Rielly se retrase câțiva centimetri. Cunoștea documentul, iar gândul de a semna așa ceva era absurd. Era reporter, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi obligată prin lege să nu discute niciodată chestiunile menționate în document, iar asta ar însemna, cel mai probabil, că nu și-ar putea spune niciodată povestea. Începu să nege încet din cap.

— Nu prea cred. Nu îmi surâde ideea ca guvernul să mă aibă cu ceva la mână. Sunt reporter, nu ar fi corect.

Rapp se înfurie ușor, iar starea lui fu evidentă din modul în care miji ochii. În acel moment, o privi pe Rielly și tot ce văzu fu o femeie frumoasă și egoistă. Nu avea timp sau răbdare pentru așa ceva.

— Bine, spuse Rapp tăios. Va trebui să nu uit că prioritatea numărul unu sunt carierele noastre. De fapt, probabil că ar fi trebuit să îmi amintesc asta noaptea trecută, zise el, apoi îi întoarse spatele Annei și luă receptorul radioului. Iron Man către comandă. Terminat.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Rielly ofensată.

Rapp ridică mâna, făcându-i semn să tacă, și vorbi în receptor.

— Mergem să investigăm acum, dar va fi doar o recunoaștere ușoară. Repet, recunoaștere ușoară. Dacă întâmpinăm rezistență, abandonăm misiunea

și încercăm să găsim o altă cale de a verifica. Terminat.

Apoi Mitch încuviință de câteva ori din cap, ascultându-l pe Stansfield, și spuse „Corect”. Puse receptorul în furcă și se uită la Adams.

— Haide, Milt. Terminăm în lift discuția, zise el, după care își luă pistolul-mitralieră și se ridică într-un genunchi.

Rielly îl apucă de braț.

— Stai puțin. Ce e atitudinea asta din senin?

— Atitudinea? repetă Rapp, eliberându-și brațul și ridicându-se în picioare. Noaptea trecută, când rahatul ăla te-a târât aici să te violeze, eu am închis radioul ăsta pentru că știam că oamenii care dirijează lucrurile mi-ar fi spus să stau pe loc, că misiunea e mai importantă decât un om.

Mitch o privi în ochi și arătă spre sine, adăugând:

— Ce am făcut eu noaptea trecută nu mă va ajuta în carieră, dar tot ce am văzut în camera aia a fost o femeie care avea nevoie de ajutor și un rahat care merita să moară. Scurt și la obiect, zise el, întorcându-se spre Adams. Să mergem.

Rielly fu șocată de schimbarea radicală. Dădu să vorbească, dar Mitch o întrerupse.

— Anna, am încheiat discuția.

Cu arma pregătită, Rapp puse mâna liberă pe zăvor și adăugă:

— Dacă găsesc niște foi și un pix, ți le aduc, să lucrezi la articol.

Cu această replică tăioasă, Mitch deschise încuietoarea și ieși în dressing.

35.

Intrară în micul lift fără să vorbească. Adams închise ușa și apăsă pe buton. Rapp stătea încordat lângă perete, lovind ușor cu capul în lambriurile din lemn. Era mai nervos decât ar fi trebuit. Treaba asta era doar o pasiune copilărească, o speranță pasageră pentru ceva ce nu mai simțise de foarte multă vreme. Era stupid. Cu tot ce se petrecea în jur, cu miza uriașă a misiunii, era pierdere de timp și energie să își permită să fie distras de ceva atât de pueril, chiar și pentru o secundă.

Undeva în colțul minții, Mitch puse o ștampilă roșie pe dosarul Annei Rielly, alungând-o într-o parte a memoriei rar accesată. Era ceea ce fusese învățat să facă. Compartimentează și mergi mai departe.

După ce și-o scoase din minte, Rapp se uită la Adams, care îl privea cu o expresie curioasă.

— Ce? întrebă Mitch, puțin cam defensiv.

Adams continuă să îl fixeze cu ochi stăruitori până când noul lui partener repetă întrebarea.

— Nu crezi că ai fost puțin cam dur cu ea? zise Milt într-un final.

Rapp începu să se foiască agitat.

— Ea e o non-problemă, Milt. Avem lucruri mai importante pe cap.

— Ai de gând să îmi împărtășești secretul?

— Da, și e o grozăvie, spuse Rapp, aducându-și arma MP-10 la piept în timp ce liftul ajunse la primul subsol. Se pare că Aziz ar fi adus cu el un tip specializat în spargerea seifurilor.

Mitch făcu o pauză, vrând să vadă dacă Milt pune lucrurile cap la cap. Nu dură mult. Expresia lui Adams se schimbă imediat într-una surprinsă.

— Asta nu e bine.

— Nu, spuse Rapp, dând din cap. Sarcina noastră este să aflăm dacă Hayes e atât de protejat pe cât am crezut noi că este.

Gândind în avans, Adams scoase schițele împăturite din vestă. Le despături și se opri asupra primei. Îl dădu pe Rapp la o parte și întinse schița pe perete.

— Aici este.

Rapp privi schița subsolului trei.

— O singură intrare.

— Păi, nu chiar. Ține tu partea asta.

Rapp puse mâna pe un capăt al schiței, iar Adams pe celălalt.

— Mai există o modalitate de a coborî în subsolul trei, zise Milt, punând degetul într-un punct pe schiță. Aceasta este anticamera buncărului. Zona asta mică și dreptunghiulară de aici. Nu are prea multă noimă din perspectiva designului și ingineriei, dar e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le implementezi în proiectare când încerci să adaugi părți la o clădire veche de peste 200 de ani.

Adams arătă încă un punct pe schiță.

— Aici este sala boilerului, pe unde am intrat noi, iar aici e coridorul despre care ți-am spus că duce la buncăr, zise Milt, plimbându-și degetul uscățiv de-a lungul liniei, virând la stânga și oprindu-se asupra unei uși. Aici e una dintre cele două intrări în anticameră. E o ușă din oțel cu o grosime de 7,5 cm. Dincoace, pe peretele ăsta, e a doua ușă. Probabil că pe aici a intrat președintele în buncăr.

— De ce spui asta?

— Pentru că ușa asta duce la un scurt rând de trepte care dau într-un tunel ce traversează Aripa de Vest până la un rând de trepte mai lung, ce urcă spre o ușă secretă lângă Biroul Oval.

Adams scoase o altă schiță și îi arătă tunelul.

— Acest tunel a fost vechiul buncăr, până când noua construcție a fost finalizată anul trecut. Vine pe sub Aripa de Vest și se oprește aici. Din acest punct, poți fie să cobori cele câteva trepte care te

duc în anticameră, fie să urci scările un etaj până la una dintre acele uși care nu există.

Lui Rapp îi plăcea ce auzea.

— Unde e localizată ușa asta fictivă?

Adams schimbă din nou schițele și arătă un punct pe hârtie.

— Chiar aici. În capătul holul pe care suntem acum, în depozitul de porțelanuri.

— E perfect.

— Nu chiar, spuse Adams, dând din cap. Aceste uși care duc în anticameră sunt sigilate ermetic cu garnituri din cauciuc. Dacă intrăm în tunel, nu vom putea auzi nimic din anticameră fără să deschidem ușa care duce spre ea și nu cred că vrei să faci asta.

— Nu. Probabil că ai dreptate. Asta înseamnă că și ei au intrat pe una dintre ușile exterioare pentru a ajunge la ușa buncărului.

— Da, și asta e ușa pe care cred că au folosit-o, zise Adams, apoi aduse iar în prim-plan schița care arăta dispunerea subsolului trei. Pe aici au trecut de o singură ușă. Dacă ar fi încercat să intre pe ușa din tunel – presupunând că ar fi găsit-o – ar fi avut de trecut o ușă în plus.

— Are sens, spuse Rapp privind schița. Deci trebuie să coborâm scările și să sperăm că nu e nimeni postat acolo, ca noaptea trecută.

— Mă tem că da.

— Bine. Strânge schițele și pregătește-te să ieșim. Cunoști procedura.

După ce își puse schițele în ordine, Adams le împături și le băgă înapoi în vesta neagră. Apoi aprinse monitorul și apăsă butonul, deschizând ușa liftului. Rapp privi peste umărul lui în timp ce Adams strecură vârful cablului pe sub ușa metalică exterioară ce dădea în primul subsol. Mica lentilă le oferi o imagine ușor distorsionată a holului. Adams manevră lentila stânga-dreapta.

— Arată bine, zise Rapp, făcând un pas înapoi și pregătindu-și arma.

Milt retrase cablul, îl înfășură și și-l prinse la brâu.

Rapp puse mâna dreaptă pe mâner și ieși rapid pe hol. Ridică arma și o plimbă stânga-dreapta. Adams era cu doi pași în urma lui, fiind nevoit să se oprească pentru a închide ușa exterioară a liftului. În mai puțin de trei secunde, Rapp fu lângă ușa ce ducea la cele două etaje inferioare. Răsuci mânerul cu mâna acoperită de mănușă și deschise ușa, țeava armei urmând direcția ochilor lui. Nu conta dacă ținea arma cu o mână sau cu ambele. De la aceste distanțe mici, chiar și cu o mână, putea nimeri o țintă cu o precizie de 95 la sută din prima încercare. Cu ambele mâini pe eficienta și compacta armă Heckler & Koch, precizia era de sută la sută.

După ce verifică scările care urcau, Rapp începu coborârea controlată, lipit de perete și cu privirea ațintită în jos, pe fiecare treaptă. Adams era cu doar câțiva pași în urmă. Rapp căpăta din ce în ce mai multă încredere în el.

Când ajunseră pe palierul dintre subsolurile doi și trei, Mitch se opri. Camera de supraveghere pe care o montase lângă ușă abia era vizibilă. Dacă nu ar fi știut că e acolo, se îndoia că ar fi văzut-o. Se opri doar cinci secunde – în spațiu deschis ca acesta păreau o eternitate – și încercă să vadă sau să audă dacă e cineva de partea cealaltă a ușii.

Coborî ultimele patru trepte și se opri din nou, cu ochii ațintiți pe raza de lumină care încadra baza ușii metalice de incendiu. Pentru alte cinci secunde lungi, Rapp se lăsă pe vine și privi cu atenție baza ușii. Nimic.

Îi făcu semn lui Adams să coboare. Bătrânul o făcu precaut, ținând monitorul la piept de parcă ar fi fost capul unui copil. Rapp se dădu la o parte, făcându-i loc să strecoare cablul pe sub ușă. În timp ce Adams mută lentila spre dreapta, o pereche de bocanci apăru în cadru; mergeau spre ușă. Rapp se apleca și îi trase mâna înapoi, ținând arma

ațintită pe ușă. Așteptară câteva secunde, până trecură bocancii pe lângă ei, apoi se retraseră silențioși.

•

„Deprimată” se poate să fi fost cuvântul potrivit, cel puțin la început. Dar această emoție dispăruse acum, fiind înlocuită de o rușine profundă. Nu dezamăgire, ci rușine. Replica usturătoare a domnului Agent Secret o duruse, și prima reacție a Annei fusese să își încrucișeze brațele la piept și să se întrebe cine se credea măgarul ăsta cu armă? Cum naiba își permitea el să o judece așa repede? Nu o cunoștea. Era doar unul dintre acei bărbați aroganți – ca mulți dintre prietenii polițiști ai tatălui ei – care credeau că le știu pe toate. Habar nu avea cât de important e să ai o presă liberă. Cine naiba se credea el?

Omul care și-a riscat viața pentru a te salva, îi șoptise vocea rațiunii.

Moment în care starea ei trecuse de la deprimare la rușine. Iar acum stătea cu capul în jos, adâncită în gânduri.

•

Liftul opri la etajul al doilea și, fără să i se spună, Adams verifică pe monitor diverse unități de supraveghere. La rândul său, Rapp încerca să găsească o soluție înainte de a suna la Langley. Trebuia să existe o cale de a-l verifica pe președinte. La întoarcerea în ascunzătoare, avea să îl pună pe Adams să întindă iar schițele și să caute alte opțiuni. Dar asta însemna că Rielly va fi prezentă și nu era bine. Femeia știa deja prea multe, iar lucrurile aveau să se înrăutățească.

Adams termină de verificat camerele de filmat și confirmă că drumul e liber. Rapp încuviință din cap.

— Când ne întoarcem în ascunzătoare, vreau să ieși puțin afară cu Anna, cât vorbesc eu cu Langley, zise el.

Expresia îngrijorată a lui Adams îi dădu impresia lui Mitch că bărbatul nu prea se dădea în vânt după idee.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place ideea de a sta în afara camerei cu ea și micul meu revolver, spuse el încruntat. Cred că exagerezi.

Adams observă o schimbare instantanee în postura lui Rapp, care parcă devenise o oală sub presiune.

— Doar puțin, adăugă Milt precaut. Adică… îți înțeleg nevoia de confidențialitate și toate cele, dar…

— E reporter, am încheiat discuția, las-o baltă.

Mitch arătă ferm cu degetul spre ușă. Era evident că nu avea de gând să cedeze, astfel că Milt închise fermoarul genții monitorului și deschise ușa. Rapp păși primul pe podeaua acoperită cu faianță albă, iar Milt închise ușa în urma lor. Traversară rapid holul și ajunseră înapoi în dressing.

— Stai aici, spuse Mitch. Folosește monitorul ca să te asiguri că nu vine nimeni. Voi lăsa intrarea descuiată. La primul semn de probleme, intrați imediat.

Nici măcar nu îi dădu șansa să pună vreo întrebare. Se întoarse cu spatele la el, deschise organizatorul și intră în ascunzătoare. Rielly stătea în colțul unde o lăsaseră. Rapp o privi și își dori ca ea să nu fi fost acolo – să și-o șteargă din minte, pur și simplu.

— Te-ai întors extrem de repede, fu singurul lucru care îi trecu prin minte Annei.

Ignorându-i cuvintele, Mitch întinse mâna spre ea. Rielly o luă, iar el o ridică în picioare. O îndrumă spre ieșire și o împinse în dressing, apoi trase organizatorul. Se lăsă într-un genunchi, luă receptorul radioului de teren și spuse:

— Iron Man către comandă. Terminat.

O voce de femeie răspunse și îi zise să aștepte. În mai puțin de zece secunde, Thomas Stansfield preluă legătura.

— Ce ai aflat?

— Nimic la prima tentativă, domnule. Era un Tango pe coridor. Nu am putut trece de scară.

— La ce etaj era Tango? se auzi vocea Generalului Campbell.

— La subsolul trei, răspunse Rapp frecându-și fruntea. Era poziționat chiar lângă ușa dinspre scări și sala boilerului.

Urmă o pauză, iar Rapp și-i închipui pe consilierii militari din camera de control de la Langley răsfoind schițe și arătându-i generalului locația exactă.

— Ai vreo idee de ce este acolo? întrebă Stansfield.

— Îmi trec două prin cap. Prima, tipul e acolo ca să se asigure că nu mai intră nimeni prin conductă. A doua, ca să se asigure că nu îl întrerupe nimeni pe acest Yassin, sau cum l-o chema.

— De acord, spuse Stansfield oftând. Tu sau Milt aveți idee cum l-am putea ocoli pe teroristul ăsta?

— Poate, spuse Rapp, frecându-și din nou fruntea. Dați-mi zece minute, vă sun eu.

Puse receptorul în furcă. Era momentul să îl ia pe Milt și să găsească o cale de a verifica dacă președintele e sau nu în siguranță. Dar ce să facă în privința jurnalistei?

Se ridică și împinse organizatorul în afară. Adams și Rielly stăteau tăcuți în dressingul slab luminat. Rapp îi făcu semn lui Milt să intre, apoi îi spuse Annei:

— Tu va trebui să stai aici cât vorbim noi.

Adams o luă pe Rielly de braț și o trase după el.

— Are ceva să îți spună.

Rapp îl privi pe Adams, întrebându-se ce naiba se întâmplase. Se uită la Rielly și văzu că

atitudinea ei arțăgoasă se stinsese. După un moment îndelungat, se dădu într-o parte și le permise ambilor să intre în camera secretă.

36.

Operatorilor SEAL nu le place să stea degeaba, mai ales în mijlocul acțiunii și în condițiile în care unul de-al lor fusese ucis. Locotenent-comandorul Harris voia și el o parte din acea acțiune. Și, cu toate că nu ar fi recunoscut niciodată în fața superiorilor, voia să tragă un glonț în capul fiecărui terorist din Casa Albă. Fără prizonieri.

Acum Harris era în proces de a face exact acest lucru în timp ce urca treptele vechiului sediu al Poștei, de la intersecția străzilor 12 și Pennsylvania. Însoțit de încăpățânatul Mick Reavers, parcursese pe jos cei aproape 500 m de la postul de comandă improvizat de lângă Casa Albă. Încă se ocupau de post, în ciuda dezastrului de noaptea trecută. La urma urmei, Rapp și Adams erau încă în clădire, iar Pentagonul încă trebuia să ia o decizie în privința unei eventuale redistribuiri a trupelor. Harris știa că aceasta era o posibilitate, în orice moment putea primi ordinul de a-și face bagajele. Presa punea multe întrebări cu privire la afirmația lui Aziz cum că împiedicase un atac. Dacă jurnaliștii mai insistau mult, iar politicienii începeau să ciripească, echipa SEAL 6 avea să fie retrasă. Forțelor Speciale nu le plăcea să opereze la lumina zilei, în văzul tuturor, iar dacă tendința actuală continua, probabil că Harris și oamenii săi urmau să fie retrași de la Casa Albă.

Exista o alternativă, dar Harris nu voia să se gândească la ea. Voia să creadă că Forțele Navale și, în ultimă instanță, Pentagonul vor face ce trebuie. Dar știa din proprie experiență că acest lucru nu se întâmpla întotdeauna. Într-o criză, procedura standard a Pentagonului era să adopte o poziție defensivă și să ofere un țap ispășitor. De obicei, cel aruncat în gura presei era comandantul unității – în acest caz, subsemnatul Dan Harris, desigur.

Harris purta combinezonul lui negru ignifug. În mod surprinzător, el și Mick Reavers nu atraseră prea mult atenția. Până în a treia zi a crizei, oamenii se obișnuiseră să vadă bărbați înarmați până în dinți plimbându-se de colo-colo în combinezoane negre. Cei doi SEAL își lăsaseră puștile-mitralieră la postul de comandă, dar amândoi aveau pistoalele H&K USP de calibru .45 în tocurile de la coapsă.

Harris și Reavers urcară scările câte două odată, fiind așteptați în capătul lor de Charlie Wicker, care deschise ușa greoaie. Harris și Reavers îl urmară înăuntrul vechii clădiri. Privirile lor curioase scanară aproape instantaneu tot ce era în jur. Marcaje de ieșire, ferestre, oameni dubioși – tot ce vrei. O făcură din obișnuință – întotdeauna trebuie să îți cunoști împrejurimile.

Wicker se apropie de un rând de lifturi. Un gardian îl ținea deschis pentru ei pe ultimul din stânga. În timp ce intrară în lift, Wicker îi spuse gardianului:

— Al, el este Locotenent-comandorul Harris.

Bărbatul cu început de chelie întinse mâna.

— Al Turly, domnule locotenent. Încântat de cunoștință.

— De asemenea, spuse Harris, strângându-i puternic mâna, apoi arătă spre Mick. Iar uriașul ăsta este Chief Reavers.

Cu mâna încă amorțită de la strânsoarea lui Harris, Turly decise să sară peste politețuri cu și mai forțosul Reavers. Când liftul ajunse la ultimul etaj, gardianul îi conduse până în capătul coridorului, unde se opriră lângă o ușă pe care scria „Bell Tower”. Turly scoase o cheie și deschise ușa, apoi intrară într-o casă a scării îngustă, ce părea să fi fost construită nu la mult timp după Războiul Civil. Scările erau delimitate pe o parte de perete, iar pe cealaltă de o balustradă. Se aflau în interiorul vechiului turn cu ceas al Poștei.

Nedorind să îi încetinească, Turly îi lăsă pe cei trei să preia conducerea. Deja îl condusese în vârf pe tipul uscățiv și crezuse că o să-i sară inima din piept. După cum se aștepta, bărbații îmbrăcați în negru o luară la goană urcând treptele câte două. În câteva secunde nu îi mai vedea, auzea doar ecoul bocancilor pe trepte. Turly încetini pasul; mai avea doar zece luni până la pensionare, nu merita.

Cei trei SEAL înaintau fără pic de efort. Wicker urcă scara până în vârf și împinse cu o mână trapa care ducea spre podul turnului. Se ridică în brațe și se așeză cu fundul pe margine, apoi se răsuci cu picioarele pe podea și se ridică. Următorul fu Harris, apoi Reavers. Stăteau unul lângă altul, cu privirile ațintite spre vest. Turnul clădirii avea cea mai impresionantă priveliște din oraș, după cea din vârful obeliscului Washington Monument. Privirea li se plimbă pe întreaga lungime a Pennsylvania Avenue, până la colțul sud-vestic al Trezoreriei. Acolo, scăldată în lumina puternică a amiezii, era Casa Albă.

Wicker scoase un binoclu cu telemetru laser din vestă și i-l dădu comandantului său. Harris își întoarse șapca neagră cu cozorocul la spate și duse binoclul la ochi. Luă în vizor acoperișul Casei Albe, căutând mica gheretă rezervată gardienilor. Ajustă binoclul și imediat zări plexiglasul albăstrui blindat al gheretei, îl privi pe bărbatul cu cagulă din spatele geamului de protecție. Harris apăsă un buton cu arătătorul, iar o secundă mai târziu, apărură trei cifre roșii pe afișajul binoclului. Îi dădu dispozitivul lui Reavers și se întoarse spre Wicker.

— Opt sute două zeci de metri?

— Da, răspunse Wicker, încuviințând încrezător.

— Care e prognoza pentru noaptea asta?

— O ușoară briză dinspre sud-est, între două și cinci noduri.

Harris dădu aprobator din cap. Pentru Wicker era joacă de copii. Putea trage cu precizie de la o

distanță dublă.

— Și plexiglasul?

— Are o grosime de 1,3 cm. Am tras prin el la poligon înainte, spuse Wicker privind Casa Albă.

— Poligonul e poligon, aici e viața reală. Trebuie să știm cât de vechi e geamul ăla, producătorul, tot ce putem afla.

Wicker nu își desprinse privirea de pe Casa Albă. Era extrem de încrezător în abilitățile sale. Știa că doar o mână de oameni din întreaga lume se puteau ridica la nivelul său, și niciunul nu putea să-l depășească.

— Geamul a fost montat în ’92 și urma să fie înlocuit anul viitor. Am studiat rezultatele ultimelor teste ale producătorului, de acum doi ani, și am toate informațiile necesare aici sus, zise Wicker, lovindu-și ușor tâmpla cu arătătorul. Chiar și dacă geamul ar fi nou-nouț, tot aș putea s-o fac. Dar ăsta s-a copt în soare timp de șapte ani. Rezistența i-a scăzut cu cel puțin 60 la sută. Două gloanțe de 50 ar trebui să fie suficiente. La naiba, cred că reușesc de la primul glonț.

Harris fu puțin surprins că Wicker avea deja statisticile.

— De unde ai informațiile despre geam?

— Mi-am sunat câțiva prieteni lunetiști de la Secret Service.

— Când?

— În urmă cu două zile.

Harris zâmbi. Îi plăcea când oamenii lui erau proactivi.

— Te gândești de mult la lovitura asta?

Wicker se întoarse spre el cu un rânjet diabolic.

— De când am făcut exercițiul ăla în urmă cu opt ani.

Harris știa la ce exercițiu se referea Wicker. Și el se gândise la asta încă de când izbucnise dezastrul. Harris încuviință încet și zâmbi.

— Să nu spui nimănui. Băieții de la Secret Service s-ar putea să nu îți înțeleagă curiozitatea

profesională.

— Ba da, o înțeleg, zise Wicker. Am vorbit despre lovitura asta de sute de ori.

„Băieții de la Secret Service” despre care vorbeau erau tipii de la unitatea de contra-lunetiști, considerați a fi cei mai buni lunetiști profesioniști din lume. Niciunul nu se putea compara cu Wicker în condiții de luptă, dar într-un mediu urban controlat, erau extraordinari.

Harris își întoarse privirea spre Casa Albă. Lunetiștii erau o adunătură ciudată. Cam ca portarii de la hochei sau aruncătorii de la baseball. Erau oameni singuratici, independenți și mai mult decât puțin superstițioși.

— De ce ai avea nevoie ca să o faci?

Wicker scoase câteva hârtii din vestă, le despături și i le dădu comandantului.

— Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să construim o platformă de tragere, îi explică el. Cu oamenii și echipamentul potrivit, cred că o putem avea gata până la apus.

Harris studie schițele.

— Și zgomotul?

Wicker se întinse spre el și îi arătă a doua pagină.

— Punem o capotă peste platformă și o căptușim cu spumă fonoizolantă. Lăsăm o fantă îngustă în ea și gata. Doar 5 la sută din zgomotul focului de armă va ieși prin fantă și nu va călători mai mult de 100 m, maximum.

Lui Harris îi plăcea că Wicker gândise totul în avans. Îi înapoie schițele și îl bătu pe spate.

— Bună treabă, Slick. Îmi place. Fă-o cât de repede și de silențios poți. Scapă de combinezon și spune-le și celorlalți băieți ai tăi să poarte haine civile. Vă vreau operaționali până la ora 18:00, spuse el după ce își verifică ceasul.

Apoi Harris coborî prin trapa deschisă, încrezător că Wicker va avea totul pregătit la ora stabilită. Acum urma partea grea. Trebuia să îi

convingă pe „băieții mari” că un exercițiu la care participase în urmă cu opt ani va funcționa astăzi. Își construise deja planul în cap. Nu voia să se complice mai mult decât era cazul și avea de gând să folosească SEAL 6 ca vârf de lance. Delta și HRT aveau să furnizeze forța brută la momentul potrivit.

•

Nu îi era ușor să își găsească vorbele potrivite. Anna Rielly era o persoană orgolioasă și încăpățânată, dar nu era lipsită de recunoștință, așa cum credea Rapp. Milt Adams închisese ușa în urma lor, iar Rielly stătea acum față în față cu bărbatul care o salvase.

În timp ce îl privea, își spuse că îl plăcea mai mult când zâmbea. În actuala lui dispoziție serioasă, părea periculos. Nu doar din pricina hainelor negre și a diverselor arme din dotare, ci și din cauza maxilarului ferm și a ochilor întunecați. Bărbatul emana un aer misterios și tensionat, pe care Rielly nu îl observase până atunci. Chipul lui dur și bronzat avea trăsăturile aspre ale cuiva care nu își petrecea zilele închis într-un birou. Ochii lui o ademeneau și o speriau în același timp. Erau ca două abisuri de un căprui-închis. Atât de închis, că părea aproape negru. Acest bărbat era capabil să ucidă; își înfipsese cuțitul în atacatorul ei.

Probabil că Rielly rămăsese cu gura întredeschisă, întrucât își simți buzele uscate. O închise și înghiți în sec, apoi spuse:

— Îmi pare rău pentru cum am gestionat situația mai devreme. Nu vreau să îți las impresia că sunt – se opri, străduindu-se să rostească următorul cuvânt – nerecunoscătoare.

Fu nevoită să își plece privirea; era dificil să privești în ochii aceia adânci și să îți ceri iertare.

— Nu mă dau în vânt după semnarea documentelor. Mai ales când guvernul mă pune să o fac.

Ridică privirea și făcu efortul să zâmbească, dar ochii serioși ai lui Rapp o făcură să se uite din nou în podea.

— Îmi dau seama că treaba asta e mult mai presus de mine, și dacă pot să ajut cu ceva pentru a salva restul ostaticilor, sunt mai mult decât dispusă să o fac. Cât despre ce se va întâmpla când se va termina totul… dacă vrei să rămâi anonim, îți voi respecta dorința. Dacă vei simți nevoia – tu sau cei pentru care lucrezi – să îmi modifici articolul înainte să îl predau…

Rielly se opri din nou, nesimțindu-se în largul ei cu această concesie.

— Dacă vei dori să editezi materialul înainte de publicare, spuse ea cu privirea încă în podea, voi accepta. Probabil cu greu și nu foarte calmă, dar voi fi de acord.

Rapp era intrigat. Își formase deja o părere despre tânăra și atrăgătoarea domnișoară Rielly. Din punctul lui de vedere, discuția era încheiată și dosarul clasat. Dar, aparent, era posibil să se fi înșelat. Fata greșise, dar acum își corecta greșeala, făcând un pas mare și recunoscând smerită acest lucru. Mingea era înapoi în terenul lui.

37.

Kennedy stătea cu coatele pe masă, iar pe fundal se auzea vag zgomotul computerelor, faxurilor, scanerelor și monitoarelor. Camera de control de la Langley era cufundată în liniște. Irene își sprijinea bărbia în palme și avea ochii închiși. Îi deschise și privi ceasul digital roșu de pe perete. Tocmai trecuse de prânz. Căscă și își întinse brațele deasupra capului. Urmau să se întâmple lucruri, era convinsă – văzuse asta și în privirea pe care i-o aruncase Thomas Stansfield.

Becul telefonului de pe birou licări o dată, apoi începu să sune. Irene ridică receptorul și răspunse:

— Dr. Kennedy.

— Irene, sunt Jane. Am fost ocupată, am tot încercat să obțin un răspuns la întrebarea ta, dar lucrurile s-au dovedit puțin mai dificile decât am crezut.

— Cum așa?

— Ei bine, subiectul nu mai este cu noi pe deplin.

Kennedy se încruntă.

— Se va întoarce?

— Nu… spuse Dr. Hornig, apoi făcu o pauză. Cel puțin, nu cred. Nu uita, continuă pe un ton ușor defensiv, metoda asta este nouă, de ultimă generație.

— Ai scos ceva de la el?

— Din puținul pe care l-am obținut, Harut nu pare să aibă habar despre talentele acestui individ Yassin. Dar te rog să ții cont că nu e pe deplin prezent.

Irene nu voia să audă scuze; voia răspunsuri.

— Ai scos ceva de la el?

— Mă tem că nu.

— Bine. Dacă afli ceva, te rog să mă anunți.

Kennedy încheie apelul și formă un număr internațional, în timp ce tehnologia prin satelit

începu procesul de conectare securizată, ea se întoarse pentru a vedea ce face șeful ei.

Thomas Stansfield stătea comod pe scaunul său, în timp ce Jonathan Brown, directorul adjunct al CIA, îi comunica o lungă listă de plângeri și întrebări. Din câte auzea Kennedy, congresmenii și senatorii de pe Capitol Hill voiau să știe ce naiba se petrecuse noaptea trecută.

Glasul familiar al Colonelului Fine răspunse la capătul firului, iar Kennedy se întoarse din nou cu spatele.

— Ben, aici Irene. Ai aflat ceva despre Yassin?

— Nimic sigur. Câteva zvonuri ici-colo, dar nu am reușit să îl reperăm.

— Despre care dintre ei vorbim? De irakian sau palestinian?

— Nu am auzit nimic despre irakian, dar am câteva surse care pretind că l-au văzut pe palestinianul de 18 ani în ultimele patru zile.

— Hmm, medită Kennedy.

— Totuși, te previn. Nu am reușit să îi dăm de urmă.

— Știu, dar e evident că balanța înclină mai mult spre unul decât spre celălalt.

— Contactele mele în Irak nu sunt atât de avansate, Irene. Se poate ca individul să fie acolo, dar am nevoie de mai mult timp să îl localizez.

Kennedy se uită iar la Stansfield și îi făcu semn că trebuie să îi vorbească. Apoi spuse în receptor:

— Ben, trebuie să fug. Mulțumesc pentru informații, te rog să mă suni de îndată ce mai afli ceva.

— Înainte să închizi, ridică tonul Fine, aș vrea să discutăm ceva. În guvernul meu există oameni care amenință să rupă acordul de pace dacă țara ta insistă cu această poziție pro-negociere. Bănuim care va fi ultima cerere a lui Aziz și suntem pregătiți să ocupăm teritoriile cu trupe dacă se ajunge la asta.

Kennedy se opri din tot ce făcea și analiză cu atenție cuvintele colonelului. Israelul era pregătit să intre în război.

— Ambasadorul vostru a fost informat de acest lucru?

— Nu știu.

— Premierul vostru l-a informat pe vicepreședinte?

— Nu știu.

— Ben, spuse Kennedy după o scurtă pauză, interesele Israelului sunt prioritare pentru Directorul Stansfield, dar el e un singur om. Nu e momentul să jucăm jocuri pe căi lăturalnice. Aș sugera ca anumiți oameni din guvernul vostru să înceapă să bată tobele și să le bată tare. Știu ei cu cine să vorbească, zise ea, apoi făcu încă o pauză și adăugă: Nu vă faceți griji pentru sprijinul din partea noastră. Nu am avut niciodată dubii în această privință și nu o vom face nici acum.

Urmă un moment de tăcere, apoi Fine spuse:

— În regulă. Voi transmite asta mai departe.

— Și apreciez informația, Ben. Anunță-mă dacă mai afli ceva.

Kennedy închise telefonul și se răsuci cu tot cu scaun. Brown încă vorbea cu Stansfield.

Irene nu știa ce să creadă despre noul director adjunct. Nu că nu ar fi avut încredere în competența sa – omul era inteligent și profesionist. Dar nu știa care îi erau interesele. Brown nu era din rândurile lor, de la Langley. Lucra la agenție de mai puțin de un an. Avea în jur de 50 de ani și era fost procuror federal și judecător. După ce renunțase la tribunal, începuse să lucreze pentru una dintre cele mai distinse firme de avocatură din Washington, câștigând aproape un milion de dolari pe an. După ce se perindase printre granzii orașului timp de șase ani, obținuse o nominalizare pentru postul de director adjunct și fusese confirmat de Congres.

Irene era aproape convinsă că loialitatea lui era mai degrabă față de senatorii care îl propuseseră decât față de omul cu care discuta acum. Acest simplu fapt o împiedica să vorbească liber în prezența lui. Așteptă câteva minute, până plecă Brown, apoi se ridică și se apropie de biroul directorului.

Stansfield se aplecă în față.

— Ce este?

Generalul Flood se aplecă și el, simțind că e posibil ca Irene să fi obținut o informație valoroasă.

— Tocmai am vorbit cu Colonelul Fine. Nu a aflat nimic despre Yassin cel din Irak, iar în privința tânărului palestinian au câteva contacte care pretind că l-au văzut în ultimele patru zile.

— Asta e, Thomas, zise Flood dând din cap. Trebuie să îi spunem.

Chipul lui Stansfield rămase pasiv, iar Flood insistă.

— E datoria noastră. Iron Man nu ne-a dat nicio informație clară, dar pare că se întâmplă ceva în subsolul ăla. Aziz nu are suficienți oameni ca să țină unul blocat jos acolo.

— Poate e de la conducta de ventilație? întrebă Kennedy. Poate se teme că vom încerca să o folosim din nou.

— Rahat, bâigui Flood. Tot ce trebuie să facă e să cupleze bombe pe singura scară care urcă din subsol și ne-a închis.

Kennedy fu de acord. Flood se aplecă spre Stansfield.

— Trebuie să îi spunem, Thomas. Ar fi trebuit să o facem de dimineață.

Stansfield îl privi pe impunătorul general. Știa că Flood are dreptate, dar de asemenea știa exact cum va reacționa Baxter – va ezita. Va pune la îndoială validitatea concluziei lor și va amâna luarea unei decizii până la calendele grecești. În

ciuda acestor lucruri, Flood avea dreptate. Trebuiau să îi spună.

•

Dallas King stătea vizavi de șeful său și îl privea vorbind la telefon. Soarele amiezii se revărsa prin ferestrele biroului vicepreședintelui din Observatorul Naval. King încă era preocupat de rolul pe care îl avusese în planul teroriștilor. Momentan, hotărâse un singur lucru: că își va ține gura închisă. Doar când avea să înghețe iadul avea să mărturisească el de bunăvoie FBI-ului ceea ce făcuse. Oricum nu ar servi la nimic, nu puteau da timpul înapoi. Ce trebuia să facă acum era să limiteze pagubele. Cine mai știa despre excursia de la miezul nopții? Cele două femei, desigur, dar ele fuseseră amețite. Mai era Joe, ofițerul Secret Service care le dăduse drumul înăuntru. King se gândi să îl verifice pe Joe, să vadă ce mai face, dar asta ar agrava lucrurile dacă povestea s-ar afla. Nu. Pentru moment avea să stea deoparte, să nu facă nimic și să spere că nimeni nu va face vreodată legătura între el și terorist.

Tot felul de consilieri se tot perindau prin încăpere. Spațioasa cameră de zi și sufrageria fuseseră transformate în birouri pentru personalul auxiliar al lui Baxter, care fusese transferat atunci când vechea clădire executivă fusese închisă de Secret Service.

Unul dintre acești consilieri intră tăcut în încăpere și se apropie de King. Începu să îi vorbească în șoaptă pentru a nu-l distrage pe Baxter.

— Directorul Stansfield și Generalul Flood sunt pe fir și doresc să vorbească imediat cu vicepreședintele.

— Pe ce linie? întrebă King, ridicându-se.

Tânăra femeie ridică două degete și începu să se retragă. King o urmări plecând; din obișnuință, se uită la fundul ei când aceasta se apropie de ușă. Nu era rău deloc. O studiase de ceva timp, dar știa că

i-ar aduce probleme. Aventurile la birou erau un mare „nu”. *Rămâi la femeile măritate,* își spuse King în sinea lui.

Dallas merse lângă bufetul din capătul opus al camerei. Își trecu o mână prin păr și se privi într-o oglindă cu ramă aurită, apoi ridică receptorul și apăsă butonul roșu care licărea.

— Director Stansfield, General Flood, aici Dallas King.

Generalul Flood vorbi primul:

— Dallas, unde este vicepreședintele?

— E aici, dar vorbește la telefon cu secretarul general al ONU.

— Ei bine, spune-i că trebuie să vorbim cu el, zise Flood, iar glasul îi era mai morocănos ca de obicei.

King ținea receptorul la ureche cu mâna stângă, iar cu arătătorul de la mâna dreaptă își netezi sprâncenele. Se uită din nou în oglindă și zise:

— După cum am spus, e pe cealaltă linie cu secretarul general și e o chestiune destul de importantă. Vă pot ajuta eu cu ceva?

Flood, ofițerul cu gradul cel mai înalt din Armata Statelor Unite, era obișnuit ca oamenii să se supună imediat cererilor lui. Luând în calcul situația încordată și lipsa somnului, rezultatul deveni previzibil.

— La dracu’, urlă Flood. Mai ai de învățat câteva lucruri despre ierarhie, fiule. Când șeful Statului Major sună și spune că vrea să discute cu vicepreședintele, i-l dai la telefon!

King îndepărtă receptorul de ureche și îl privi încruntat. „Mai scutește-mă”, zise în sinea lui, apoi spuse în telefon:

— Lăsați-mă să văd dacă poate să preia apelul.

Fără să aștepte vreun răspuns, King apăsă butonul pentru așteptare și puse receptorul jos. Se mai privi o dată în oglindă, își îndreptă cravata și își verifică dinții imaculați. Traversă camera, se opri lângă biroul vicepreședintelui și îi dădu

șefului său semnalul prestabilit. Baxter ridică privirea, iar la momentul potrivit spuse:

— Vă rog să mă scuzați, domnule secretar. Ați putea să așteptați o clipă, vă rog?

Acoperi receptorul cu mâna.

— Ce mai e acum? îl întrebă pe Dallas.

— Generalul Flood și Directorul Stansfield sunt pe linia doi și vor să îți vorbească imediat.

— Imediat, repetă Baxter cuvântul pe același ton ca Dallas.

— Da, Generalului Flood i-a sărit muștarul din cine știe ce cauză. S-a răstit la mine când i-am spus că ești ocupat.

Baxter luă mâna de pe receptor și zise:

— Domnule secretar, vreau să continuăm această discuție, dar trebuie să preiau un apel urgent. Vă pot suna înapoi în câteva minute?

Baxter încuviință de câteva ori în timp ce îl ascultă pe secretarul general al ONU, apoi îi mulțumi.

— Cred că mai bine aș asculta și eu, spuse Dallas.

Baxter dădu aprobator din cap, iar King traversă grăbit camera, oprindu-se lângă telefonul de pe bufet. Când șeful său se aplecă să preia apelul de pe linia doi, ridică și el receptorul.

— Bună ziua, domnule general, spuse Baxter.

— Domnule vicepreședinte, sunt aici cu Directorul Stansfield. Am aflat niște informații îngrijorătoare și trebuie să vi le aducem în atenție.

În mai puțin de un minut, Flood îl puse pe Baxter la curent în privința lui Mustafa Yassin și a informațiilor furnizate de israelieni și de CIA.

Dallas King își privea tăcut șeful în timp ce îl asculta pe Flood. Într-un mod pervers, veștile îl încântau. Știa că nu ar trebui, dar situația era o adevărată dramă, iar el era printre puținii oameni care știau această informație tulburătoare. Președintele nu era atât de în siguranță pe cât crezuseră ei.

Generalul Flood trecu de la prezentarea situației de fapt la prezentarea soluției și o făcu în două propoziții:

— Domnule vicepreședinte, sub nicio formă nu putem permite ca președintele să cadă în mâinile acestor teroriști. Delta Force și HRT sunt pregătite să preia controlul asupra Casei Albe la comanda dumneavoastră.

Vicepreședintele Baxter gemu epuizat, de parcă nu mai putea tolera alte vești proaste. Apoi, după ce se foi câteva clipe, întrebă:

— De unde putem ști sigur? Aziz nu a spus nimic despre președinte în niciuna dintre cereri.

— Nu avem cum să fim siguri, răspunse Flood. Dar cu siguranță nu ne putem asuma riscul de a permite ca președintele să devină ostatic.

— Și dacă informația asta e greșită? întrebă Baxter, ridicând privirea spre King. Mai avem mulți ostatici înăuntru și, din câte mi-ați spus, șansele lor de a supraviețui unui asalt nu sunt prea bune.

— Domnule, în acest punct, nu văd altă soluție. Nu putem permite sub nicio formă ca Rafique Aziz să pună mâna pe președintele Hayes.

Urmă o pauză lungă, timp în care Baxter se uită la King. Într-un final, oftă în receptor și întrebă:

— Ce anume doriți de la mine, General Flood?

— Vreau să faceți ceea ce este corect. Vreau să îmi dați undă verde pentru a prelua controlul asupra Casei Albe.

King nega ferm din cap spre șeful lui. Nimeni nu avea să facă nimic până când el și Baxter nu discutau opțiunile mai întâi. Vicepreședintele încuviință, apoi zise la telefon:

— Domnule general, această informație îmi pare cusută cu ață albă. După cum am spus deja, aveți autoritate deplină să vă așezați oamenii pe poziție și să strângeți informații, atât timp cât nu puneți în pericol viața ostaticilor. Dar vreau să fie foarte clar încă o dată. Eu sunt singura persoană

care va autoriza asaltul Casei Albe, spuse Baxter, apoi își îndreptă umerii. M-am făcut înțeles?

— Da, domnule, răspunse frustrat Flood. Nu a existat niciun dubiu în această privință… Nu asta este chestiunea în discuție. În discuție este siguranța președintelui Statelor Unite.

Pe un ton ferm, Flood adăugă:

— Vă cer autorizația să recuperăm Casa Albă. Vă cer să preveniți căderea președintelui Hayes în mâinile lui Rafique Aziz.

— Domnule general, spuse Baxter calm, aceasta nu este o decizie simplă. Am nevoie de timp de gândire.

— Dar, domnule, izbucni Flood, s-ar putea să nu avem timp.

— Eu dețin controlul, domnule general, ripostă Baxter, și eu voi decide cât timp avem la dispoziție. Acum, în timp ce eu mă voi consulta cu consilierii mei, v-aș sugera să încercați să aflați dacă această amenințare la adresa președintelui Hayes este reală sau imaginară. Pentru Dumnezeu, în urmă cu două zile, oamenii dumneavoastră mi-au spus că ar putea rezista o lună în buncărul acela, spuse Baxter și dădu din cap.

Abținându-se cu greu, Flood se uită la Stansfield, căutând sprijin. Directorul CIA dădu din cap.

— Ce vreți să fac, domnule? întrebă Flood la telefon.

— Vreau să mă țineți la curent și asigurați-vă că nu faceți nimic ce ar putea precipita mai multă violență din partea lui Aziz.

— Da, domnule.

Conversația se încheie. Generalul Flood închise telefonul fără să aștepte să vadă dacă Baxter mai are ceva de adăugat. King puse și el receptorul în furcă și merse spre șeful său posomorât.

— Ai gestionat perfect situația, spuse King, iar când ajunse lângă biroul lui adăugă: Fără să mă gândesc prea mult, îmi trec prin minte câteva

lucruri care merg în favoarea noastră. În primul rând, informația asta îmi pare trasă de păr. Adică nu putem avea încredere în israelieni în momentul ăsta. Ei ar prefera mai degrabă să bombardăm locul. Și în al doilea rând – King își bătu ușor bărbia cu degetul – avem o situație aici. Viața președintelui valorează mai mult decât viața a 50 de compatrioți? Este un argument puternic împotriva suveranității președinției. Nicio viață americană nu e mai presus decât o singură altă viață americană.

— Haide, Dallas, spuse Baxter încruntându-se. Cine-o să înghită tâmpenia asta?

— Omul de rând, el o s-o înghită, spuse King. Chiar dacă ceea ce spune Flood e adevărat, și mă îndoiesc, din moment ce tipii ăștia nu par în stare nici să își găsească fundul cu ambele mâini, asta nu înseamnă că trebuie să luăm locul cu asalt. Cu excepția eșecului de proporții al lui Marge, tipul ăsta Aziz a fost destul de rezonabil. Până acum nu a cerut nimic ce nu putem repara mai târziu, iar sondajele ne spun că poporul american, cu excepția unei adunături de extremiști de dreapta, vrea ca situația să fie rezolvată pașnic. Treaba noastră e să continuăm să ne eschivăm, Sherman. Dacă nu îți pot da dovezi clare că președintele e în pericol iminent, nu aș mișca nici măcar un deget. Vom rezolva cu ONU să ridice sancțiunile până la sfârșitul zilei, iar dimineață Aziz va elibera următorul grup de ostatici. Și tu vei fi salvat deja două treimi din ei.

King privi pe fereastră. Tocmai îi trecuse un gând prin cap. Poate că strategia lui era greșită. Dacă teroriștii ar fi uciși, o mare parte din problema lui ar fi rezolvată.

— Dallas, la ce te gândești? întrebă Baxter.

King dădu din cap și se întoarse spre șeful său.

— La nimic, încercam să îmi dau seama de ceva.

•

Jack Warch era la al patrulea set de abdomene. Se gândise să sară peste regimul său zilnic, dar hotărâse că oricum nu avea altceva mai bun de făcut. Făcea patru sute de abdomene în fiecare zi, mai puțin duminica, iar o dată la două zile strecura în program două sute de flotări, o alergare de 5-8 km și puțin stretching. Acest antrenament devenise o adevărată știință pentru el și îi permitea să rămână în formă fără să petreacă ore întregi la sală.

În timp ce Warch își făcea abdomenele, ochii îi căzură pe grămada de arme de pe masa din colțul camerei și se enervă. Toate acele echipamente și o încăpere plină cu cei mai bine instruiți bodyguarzi din lume, iar președintele voia ca ei să se predea. În psihicul lui Warch era înrădăcinată victoria, nu înfrângerea. Nu suporta gândul de a se preda. Ajunsese pe cel mai râvnit post din Secret Service printr-o voință și tenacitate de fier și acum era convins că trebuie să existe o alternativă mai bună decât să se predea.

Când mai avea de făcut trei abdomene, îl lovi ideea. Se opri cu mâinile încleștate la ceafă, holbându-se la grămada de oțel negru de pe masă. Unele dintre cele mai precise și letale arme de foc fabricate vreodată și nouă indivizi foarte bine pregătiți. Rotițele începură să i se învârtă în minte. Văzu o mică luminiță la capătul tunelului, o modalitate de a înfăptui un miracol. Sări în picioare și aproape că spuse ideea în gura mare, dar apoi se forță să se calmeze, să se așeze pe patul său și să gândească planul pe îndelete. Trebuia să îl pună la punct în cel mai mic detaliu pentru a fi capabil să respingă toate obiecțiile și să i-l vândă președintelui.

38.

Stansfield îi permise generalului să se descarce puțin. În timp ce Flood pășea agitat în fața biroului său, Stansfield încuviința din când în când pentru a-i arăta că e de acord cu el. Bătrânul director CIA se așteptase la reticența lui Baxter de a le da undă verde și, în stilul lui analitic, Stansfield gândise deja cu trei pași în avans. L-ar fi putut avertiza pe general cu privire la reacția lui Baxter, dar considerase că Flood cel furios va fi mai util decât cel calm. Situația ajungea într-un punct critic și trebuiau luate decizii.

Acum urma partea grea. Stansfield era conștient că vicepreședintele nu-și va asuma niciodată decizia finală. După părerea lui Baxter, nici nu ar fi trebuit să pornească pe acest drum, dar acum trebuiau să facă ceva înainte ca lucrurile să se agraveze. Baxter încerca să tragă de timp. Faptul că o făcea în timpul unei crize cu implicații majore era aproape de neconceput pentru Stansfield, ceea ce îl făcu să ia mai ușor dificila decizie.

Thomas Stansfield se gândea să facă un lucru pe care îl mai făcuse o singură dată în cei peste 50 de ani în care își servise țara. Era ceva ce îl putea arunca în dizgrația publică și îi putea încheia cariera, dar era dispus să își asume riscul. Încă avea asul în mânecă și acesta era momentul să îl folosească.

Flood arăta precum un antrenor de fotbal care își muștruluia echipa la pauză. Se plimba agitat de colo-colo, lovind aerul cu pumnul și înjurând necontenit. Stansfield rămase tăcut, permițându-i să se descarce în voie. Treptat, înjurăturile se răriră, iar pașii agitați încetiniră. Generalul se apropie de el îmbufnat.

— Da’ știu că suporți al naibii de bine treaba asta. De parcă situația nu era destul de rea, acum aflăm și că președintele nu e în siguranță. Pentru

Dumnezeu, nu trebuie să fii geniu ca să îți dai seama că Aziz l-a adus pe tipul ăsta cu el tocmai cu acest scop. Acum știm de ce a eșalonat așa cerințele. Avea nevoie de timp.

Stansfield încuviință din cap și începu să testeze terenul.

— Da, dar ce putem face în privința asta? Dacă Baxter nu ne dă aprobare, nu avem nicio soluție.

— Nu putem face nimic. Idiotul ăla ia deciziile și dacă nu găsim o cale să îl convingem să atacăm, situația va deveni și mai rea.

Stansfield știa că Flood era un bun soldat. Generalului nici nu i-ar trece prin minte să ordone un atac fără aprobarea lui Baxter. Cu Stansfield era diferit. Spionii erau obișnuiți să opereze după reguli diferite; erau obișnuiți să caute modalități creative de a rezolva problemele. Stansfield nu avea libertate deplină pentru a face orice își dorea, dar avea mai multă decât Flood. Deși ideea lui Thomas încălca în mod clar ordinele date de Baxter, directorul CIA luase deja hotărârea să acționeze pe cont propriu. Ceilalți aveau prea mult de pierdut. Apropiindu-se de vârsta de 80 de ani, Stansfield știa că sfârșitul e aproape. Dacă trebuia să își riște pielea pentru patrie, acum era momentul să o facă. Îl privi pe general cu o expresie enigmatică și spuse:

— Mai există o opțiune.

Flood îl privi sceptic. Căutase cu disperare o soluție, dar în zadar.

— Nu văd nicio cale de ieșire, doar să sperăm că lui Baxter îi vine mintea la cap.

— Există o soluție și este chiar în fața noastră.

— Luminează-mă, spuse intrigat generalul.

Stansfield dădu ușor din cap.

— Cred că e mai bine să nu știi nimic de data asta.

Flood își puse mâinile în șold și o expresie stranie îi apăru pe chip. Tăcu, dar se întrebă în sinea lui dacă îl citea corect pe Stansfield.

— Ce ai în mânecă, Thomas? îl întrebă în cele din urmă.

Stansfield privi pe fereastra din spatele biroului său. Fără să se întoarcă spre Flood, directorul CIA spuse:

— Știm amândoi ce e de făcut, generale, și nu are rost să riscăm doi oameni când unul e suficient. Privind peste umăr, adăugă: Cred că acum ar fi un moment bun să mergi împreună cu Generalul Campbell să vizitați linia întâi. Poate chiar să aveți o discuție cu HRT și Delta, să vedeți ce fac. Să vă asigurați că toate unitățile sunt pregătite să acționeze la ordin.

Flood miji ochii, o parte din el vrând să știe ce pune la cale Thomas Stansfield, dar cealaltă vrând să nu aibă nimic de-a face cu ce plănuia directorul.

— Thomas, ce pui la cale?

Stansfield ocoli încet biroul și își puse mâna uscățivă pe brațul musculos al lui Flood. Îl întoarse blând spre ușă și porniră amândoi în acea direcție.

— Am cele mai bune intenții, nu îți face griji. Când ajunse lângă ușă, adăugă: Doar asigură-te că băieții vor fi gata de plecare când va veni timpul.

•

În mai puțin de un minut, erau în camera de control. Flood îl informă pe Campbell că vor vizita trupele. Întâi HRT, apoi Delta. Campbell presupuse că are legătură cu apelul către vicepreședintele Baxter și spera că urmau să primească undă verde. Își strânse rapid lucrurile, iar în drum spre ușă îi arătă telefonul mobil codat lui Kennedy și îi aminti să îl țină la curent cu orice schimbare.

După plecarea celor doi generali și a consilierilor lor, Kennedy se uită la șeful ei, care stătea pe o treaptă mai sus. Stansfield o privi și el cu ochi obosiți.

— Ne-a dat Baxter permisiunea pentru atac?

— Nu, mă tem că nu.

Kennedy își țuguie buzele.

— De ce se grăbea atât de tare Generalul Flood să plece de aici?

— Are niște lucruri de rezolvat, spuse Stansfield, apoi se uită la ceas. Mitch e pe fir?

— Da.

Stansfield se gândi încă o dată la planul său, asigurându-se că a luat în calcul toate aspectele. Privi în jur în camera întunecată.

— Irene, spune-le tuturor să ia o pauză de 15 minute.

— Tuturor? întrebă Kennedy, gândindu-se că nu se putea referi chiar la toată lumea.

— Tuturor, afirmă calm Stansfield. Vreau camera liberă.

Kennedy, croită din aceeași stofă ca șeful său, știa că omul nu vorbește niciodată pe ocolite, dar nici nu face risipă de cuvinte. Presupuse doar că Stansfield are un motiv întemeiat pentru această cerere neobișnuită și se supuse. În loc să facă un anunț general către întreg grupul, Irene începu cu rândul din față și urcă treptat, spunându-le tuturor să termine ce aveau în lucru și să părăsească încăperea. Nimeni nu puse întrebări. După două minute, Kennedy și Stansfield rămaseră singuri în camera slab luminată. Monitoarele din fața sălii aruncau o tentă albăstruie în jur.

Stansfield își privi protejata și spuse:

— Și tu, Irene.

Kennedy fu surprinsă. Accesul ei la informații confidențiale nu putea fi mai avansat de atât. Putea auzi și vedea orice, doar dacă nu cumva era compartimentat. Îl studie cu atenție pe Stansfield și se întrebă ce se petrece. De ce avea nevoie să fie singur în camera asta? Stansfield stătea în fața ei ca o statuie, iară să trădeze nimic. În cele din urmă, Irene porni spre ușă, în timp ce mintea ei încerca să reconstituie pașii care duseseră la această situație neobișnuită.

•

Rapp acceptase stânjenit scuzele Annei Rielly. Undeva în mintea lui, își dădea seama că e imposibil să îi ceară să nu spună publicului această poveste. Într-un final, va fi nevoită să o spună într-un fel sau altul – câtă vreme accepta condițiile lui. Stația de teren securizată piui de câteva ori, anunțând primirea unui mesaj criptat. Rapp se întinse și ridică receptorul.

— Da.

— Mitchell, sunt Thomas. Ai găsit o cale de a verifica cea mai recentă problemă?

Rapp fu surprins că Stansfield îi folosise prenumele.

— Poate. Milt crede că a găsit o cale, dar s-ar putea să fie dificil din punct de vedere logistic.

Nu primi un răspuns imediat. După un moment, Stansfield începu să vorbească pe un ton ferm și lent:

— Mitchell, ai sacrificat multe în ultimii zece ani și îți sunt foarte recunoscător.

Urmă încă o pauză, apoi directorul continuă:

— Îți voi cere să faci ceva și nu vreau să discuți cu nimeni despre asta.

Stansfield tăcu din nou pentru ca Rapp să înțeleagă gravitatea cererii sale.

— M-am făcut înțeles?

— Da, domnule.

— În primul rând, trebuie să verificăm dacă președintele Hayes e în siguranță în buncăr. În al doilea, trebuie să restabilim contactul radio cu el. După cum știi, traficul radiotelefonic din buncăr a fost bruiat. Găsește și dezactivează unitatea de bruiaj ca să pot vorbi direct cu președintele.

— Care sunt regulile de angajament? întrebă Rapp, strângând receptorul în mână.

— Aș prefera să fii cât mai silențios, dar folosește forța dacă consideri necesar. Doar asigură-te că îmi faci legătura cu președintele.

Cuvintele magice răsunară în mintea lui Rapp. Avea libertatea de a proceda cum considera de

cuviință. Acum putea să treacă la treabă. Dar pe cât de repede începuse să se bucure, pe atât de rapid văzu că ceva nu părea în regulă.

— Mai știe cineva despre asta?

— Doar noi doi.

Rapp închise ochii. Era o situație neobișnuită.

— Și Irene?

— Nu. Doar noi.

— Deci voi opera fără plasă de siguranță pentru o vreme.

— Mă tem că da.

Stansfield nu era prea încântat de acest lucru, dar nu avea de ales. Rapp încuviință din cap în timp ce se gândi la lipsa întăririlor. *Ce dracu',* își spuse în sinea lui. *Ești obișnuit să lucrezi singur.*

— Mă voi ocupa de asta, domnule, zise el în receptor, dar asigurați-vă că este pregătită cavaleria. S-ar putea ca lucrurile să devină urâte aici.

— O voi face, Mitchell. Și ai grijă, te rog.

— Întotdeauna, spuse Rapp, punând receptorul în furcă și ridicând privirea spre Adams.

Probabil că se întâmplă chestii dubioase afară, își zise. Începu să se gândească la ce anume ar fi putut provoca apelul neobișnuit al lui Stansfield, dar se opri după puțin timp. Nu avea rost să își aglomereze mintea. Avea destule pe cap momentan.

— Trebuie să găsim o cale de a verifica cum stă președintele, spuse Rapp arătând spre schițe.

39.

Trecuse doar o jumătate de oră de la edictul lui Stansfield. Rapp fu nevoit să își amintească să fie mai precaut în timp ce el și Adams scanau schițele cu privirea, căutând o cale de a îndeplini sarcina. Rielly își părăsise cuibul din colț și acum stătea întinsă pe burtă, cu mâinile sub bărbie. Din când în când își legăna picioarele în aer, ca o adolescentă. Juca inteligent pentru moment, nespunând nimic și ascultând tot. Își croise drum înapoi în grup.

De cel puțin trei ori, Rapp analizase diverse opțiuni, niciuna prea tentantă, iar acum se resemnase și decise să aleagă ruta directă. Cea prin care avea să își îndeplinească cel mai rapid sarcina, dar prin care punea în pericol viața ostaticilor rămași în clădire. Încă de când aterizase la Andrews, în urmă cu două zile, Mitch se simțea de parcă ar fi fost captiv într-o cușcă. Dacă ar fi fost după el, ar fi luat-o la goană pe scări până jos la subsol, l-ar fi împușcat pe terorist și pe individul ăsta, Yassin, și ar fi dezactivat unitatea de bruiaj. Dacă nu găsea o altă cale, aceasta rămânea o soluție, dar trebuie să mai existe o alta. Altfel, toată treaba avea să se sfârșească într-o baie de sânge.

Rapp se gândi la ceea ce știuse încă de când începuse dezastrul ăsta. Din ecuație făceau parte Aziz și suficient Semtex cât să arunce clădirea în aer de două ori. Rezultatul? Ostatici morți. *De ce să riște cineva echipa de asalt*? *Lăsați-l pe idiot să se arunce în aer și am terminat povestea,* își spuse el.

Milt Adams dădu câteva foi la o parte și studie ceva.

— Ce este? întrebă Rapp.

Adams analiză schița, apoi ridică privirea pe perete. Încerca să vizualizeze ceva.

— Acesta este holul de la al treilea nivel, spuse el, coborând din nou privirea. Se desfășoară pe aici, apoi face un viraj de 90 de grade la stânga, zise Adams, indicând locul cu degetul. Există o aerisire încorporată aici… cel puțin așa cred.

— Cum adică „crezi”? Nu e marcată?

— Nu, spuse Adams, dând din cap. De aceea „cred” că este.

Milt închise ochii și încercă din răsputeri să își amintească dispunerea holului.

— Chiar cred că este o gură de aerisire acolo, zise el, arătând din nou locul.

— De ce nu e marcată?

— Acestea nu sunt schițele finale. Dacă îmi amintesc bine, erau îngrijorați că ar fi prea multă umezeală pe hol dacă nu ar încastra o metodă de ventilație. Vezi tu, tot holul ăsta a fost adăugat când au terminat buncărul, iar sistemele de mediu ale buncărului sunt îngropate dedesubt, ca să nu poată fi compromise.

Adams își plimbă degetul peste buze, gânditor.

— Sunt destul de sigur că au făcut îmbinarea cu sistemul reședinței prin podeaua de deasupra, spuse el și scoase din nou schița subsolului al doilea și căută locul potrivit. Pe aici ar fi făcut-o. Ar fi inserat un jgheab prin subsolul secund.

Apoi Milt luă schița subsolului principal, iar ochii i se plimbară încântați peste desen.

— Asta ar fi perfect.

— Ce? întrebă nerăbdător Rapp, vrând ca Adams să îi explice odată la ce ar fi fost bună o conductă de ventilație amărâtă.

Adams ridică mâinile de parcă ar fi luat măsurători în aer. Apoi îi măsură umerii lui Rapp și se încruntă.

— Ești prea mare.

— Milt, despre ce naiba vorbești? întrebă Rapp frustrat.

— Sunt aproape sigur că ventilația e aici, dar orificiul are doar 45 cm lățime. Umerii tăi sunt mai

lați de-atât.

— Stai puțin, ia-o ușor, zise Rapp derutat. Unde ne-ar duce conducta asta?

Adams răsfoi schițele până găsi din nou al treilea subsol.

— Conducta asta coboară chiar în colț. Dacă ai ajunge acolo, ai vedea clar în anticamera buncărului… presupunând că prima ușa e deschisă.

— Dar spui că nu încap în conductă.

— Nu. Mă poți coborî pe mine, dar…, Adams tăcu și își dădu ochii peste cap.

— Ai strănuta, iar ei ar auzi.

— Mă tem că da.

Rapp înjură în barbă. Ar fi făcut aproape orice ca să poată arunca o privire în acea anticameră. Ridică ochii din schițe și se uită la Rielly. Cu treningul ei și părul prins în coadă, Anna arăta ca o adolescentă la o petrecere în pijamale. Rapp îi studie corpul; probabil că femeia nu cântărea mai mult de 50 kg. Îi luă doar o secundă să ia decizia. Dacă tot urma să scrie un articol, măcar să îl merite.

•

„Întoarcerea la locul crimei” nici că ar fi putut fi o descriere mai precisă. Salim Rusan găsise un loc pentru ambulanța sa în capătul unei cozi care se întindea pe aproape 100 m. În dreapta lui era Hotelul Willard, reper al orașului, care se lăuda că servise cocktailuri unor nume precum Abraham Lincoln, Mark Twain și mulți alții. În mijlocul străzii era clădirea Willard, iar lângă ea, pe colț, fostul loc de muncă al lui Rusan, Hotelul Washington.

Peste stradă, în stânga, se întindea Parcul Pershing, numit după Generalul „Black Jack” Pershing, comandantul Forțelor Expediționare Americane în Europa în timpul Primului Război

Mondial. Pe două dintre cele patru laturi ale parcului erau aliniate autospeciale de pompieri.

Membrii echipajelor lor leneveau pe iarba verde din parc, unii jucându-se cu mingea, alții cu un Frisbee portocaliu. O camionetă cu mâncare îi aproviziona pe pompieri și pe șoferii ambulanțelor cu cafea, suc și o diversitate de sandvișuri, supe și mâncăruri semipreparate, gata de încălzit la cuptorul cu microunde. La doar zece metri în spatele ambulanței lui Rusan, patru echipaje de poliție blocau intersecția Străzii 14 cu Pennsylvania.

Salim Rusan revenise la 200 m de Casa Albă. Stătea cocârjat pe scaun, cu o carte deschisă pe volan și căști pe urechi. Spera să evite orice conversație. Născocise o poveste de acoperire, dar nu era prea bună – ar fi picat după două sau trei întrebări bine puse, mai ales într-o industrie în care mulți dintre șoferi se cunoșteau între ei. Cel puțin asta presupunea Rusan. Fraternizarea cu ceilalți paramedici era riscantă, așa că el nu avea de gând să fie sociabil. Se uită la ceasul digital ieftin pe care îl avea la mână. Stătea acolo de aproape trei ore. Până acum, toate bune. Ceilalți șoferi se adunau din când în când pe trotuar sau lângă camioneta cu mâncare de peste drum. Câțiva dintre ei chiar se alăturaseră jocurilor pompierilor. Așa cum presupusese Rusan, păreau să se cunoască între ei. Trucul de a se preface cufundat în lectură funcționa momentan, dar nu putea sta în ambulanță la nesfârșit. Trebuia să se ocupe de câteva chestiuni, iar asta însemna că trebuia să facă o plimbare printre inamici.

Verifică din nou oglinda laterală. Reporterii și privitorii curioși se îmbulzeau ca vitele în spatele unui cordon de poliție la vreo 100 m spre est, la intersecția dintre Strada 13 și Pennsylvania. Rusan văzu un polițist cocoțat pe o platformă, care privea mulțimea. Dacă avea timp, trebuia să încerce să planteze unul dintre dispozitive aproape de mulțime. Cheia era să îi facă pe oameni să fugă în toate direcțiile – spre Casa Albă și departe de ea.

Privi Pennsylvania Avenue pe toată lungimea ei și admiră mașinile de pompieri roșii aliniate una după alta. Ce țară bogată. Egoistă și lacomă. Ar fi drăguț să strecoare o bombă sub o autospecială și să privească întreaga coloană explodând. Asta ar cauza o confuzie zdravănă. Dar ideea ieșea din discuție, erau prea mulți pompieri prin preajmă. Cineva l-ar vedea.

Rusan se uită din nou la ceas – un tic nervos. Cifrele negre nu se schimbaseră de ultima dată când verificase, în urmă cu doar patruzeci de secunde. Era timpul să lase cartea deoparte și să treacă la treabă. Își păstră căștile pe urechi și trecu în partea din spate a ambulanței. Targa era fixată în mijloc, iar compartimentele laterale erau încuiate. Folosind o cheie mică, Rusan deschise unul și scoase o cutie de plastic. În mod obișnuit, aceasta ar fi trebuit să conțină consumabile medicale pentru tratarea victimelor accidentelor, dar aceasta era plină cu mici bombe confecționate personal de Aziz. Erau simple, dar ingenioase. Fiecare bombă avea Semtex, un detonator și un pager care acționa ca receptor și sursă de energie deopotrivă. Bombele puteau fi activate de Rusan sau de Aziz, din Casa Albă. Sau – ferească Allah – de cineva care forma un număr greșit și apoi introducea codul greșit. Dar șansele să se întâmple asta erau foarte mici.

Rusan se aplecă și dădu pachetele cu cafea proaspăt măcinată într-o parte. Mirosul cafelei avea să deruteze câinii pe care FBI i-ar fi putut folosi pentru detectarea bombelor. Ca măsură de precauție suplimentară, Rusan frecase și roțile și hayonul cu ardei iute înainte de a urca în ambulanță. Dacă vreo potaie simțea mirosul ardeiului, nici că îi mai trebuia să se apropie de mașină.

În pachetele cu cafea erau șase bombe. Două erau modelate astfel încât să fie plasate sub capacele rezervoarelor de toaletă. Două foi subțiri

de explozibil Semtex erau înfășurate individual în hârtie cerată. Sub aceste două foi erau patru doze de cola dietetică. Toate aveau un capăt decupat și fuseseră umplute cu explozibilul maleabil, cu pagerul și detonatorul.

Rusan luă o borsetă neagră de pe targă și strecură cu grijă cele două foi de Semtex în ea. După ce o închise, se întoarse la volan și rămase pe loc un minut. Când într-un final își luă inima în dinți, deschise ușa și ieși afară. Porni alene spre spatele ambulanței, cu aerul unui om care făcea gimnastică aerobică de două ori pe zi, șapte zile pe săptămână. Pantalonii strâmți, cămașa mulată, părul alb, cercelul din urechea dreaptă și tatuajele îi expuneau orientarea sexuală.

Urcând grăbit treptele Hotelului Willard, Rusan se împinse în ușa rotativă. Ajungând în holul opulent, observă doi polițiști și le zâmbi în timp ce înaintă. Studiase totul în cele mai mici detalii. Știa exact încotro merge și unde va pune primele patru bombe. Traversă holul și urcă un șir scurt de trepte. Hotelul era închis pentru public deoarece era în perimetrul de 300 m care fusese stabilit în jurul Casei Albe. Rusan intră în toaleta bărbaților și se asigură că e singur.

Odată ajuns în cabina aleasă dinainte, Rusan dădu la o parte capacul de ceramică al rezervorului și îl puse cu susul în jos pe colacul de toaletă. Șterse condensul de pe capac, apoi scoase cu grijă prima bombă din borsetă. Se potrivea la fix în interiorul capacului. Rusan făcuse poze capacului pentru a se asigura că nu face nicio greșeală. Fixă bomba cât de bine putu, apoi scoase o rolă de bandă adezivă. Lipi proiectilul cu trei straturi de bandă. Când termină, băgă rola înapoi în borsetă și puse capacul rezervorului. Mulțumit, își descheie șlițul și se ușură. O bombă era la locul ei, mai avea de plasat trei.

40.

Rapp nu făcu un efort prea mare să o convingă pe Rielly, dimpotrivă. Adams încercă chiar să domolească entuziasmul femeii, dar ea nici nu voia să audă. Mitch nu știa dacă Anna voia să se implice din patriotism, din compasiune pentru ostaticii rămași sau din lăcomie profesională. Spera că motivul era una dintre primele două variante, nu ultima.

Planul fu pus la punct destul de rapid. Cu mintea lui analitică de inginer, lui Adams îi venea ușor să rezolve probleme de natură tehnică. Rapp, cu experiența lui practică, încerca să simplifice fiecare aspect al operațiunii, știind că orice complicație inutilă creștea șansele de eșec. La rândul ei, Rielly asculta cu atenție și punea întrebări punctuale.

— E o simplă misiune de recunoaștere, le spuse Rapp. Nimic sofisticat, doar aruncăm o privire și plecăm.

Apoi îi explică lui Rielly cum aveau să procedeze, după care, înainte de a pleca din ascunzătoare, îi oferi șansa să se retragă, dar ea nu acceptă. Timpul trecea, așa că Rapp luă echipamentul adecvat și îi dădu lui Adams semnalul de start.

Milt deschise ușa iar Rapp ieși primul în dressing. Verificaseră deja minicamerele și știau că nu e nimeni la etajele doi și trei. Traversară rapid și în tăcere holul și urcară în micul lift. Rielly avea doar șosete în picioare, astfel că era silențioasă. Când ajunseră la primul subsol, ușile liftului se deschiseră, iar Adams strecură cablul pe sub ușă. Rapp și Adams lucrau bine ca echipă, dar acum, cu Rielly a cincea roată la căruță, aveau încă o variabilă pentru care să își facă griji.

Adams retrase cablul cu mica lentilă în capăt și șopti peste umăr:

— E liber.
— O luăm la dreapta, până la jumătatea holului? întrebă Rapp.
— Da.
— Bun, șopti Mitch. Iată cum facem, zise el privind-o pe Rielly, aflată la doar 30 cm distanță. După ce deschidem ușa, eu ies primul. Verific la stânga, apoi la dreapta. Când vă dau semnalul, ieșiți. Milt primul, iar tu după el, cu mâna dreaptă pe umărul lui drept.
Rapp se bucură să vadă că Rielly îl privea cu ochii mari, semn că e atentă.
— Ții mâna pe umărul lui și ochii ațintiți pe ceafa lui. Dacă el mărește pasul, îl mărești și tu; dacă încetinește, încetinești; dacă se ghemuiește, te lași și tu la podea. Dacă voi fi nevoit să trag cu arma, nu vreau să îmi fac griji că îmi vei sări în față.
Rielly încuviință din cap și clipi pentru prima dată de minute bune. Brusc, nu i se mai părea o idee atât de bună. Fie era mai răcoare la subsol, fie îi era frig de frică. Rapp o întrebă ceva, iar ea îl privi cu o expresie confuză.
— Ai emoții?
Rielly încuviință, căscând ochii mari.
— Bun, spuse Rapp rânjind. Așa trebuie, zise el, luându-i mâna dreaptă și punând-o pe umărul lui Adams. Urmează-l pe Milt și totul va fi bine.
Rapp crăpă ușa și privi de-a lungul holului. Nu văzu nimic la orizont, așa că o mai deschise puțin și trase cu ochiul în direcția opusă. Cu pistolul-mitralieră MP-10 pregătit în mâna stângă, deschise complet ușa și ieși pe hol. După ce verifică iar ambele direcții, ridică mâna dreaptă și le făcu semn lui Adams și Rielly să iasă.
Adams păși pe hol, îndesându-și capul chel între umeri, de parcă ar fi putut să îi șuiere gloanțe pe deasupra capului în orice clipă. Ținea vitala cheie S în mâna dreaptă. Rielly îi imită postura și porni grăbită după el, mergând pe vârful picioarelor.

Rapp închise ușa care masca liftul și o luă pe urmele lor. După câteva secunde, Milt se opri la o altă ușă și dădu să bage cheia în yală. Bâjbâi puțin, mâinile tremurându-i ușor. După primul rateu, nimeri yala și răsuci mânerul. Deschise ușa, iar în secunda următoare fu împins în cameră de Rielly, la rândul ei împinsă de Rapp.

Mitch închise ușa și privi în jur în încăperea dreptunghiulară. Rielly făcea același lucru.

— Credeam că mergem în sala China[14], șopti ea.

— Nu, spuse Adams, dând din cap. În depozitul de porțelanuri.

Adams merse lângă unul dintre numeroasele containere pe rotile, înalte de aproape un metru și jumătate. Înlătură prelata de pe el și dezvălui o colecție de farfurii, farfurioare și cești. Luă o farfurie de porțelan.

— Când decid ce set vor pentru un anumit eveniment, plimbă containerele astea până la lift și le urcă în bucătărie, spuse Milt.

— Toate conțin seturi din porțelan? întrebă Rielly, privind în jur.

— Da.

— Grozav, zise Rapp, care începuse deja să dea containere din drum ca să ajungă la peretele unde era localizată aerisirea.

Adams i se alătură și trecură containerele de la unul la altul. La un moment dat, Rapp văzu o a doua ușă pe peretele din dreapta.

— Asta e ce cred eu că e?

— Da, răspunse Adams.

— Bun. Cred că o să ne fie de folos, spuse Rapp, care mută ultimul container și văzu capacul gurii de aerisire în partea de jos a peretelui.

Orificiul părea să aibă în jur de 50 cm lățime și poate 30 înălțime. Rapp se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Adams, care se lăsă într-un genunchi, scoase un mic burghiu fără fir și deșurubă rapid ambele șuruburi. Dădu grilajul la o

parte și se întinse pe burtă. Cu lanterna în mână, băgă întâi brațul înăuntru, apoi capul. După ce plimbă lumina prin conductă câteva secunde, găsi ceea ce căuta: punctul în care conducta cobora la nivelurile inferioare și, în cele din urmă, la unitatea de ventilație din subsol. Își retrase capul și se uită la Mitch, care stătea în genunchi lângă el.

— E chiar unde credeam. La vreo trei metri înainte, coboară direct două etaje, iar apoi Anna trebuie să se târască vreo patru metri și acolo e aerisirea.

— Încotro trebuie să o ia când ajunge la nivelul trei?

— Tot înainte.

Rapp se uită la ceas.

— Bine, zise el, apoi se întoarse spre Rielly. E ultima șansă să te retragi.

Rielly zâmbi ezitant și privi mica deschidere lângă care stătea Milt.

— Sunt pregătită.

Rapp se uită la ea și se întrebă din nou care îi era motivația. Stând în fața lui, în treningul prea mare al președintelui, Anna nu se potrivea cu imaginea unei persoane curajoase. Lui Rapp i se părea că arată uscățivă și slăbită. Totuși, trebuia să îi recunoască meritul; indiferent dacă o făcea din motivație profesională, obligație față de ostatici sau doar din vinovăție, femeia era dură. Fusese bătută măr, aproape violată și totuși iat-o dispusă să se întoarcă în toiul luptei.

— Dă-mi două minute și te pregătim de plecare, zise el privind-o admirativ, apoi scoase din borsetă frânghia și o unitate de supraveghere. Va avea suficientă lumină înăuntru?

Adams se gândi câteva secunde.

— Da. Intră lumină prin grilaje din cinci în cinci metri.

— Bun, spuse Rapp, apoi luă frânghia și se întoarse spre Rielly. Întinde-te lângă gura de aerisire și îți vom lega asta în jurul gleznelor.

Rapp tăie o secțiune de un metru din frânghie. Legă un capăt de glezna dreaptă a lui Rielly, iar pe celălalt de cea stângă. După ce fu mulțumit de noduri, legă frânghia de mijlocul secțiunii de un metru. Acest lucru avea să îi permită lui Rielly să își miște picioarele independent. O întrebă dacă nodurile erau prea strânse, iar ea spuse că nu.

— Alte întrebări înainte să pornim?

Rielly ridică privirea din poziția ei de pe podea.

— Da, cum naiba vă semnalizez să mă trageți înapoi?

Rapp se încruntă.

— E o întrebare bună. Ce-ar fi să tragi de trei ori de frânghie?

— Cum? întrebă Rielly, întinzând gâtul ca să privească în conductă. Nu am spațiu pentru asta.

— Da, presupun că ai dreptate, zise Mitch, apoi se întoarse spre Adams. Ai vreo idee?

Milt se gândi pentru o clipă, țuguind buzele.

— Da, am una, spuse el în cele din urmă.

Adams se așeză pe podea și începu să se descalțe. Scoase șireturile bocancilor și le legă unul de altul. Apoi legă un capăt de frânghia lungă, iar pe celălalt îl legă lejer în jurul gâtului lui Rielly.

— Când vrei să te tragem sus, trage de șiret de trei ori.

Rielly încuviință din cap.

— Bine gândit, Milt, spuse Rapp și se uită la Anna. Înaintezi vreo trei metri, apoi cobori până dai de fund. Și nu uita, când ajungi la nivelul trei, va trebui să te întorci la 180 de grade ca să te poți apleca din talie. Când ajungi din nou în conducta laterală, poți să te răsucești iar pe burtă, zise Rapp și mimă manevra cu mâna. Te târăști până la primul grilaj și din acel punct ar trebui să vezi în anticamera buncărului. Nu pierde mult timp acolo. Toată treaba asta nu ar trebui să dureze mai mult de un minut. Să ții minte câți oameni vezi, dacă e

cazul, și ce fel de echipament au. Apoi trage de șiret și te tragem sus.

Rielly încuviință agitată.

— Și nu uita să te răsucești înapoi pe spate ca să poți lua curba când te tragem.

— Bine, să-i dăm drumul până nu mă răzgândesc.

Rielly se rostogoli pe burtă și începu să se strecoare în gura de aerisire.

— Trag de trei ori, repetă ea, apoi își trase trupul subțire în conductă.

Spațiul era îngust și plin de praf. Rielly se îndoia că Rapp ar fi încăput, iar dacă da, nu ar fi avut pic de spațiu de manevre. Nu îi luă mult să ajungă la tubul care cobora. După cum spusese Rapp, poate trei metri. Rielly se opri, doar vârfurile degetelor și bărbia ei depășind marginea. Era destulă lumină cât să poată vedea fundul. Nu era atât de departe cum se așteptase. Începu să coboare încet. Mai întâi brațele, apoi capul, apoi trunchiul. Frânghia se întinse, iar Rapp și Adams începură să o coboare. Rielly își aminti instrucțiunile lui Rapp, iar când se apropie de capăt, se răsuci cât să se poată apleca din talie.

Se trase în conducta laterală și se odihni pentru o clipă. Nodurile îi strângeau puțin gleznele, dar erau suportabile. Își luă inima în dinți, se răsuci pe burtă și atunci auzi sunetul – sunetul unei mașinării în funcțiune. Sunetul unui burghiu. Pulsul i se înteți. Primul grilaj de aerisire era în fața ei, pe dreapta. Din punctul în care se afla, avea impresia că îl poate atinge cu mâna dacă se întinde.

Fără prea multă tragere de inimă, înaintă aproape un metru și se opri. Sunetul nu se stinsese. Cât de încet putu, Rielly continuă să avanseze centimetru cu centimetru, concentrându-se pe a fi complet silențioasă. Lumina din hol deveni mai puternică. Pe măsură ce se apropie de grilaj,

începu să o neliniștească faptul că își vedea prea bine mâinile.

Treptat, începu să vadă peretele alburiu al holului. Grilajul avea lamele verticale înclinate astfel încât aerul să circule în jos. Rielly își lipi fruntea de conductă în încercarea de a vedea direct în jos, pe hol, și în buncăr. Ce văzu îi tăie răsuflarea. Chiar în față, în capătul holului, era ușa lucioasă a buncărului președintelui, iar de ea erau atașate obiecte care produceau sunetele auzite de Rielly. Un fel de burghie – trei la număr, unul mare și două mici. Rielly încercă să obțină un unghi mai bun către anticameră și își mișcă în diverse poziții capul, dar inutil. Pe podea păreau să fie diverse cutii cu unelte și niște canistre. Vedea doar o parte din cameră pentru că prima ușă nu era deschisă complet.

Rielly tocmai încheia inventarierea a ceea ce vedea și se pregătea să tragă de șiretul din jurul gâtului, când se ivi un bărbat. Îi apăru în raza vizuală dintr-o secțiune a camerei pe care nu o putea vedea. Prima ei reacție fu să se retragă câțiva centimetri, de teamă ca nu cumva să fie văzută. Își dădu seama rapid că era stupid și își spuse în sinea ei să se calmeze. Bărbatul, arătând mai degrabă ca un instalator decât ca un terorist, se apropie de burghie cu un pahar în mână. Atinse carcasa fiecăruia, apoi începu să le măsoare progresul cu o ruletă.

Va fi un articol dat naibii, se gândi ea. Îl mai privi pe bărbat pentru câteva secunde, apoi trase de trei ori de șiret. După o scurtă pauză, începu să fie trasă înapoi prin conductă.

•

Jack Warch se hotărâse asupra unui plan de acțiune. Mai întâi voia să ajungă la un consens cu agenții lui și apoi să îi prezinte planul președintelui. Nu voia să vadă chipuri surprinse în caz că președintele cerea cuiva părerea. Warch

acordase unul-două minute fiecărui agent și toți primiseră cu entuziasm ideea șefului.

Acum urma partea grea. Președintele Hayes stătea lângă Valerie Jones pe o canapea, jucând cărți. Înainte de a merge la el, Warch verifică ușa încă o dată. Totul indica faptul că intrau în criză de timp.

Traversând încăperea, Warch se opri lângă una dintre canapele și își drese glasul. Președintele ridică privirea din cărțile de joc.

— Mă scuzați, domnule. Aveți o clipă?

Hayes se uită la cărțile din mână și le puse cu fața în jos pe masă.

— Scuză-mă, Val, zise el, apoi se ridică, ocoli canapelele și îl urmă pe Warch până în colț, lângă baie.

— Ce s-a întâmplat, Jack?

— Domnule, vreau să mă ascultați până la capăt înainte să spuneți ceva, zise Warch, afișând o expresie foarte serioasă.

Hayes încuviință din cap.

— Am o idee, continuă Warch. Cred că va funcționa, dar va fi nevoie de mult curaj din partea noastră, va trebui să riscăm puțin.

— Bine, s-o auzim.

— Vreau să încep prin a spune că nu e o opțiune bună să stăm aici cu mâinile în sân. Toți agenții mei sunt dispuși să se sacrifice pentru dumneavoastră, așa că nu vreau să vă mai faceți griji pentru noi. Ne-am oferit voluntar pentru această sarcină și toți știam care sunt riscurile când ne-am înrolat.

Hayes începu să dea din cap.

— Nu mă voi răzgândi, Jack. S-a vărsat destul sânge. Când se va deschide ușa aceea, ne vom preda de bunăvoie și ne vom juca șansa.

— Lăsați-mă să termin! se răsti Warch.

Surprins, Hayes făcu un pas înapoi și îi dădu permisiunea agentului special să continue.

Warch se calmă și începu din nou.

— Nu noi, spuse și arătă spre el însuși, suntem în discuție aici. Dumneavoastră sunteți, și nu doar ca persoană, ci ca președinte. În imaginea de ansamblu, viețile noastre – Warch arătă spre ceilalți agenți – nu sunt mai importante decât a președintelui. Președintele trebuie protejat cu orice preț. Aceasta este prima observație, spuse Warch și ridică degetul arătător. A doua este că, dacă depunem armele și ne predăm, asta nu ne garantează nimic. Cine spune că nu ne vor alinia la zid și nu ne vor împușca, inclusiv pe dumneavoastră?

Președintele se gândi pentru o clipă și spuse:

— Nu există nicio garanție, Jack, dar nu văd altă opțiune.

— Am eu una. E puțin cam îndrăzneață, dar tot e mai bine decât să stăm cu mâinile în sân și să așteptăm ca ei să deschidă ușa.

— Care este?

— E ceva la care nu se vor aștepta niciodată. Avem nouă agenți foarte bine instruiți în camera asta. Trei dintre ei au servit în unitatea de intervenții și acțiuni speciale și au competență în situațiile cu ostatici. Propunerea mea este – Warch făcu o pauză și trase adânc aer în piept – să deschidem noi ușa și să îi prindem cu garda jos.

Președintele se încruntă.

— Ascultați-mă o clipă, domnule. Avem forța de foc necesară să vă scoatem de aici și am avea și elementul surpriză de partea noastră.

Hayes își încrucișă brațele la piept și se gândi pentru o clipă la propunere.

— Spune-mi mai multe detalii, zise el în cele din urmă, privindu-l pe Warch. Dacă e să facem asta, avem nevoie de un plan de bătaie.

•

Când o scoaseră din conductă, treningul ei negru era plin de praf, la fel și părul prins în coadă. Rielly se răsuci pe spate și se ridică în capul

oaselor. Rapp și Adams stăteau aplecați asupra ei, așteptând cu nerăbdare raportul.

Amintindu-și să vorbească în șoaptă, Rielly încuviință din cap viguros.

— O fac. Au reușit să treacă de ușa aia exterioară de care mi-ați spus și acum lucrează la cea mare și lucioasă, a buncărului.

— Cu ce? întrebă Adams.

— Nu sunt sigură. Cred că sunt burghie. Cel puțin sună a burghie. Tipul care e acolo jos a scos o ruletă și a măsurat ceva la ușă.

Adams dădu să pună o altă întrebare, dar Rapp ridică mâna și îl opri.

— De la început, îi spuse el lui Rielly. Ce ai văzut?

Anna trase adânc aer în piept și își lăsă mâinile să cadă pe genunchi.

— Am văzut trei obiecte atașate de ușă. Cum am spus, cred că sunt burghie. Pe podea erau două cutii… păreau cutii de unelte. Una era roșie, cealaltă gri.

Rielly tăcu, încercând să își amintească toate detaliile.

— Era un singur bărbat. A apărut din partea stângă a camerei, unde nu puteam să îl văd, pentru că prima ușă nu e deschisă complet. Avea un pahar în mână – probabil cafea – și a mers lângă burghie.

Mâna stângă îi era încordată de parcă ar fi ținut un pahar în ea.

— A pus mâna pe burghie, continuă Rielly. Cred că voia să vadă cât de încinse sunt.

Adams încuviință din cap.

— Se teme că se vor arde.

Rielly ridică din umeri.

— După ce a făcut asta, a scos o ruletă și a ținut-o lângă fiecare burghiu.

— Cum arăta individul? întrebă Rapp.

— Nu ca ceilalți.

— Nu l-ai văzut când ai fost ținută alături de ceilalți?

— Nu.
— În ce fel arată diferit?
— Este – Rielly căută cuvântul potrivit – durduliu și cred că puțin mai bătrân.
— Cât de bătrân?
— Cred că undeva între 45-50 de ani.
— Era înarmat?
Întrebarea o blocă pe Rielly. Ridică ochii în tavan în timp ce încercă să își amintească. După o clipă, dădu din cap și spuse:
— Nu sunt sigură.
Rapp acceptă răspunsul și încercă să se gândească dacă îi scapă ceva.
— Ai mai văzut pe altcineva? Ai auzit ceva? Ți-a atras ceva atenția?
Rielly dădu din cap.
— Nu. Nu am stat prea mult acolo.
Rapp se lăsă pe vine și începu să dezlege frânghia.
— Bună treabă, Anna. Acum vreau să aștepți aici cât mă duc eu sus, să dau raportul. Cred că vom avea mai multă treabă de făcut, dar le voi spune că bănuiala lor e corectă.
Rapp termină de dezlegat frânghia, se ridică și își luă arma.
— Milt, să mergem.
Adams se ridică și el și arătă spre propriile picioare.
— Și șireturile?
Aruncând o privire picioarelor lui Rielly, Rapp îi spuse:
— Descalță ghetele și mergi în șosete. Urcăm și coborâm rapid înapoi.
Adams se supuse și, pornind spre ușă împreună cu Rapp, spuse sfios:
— Mitch, trebuie să fac din nou pipi.
Rapp îl privi pieziș. Îl lovi un gând și se opri brusc, apoi se întoarse spre Rielly.
— Anna, ai spus că individul bea cafea?
— Așa cred, răspunse ea.

Rapp zâmbi și îl privi pe Adams.
— Milt, ești un geniu.

41.

Harris și Reavers opriră la poarta principală a Bazei Aeriene Andrews și își prezentară legitimațiile. Fură salutați și li se făcu semn să treacă. Harris îl căuta pe Generalul Campbell, iar faptul că Generalul Flood era cu el era un bonus. Putea să prindă doi iepuri dintr-un foc. La urma urmei, Flood oricum trebuia să își dea aprobarea pentru ce voiau ei să execute.

Reavers era la volanul Suburbanului cu motor V8, iar Harris îi spuse să accelereze. Chiar în acel moment, echipa Delta avea întâlnire cu generalii și fiecare secundă conta. Fusese vărsat sânge SEAL, iar Harris avea de gând să facă tot ce îi stătea în putere pentru a se asigura că sunt implicați în acțiune.

După niciun minut, Reavers opri mașina lângă limuzina Generalului Flood și cele două sedanuri ale gărzilor sale. Câțiva oameni de la Pentagon erau prin preajmă în uniformele verzi călcate și apretate, stând cu ochii pe mașini. Înăuntru, fără îndoială, erau mai mulți, așteptând să îi șteargă nasul generalului în caz că acesta strănuta.

Cei doi coborâră grăbiți din Suburban, Harris ținând în mână un dosar, iar Reavers un pistol-mitralieră. Dosarul conținea un „sumar”, adică un document al Forțelor Speciale care prezintă în cele mai mici detalii o propunere de misiune.

Merseră spre capătul hangarului, unde Harris zări doi oameni din stafful lui Flood. Apropiindu-se de ușă, unul dintre consilierii generalului – un major – ridică mâna și încercă să îl întrebe pe Harris care e scopul vizitei. Harris, fără să poarte vreun însemn sau insignă, trecu direct pe lângă ofițer și deschise ușa. Reavers își urmă șeful și închise ușa în urma sa.

Generalii Flood și Campbell erau înăuntru, în fața unei table de scris. Amândoi îl ascultau pe

Colonelul Gray, comandantul Delta Force. Alte câteva persoane de la Pentagon, de la Forțele Speciale și din administrație erau așezate la o masă lungă. Harris și Reavers merseră spre partea din față a camerei și îl salutară din poziție de drepți pe Generalul Flood. După ce acesta din urmă le întoarse salutul, Harris își ceru scuze pentru întrerupere.

— E în regulă. Oricum voiam să vorbim cu tine, spuse Flood, apoi gesticulă spre tablă. Tocmai revizuiam câteva scenarii de asalt. Aș vrea să îmi spui părerea ta.

Harris aruncă o privire scurtă tablei și spuse:

— Billy și oamenii lui știu ce fac. Nu au nevoie de părerea mea.

Harris se uită la Colonelul Gray și îi făcu cu ochiul. Gray dădu aprobator din cap către omologul său de la SEAL 6.

— Totuși, am o idee într-o altă privință. O soluție la un obstacol pe care trebuie să îl depășim înainte de a lua în considerare un asemenea plan, spuse Harris, apoi gesticulă spre o diagramă a complexului Casei Albe, lipită pe partea dreaptă a tablei. Știm din misiunea de recunoaștere a lui Iron Man că în interior există dispozitive explozive. A găsit o bombă în dormitorul președintelui. De ce să pui o bombă acolo, dacă ești Aziz?

Harris se uită întrebător la cei doi generali și la Colonelul Gray, apoi continuă.

— Toți ostaticii sunt aici – Harris arătă locul pe diagramă –, în Aripa Vestică. Singurul motiv care îmi trece prin cap e că vrea să dărâme clădirea și să producă și mai mult haos, pe lângă cel care ar fi pricinuit de orice tentativă a noastră de a prelua Casa Albă.

Flood se gândi la spusele lui și încuviință încet din cap.

— De acord.

— Știind asta, ca în cazul șobolanilor, putem deduce că unde vezi unul, automat sunt mai mulți.

Harris făcu o pauză pentru efect, lăsându-i să conștientizeze dura realitate a infiltrării a zeci de operatori în clădire doar pentru a-i vedea spulberați de o minge de foc.

— Înainte de a lansa orice fel de misiune, continuă Harris, trebuie să trimitem pe cineva înăuntru care să găsească o modalitate de a neutraliza bombele.

Colonelul Gray încuviință ferm.

— Nu ne-a scăpat acest aspect. În acest moment ne bazăm pe faptul că putem pătrunde înăuntru și deschide focul suficient de repede cât să oprim pe oricare dintre ei să apese detonatorul, spuse Gray, dar nu părea foarte încântat de șansele de reușită.

— Și dacă Aziz a pus bombe ostaticilor?

Gray dădu din cap, știind că aceasta era o posibilitate reală.

— Suntem terminați.

— Exact. De aceea cred că ar trebui să introducem o echipă mică de operatori înăuntru înainte de asaltul principal. Pentru a evalua perimetrul și a găsi o cale de dezamorsare sau dezactivare temporară a bombelor. Altfel, putem să ne luăm adio.

Ceilalți bărbați se gândiră la sumbrul scenariu, iar după o clipă Generalul Campbell spuse:

— Lasă-mă să ghicesc, Dan. Știi exact persoana care să se ocupe de acest aspect delicat al operațiunii.

— Să fiu sincer, da, domnule, răspunse Harris zâmbind.

— Să auzim.

— Ați auzit vreodată de o operațiune de antrenament pe care am făcut-o alături de Secret Service în urmă cu opt ani?

Pe atunci, Generalul Flood fusese în Coreea, iar Campbell într-un detașament special alături de SAS (Special Air Service) în Marea Britanie. Dar Colonelul Gray fusese alături de Delta, astfel că începu să își scormonească prin amintiri. Efectuau

constant misiuni de antrenament, dar nu își amintea să fi avut vreuna în colaborare cu Secret Service.

— Va trebui să îmi împrospătezi memoria, spuse comandantul trupelor Delta Force.

Harris se aplecă înainte.

— A fost confidențială. Au vrut ca băieții de la SEAL 6 să îi ajute să testeze anumite măsuri de securitate… și, din motive evidente, nu au vrut să o facă publică. Mai ales după rezultate.

Înainte ca Harris să poată continua, unul dintre consilierii generalului se apropie de grup și se scuză pentru întrerupere, apoi îi întinse lui Flood un telefon digital securizat.

— Directorul Stansfield e pe fir, domnule general.

Flood luă telefonul și spuse în receptor:

— Thomas?

Generalul miji ochii și ascultă. După vreo douăzeci de secunde, zise simplu:

— Rahat.

După alte zece, răspunse:

— De acord. Mă voi întoarce cu un elicopter. Pregătește totul.

Flood încheie apelul și îi înapoie telefonul consilierului. Privindu-i pe oamenii din jurul său, spuse:

— Tocmai am primit vești foarte proaste. Iron Man a confirmat că teroriștii forează în buncărul președintelui.

Flood dădu din cap și se uită la Colonelul Gray.

— Bombe sau nu, intri, zise el, apoi se întoarse spre Harris. Dan, trebuie să mă întorc degrabă la Langley. Oricare ar fi ideea asta a ta, sper că e bună și că poți pune un plan la punct imediat.

— Oamenii mei se ocupă de asta încă de dimineață, zise Harris, încuviințând din cap încrezător.

•

Aziz se lăsă pe spate în scaunul președintelui. Suprafața lucioasă a lungii mese de conferințe din Situation Room se întindea înaintea lui. Aziz avea ochii închiși și brațele împreunate pe piept. Era miezul zilei, iar el încerca să tragă un pui de somn, anticipând o noapte lungă. Pe masă în fața lui era mitraliera MP-5. Luminile erau stinse; doar ecranele televizoarelor de pe peretele opus revărsau o lumină difuză în cameră.

Se auzi o bătaie în ușă. Aziz deschise brusc ochii.

— Intră.

Ușa se deschise încet, iar Muammar Bengazi păși în încăpere.

— Mi-ai spus să te trezesc la ora trei.

— Mulțumesc, spuse Aziz, apoi căscă. Cum sunt oamenii noștri?

— Sunt bine.

— Te-ai asigurat că se odihnesc puțin? Asta va fi ultima lor șansă la un pui de somn pentru multă vreme.

Bengazi merse lângă masă și puse mâinile pe spătarul unui scaun.

— Așa cum ai ordonat, dorm în rotații de câte doi la două ore.

— Bun.

— Pot să mă așez?

— Da, răspunse Aziz, frecându-și ochii.

Bengazi își puse arma AK-74 pe masă și luă loc pe scaun.

— Ce părere ai despre ziua de mâine? își întrebă șeful, privindu-l precaut.

Aziz își desfăcu brațele și își verifică ceasul.

— Până la căderea nopții ar trebui să punem mâna pe președinte și atunci – Aziz rânji – vom avea un avantaj real.

— Le vei spune în seara asta că îl avem sau vei aștepta până dimineață?

— Le voi spune mâine-dimineață, zise Aziz, apoi gesticulă spre televizoare. Au tot transmis că

ONU se va supune cerințelor noastre. Vicepreședintele Baxter îi va ține la distanță până își va primi următoarea tură de ostatici mâine.

Bengazi continuă la fel de prudent:

— Nu crezi că vor veni în noaptea asta?

Aziz dădu din cap, atât de încrezător în privința previziunii sale, încât nu simți nevoia să ofere un răspuns verbal.

— Aș vrea să fiu la fel de optimist, dar după ce au încercat să facă în dimineața asta, nu îmi iese din cap că se pregătesc să atace.

Comentariul îl făcu pe Aziz să zâmbească.

— De aceea ești atât de valoros, Muammar. Ești foarte precaut. Nu vor face nimic până nu vor auzi următoarea cerință, spuse Aziz, apoi își lovi ușor tâmpla cu degetul arătător. Trebuie să înțelegi mintea americanilor. Mai ales pe cea a politicienilor. Nu le stă în caracter să fie decisivi. Vor amâna luarea unei decizii până vor fi forțați să o facă. Momentan, au obținut eliberarea unei treimi din ostatici și acționează sub presupunerea că vor putea să negocieze și eliberarea altora.

— Pentru mine nu are sens, spuse Bengazi încruntat. Sigur armata îi sfătuiește să atace.

— Probabil că da, dar nu contează. Câtă vreme politicienii au impresia că pot elibera mai mulți ostatici fără să deschidă focul, nu vor aproba atacul.

— Nu până nu vor afla următoarea cerință, spuse Bengazi, dând din capul chel.

— Când vom pune mâna pe președinte, totul se va schimba. Că veni vorba de el, ce face micul nostru hoț?

— Spune că e în grafic. Va termina în jur de șapte, în seara asta.

Aziz zâmbi nerăbdător.

— Va fi un moment minunat, spuse el.

Bengazi încuviință din cap fără tragere de inimă, neavând certitudinea șefului său. Își plecă privirea pe masă, apoi zise:

— Cred că ar trebui să anunțăm că îl avem pe președinte de îndată ce îl scoatem din buncăr.

— De ce?

— Îi va face pe americani să renunțe la atac.

Aziz ridică din umeri și își împreună mâinile la ceafă.

— Planul meu nu se va schimba. Când voi face cerința finală mâine, voi avea nevoie de elementul surpriză de a-l avea pe președinte lângă mine pentru a șoca lumea și a o convinge să facă ceea ce trebuie.

42.

Rielly își întinse picioarele pe podeaua din beton. Mai întâi stângul, numărând până la 20, apoi dreptul. Senzația era plăcută.

În timp ce încerca să scape de încordarea din picioare și zona lombară, Rielly se gândi la cariera sa. La urma urmei, era inițiată în domeniu, îi cunoștea toate dedesubturile. Privise în spatele cortinei și participase la marele spectacol. Publicului nu îi era permis să tragă cu ochiul după acea cortină, să vadă cum sunt modelate poveștile, cum sunt făurite sau distruse cariere în acea săptămână de foc cunoscută drept „săptămâna ratingului”. Publicul nu vedea cum producătorii și directorii înfloresc poveștile, exagerând anumite detalii și minimalizând sau ignorând altele. Cum urmăresc un subiect sau o persoană nu bazându-se pe importanța poveștii, ci pe potențialul de rating.

Anna știa că reportajul ei avea să fie fierbinte. Mai mult decât atât, avea să fie incredibil. Dar ea va trebui să fie prudentă. NBC va încerca să scoată povestea de la ea pe orice cale: matinalul Today, emisiunea săptămânală Dateline, CNBC și MSNBC. Ea era proprietatea lor, nu își făcea iluzii în această privință. Era în timpul serviciului, iar contractul ei nu prevedea portițe care să îi permită să apară la alte canale de televiziune. Pentru a o menține fericită, NBC avea să o răsplătească prin expunere publică, probabil îi va permite chiar să scrie câteva episoade pentru Dateline. Așa era jucat acest joc.

Fără îndoială că avea să existe o ofertă și pentru o carte, dar Rielly va trebui să fie precaută în această privință. Voia să o scrie ea însăși, fără să se grăbească – nu pe bani mulți, cu un scriitor angajat și să fie deja pe rafturile librăriilor în două luni. Cheia va fi să găsească agentul literar potrivit. Unul dispus să ceară bani și mai mult timp.

Rezultatul ar fi o poveste cu mai multă autoritate. Rielly simțea că această poveste trebuia spusă, dar în maniera potrivită – decentă, demnă de seriozitatea situației și a oamenilor care își pierduseră viața.

Avea să colaboreze cu Mitch Kruse. Zâmbi încântată la gândul tipului care o salvase. Era bărbat în sensul pur al cuvântului și chiar mai mult. Nimic nu era drăguț la el – era chipeș și dur. Un bărbat adevărat. Cât despre identitatea lui reală, răspunsul simplu era că lucra pentru CIA, dar nu îți puteai da seama exact. Putea la fel de bine să fie de la FBI. Nici ei nu erau tocmai generoși cu informațiile – cel puțin în relația cu jurnaliștii. Totuși, Rielly nu îi putea învinui. Văzuse cum tatăl ei și colegii lui fuseseră înșelați de nenumărate ori de jurnaliști necinstiți. Rielly își amintea limpede cât de dur îi critica tatăl ei pe reporteri, în special pe cei de ziar. Nu trecea săptămână fără să arunce scârbit ziarul din mână și să îi explice mamei ei cum reporterul sau reportera încurcase faptele. Faptul că văzuse cum reportajele îndoielnice îl afectaseră pe tatăl ei îi servea drept motivație lui Rielly să facă lucrurile în mod corect. De aceea voia să fie precaută cu cartea.

Anna zâmbi în sinea ei în timp ce ideile începeau să se lege. Iar lucrul care ar face povestea mult mai interesantă – și ar onora totodată cerința lui Kruse – ar fi tocmai să îl înfățișeze pe el așa cum era – un individ dur, letal, misterios și anonim. Avea de gând să își protejeze sursa, ca un bun reporter ce era, dar acest lucru nu va face decât să sporească intriga cărții.

Rielly auzi ceva dincolo de ușă. Inima îi tresări să îi spargă pieptul, dar înainte să apuce să se adăpostească, ușa se deschise. Rapp și Adams intrară grăbiți în cameră. Ea își duse mâna la piept și încercă să își domolească inima.

— M-ați speriat de moarte.

Chipul lui Rapp era încordat. Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice.

— Data viitoare o să ciocănim mai întâi.

Rielly ignoră comentariul și îi dădu mâna.

— Ce urmează? întrebă ea, ridicându-se.

Rapp nu răspunse; se uita la cea de-a doua ușă a camerei. Se gândea la ceva. După o vreme, o privi pe Rielly în ochi și spuse;

— Vom încerca ceva puțin mai riscat, dar nu avem altă opțiune.

Rielly se uită la ușă, neștiind ce e în spatele ei. Seriozitatea lui Kruse îi dădu fiori.

— Ce e dincolo de ușa aceea? întrebă ea cu încredere disimulată.

•

Dallas King se plimba agitat prin fața biroului lui Baxter. Cei doi dezbătuseră ce să facă cu noua informație, conform căreia exista posibilitatea ca Aziz să încerce să îl scoată pe președinte din buncăr.

Cu tonul său pesimist obișnuit, Baxter se văicărise că asta e, se terminase. Tot ce făcuseră fusese în zadar. Armata avea să trimită elicoptere la fața locului, bărbați în negru vor coborî în rapel pe frânghii și va începe măcelul. El avea să rămână în istorie drept omul care prezidase distrugerea Casei Albe și moartea a zeci de americani. Ambițiile lui prezidențiale erau nimicite. Toată treaba asta va fi o rușine națională, pe care fragilul orgoliu american va dori să o uite cât mai curând. Iar Sherman Baxter al Treilea ar fi o amintire constantă a acestei săptămâni groaznice.

King se opri brusc și începu să pocnească din degete în fața lui Baxter.

— Nu mă asculți. Fii atent la mine.

— Taci din gură, Dallas. Te ascult, doar că nu te cred.

Vicepreședintele se lăsă pe spătarul scaunului și aruncă un creion negru pe masă, care lovi un

calendar de birou și se opri între o fotografie a podgoriei familiei Baxter și una a părinților lui.

King își privi șeful și se prefăcu ofensat de cuvintele lui dure. Își exersa răbdarea. Baxter avea nevoie să fie uneori cocoloșit, alteori biciuit, în funcție de situație. King își dădu la o parte manșeta albă a cămășii albastre și se uită la ceas.

— Poate ar fi mai bine să te las singur o vreme. Pare că ți-ar prinde bine niște odihnă, zise Dallas, trăgând manșeta peste ceas cu un aer aristocratic.

Baxter arătă acuzator cu degetul spre el.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăla superior al tău, Dallas.

— Păi – King începu să își studieze unghiile – părerea mea nu pare să conteze prea mult pentru tine, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să te las singur.

— Nu-mi veni cu vrăjeala asta, Dallas, spuse Baxter, aplecându-se în față.

King ridică privirea spre el. Acum era momentul să ia atitudine.

— Atunci de ce trebuie să mă lupt cu tine la fiecare pas? zise Dallas, punându-și mâinile în șold și așteptând un răspuns. Sherman, n-a spus nimeni că va fi ușor, dar, pentru Dumnezeu, sunt sătul de atitudinea ta de om învins.

În sinea lui, adăugă: *Dacă ai fi avut problemele mele, ai fi vrut să te ascunzi în gaură de șarpe și să mori.*

Baxter se lăsă din nou pe spate. Își privi șeful de cabinet pentru o clipă, apoi spuse:

— Nu văd ce motive aș avea să fiu optimist.

— Ce zici de faptul – King se opri și privi peste ambii umeri, asigurându-se că nu e nimeni prin preajmă, apoi se aplecă peste birou și continuă în șoaptă – că poate o anumită persoană nu va ieși în viață din Casa Albă?

Încuviință încrezător, apoi adăugă:

— E la un pas de moarte. Nu uita asta.

Baxter își plecă privirea pentru o clipă, prea rușinat pentru a-i permite lui King să îi vadă lăcomia din ochi. Politicianul din el îl îndemnă să spună lucrul potrivit.

— Nu vreau să devin președinte în felul ăsta.

— Știu că nu vrei, Sherman, dar ar fi de datoria ta să preiei poziția.

Baxter se gândi la acel aspect.

— Nu știm cum se va sfârși treaba asta, continuă King. De aceea trebuie să rămâi calm, dar concentrat.

Făcu o pauză, studiindu-l pe Baxter pentru a vedea dacă vorbele lui au efectul scontat, apoi continuă:

— Tu ocupă-te să menții presiunea asupra ONU, iar pentru restul îmi fac eu griji. Am câteva idei despre cum am putea gestiona lucrurile dacă Flood și Stansfield vor continua să se bazeze pe tine, dar trebuie să le gândesc pe îndelete.

King se uită pe fereastră în timp ce se gândi la planurile sale. Se făcea târziu. Probabil că mai aveau vreo patru ore de lumină, apoi avea să se întunece. Dacă ar putea să reziste până dimineață și să elibereze încă o treime din ostatici, ar fi un pas mare spre o victorie. Apoi ar putea să se descotorosească de Flood și Stansfield și, spera King, cealaltă problemă a lui avea să se rezolve.

43.

Rapp arătă spre cea de-a doua ușă.

— În spatele ei e o ușă din oțel armat care duce într-un tunel, zise el. Tunelul a fost folosit pentru evacuarea președintelui când a început atacul. Pornește de aici, coboară un etaj, pe sub Grădina de Trandafiri, și urcă în Aripa de Vest.

Rielly stătea rezemată de un container, iar Rapp și Adams în picioare. Anna asculta cu atenție planul lui Mitch. Tunelurile secrete și evacuarea președintelui îi stârniseră curiozitatea.

— În capătul ăsta, tunelul coboară un etaj, virează brusc la stânga, apoi coboară încă un set scurt de trepte, unde dă într-o altă ușă. Acea ușă, spuse Rapp vorbind foarte repede acum, duce în anticamera buncărului. Camera pe care ai văzut-o din conductă.

— Și cum ne ajută asta? întrebă Rielly.

— Trebuie să restabilim contactul cu președintele. Aziz folosește o stație de bruiaj pentru a bloca semnalele de comunicație cu buncărul.

— De unde știi asta? întrebă Anna din obișnuință, bifându-și în minte întrebările.

— Când a început raidul, pentru o scurtă perioadă, am ținut legătura cu președintele prin sistemul radio al Secret Service și prin telefonul mobil. Așa am aflat că e în siguranță în buncăr. Când eu și Milt am pătruns prin sistemul de ventilație, semnalul nostru a devenit mai slab pe măsură ce ne-am apropiat de Casa Albă. La etajul doi semnalul e puțin mai bun. Suntem destul de siguri că unitatea de bruiaj e montată cât mai aproape de buncăr pentru un efect maxim.

Rielly se gândi la cuvintele lui și, într-un final, întrebă:

— Și de ce trebuie să riscăm totul doar ca să vorbim cu președintele?

Aici devine complicat, își spuse Rapp în sinea lui. Nu voia să o mintă, dar totodată știa că nu îi poate spune lucrul de care își dăduse el seama – că motivul pentru care făceau asta era că vicepreședintele nu voia să autorizeze asaltul.

— Anna, nu pot să intru în subiectul ăsta acum, poate mai târziu. Doar crede-mă că există un motiv bun pentru care trebuie să restabilim contactul cu președintele.

Rielly îl privi cu suspiciune, întrebându-se ce îi ascunde.

— Acesta e unul dintre lucrurile despre care vom vorbi la cină când îmi vei spune povestea vieții tale.

Rapp râse.

— Da, sigur, îl pun în capul listei.

Drăguț râset, își spuse Rielly. Mitch îl folosea drept mecanism de apărare. De fiecare dată când era stânjenit de o întrebare sau propunere, râdea și schimba subiectul. Rielly îi aruncă o privire cunoscătoare, de parcă putea vedea dincolo de diversiunea lui.

— Deci o să mă târăsc iar prin conductă și aștept ca tipul ăla să se ducă la toaletă. Apoi trag de frânghie de două ori – ridică două degete – iar tu o să fugi acolo jos și-o să faci ce trebuie să faci pentru agenția la care lucrezi, dar despre care nu poți vorbi.

Râsetul și zâmbetul lui Rapp apărură la apel.

— Asta e ideea, da, spuse el.

— Și dacă tipul ăsta nu are nevoie la toaletă?

— Nu-ți face griji, va avea. Bănuiala mea e că se află acolo de aproape trei zile și probabil a băut vreo douăzeci de cafele, zise Rapp, după care se uită spre ușă și înapoi. Alte întrebări înainte să începem?

— Dacă dau semnalul și după două secunde se răzgândește și se întoarce?

— Bună întrebare, zise Rapp, încuviințând. Dacă se întâmplă așa, trage tare de frânghie de

patru ori.

Rielly dădu aprobator din cap, iar Rapp repetă:

— Alte întrebări?

— Da, spuse ea. Dacă trebuie să merg eu la toaletă?

— Te ții, zise Rapp, apoi scoase din buzunar un petic Velcro și o minicameră de supraveghere. Vreau să instalezi asta în timp ce ești acolo. O așezi așa, spuse el, punându-și micul dispozitiv în palmă și ținându-l în poziție orizontală. Cablul ăsta mic din capăt conține o cameră cu fibră optică. Asigură-te că nu îi obstrucționează nimic imaginea spre ușa buncărului.

Rielly luă dispozitivul și încuviință din cap.

— Sunt gata oricând vreți voi, zise ea.

— Milt? își întrebă Rapp partenerul.

— Sunt gata.

— Bun. S-o facem, zise Mitch, frecându-și mâinile și arătând spre ușă. Să deschidem chestia aia și apoi o coborâm pe Anna în conductă.

Adams merse lângă ușa cenușie și scoase cheia S. Deschise ușa exterioară și scoase la iveală o ușă masivă din oțel, cu balamale fixate cu nituri și un mâner pe partea dreaptă. Adams își apropie fața la câțiva centimetri de panoul de control, apoi se opri. Păși în lateral și se uită la Rapp.

— Mai bine încerci tu. Vei fi singur când vei deschide a doua ușă.

Rapp fu de acord și veni lângă panou. Tastă cele nouă cifre din memorie și apăsă „enter". Instantaneu se auzi un șuierat, apoi un clic metalic. Rapp păși înapoi și ridică pistolul-mitralieră.

Adams se uită la el și arătă spre mâner.

— Împinge-te în chestia aia și ai intrat.

Rapp îl dădu pe Milt la o parte și apăsă pe mâner. Nu se aștepta la probleme, dar nu era momentul să lase garda jos. Deschise ușa și o împinse înspre interior, iar în fața lui apăru un mic palier și un șir de trepte. Podeaua și jumătatea inferioară a pereților erau acoperite cu o mochetă

maronie. Rapp rămase în cadrul ușii, scanând fiecare milimetru al scării vag luminate cu arma pregătită. Apoi se întoarse spre Adams și Rielly.

— Totul se verifică. Să o punem pe Anna în mișcare și să sperăm că tipul are o vezică mică.

Un minut mai târziu, Rielly se târa din nou în conductă, iar Rapp derula frânghia. Când ea ajunse la porțiunea verticală, Mitch o coborî cu grijă. De acolo, Anna își croi drum până ajunse la punctul ei de observație. Înaintă cu precauție ultimii centimetri și privi printre lamele. Zgomotul strident al burghielor umplea spațiul. Strângând în mână minicamera pe care i-o dăduse Rapp, Anna privi cu atenție ușa masivă a buncărului. Nu se zărea nimeni la orizont. Bărbatul dolofan pe care îl văzuse ultima dată nu se vedea. Privi cele trei burghie greoaie care lucrau de zor să spargă ușa și se întrebă dacă ar trebui să tragă de frânghie și să dea semnalul. După o clipă se răzgândi. Putea vedea doar o parte din cameră și, din câte știa ea, fie era cineva acolo, fie era plecat și putea să se întoarcă în orice clipă.

Șterse cu mâneca hanoracului un loc în fața ei pentru peticul Velcro. Fixă minicamera și se asigură că are vedere liberă spre ușa buncărului. După ce termină, se întinse și încercă să găsească o poziție confortabilă.

•

Wicker avea un echipaj de opt Navy SEAL motivați care lucrau asiduu. Prevăzător ca întotdeauna, Wicker sunase deja la un depozit de cherestea din Forestville, Maryland, și comandase proviziile de care urma să aibă nevoie pentru a construi platforma de tragere. Când comandantul Dan Harris îi dăduse undă verde, Wicker pusese deja mâna pe telefon. Elementul de atac al Echipei SEAL 6, care avea să fie folosit la urmărirea teroriștilor în caz că aceștia părăseau țara, era cantonat la Baza Aeriană Andrews, unde operatorii așteptau – sperând – să fie trimiși în mijlocul

acțiunii. Wicker îi explică situația ofițerului executiv al unității, spunându-i că Harris îi dăduse aprobarea. Ceru șase oameni, iar în douăzeci de minute împrumutară un camion din parcul auto și porniră spre depozitul de cherestea. Faptul că nu obținuseră autorizație pentru camion era un detaliu căruia vor trebui să îi dea de cap mai târziu șoarecii de birou responsabili cu hârțogăria.

Era puțin trecut de ora două după-amiază când ajunseră în centru, purtând blugi și tricou, și își descărcară echipamentul. Totul fu urcat manual în turnul vechii clădiri a Poștei, iar acum bărbații – toți lunetiști experimentați – făceau ultimele retușuri la platforme. O singură platformă nu ar fi funcționat. Doi oameni aveau să tragă două focuri folosind puști de calibrul 50. Deși platformele erau solide și rezistente, dacă ar folosi doar una, cea mai mică mișcare a unuia dintre lunetiști ar putea devia în mod periculos glonțul celuilalt.

Platformele erau de fapt cutii dreptunghiulare construite din placaj de 2,5 cm grosime și consolidate cu grinzi de 10x15 cm, lipite și fixate între ele cu șuruburi. Wicker puse pe una dintre platforme o carcasă din plastic dur. Ceilalți îl priveau în timp ce el desfăcu clemele și deschise carcasa. Înăuntru era o pușcă Barrett de calibru .50. Măsura 1,5 m de la gura țevii până la patul armei și cântărea aproape 14 kg – una dintre cele mai mari puști din lume. Funcționa cu cartușe Browning puternice, de .50, și putea elimina ținte de la distanțe mai mari de 1,5 km.

Wicker, un bărbat nu tocmai masiv, era cu doar 15 cm mai înalt decât pușca. Scoțând arma neagră din învelișul de burete, îi fixă bipedul în poziție și o puse jos. Urcă pe platformă și se strecură în spatele armei, aproape de lunetă. Privi prin ocularul circular, iar în câteva secunde îl zări pe teroristul cu cagulă din ghereta de pază de pe acoperișul Casei Albe. În mod normal, de la această distanță mică, calibrul .50 era prea

puternic, dar având în vedere protecția oferită teroriștilor de plexiglasul antiglonț, arma era potrivită pentru această sarcină. Și nu doar o pușcă Barrett, ci două.

Wicker își mută greutatea de pe o parte pe alta în timp ce îl ținu în vizor pe bărbatul aflat la aproximativ 200 m distanță. Platforma era solidă, nu se legănă nici măcar puțin. Satisfăcut, lunetistul se ridică și puse pușca înapoi în carcasă, pe care o duse într-un colț. Oamenii lui reluară munca pentru a finaliza proiectul. Wicker privi soarele care apunea și observă o schimbare la orizont. O schimbare binevenită. Scoase telefonul din husa de la șold, formă un număr și așteptă ca persoana apelată să răspundă.

44.

Rielly nu avea ceasul la mână și uitase să întrebe cât era ora înainte de a fi coborâtă în conductă. După cât de amorțit îi era șoldul, se gândea că stătea în spațiul îngust de cel puțin treizeci de minute, poate chiar o oră. În cea mai mare parte a timpului, nu văzuse mișcare în cameră. Fără a avea altceva de făcut, mintea începu să îi rătăcească și oboseala i se instală în corp. Ațipi de câteva ori, doar pentru a se trezi brusc și a se lovi cu capul de partea de sus a conductei. Spațiul îngust și bâzâitul burghielor îi dădeau impresia că e într-o capsulă de bronzat la solar.

Faptul că nu vedea nici urmă de teroriști începu să o neliniștească. Se întrebă dacă nu cumva camera era pustie, dacă acum era momentul să dea semnalul. Problema era că nu putea vedea întreaga cameră. Rielly își spuse în sinea ei să ceară un ceas și instrucțiuni mai precise dacă aveau să repete procedura.

Pe măsură ce minutele treceau, devenea din ce în ce mai încordată și mai obosită. Într-un final, când începuse să aibă îndoieli că e cineva în anticameră, auzi un sunet diferit de cel constant produs de burghie. Miji ochii ca să vadă mai bine printre lamele și observă ceva mișcându-se. Era o umbră. Era cineva în încăpere. O clipă mai târziu, bărbatul durduliu apăru în cadrul ușii deschise și își întinse mâinile deasupra capului, burta lui proeminentă ieșind la înaintare.

Bărbatul dispăru iar din raza vizuală, dar reapăru lângă burghie, unde le măsură progresul, ca data trecută. După ce individul termină de luat măsurătorile, aruncă ruleta pe ceva ce nu se vedea din locul lui Rielly. Apoi, cu mâinile întinse din nou deasupra capului, porni de-a lungul holului, spre ea, cu chipul schimonosit de un căscat.

Rielly se strâmbă la vederea înfățișării neîngrijite a bărbatului și a trăsăturilor lui dure. Inițial se trase mai aproape de grilaj, dar se retrase rapid de teamă să nu fie descoperită. Când el se apropie de poziția ei, degetele Annei porniră în căutarea șiretului din jurul gâtului. Îl găsi, iar când individul dădu colțul, Anna trase tare de două ori de șiret.

•

Rapp și Adams rămaseră în alertă în primele zece minute, Milt lângă gura deschisă a conductei, cu frânghia în mâini, iar Mitch în capătul scărilor, cu arma la piept și pistolul cu amortizor în mâna stângă. Rapp hotărâse că mitraliera e prea mult pentru această mică incursiune. După zece minute de stat degeaba, Rapp își dădu seama că puteau folosi mai bine timpul.

Se duse lângă Adams, preluă frânghia și îl rugă să scoată schițele. După ce Milt întinse hârtiile pe capacul unui container, luă frânghia înapoi. Rapp începu să îi pună întrebări cu privire la dispunerea Aripii de Vest. Unde dădea tunelul la celălalt capăt și ce să se aștepte să găsească după ce va deschide acea ușă. Mai revizuiseră majoritatea acestor detalii înainte, dar Mitch voia să se asigure că înțelege bine planul etajelor. Știa că dacă această etapă a operațiunii avea succes, următoarea lui sarcină va fi să pătrundă în Aripa de Vest și să vadă cum erau ținuți ostaticii.

Din câte puteau presupune și din ceea ce le spusese Rielly, știau că majoritatea ostaticilor erau ținuți în cantină. Problema cu care se confrunta Rapp era că trebuia să afle dacă mai erau agenți și ofițeri Secret Service în viață. Și dacă da, unde erau ținuți. În timp ce el încerca să scoată de la Adams cea mai bună cale de a verifica zonele exterioare ale Aripii de Vest, Milt tresări brusc și se uită la Rapp.

— Semnalul. Ăsta a fost, două smucituri, zise el agitat.

Rapp traversă instantaneu camera.

— Dacă primești semnalul de retragere, spuse el în șoaptă, privind peste umăr, strigă-mi numele, dar să cobori pe treptele astea ca să te aud.

Rapp coborî scările în fugă. Din obișnuință, ținea pistolul la înaintare. Când ajunse la ultima treaptă, aruncă o privire fugară de-a lungul tunelului, apoi o luă imediat la stânga. Coborî grăbit următorul rând de trepte, se opri brusc lângă ușa blindată și își mută pistolul din mâna dreaptă în stânga.

Gâfâind ușor, așteptă o secundă să vadă dacă nu cumva îl strigă Adams. Nimic, niciun avertisment de deasupra. Amintindu-și codul, tastă primele opt cifre și se opri din nou să asculte. Două secunde mai târziu, tastă ultima cifră și făcu un pas înapoi. Beretta reveni instantaneu în mâna dreaptă în timp ce garnitura etanșă de cauciuc a ușii șuieră. Urmă clicul metalic, iar Rapp apăsă mânerul ușii cu stânga. Nu era momentul să fie timid.

Împinse ușa un metru, cu pistolul pregătit. Primele lucruri detectate de simțurile lui erau sunetul burghielor și un miros ciudat. Ochii lui zăriră imediat spatele ușii deschise care ducea în hol, iar pe măsură ce Rapp deschise mai mult ușa de oțel, pășind în anticameră, ușa lovi ceva și sunetul metalului pe metal îl făcu să tresară. Dar nu fu suficient de tare cât să poată fi auzit peste zgomotul burghielor. Rapp ieși ușor pe lângă ușă, având grijă să nu își arate prea mult din corp.

Plimbă pistolul stânga-dreapta. Camera era goală. Mitch se apropie de ușa deschisă și aruncă o privire rapidă pe hol. Nimic. Apoi ridică privirea spre grilajul aerisirii în încercarea de a o vedea pe Rielly. Faptul că nu putea să o vadă îl făcu să se simtă mai ușurat. Apoi își mută atenția pe sarcina sa, întorcându-se și căutând sursa frustrării lui și a multor altor oameni.

Iat-o acolo, chiar în stânga ușii buncărului, atingând oțelul lucios. Cutia neagră era cât un

aparat radio obișnuit. Rapp păși peste o cutie cu scule și ocoli o alta. Se lăsă într-un genunchi, se uită la panoul de control și studie butoanele și afișajul digital. Unitatea era fabricată de una dintre filialele mai puțin cunoscute ale companiei Westinghouse Electric, care, întâmplător, lucra cu CIA, FBI și Secret Service. Aziz luase unitatea din arsenalul celor de la Secret Service. Rapp desprinse cutia de lângă ușă ca să poată umbla la firele și la antena de pe spatele ei. Scoase un clește mic din vestă și își coborî microfonul căștilor lângă buze. Tăie firul care ducea la antenă.

— Milt, mă auzi? Milt, mă auzi?

Așteptă câteva secunde. Văzând că nu primește răspuns, întoarse aparatul cu fața în jos și se uită la metalul perforat de pe spate. Printre lamelele ventilației unității văzu câteva fire prinse laolaltă. Nu mergea să oprească aparatul, trebuia să îl dezactiveze. Cheia era să îl facă să pară că e încă în funcțiune.

Rapp strecură cleștele printre două lamele. Vârful lui ascuțit îndoi metalul. Mitch îl răsuci în față și în spate de câteva ori, pentru a-i face mai mult loc, apoi deschise cleștele. Când prinse primul grup de fire, nu îi trecu prin cap să scoată aparatul din priză mai întâi. Rapp strânse tare, iar de îndată ce cleștele străpunse izolația protectoare a firelor, izbucniră scântei, iar Mitch fu aruncat pe podea în fund.

Brațul drept îi fu învăluit de furnicături, iar el se simțea de parcă și-ar fi pierdut tot părul de pe corp. „Rahat”, bâigui Rapp. Își scutură viguros brațul și începu să se ridice. În cască auzi vocea lui Milt Adams, apoi pe a altcuiva. O voce pe care nu o recunoștea.

•

Kennedy era în camera de control, ținând un telefon la ureche. La celălalt capăt al liniei securizate, Generalul Campbell îi explica lui Irene planul lui Harris de a trimite o mică echipă de

specialiști în demolări să elibereze calea echipelor de asalt. Inițial, pe Kennedy nu o încântă ideea – până când Campbell îi spuse că Harris și cei trei bărbați aleși de el reușiseră să rezolve ceea ce păruse a fi cel mai dificil aspect al operațiunii, în timpul unei misiuni de antrenament cu Secret Service în urmă cu opt ani. Ea tot nu se dădea în vânt după idee, dar ajuta faptul că ei dovediseră deja că o pot face.

În timp ce Kennedy îl asculta pe general explicându-i și alte aspecte ale planului, concentrarea îi fu întreruptă de agitația și de vocile venind dinspre două rânduri mai jos. Când ridică privirea, aproape că scăpă telefonul din mână. Monitoarele care transmiteau imaginile camerelor montate de Rapp erau acum foarte clare, iar fix în centrul lor se vedea o ușă argintie și lucioasă. Nu putea fi alta decât cea a buncărului președintelui.

Campbell repetă calm numele lui Kennedy în receptor. După a treia sau a patra oară, Irene parcă se trezi din visare și spuse:

— A reușit.

— Cine a reușit? întrebă ușor iritat generalul.

— Mitch. Avem imaginea buncărului pe ecran.

Kennedy tăcu pentru o secundă, în timp ce unul dintre oamenii ei arătă spre propriile căști și vorbi cu ea. Irene strânse telefonul în mână și spuse:

— Mai bine te-ai întoarce imediat. Îl avem pe Mitch cu semnal maxim pe Motorola, nu pe radioul de teren. Cred că a dezactivat stația de bruiaj. Vino repede. Trebuie să îi spun lui Thomas.

Fără să aștepte răspuns de la Campbell, Irene închise telefonul și formă imediat extensia șefului ei. În același timp răsfoi un teanc de hârtii. Stansfield răspunse la al doilea apel, iar Kennedy abia își putu abține entuziasmul.

— Thomas, Mitchell a dezactivat unitatea de bruiaj. Îl avem audio pe fir și am primit și două imagini de la camerele de supraveghere.

— Vin într-un minut, răspunse calm Stansfield.

Kennedy închise telefonul și își puse căștile pe urechi în timp ce strigă în mod repetat numele de cod al lui Rapp în microfon. Găsi documentul pe care îl căuta: o listă cu numere de telefon furnizată de directorul Secret Service, Tracy.

45.

Președintele Hayes se uită la ceas. Era aproape ora 17:00.

— Ești sigur că nu ar trebui să așteptăm să se întunece?

Jack Warch dădu din cap.

— Aș vrea, dar nu știm cât timp avem la dispoziție.

Agenții stăteau fie pe jos, fie în picioare în jurul canapelelor din centrul camerei. Warch îl convinsese pe președinte că șansele lor de supraviețuire erau mai mari dacă deschideau ei ușa. Valerie Jones fusese și ea de acord. Nu că ar fi avut prea mare importanță, dar cu cât mai puține disensiuni în acest moment crucial, cu atât mai bine. Apoi Warch își chemase agenții și acum stabileau detaliile finale ale planului.

Warch ridică privirea spre Pat Cowley. Cowley era, fără îndoială, cel mai bun trăgător din grup, cu pistol sau mitralieră deopotrivă. Fostul ofițer de poliție tocmai încheiase un stagiu de patru ani cu echipa de intervenții a Secret Service, unde petrecuse mare parte a timpului pe bancheta din spate a Suburbanului negru, blindat, care urma limuzina președintelui oriunde mergea. Aceștia erau oamenii care dispuneau de artileria grea. În eventualitatea unui atac asupra convoiului de mașini, sarcina lor era să acopere întâi evacuarea președintelui și apoi să neutralizeze amenințarea. Doctrina lor elementară era să aibă suficientă putere de foc încât să execute o tragere de anfiladă, asta însemnând să abată o rafală de gloanțe asupra amenințării în timp ce președintele e evacuat din zonă.

Warch continuă să verifice sarcinile agenților săi una câte una. Alese doi agenți să le asigure acoperirea în timp ce înaintau și o însărcină pe Ellen Morton și alți trei agenți să stea cu

președintele în permanență. Ultimul agent avea să asigure ariergarda la nevoie. Warch avea să încerce să conducă grupul pe măsură ce se mișcau.

După ce toate întrebările primiră răspunsuri și fură decise rutele de evacuare, Warch alinie trupele. Cinci din nouă agenți erau înarmați cu puști-mitralieră MP-5 și pistoalele lor obișnuite SIG-Sauer. Ceilalți, inclusiv Warch, aveau doar pistoale. Cu armele verificate și pregătite, Warch se întoarse spre Ellen Morton.

— Ia-i pe președinte și pe Valerie și du-i în baie. Când îți dăm noi undă verde, îi scoți și pornim.

Când Jack dădu să meargă spre ușă, fu oprit de un sunet pe care aștepta să îl audă de mai bine de două zile. Simultan, toate privirile din încăpere se întoarseră spre mica masă de bucătărie. La al doilea apel, Warch țâșni spre sunet. Își înșfăcă telefonul mobil de pe masă și apăsă butonul de răspuns.

— Alo!

— Jack, sunt Irene Kennedy.

— Slavă Domnului, spuse Warch, simțindu-și inima în gât.

Kennedy vorbi rapid, nescăpând din ochi monitorul din centrul peretelui.

— Ce face președintele?

— E bine… dar cineva forează în ușa buncărului. Ce mama dracului se petrece?

Kennedy trase adânc aer în piept și începu să îi facă rezumatul.

— Jack, nu avem mult timp, așa că îți voi spune versiunea scurtă. Rafique Aziz și un grup de teroriști au ocupat Casa Albă. Au luat ostatici și știm că încearcă să pătrundă în buncăr.

Warch fu puțin surprins că Irene știa despre asaltul asupra ușii. Președintele venea spre el din capătul camerei.

— Deci, voi ce faceți în această privință?

— Lucrăm la asta, dar trebuie să vorbim cu președintele.

— Sigur, e chiar aici, zise Warch, apoi îi dădu telefonul lui Hayes. E Irene Kennedy.

Hayes duse la ureche micul telefon gri.

— Dr. Kennedy?

— Da, domnule președinte. Ce faceți?

— Bine! exclamă ușurat Hayes. E minunat să îți aud vocea.

— Și eu mă bucur să vă aud, domnule, dar avem multe de vorbit și suntem în criză de timp, așa că îi voi da legătura Directorului Stansfield.

Stansfield și Generalul Flood tocmai intraseră în încăpere. Kennedy se întoarse cu tot cu scaun, iar în timp ce bărbații se apropiară grăbiți de scaunele lor, ea ridică trei degete.

Stansfield ridică receptorul și apăsă butonul pentru linia trei.

— Domnule președinte, spuse pe tonul lui calm și diplomat, îmi cer scuze că a durat atât de mult să obținem legătura cu dumneavoastră, dar am întâmpinat câteva dificultăți.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Hayes.

Stansfield o luă de la început și continuă cu punctele culminante ale ultimelor trei zile. Îi povesti despre cerințele pe care le făcuse Aziz, despre cele care fuseseră îndeplinite și cele în curs de îndeplinire. Îi spuse despre asasinarea lui Schwartz și a secretarei sale și despre căderea nervoasă ulterioară a procurorului general. Sublinie în mod intenționat anumite evenimente și schimburi de replici care făceau trimitere la incompetența vicepreședintelui Baxter. Stansfield încercă totuși să nu îl influențeze. Era mai bine să îl lase pe Hayes să ajungă la propriile concluzii decât să îi bage pe gât ceea ce era evident.

Cât despre președinte, acesta nu îl întrerupse deloc pe Stansfield, dar nu îi plăcea ceea ce auzea. Singura parte bună până în acest moment era vestea că Stansfield reușise să infiltreze pe cineva în Casa Albă. Și nu pe oricine, ci pe bărbatul despre care el aflase cu câteva zile în urmă și pe

care îl știa doar sub numele de Iron Man. Un bărbat despre care Thomas Stansfield spunea că este cel mai bun agent din câți văzuse vreodată.

Când directorul CIA îi explică reacția vicepreședintelui la vestea că Aziz e în proces de a-l extrage din buncăr, Hayes își pierdu cumpătul.

— Ți-a spus să faci ce? întrebă furios președintele.

— Ne-a spus că, înainte de a risca viețile ostaticilor ordonând un raid, va trebui să îi prezentăm informații mai precise.

Hayes dădu din cap.

— Mie îmi pare că aveați informații destul de relevante.

— Da, răspunse Stansfield. Așa considerăm și noi, domnule.

— Dați-mi-l la telefon ca să îi prezint informația incontestabilă că e un idiot.

Acum era momentul pentru viziunea calmă a lui Stansfield. Abilitatea lui de a încetini lucrurile când pentru restul lumii păreau să se precipite fusese unul dintre cele mai mari avantaje ale sale de-a lungul anilor – laolaltă cu abilitatea de a aborda o situație ca un maestru și a-și plănui mișcările cu mult în avans. Stansfield intuia în mare parte încotro se îndrepta situația și știa că, momentan, cel mai bine era să țină secret faptul că reușise să îl contacteze pe președinte.

— Nu aș recomanda acest lucru acum, domnule, zise el referitor la cererea președintelui de a fi pus în legătură cu vicepreședintele.

— De ce?

— Au intervenit câteva scurgeri de informații din tabăra vicepreședintelui, zise Stansfield și făcu o pauză, dându-i timp lui Hayes să digere aluzia. Știm că Aziz monitorizează știrile și nu aș vrea să se afle că suntem în contact cu dumneavoastră. Trebuie să îl lăsăm pe Aziz să creadă în continuare că deține avantajul. Generalii Flood și Campbell tocmai pun la cale ultimele detalii ale unui plan de

atac. De îndată ce vor fi pregătiți, iar dumneavoastră veți da ordinul, putem pune capăt situației.

Hayes se gândi la decizie. Mintea lui o luă aproape instantaneu, dar apoi președintele se întrebă de ce nu își dăduse Baxter aprobarea. Se întoarse cu spatele la grupul de agenți și la șeful său de cabinet și întrebă:

— De ce nu a dat vicepreședintele acest ordin?

— Nu sunt sigur, domnule. Am câteva idei, dar nu cred că v-ar plăcea.

— Pune-mă la încercare.

— Cred că ar fi mai bine să așteptăm să le discutăm față în față.

Hayes dădu aprobator din cap.

— În regulă, spuse el, apoi trecu la chestiuni practice. Presupun că puterea postului meu a fost transferată vicepreședintelui.

— Corect, domnule.

— Păi, dacă îmi amintesc bine Constituția, avem câteva detalii procedurale de care trebuie să ne ocupăm.

— Cum ar fi?

— Trebuie să îi informăm pe președintele pro-tempore al Senatului și pe președintele Camerei Reprezentanților că îmi pot relua îndatoririle. Din punct de vedere tehnic, până nu facem acest lucru, transferul de putere nu este complet.

Stansfield oftă, lucru care nu îi stătea în fire. Pentru cineva care petrecuse ani întregi încercând să evite și uneori să încalce legile, acest detaliu tehnic părea de-a dreptul nesemnificativ. Își aminti în sinea lui că Hayes era avocat și istoric amator deopotrivă. Își reprimă tentația de a-i spune președintelui că era o pierdere de vreme să discute acest aspect și zise:

— Domnule, dumneavoastră sunteți președintele. Puterea postului a fost transferată vicepreședintelui din simplul motiv că nu puteam comunica cu dumneavoastră. Iar acum nu mai e

cazul. Eu și Generalul Flood vom primi ordine de la dumneavoastră. Dacă simțiți că este absolut imperativ să îi informați pe cei doi că sunteți capabil să vă exercitații îndatoririle, o putem face cu câteva minute înainte de raid.

Hayes se gândi la cuvintele lui Stansfield. Întotdeauna atent la detalii, voia să se asigure că totul va fi legal.

— Cred că este în regulă. Vreau doar să mă asigur că aceste apeluri vor fi efectuate.

— Vom face asta, domnule.

Hayes se întoarse și se uită la ușa buncărului, sunetul burghielor auzindu-se de dincolo de ea.

— Thomas, ce facem dacă teroriștii sparg ușa înainte ca echipele de asalt să fie pregătite?

Stansfield o privi pe Kennedy. Irene asculta convorbirea și arătă spre sine. Directorul îi dădu aprobarea să preia discuția.

— Domnule președinte, Dr. Kennedy din nou. Monitorizăm situația și avem supraveghere audio și video asupra ușii buncărului. Iron Man e în apropiere. Dacă vedem că sunt pe punctul de a sparge ușa, îi putem ordona lui să împiedice acest lucru. În plus, echipa HRT a FBI-ului e staționată peste drum, în Clădirea Eisenhower. Ei au o imagine mai clară asupra locului unde sunt ținuți ostaticii și – Kennedy păru mai puțin entuziasmată – dacă trebuie neapărat să grăbim lucrurile, pot pătrunde în Aripa de Vest în 30 de secunde de la emiterea ordinului.

Hayes sesiză schimbarea în tonul ei.

— Am senzația că ai rețineri, Dr. Kennedy.

— Aziz a adus mult explozibil cu el și a amenințat că dărâmă clădirea dacă vor exista tentative de salvare.

Hayes se gândi la această informație nouă și îngrijorătoare.

— Există vreo șansă să meargă la cacealma?

— Niciuna, domnule.

— Putem să gestionăm o asemenea situație?

Kennedy ridică privirea spre șeful ei și spre Generalul Flood.

— Lucrăm la asta, domnule.

•

Soarele apunea în vest, iar din est se apropia un nor cenușiu. Salim Rusan stătea lângă hayonul ambulanței și privea în ambele direcții. Era teribil de superstițios și nu îi plăcea schimbarea în rău a vremii. Un șofer al altei ambulanțe se oprise lângă el și se prezentase. Spre ghinionul lui Rusan, omul era gay. Deghizarea lui nu funcționă, atrăgea oameni în loc să îi respingă.

După câteva minute de conversație ușoară, Rusan scorni scuza că trebuie să dea un telefon. Când celălalt șofer îi oferi mobilul lui, el refuză și spuse că, pe lângă faptul că trebuia să își sune iubitul, avea nevoie la toaletă. Îi întoarse spatele și porni spre est, de-a lungul Pennsylvania Avenue. După doar vreo zece pași, abordă doi polițiști care manevrau baricada de pe Strada 14.

— Scuzați-mă, domnilor ofițeri. Îmi puteți spune unde aș putea găsi ceva de mâncare?

Un ofițer îl privi încruntat, iar celălalt se gândi pentru o clipă, apoi arătă în josul străzii.

— Dacă o iei pe Strada E, dai de câteva fast-food-uri.

Rusan zâmbi și le mulțumi în timp ce trecu pe lângă ei. Dar apoi se întoarse și întrebă:

— Voi avea probleme în a mă întoarce la ambulanța mea?

— Nu, vom mai fi aici o vreme.

Rusan se întoarse și plecă. Se aplecă pe sub bariera albastră din capătul intersecției; fu imediat încântat de numărul mare de oameni. După ce își croi drum prin mulțime, își dădu seama că nu era chiar foarte aglomerat. Un coș de gunoi din beton dădea pe dinafară pe trotuar. Probabil că era un McDonald’s prin zonă, întrucât ambalaje de-ale lor erau căzute pe lângă recipient. Cu atât mai bine,

din moment ce bomba ar face pagube mai mari dacă ar fi pusă pe trotuar decât în coșul de gunoi.

Scoase o doză de Cola dietetică din borsetă. Luă de jos o pungă de McDonald's, îndesă doza înăuntru cu celelalte resturi și se aplecă, punând-o înapoi pe trotuar. Poziționă punga astfel încât mare parte din explozie să fie absorbită de mulțime. Se ridică și înaintă pe trotuar. Avea să se întoarcă tot pe acolo, pentru a se asigura că punga e la locul ei. În fața lui, pe dreapta, zări urâta clădire Hoover. Nu avea să meargă atât de departe, deși era foarte tentant să pună o bombă acolo. Erau prea multe camere de supraveghere și prea mulți specialiști cu ochiul format. Va fi precaut pentru moment. Nu avea sens să riște să fie expus.

46.

Sala de conferințe a Centrului de Contraterorism de la Langley fremăta de agitație. Sala era de fapt o cameră într-o altă cameră. Construită la câțiva metri înălțime de podea și înconjurată de sticlă pe patru laturi, era învăluită de un câmp electromagnetic ce făcea imposibil trasul cu urechea. Irene Kennedy stătea în fața sălii împreună cu Generalul Campbell în timp ce participanții la întâlnire începură să sosească.

Directorul Roach și Agentul Special Skip McMahon de la FBI intrară în sală alături de Thomas Stansfield, care îi conduse lângă Kennedy.

— Irene, tocmai îi puneam la curent pe Brian și Skip cu privire la Iron Man.

După ce încheiase convorbirea cu președintele, Stansfield izolase camera de control. Nimeni nu avea să scoată o vorbă despre restabilirea contactului cu Hayes. Stansfield, Flood, Campbell și Kennedy erau singurii oameni din afara camerei de control care știau. Cei de la FBI aveau să fie informați despre acest lucru de către președinte însuși.

Kennedy era pregătită să înfrunte furia lui Skip McMahon, până când Stansfield zise:

— Tocmai le spuneam lui Skip și Brian că tu ai vrut să le dezvălui și lor ceea ce plănuiam cu Iron Man. Îmi asum responsabilitate deplină pentru asta, domnilor, și am avut motive întemeiate pentru care am făcut-o.

— Cum ar fi? întrebă țâfnos McMahon.

Stansfield se folosi de statutul său de om mai în vârstă și îl bătu părintește pe brațul musculos:

— De aceea te plac, Skip. Mereu vigilent, mereu vrei să știi întreaga poveste.

— Corect. Deci, s-o auzim.

— Mă tem că această conversație va trebui să aștepte puțin. Momentan am ceva ce cred că vă va

interesa mai mult. Vă rog să vă ocupați locurile, trebuie să începem.

Stansfield gesticulă spre cele două scaune de lângă Kennedy, iar McMahon și Roach se așezară. Directorul CIA se întoarse spre Irene și spuse „Să începem”, după care merse în capătul mesei și luă loc lângă Generalul Flood.

Participanții la întâlnire fuseseră aleși în funcție de câtă informație aveau nevoie să afle. Secretarul de stat și cel al apărării fuseseră ocoliți, la fel și alți câțiva oficiali de rang înalt. Stansfield, Flood și președintele se puseseră de acord că, pentru moment, doar câteva persoane vor afla că se stabilise contactul cu Hayes și că viața lui era în pericol. Cei aleși, pe lângă cei deja menționați, erau comandanții echipelor HRT, Delta Force și SEAL 6.

Unul dintre oamenii lui Kennedy închise ușa etanșă a sălii, iar ea apăsă un întrerupător care coborî storurile negre peste pereții din sticlă. Stând în fața sălii alături de Generalul Campbell, Irene începu prin a preciza:

— Domnilor, ceea ce urmează să vă spunem eu și Generalul Campbell nu va părăsi această încăpere. Nu le spuneți oamenilor din echipele voastre, nu le spuneți șefilor, nu le spuneți soțiilor.

Generalul Campbell păși în față.

— Vă promit – Campbell îi privi pe rând pe cei trei comandanți ai echipelor de asalt din elita contraterorismului –, dacă aflu că ați scos un cuvânt despre asta cuiva, mă voi asigura că s-a zis cu cariera voastră.

Generalul așteptă ca cei vizați să încuviințeze din cap.

În spatele lui Kennedy și Campbell erau cinci televizoare. Patru cu diagonala de 25 de inch și unul de 36. Kennedy scăzu luminozitatea în sală, apoi porni televizoarele cu o telecomandă. Fix în centru, pe ecranul de 36 de inch, era o transmisiune directă cu ușa buncărului.

— După cum știți, președintele a fost evacuat în buncărul său în primele minute ale asaltului. La scurt timp după aceea, am pierdut contactul cu el din pricina faptului că Aziz a folosit o unitate de bruiaj pe care a împrumutat-o în mod convenabil din arsenalul celor de la Secret Service. Ieri-seară am reușit să strecurăm doi oameni în Casa Albă. Unul este un civil care deține cunoștințe aprofundate despre clădire, iar celălalt e un specialist în contraterorism căruia, în interesul nostru comun, îi vom spune Iron Man. Imaginile pe care le vedeți pe ecranele din spatele meu sunt furnizate de unități de supraveghere pe care ei le-au montat în Casa Albă.

Kennedy se întoarse și arătă spre ecranul din centru.

— Pentru cine nu și-a dat seama încă, aici este o imagine a ușii buncărului. Bărbatul neîngrijit pe care îl vedeți plimbându-se pe acolo este Mustafa Yassin, un irakian specializat în spargerea seifurilor. Cele trei obiecte pe care le vedeți atașate de ușă sunt burghie. Nu știm cât de avansat este progresul lor, dar nu vom aștepta cu mâinile în sân ca ușa să fie spartă.

Kennedy apăsă un buton al telecomenzii, iar din tavan coborî un ecran alb. Pe el era prezentată o imagine aeriană a complexului Casei Albe. Kennedy se întoarse spre Generalul Campbell și îi făcu semn să preia discuția. Campbell arătă spre Aripa de Vest.

— Majoritatea ostaticilor sunt ținuți în cantina Casei Albe, la parter, spuse el. Informații provenite de la FBI și NSA ne fac să credem că există un al doilea grup de ostatici, mai mic, ținut în Camera Roosevelt de la primul etaj. Iron Man crede că acest grup constă în agenți Secret Service sau personal militar care mai sunt încă în viață. Eu și Dr. Kennedy suntem de acord.

Sid Stater, agentul special FBI responsabil de echipa HRT, ridică mâna.

— Sid? spuse generalul privindu-l.

— Avem vreo înregistrare cu ostaticii?

— Mă tem că nu. Cel puțin nu în acest moment. Nu avem mult timp la dispoziție, ceea ce mă aduce la următorul punct. Ora H este stabilită pentru 23:00.

— Stai, exclamă Directorul Roach. A fost dat ordinul să intrăm?

— Afirmativ, spuse Generalul Flood din capătul opus al sălii.

Roach se uită la ceas. Era puțin trecut de ora cinci după amiază.

— Baxter a dat undă verde? întrebă sceptic directorul FBI.

Din sistemul de difuzoare, o voce familiară răspunse întrebării lui Roach:

— Nu, eu am dat.

Jumătate dintre privirile din cameră se ridicară spre tavan, de parcă le-ar fi vorbit însuși Dumnezeu. Președintele Hayes își drese glasul și continuă:

— Oameni buni, știu că nu vă dăm prea mult timp, dar am mare încredere în voi. Acum, dacă îmi permiteți o sugestie, cred că alte întrebări vor trebui să aștepte până când Generalul Campbell va încheia ședința de informare. Generale, continuă, te rog.

Campbell ridică recunoscător privirea spre difuzoare.

— Domnilor, nu avem mult timp, așa că vom folosi principiul KISS . HRT – Campbell indică partea stângă a ecranului – Aripa de Vest și ostaticii sunt responsabilitatea voastră. Sid, știu că tu și oamenii tăi ați lucrat la diferite scenarii. Veți avea nevoie de un asalt din două direcții, cel puțin.

Campbell ridică un deget și îl avertiză pe liderul HRT.

— Avem câteva idei pentru pătrundere, ajung la ele într-un minut.

Cu precizia sa obișnuită, Campbell indică acoperișul clădirii.
— Delta Force va fi responsabilă cu reședința, zise generalul privindu-l pe comandantul unității, Colonelul Gray. Billy, băieții tăi vor intra cu elicoptere Little Bird și trebuie să fie pregătiți să se miște cu viteza luminii. Înainte să trec la planul de acțiune, vreau să vă avertizez pe toți că există posibilitatea reală să nu ajungem la ora H. Dacă vedem cel mai mic indiciu că teroriștii sunt pe cale să deschidă ușa buncărului, nu avem de ales decât să acționăm.
Campbell îi privi pe comandanți pentru o clipă, apoi ridică un dosar.
— Aici am sumarul Comandantului Harris, zise el, dând din cap. Este una dintre cele mai complete și meticuloase propuneri pe care le-am citit vreodată. Trebuie să te felicit, Harris, ai făcut o treabă nemaipomenită într-un timp atât de scurt.
Legănă dosarul în mână și se uită la restul grupului.
— Chestia asta este extraordinară. Dacă Locotenent-comandorul Harris nu ar fi executat deja o parte din aceste manevre, nu ar fi reușit să mă convingă, dar a făcut-o.
Campbell dădu din cap, apoi continuă:
— Așadar, uitați cum stă treaba. În urmă cu aproape opt ani, Comandantul Harris și trei dintre camarazii săi au sărit dintr-o aeronavă MC-130 Combat Talon în toiul nopții și s-au parașutat pe acoperișul Casei Albe fără să fie detectați de Secret Service. Aceasta nu a fost o cascadorie; a fost un exercițiu pe care Secret Service a vrut să îl efectueze și a cerut ajutorul Forțelor Navale. Rezultatele au fost confirmate.
Făcu o pauză și se uită la grup.
— Sunt sigur că unii dintre voi vă întrebați de ce iau în calcul o asemenea manevră nebunească, demnă de James Bond, așa că iată motivul. Iron Man a verificat și confirmat că au fost plantate

dispozitive explozive în clădire. Din alte surse știm că Aziz a adus destul Semtex cât să culce clădirea la pământ, ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, orice raid ar avea drept rezultat pierderea tuturor ostaticilor și a unei părți mari din echipele de asalt. Singura noastră șansă este să inserăm în clădire un grup de specialiști în demolări chiar înaintea raidului, ca să găsească o cale de a dezamorsa bombele. Asta încercam să facem azi-dimineață, când un membru al echipei Comandantului Harris a fost ucis.

Campbell făcu din nou pauză, apoi spuse:

— Iată cum vor decurge lucrurile dacă ajungem la ora H. Comandantul Harris și trei dintre oamenii săi vor efectua un salt HALO dintr-un MC-130 Combat Talon al Forțelor Speciale. Oamenii noștri de la informații cred că acele camere de supraveghere de pe acoperiș care monitorizează împrejurimile sunt încă funcționale și sunt folosite. Din această cauză, toți cei patru oameni trebuie să aterizeze pe acoperiș. Doi dintre cei mai buni lunetiști ai Echipei SEAL 6 și-au instalat tabăra la vreo 400 m de Casa Albă, în turnul cu ceas al vechii clădiri a Poștei. Chiar înainte de aterizarea primului element, teroristul din ghereta de pază de pe acoperiș va fi eliminat de lunetiști. De acolo, echipa Comandantului Harris va fi întâmpinată de Iron Man, care îi va conduce printr-un tunel ce leagă subsolul reședinței de Aripa de Vest. Din acest moment și până la ora H, Iron Man va fi în misiune de recunoaștere a Aripii de Vest și va colecta cât mai multe informații. Prioritatea lui este să obțină semnal video asupra ambelor grupuri de ostatici. A doua sarcină este să verifice principalul și secundarul culoar de atac pentru HRT. Din moment ce se va fi ocupat de asta în avans, va îndruma echipa lui Harris să deschidă unul dintre culoare, dacă nu pe amândouă. Dacă Harris și echipa sa nu reușesc să deschidă culoarele, avem o soluție de rezervă. În 30 de

minute, un avion de supraveghere E-3 Sentry AWACS va survola orașul. Avem motive să credem că Aziz are opțiunea de a detona bombele prin telecomandă, de la distanță. Nu știm dacă această telecomandă este un radio, un telefon mobil sau un alt dispozitiv și nu ne putem aventura să o luăm pe ghicite, așa că, dacă va fi emis ordinul, AWACS-ul va bruia zona din jurul Casei Albe, afectând toate dispozitivele, cu excepția celor folosite de noi.

Campbell îi privi pe comandanții HRT și Delta și continuă:

— Ne-am gândit să bruiem zona de la început, dar apoi am decis să nu o facem. Întreruperea sistemului de comunicație i-ar putea alerta pe teroriști și determina să detoneze manual bombele.

Urmară câteva momente de tăcere, iar Stater și Gray se priviră reciproc. Știau amândoi că nu ar ajuta cu nimic să pună întrebări. Nu aveau timp suficient pentru a plănui mai detaliat misiunea și a exersa. Aceasta avea să fie una dintre acele operațiuni despre care vorbiseră în timpul nenumăratelor exerciții de antrenament – una de care se temuseră; una în care manualul nu le va folosi la nimic.

Campbell privi în jur. După încă un moment de tăcere, se concentră asupra războinicilor din stânga sa – oamenii care aveau să plece la luptă. Vorbind ca de la un luptător de comando la altul, spuse:

— O mie de lucruri pot merge prost în orice stadiu al acestei operațiuni.

Cei trei comandanți acceptară cu o privire cunoscătoare avertismentul primit de la un soldat decorat. Campbell se încruntă, își mușcă buza și adăugă:

— Stați pe poziții, fiți calmi… alegeți cei mai buni trăgători ai voștri… De data asta totul se va reduce la instinct și viteză de reacție. Nu avem timp să exersăm.

•

Rapp și Adams erau înapoi în micul lift cu tot echipamentul lor, coborând la nivelele inferioare ale Casei Albe. Camera secretă le fusese de folos, dar acum aveau nevoie să fie mai aproape de acțiune. Înainte de a merge să își recupereze echipamentul, Rapp montase o minicameră pe fundul unui extinctor de pe coridor. Cu aparatul de bruiaj scos din funcțiune, Mitch putea vorbi clar cu camera de control de la Langley, fără să mai strecoare cablul din fibră optică pe sub uși pentru a verifica perimetrul.

Când liftul se opri, Rapp spuse în microfonul căștilor:

— Iron Man către centrul de comandă. Ne-am întors în subsol. Dați-mi statusul holului.

O voce monotonă de bărbat răspunse:

— Holul e liber. Terminat.

Rapp îi făcu semn lui Adams să deschidă ușa. După ce Milt o făcu, Rapp ieși pe hol, plimbând mitraliera MP-10 stânga-dreapta. Adams i se alătură și, după ce închise ușa exterioară a liftului, înaintară încet pe hol.

Cu cheia în mână, bătrânul inginer deschise ușa către depozitul de porțelanuri și intrară amândoi. Rielly ridică privirea, ușurată că se întorseseră.

— Cum a mers?

— Bine, răspunse Mitch în timp ce lăsă arma jos și își dădu rucsacul greoi din spate. Doar că Milt a avut din nou nevoie la toaletă.

— Iar? întrebă Rielly.

Adams arăta ca o versiune miniaturală a lui Rapp, cu șapca neagră și combinezonul din Nomex. Își puse mâinile în șolduri și dădu din cap.

— Lasă că vedeți voi. Aș vrea să vă văd jucându-vă de-a agenții secreți la vârsta mea.

Rapp râse.

— De-aș avea noroc să trăiesc atât.

Cuvintele lui o dezmeticiră pe Rielly imediat. Anna își dădu seama că Rapp vorbea serios, chiar dacă o spusese pe un ton glumeț.

Mitch își puse echipamentul pe podea și zise:

— Eu și Milt vom merge în Aripa de Vest să verificăm câteva lucruri, iar tu vei aștepta aici.

— De ce nu pot să vin cu voi? întrebă Rielly.

— Pentru că – Rapp își menținu tonul calm – treaba asta poate deveni de-a dreptul periculoasă, Anna, și oricum îmi va fi destul de greu să stau cu ochii pe Milt.

— Promit că nu îți stau în cale. De fapt, probabil ți-aș putea fi de ajutor.

Rapp dădu din cap.

— Nu se va întâmpla, Anna. Și nu am timp să mă contrazic pe tema asta cu tine. Mi s-a ordonat să aflu ce se petrece în Aripa de Vest și trebuie să o fac rapid. Din cauza situației președintelui, se poate să fim obligați să lansăm un raid în orice clipă.

Rielly încuviință fără prea multă tragere de inimă.

— Pot să ajut cu ceva cât sunteți plecați?

— Dacă lucrurile se vor desfășura așa cum mă aștept eu, există șansa să am nevoie de ajutorul tău mai târziu. Momentan, rămâi aici și fii drăguță.

Ea afișă un zâmbet fals.

— Mersi.

— Păi, nu ar trebui să fie prea greu, zise Rapp în timp ce se ridică, apoi se întoarse spre Adams. Milt, vino aici.

Adams merse lângă el, iar Rapp îi fixă un mic obiect în lateralul căștilor de pe cap. Camera de filmat măsura 7 cm lungime și 2,5 în diametru, având o lentilă în față și un cablu în spate, conectat la un transmițător. Rapp puse transmițătorul într-un buzunar al vestei lui Adams, apoi montă o cameră și pe propriile căști. Își ajustă microfonul în dreptul gurii.

— Iron Man către centru. Ar trebui să aveți încă două transmisiuni de la camerele montate pe cap. Puteți confirma?

— Afirmativ, Iron Man, veni răspunsul după o secundă. Primim ambele transmisiuni.

Cu șapca pusă invers pe cap, Rapp ridică microfonul căștilor deasupra frunții și luă o borsetă. O prinse în jurul taliei lui Adams și îi spuse:

— Sunt zece unități de supraveghere aici. Vom decide unde le punem când vom ajunge acolo. Ești pregătit?

Adams încuviință din cap.

— În regulă, zise el, apoi se întoarse spre Rielly. Ar trebui să fii în siguranță aici până ne întoarcem.

— Dacă apare cineva?

Rapp puse o mână în șold și se gândi la întrebare. Exista șansa ca el și Adams să nu se mai întoarcă. Scoase Beretta de 9 mm cu amortizor din tocul de la șold.

— Mi-ai spus că tatăl tău te-a învățat să tragi.

— Da.

Rapp se asigură că pistolul are siguranța pusă și i-l dădu Annei. Arătă un punct pe peretele opus, la distanță de aproximativ un metru.

— Vezi zgârietura aia, chiar deasupra raftului?

Rielly dădu aprobator din cap.

— Arma e încărcată și blocată. Ai un glonț pe țeavă și încă 15 în magazie. Scoate-i siguranța și trage o dată în semnul de pe perete.

Rapp avea convingerea că poți afla multe despre o persoană din modul în care aceasta mânuiește o armă de foc.

Rielly ținea încrezătoare pistolul cu ambele mâini. Îl îndreptă spre semnul indicat de Rapp, îl înclină ușor într-o parte și trase siguranța cu degetul mare de la mâna dreaptă. Își depărtă picioarele până în dreptul umerilor și ținti. Amortizorul îngreuna țeava pistolului, forțând-o pe Anna să se adapteze greutății. Când avu zgârietura de pe perete în vizor, apăsă trăgaciul.

Un sunet înfundat țâșni din gura țevii, iar o fracțiune de secundă mai târziu, glonțul lovind

peretele din beton produse un zgomot mai puternic. O bucată de mărimea unei monede se desprinse din zid și căzu pe podea. Rielly rată semnul cu vreo 30 cm. Blocă din nou arma și spuse:

— Amortizorul îl face mai greu.

— Dar tăcut și drăguț, răspunse Rapp.

— Da, zise Rielly, privind pistolul negru și suplu.

— Nu ai tras rău. Sfatul meu e să stai chiar acolo, zise Mitch, arătând spre ușa care dădea în hol. Dacă intră cineva pe ușa aia, îmbrăcat în salopetă verde și cu o mitralieră AK-74, îi tragi un glonț în cap și pui întrebările mai târziu.

Rielly își linse buzele și încuviință.

Rapp porni spre ușa care dădea în tunel.

— Orice ai face, Anna, nu veni să ne cauți. Dacă nu ne întoarcem într-o oră, înseamnă că ceva a mers prost. Ești mai în siguranță dacă aștepți aici până vine cineva din tabăra noastră să te ia.

Apoi se întoarse spre Adams, care deschisese ușa exterioară.

— Să mergem.

Milt tastă codul în ușa blindată a tunelului și se împinse în ea. Rapp îl urmă, dar se întoarse pentru a-i zâmbi lui Rielly. Apoi ușa se închise, iar ei porniră spre Aripa de Vest.

47.

Aziz ridică privirea spre ceasurile digitale de pe peretele din stânga. Ceasul cel mai apropiat arăta ora pe Coasta de Est. Era 18:29. Luă telecomanda și mută televizorul principal de pe CNN pe NBC. Trebuiau să înceapă știrile de seară, iar el voia să audă canalul de televiziune numărul 1 al Americii anunțând încă o victorie pentru el și jihadul său.

Când fundalul sonor exagerat de dramatic anunță începutul programului, Aziz rânji nerăbdător în timp ce logoul apăru pe ecran, urmat rapid de titlul „Criză la Casa Albă – Ziua Trei”.

Tom Brokaw intră în direct și, după o scurtă introducere, dădu legătura la sediul Națiunilor Unite din New York. Corespondenta postului rezumă cu ardoare noutățile de ultimă oră. Consiliul de securitate al ONU votase unanim ridicarea tuturor sancțiunilor economice împotriva Irakului, cu excepția celor care presupuneau echipament și tehnologie militară. Jurnalista spuse că Israelul era singurul membru ONU care protestase împotriva votului, dar cum statul nu era membru permanent al Consiliului de Securitate, nu putea face nimic pentru a preveni ridicarea sancțiunilor.

Aziz se ridică și zâmbi triumfător. Câștigase din nou. Mai avea nevoie doar de președinte pentru o victorie deplină. Luă radioul și strigă numele lui Mustafa. Îl repetă de două ori, dar primi răspuns de la unul dintre ceilalți oameni ai săi.

— Rafique, aici Ragib.

Bărbatul stătea de pază în subsol, lângă ușa sălii boilerului.

— Nu cred că te aude din cauza zgomotului, adăugă el. Vrei să îl chem?

— Da.

Ragib își lăsă stația radio să cadă pe lângă corp și porni spre buncăr. Când luă colțul îl strigă pe

Mustafa. Individul durduliu apăru de după ușă și privi cruciș de-a lungul coridorului. Ragib ridică radioul.

— Rafique vrea să îți vorbească, strigă el.

Mustafa Yassin încuviință din cap și porni către Ragib. După ce își scoase protectoarele de urechi, duse radioul la gură.

— Rafique, sunt aici, zise el și continuă să meargă – cu cât se îndepărta mai mult de burghie, cu atât mai bine auzea.

În Situation Room, Aziz încă urmărea știrile și întrebă:

— Care este progresul?

— Cred că va mai dura cam o oră.

— Ești sigur?

— Așa zic. Burghiele sunt pe-aproape. Odată ce vor ajunge la marcajul stabilit, trebuie doar să le desprind de pe ușă și… și apoi ar trebui să îmi ia încă 10-20 de minute pentru ultimele pregătiri și ar trebui să fie gata.

— Sună-mă când ești pregătit să dai burghiele jos de pe ușă și voi coborî și eu acolo.

Mustafa nu era sigur că îl auzise bine, așa că strigă în aparat:

— Vrei să te sun când sunt gata să dau burghiele jos?

— Da.

— Bine, spuse dolofanul spărgător de seifuri și porni înapoi spre buncăr.

•

Irene Kennedy și Generalul Campbell se întorseseră în camera de control și se pregăteau să monitorizeze incursiunea lui Rapp în Aripa de Vest. Directorul Stansfield și Generalul Flood stăteau tăcuți pe rândul din spatele lor, privind și așteptând să își ofere aprobarea sau părerea la nevoie.

Campbell se întoarse spre unul dintre oamenii săi, stând în dreapta lui, și acoperi cu mâna microfonul căștii.

— Mai verifică o dată legăturile de comunicație cu Comandantul Harris, Delta și HRT și asigură-te că avem rezerve pregătite.

Consilierul încuviință și plecă să execute ordinul. Pe ecranele din fața camerei apăruseră câteva noi transmisiuni din interiorul Casei Albe. Cele două care îi interesau cel mai mult pe Kennedy și Campbell erau imaginile furnizate de camerele de filmat montate pe căștile lui Rapp și Adams. Ajunseseră în celălalt capăt al tunelului; erau în poziția de a deschide ușa și a intra în pasajul secret ce ducea la postul de comandă Horsepower și de acolo urca scările în Biroul Oval. Desigur, pericolul era imposibilitatea lor de a verifica ce era dincolo de ușa închisă etanș.

Langley primise o informație secretă ce stârnea multă agitație. Discuția dintre Mustafa Yassin și Aziz fusese surprinsă de minicamera de supraveghere pe care Anna Rielly o montase în conducta de aerisire. Kennedy le ordonă imediat lui Rapp și Adams să aștepte în timp ce ei derulau înregistrarea. Ascultară cuvintele lui Mustafa. Când terminară, Generalul Campbell se uită la Kennedy și spuse:

— Asta este. N-o să reușim. Trebuie să devansăm ora H.

Kennedy fu de acord, iar Campbell se întoarse spre colonelul din dreapta lui.

— Resetează ora H pentru 19:30 și anunță toți comandanții.

Apoi Campbell se ridică și merse lângă Kennedy, care discuta cu Flood și Stansfield. Comandantul Forțelor Speciale o ascultă pe Kennedy explicând noile constrângeri de timp.

— Trebuie să îl punem pe Iron Man în mișcare. Avem mai puțin de o oră la dispoziție să strângem și să transmitem mai departe orice informații poate obține.

— Nu sunt de acord, zise Campbell dând din cap. Cred că ar trebui să îl punem în așteptare pe

Iron Man până înainte de atac.
— De ce? întrebă Kennedy încruntându-se.
— Comandantul Harris și echipa lui vor fi în poziție de salt în 20 de minute. Nu cred că merită să riscăm o confruntare până nu avem totul pregătit. Când vom fi gata de acțiune, o vom face cu elementul surpriză de partea noastră și o forță copleșitoare.
Flood dădu aprobator din cap.
— Și ne asigurăm că nu există nicio șansă ca Aziz să pună mâna pe președinte.
— Absolut, spuse Campbell, indicând monitorul care arăta ușa buncărului. Cu ajutorul camerei de supraveghere, putem garanta că îl vom împiedica înainte să se întâmple asta.
Kennedy își încrucișă brațele la piept cu încăpățânare.
— Nu sunt de acord. Cred că trebuie să colectăm informații. Nu putem trimite echipa HRT înăuntru orbește, va fi un măcel.
Flood se uită la Directorul Stansfield.
— Thomas?
Stansfield se uită la monitoare pentru câteva secunde.
— Haideți să ne consultăm cu Mitch. El e la fața locului și aș vrea să îi aflu părerea.
Fără să aștepte răspunsurile celorlalți, Kennedy se întoarse și își luă căștile de pe birou. Le duse la ureche și ajustă microfonul.
— Comanda către Iron Man. Răspunde.
Rapp stătea sprijinit de perete lângă ușa blindată de oțel, așteptând nerăbdător. Gândurile îi rătăciseră iar spre ideea de a-i trage un glonț în frunte lui Aziz. Și, din nou, nu împărtășise acest lucru cu Langley și nu avea de gând să o facă. Dar dacă se ivea ocazia, avea să profite de ea. Din punct de vedere tactic, această soluție era cea mai logică pentru el. Ucide liderul și privește-i pe ceilalți împotmolindu-se. Vocea șefului său îi întrerupse plăcutul gând.

— Sunt aici, zise Rapp, împingându-se de lângă perete. Vă ascult.

— Se pare că vor deschide ușa buncărului în aproximativ o oră, zise Kennedy, iar după o scurtă pauză adăugă: Nu vom ajunge la ora H.

— Păi, mai bine m-aș pune în mișcare, nu?

— Noi… – Kennedy îi privi pe cei trei bărbați – avem câteva disensiuni cu privire la cum să procedăm.

Rapp își dădu ochii peste cap.

— Ascult.

— Noua oră H e stabilită pentru 19:30.

Rapp se uită la ceas.

— Asta îmi dă doar 48 de minute. Cum am spus, mai bine aș pleca.

Campbell își luase propriile căști și stătea lângă Irene.

— Iron Man, spuse el, vom avea elementul echipei SEAL 6 pe poziții în aproximativ 20 de minute. Nu vrem să riscăm și să precipităm o confruntare până nu avem totul pregătit.

— Dar habar nu avem cu ce ne confruntăm acolo.

Campbell se uită la Flood și spuse:

— În acest moment, credem că e mai bine să păstrăm elementul surpriză.

Rapp începea să se enerveze. Milt Adams se ridică în picioare de pe podea, unde stătuse până atunci, și întrebă:

— Ce mai e?

Rapp îi făcu semn cu mâna să tacă și spuse în microfonul căștilor:

— Nu sunt de acord. Dacă nu aflăm unde sunt bombele și cu ce ne confruntăm, este o operațiune sinucigașă.

Mitch ascultă, așteptând un răspuns, dar nu primi niciunul. Știa că se consultau în acel moment și nu voia ca ei să ia o decizie fără părerea lui, așa că întrebă:

— De ce vorbim despre schimbarea planului?

Kennedy fu cea care îi explică:

— Unitatea de supraveghere pe care ai montat-o în conducta de ventilație a surprins o conversație radio între Yassin și, credem noi, Aziz. Yassin i-a spus că va termina cu burghiele într-o oră. Apoi ar mai avea nevoie de 10-20 de minute ca să deschidă ușa.

— Altceva?

— Nimic, doar că Aziz vrea ca Yassin să îl sune când desprinde burghiele de pe ușă.

Rapp se gândi la numărul teroriștilor din complex. Din informațiile pe care le scoseseră de la Harut, erau unsprezece. Mitch însuși redusese numărul la zece. Rapp încercă să își dea seama cum va continua Aziz cu următoarea parte a planului său, întrebându-se cum ar vrea teroristul să îl extragă pe președinte. În acel moment, îl lovi ideea.

— Aziz va vrea să fie de față când Yassin deschide ușa, corect?

— Presupun că da, răspunse Campbell.

— Nu doar că va vrea să fie acolo, ci va trebui să fie acolo. Știe că președintele are agenți Secret Service cu el, nu?

— Probabil.

— Fie că îl vrea pe președinte viu sau mort, va aduce ceva putere de foc cu el pentru a scăpa de agenți.

— Ce vrei să spui? întrebă Campbell.

— Va fi nevoit să își împartă forțele. Sursele noastre ne-au spus că Aziz a intrat în clădire cu unsprezece oameni. În momentul ăsta, sunt reduși la zece. Unul dintre acești zece e pe acoperiș și doi sunt în subsol, lângă buncăr.

Planul începu să prindă formă în mintea lui Rapp.

— Abordarea noastră va fi următoarea: vom aștepta ca Aziz să își împartă forțele. Când vor opri burghiele, vom avea o fereastră de zece minute pentru a ataca. În acest timp, numărul teroriștilor

care supraveghează ostaticii nu va fi mai mare de șase… poate mai puțin dacă Aziz ia mai mulți oameni cu el pentru a-l acoperi.

La Langley, planul câștiga teren. În special cu Generalul Flood, un strateg militar care adora ideea de a diviza forțele inamicului.

— Iron Man, îmi place ideea. Rămâi pe poziție un minut, cât discutăm acest lucru cu președintele, zise Flood, care puse căștile pe masă și îl privi pe Stansfield. Ce părere ai?

48.

Vicepreşedintele Baxter stătea la biroul său şi privea absent la televizor. Era cufundat în gândul de a deveni preşedinte. Ideea era atât de tentantă, încât îl aruncase într-o lume fantezistă. Îşi aminti că încă din copilărie visase să devină preşedinte într-o bună zi, iar acum că era atât de aproape, avea rețineri. Nu în privința preluării funcției, ci a felului cum s-ar derula lucrurile dacă poporul ar afla că el primise informații cum că teroriştii lucrau la a-l scoate pe preşedintele Hayes din buncăr.

Baxter începu să gândească situația din mai multe perspective, prima dintre ele fiind cea a relațiilor cu presa. În primul rând, el fusese în New York când începuse dezastrul. Nu el îi invitase pe terorişti la cafea în Casa Albă. În al doilea rând, trebuia cumva să sugereze publicului că cele mai luminate minți ale Pentagonului juraseră că preşedintele e intangibil în noul buncăr. Informația Generalului Flood conform căreia teroriştii ar încerca să îl extragă pe preşedinte va trebui minimalizată. Trebuiau să spună că informația fusese vagă şi incompletă. Pe lângă asta, puteau răstălmăci povestea celor doi SEAL prinşi în conducta de aerisire şi avertismentele ulterioare ale lui Aziz.

Totuşi, Dallas King avea dreptate. În cele din urmă, trebuiau să se bazeze pe premisa superior morală că acționaseră în interesul salvării ostaticilor. Că nu ar fi putut să rişte viața acelor oameni cu inima împăcată doar pentru a se asigura că preşedintele era în siguranță când, de fapt, informația care spunea contrariul era incompletă.

Dallas King intră în încăpere mâncând o banană.

— Trebuie să vorbim despre ceva, zise King şi traversă camera, aşezându-se pe un scaun în fața vicepreşedintelui şi muşcând din banană.

Baxter luă telecomanda televizorului și îi opri sonorul.

— Ce mai e acum?

— Totul a mers grozav la ONU, dar am emoții pentru mâine.

— De ce? întrebă Baxter, punându-și cotul pe brațul scaunului și odihnindu-și bărbia în pumn.

— Tocmai am vorbit cu Ted, zise King, referindu-se la consilierul pentru siguranța națională a vicepreședintelui. Spune că Israelul începe să facă valuri.

Se lăsă pe spate în scaun și termină banana.

— Care e problema lor acum?

— Ei cred că știu care va fi ultima cerință a lui Aziz și vor să fie cunoscut faptul că vor refuza să coopereze.

— Care cred că va fi cerința finală?

— Aziz va cere Statelor Unite și ONU să recunoască un stat palestinian liber și autonom.

— Și? zise Baxter, ridicând din umeri de parcă nu ar fi fost mare lucru.

— Israelul a trimis vorbă că nu vor fi forțați să accepte un asemenea acord. Ted zice că sursele lui i-au spus că, în patru ore, forțele de apărare israeliene vor intra în alertă, iar dacă Aziz cere un stat palestinian liber și autonom, vor ocupa teritoriile.

Baxter se aplecă în față.

— La naiba. Ia legătura cu ambasadorul lor și spune-i că, dacă vor face asta, mă voi asigura că nu vor mai beneficia de ajutorul nostru.

King dădu din cap.

— Nu poți face asta și ei știu că nu poți. Prea mulți senatori și congresmeni le-ar veni în ajutor.

Baxter se enervă.

— Pe dracu', nu pot.

King se uită la șeful său și așteptă ca acesta să se calmeze. După câteva clipe, continuă:

— Să te iei la ceartă cu Israelul e o mișcare politică greșită… ar da groaznic în New York și

chiar mai rău în fața sponsorilor noștri principali din Hollywood. Am o idee care i-ar putea face fericiți pe toți, zise King rânjind și își încrucișă picioarele.

— Păi, spune-o, se răsti Baxter țâfnos. Nu am toată ziua la dispoziție.

— Cred că e momentul să facem o înțelegere secretă cu ei. Le spunem să protesteze vehement dacă cerința este emisă, dar să nu ia nicio măsură militară. În schimb, le promitem că vom relua clădirea de îndată ce următorul grup de ostatici va fi eliberat.

— Credeam că nu vrem să facem asta.

— Așa am crezut și eu la început, spuse precaut King. Dar cu cât mă gândesc mai mult, îmi dau seama că nu e în interesul nostru să fii văzut ca un mare fricos. Dacă reușești să eliberezi două treimi din ostatici și apoi dai ordinul de a recâștiga clădirea… King zâmbi. Vei fi privit drept o persoană care nu doar că a fost un bun diplomat, dar poate fi și dur la nevoie.

Și îmi vei rezolva și mie problema pe parcurs, adăugă Dallas în sinea lui.

— Poate.

Baxter se încruntă în timp ce se gândi la această nouă strategie. Se uită la ceas și întrebă:

— De ce nu au venit la mine cu această informație Stansfield sau Flood?

King ridică din umeri.

— Dacă Ted știe despre asta, zise Baxter, mai mult ca sigur știu și ei.

— Habar nu am. Poate că Ted are o sursă mai bună.

— Fii serios, râse Baxter. Mai bună decât Thomas Stansfield… mă îndoiesc.

Vicepreședintele se întinse spre telefon, dar își dădu seama că nu știe unde sunt Flood și Stansfield. Unul dintre lacheii săi putea face asta pentru el; Baxter avea treburi mai importante de făcut cu timpul său. Se uită la King și spuse:

— Contactează-i pe Generalul Flood și pe Directorul Stansfield pentru mine.

•

Stansfield hotărâse că ar fi mai bine să îl sune pe președinte din sala de conferințe, astfel că el, Flood, Campbell și Kennedy plecară din camera de control și intrară în bula blindată de sticlă. În mai puțin de un minut, atât Rapp, cât și președintele erau pe fir.

Generalul Flood îi făcu lui Hayes un rezumat al planului lui Rapp de a aștepta până în ultima clipă pentru a lansa atacul. Președintele ascultă cu atenție. Deși bănuia care ar putea fi rezultatul, prima întrebare pe care o rosti Hayes fu:

— Care este dezavantajul dacă sincronizarea noastră nu e bună și așteptăm prea mult?

— Dacă estimăm greșit, domnule – spuse Campbell și făcu o pauză – e posibil să vă punem pe toți în pericol.

— Domnule General Campbell, interveni Rapp. Delta Force e responsabilă de clădire, corect?

— Corect.

— Cât timp ar dura să îi ducem din zona de așteptare la Casa Albă… presupunând că lunetiștii sunt pregătiți?

— Colonelul Gray spune că poate avea 12 operatori pe acoperiș în mai puțin de două minute și alți 12 pe teren în următoarele treizeci de secunde.

— Scuzați-mă că întreb, se încruntă președintele Hayes în buncăr, dar dacă putem să punem atâția oameni pe acoperiș cu elicopterul, atunci de ce naiba ne mai prostim cu parașutarea acestor SEAL pe acoperiș?

Generalul Flood fu cel care răspunse:

— Elementul surpriză, domnule. Dacă aducem trupele cu elicopterul, mass-media și mii de oameni din centru le vor vedea. Noi sperăm să îi introducem pe acești SEAL în clădire fără să observe cineva. E riscant, dar e singura șansă de a

dezamorsa câteva dintre bombe ca să putem introduce echipa HRT și salva ostaticii din Aripa de Vest.

Rapp profită de ocazie pentru a-și vinde planul.

— Iar ideea mea, domnule președinte, este să așteptăm ca Aziz și un număr necunoscut de teroriști să coboare pentru a vă scoate din buncăr. Așa vom crește semnificativ șansele de a salva ostaticii.

Generalului Flood îi plăcea ideea și adăugă:

— E un plan bun, domnule. Le divizăm forțele într-un moment când dumneavoastră încă sunteți în siguranță în buncăr, iar principala noastră grijă este să salvăm ostaticii din Aripa de Vest. În loc să avem de-a face cu opt Tango, vă trebuie să ne facem griji doar pentru cinci sau șase.

— Deci îmi spuneți că ne va crește șansele de a salva ostaticii.

— Da.

Hayes nu ezită nici măcar o secundă.

— Atunci s-o facem.

Se auzi o bătaie în ușă, după care un consilier al Generalului Flood intră în încăpere.

— Scuzați-mă, domnule general. Vicepreședintele este pe linie și dorește să vorbească imediat cu dumneavoastră și Directorul Stansfield. Dacă doriți, vă pot face legătura aici.

— Cred că e momentul să îi spunem vicepreședintelui Baxter că nu mai este el la cârmă, se auzi vocea lui Hayes din difuzoare.

Flood se întoarse spre consilierul său.

— Fă-mi legătura aici.

Zece secunde mai târziu, una dintre liniile principalei console de telecomunicații începu să sune. Irene Kennedy apăsă butoanele corespunzătoare și îl incluse în teleconferință pe Baxter. Încuviință către șeful său și către Flood pentru a le transmite că legătura este pregătită.

— Domnule vicepreședinte Baxter? strigă Flood pe tonul său ferm.

Răspunse o voce de femeie, care le spuse să aștepte până le face legătura cu vicepreședintele. Timp de peste un minut, grupul stătu în tăcere, așteptând ca cel care inițiase apelul să li se alăture. Nimeni nu scoase un cuvânt. Toți așteptau nerăbdători să fie martori la confruntarea ce urma să aibă loc între pionii principali ai politicii americane.

Când Baxter intră într-un final pe fir, spuse:

— Generale Flood, ești acolo?

— Da, sunt aici cu Directorul Stansfield.

— Bun, răspunse Baxter pe un ton care sugera orice altceva decât asta. Tocmai am primit o informație îngrijorătoare.

Apoi Baxter făcu o pauză, așteptând să fie întrebat care anume. Dar nimeni nu mușcă momeala, așa că vicepreședintele detalie:

— Consilierul meu pentru siguranța națională tocmai m-a informat că Israelul a făcut anumite amenințări.

Baxter tăcu din nou, așteptând ca Stansfield sau Flood să intervină. Cei doi bărbați se priviră reciproc, dar nu spuseră nimic. Dacă situația nu ar fi fost atât de tensionată, probabil că ar fi zâmbit și s-ar fi bucurat în voie de momentul iminent.

Baxter continuă, frustrarea simțindu-i-se în glas.

— A auzit vreunul dintre voi aceste zvonuri?

— Da, răspunse Flood. Le-am auzit.

— Ei bine, de ce nu v-ați deranjat să îmi spuneți?

Flood ridică privirea spre difuzoare, întrebându-se când va decide președintele să intervină în conversație.

— Am fost ocupați, domnule.

— Ocupați, spuse Baxter, imitându-l pe Generalul Flood. Prea ocupați să ridicați receptorul și să îl informați pe comandantul suprem de o schimbare crucială.

— Comandantul suprem, se auzi glasul președintelui Hayes, nici furios, nici calm, doar

foarte încrezător. Nu prea cred, Sherman.

Doar chipul lui Stansfield rămase serios. Flood, Campbell și Kennedy zâmbiră satisfăcuți. Urmă un moment îndelungat de tăcere. Când Baxter răspunse, într-un final, în glas i se simți o combinație de teamă și ușurare falsă.

— Robert, tu ești?

— Da, eu sunt, Sherman.

— Cum… ce s-a întâmplat… cum am luat legătura cu tine?

— Nu contează, Sherman. Am auzit că ai o făcut o treabă grozavă, dând înapoi cu jumătate de secol politica noastră externă și siguranța națională.

— Nu știu ce ai auzit – Baxter părea panicat – dar nu a fost o treabă ușoară să încerc să salvez compatrioți și să mențin un echilibru în politica externă. Am lucrat din greu să asigurăm…

Hayes îl întrerupse tăios:

— Sunt la curent cu tot ce ați făcut tu, Marge Tutwiler și cățelușul tău Dallas King și nu îmi place absolut deloc. Nu am timpul, răbdarea sau energia de a mă ocupa acum de tine, dar când voi ieși de aici, vei avea niște explicații de dat.

— Dar, Robert – glasul lui Baxter era încordat – cred că ai înțeles greșit. Nu știu ce ți-au spus Generalul Flood și Directorul Stansfield, dar sunt sigur că pot să îți explic. Am avut cele mai bune intenții în fiecare decizie pe care am luat-o în timpul acestei crize.

— Sunt convins de asta, răspunse sceptic Hayes. Ai avut șansa să stai pe tron și ai dat-o în bară lamentabil. Acum e momentul să te dai naibii la o parte și să îi lași pe profesioniști să se ocupe.

— Dar, Robert…

— Dar nimic, Sherman! Conversația asta s-a încheiat.

Din partea vicepreședintelui se mai auzi doar clicul telefonului închizându-se. După un moment

îndelungat de tăcere, vocea președintelui întrebă din difuzoare:

— Deci, unde rămăseserăm?

49.

Aeronava MC-130 Combat Talon brăzda cerul deasupra Washingtonului, la 3.000 în altitudine. Ca parte a Aripii de Operațiuni Speciale, Combat Talon era unul dintre atuurile majore ale armatei americane, folosit în special pentru inserția și extracția Forțelor Speciale din diferite teatre de război.

Comandantul Harris stătea în spatele aeronavei, privind în jos spre oraș prin trapa deschisă. Vântul șuiera prin partea din spate a zonei cargo, iar cele patru motoare exterioare huruiau în aerul serii, îngreunând comunicarea. În dreapta lui Harris, soarele de un portocaliu aprins cobora sub linia orizontului. În stânga se apropiau nori de furtună. Apusul era un semn bun – întunericul era binevenit – dar furtuna nu. Vântul și ploaia nu făceau casă bună cu parașutismul.

Piloții zburau când mai sus, când mai jos, pe un culoar de 25 km lățime, la 8 km est de Casa Albă.

Harris și camarazii săi SEAL executaseră de-a lungul timpului toate tipurile de salturi. Aveau la activ salturi HAHO[15] (de la altitudine înaltă, cu deschiderea parașutei la altitudine înaltă) și HALO[16] (de la altitudine înaltă, cu deschiderea parașutei la altitudine joasă), dar și salturi dintr-o linie statică de la distanțe cuprinse între 150 m și 10.000 m. În urmă cu opt ani, când participase la acel exercițiu pentru Secret Service, el și oamenii săi executaseră un salt HAHO dintr-un Air Force C-141 StarLifter. De la o altitudine de 7.800 m, săriseră din avion și își deschiseseră parașutele. De la aproape 8.000 m înălțime, Harris și echipa lui ghidaseră în mod expert parașutele pe o distanță de 73 km și aterizaseră încet și cu grijă pe acoperișul Casei Albe. La început, cei de la Secret Service fuseseră șocați de rezultat. Dar apoi discutaseră cu cei de la SEAL și își dăduseră seama că un

asemenea salt necesita un nivel foarte ridicat de pregătire și precizie, astfel că excluseseră posibilitatea ca un grup terorist să conducă o asemenea operațiune cu succes.

Harris și oamenii lui urmau să își pună în practică toate abilitățile de parașutism. Generalul Campbell îl pusese la curent cu cel mai nou aspect al planului, care crea un coșmar tactic pentru ofițerul SEAL. Trupa nu își mai putea alege momentul saltului. Acum erau nevoiți să aștepte ca Aziz să facă primul pas și abia apoi să ducă avionul pe poziție.

Nici repetarea saltului pe care îl făcuse în urmă cu opt ani nu era o opțiune. Pentru a sări de la acea altitudine, ar fi fost nevoie ca el, oamenii lui și echipajul aeronavei depresurizate să fi trecut pe oxigen cu o oră înainte de decolare. Dar până să le fie aprobat planul, rataseră fereastra de timp, astfel că Harris hotărâse că vor sări de la 3.000 m și vor plana liber spre Casa Albă. La altitudinea de 300 m vor deschide parașutele și vor pluti pe restul distanței.

Harris se îndepărtă de rampă pentru a-și informa oamenii despre ploaia iminentă. Zona cargo era învăluită în lumina roșie care le asigura băieților vederea nocturnă. Harris îi luase cu el pe masivul Mick Reavers, care avea să fie coordonatorul saltului, pe Tony Clark și Jordan Rostein – doi dintre cei mai buni trăgători și experți în demolări ai echipei SEAL 6. Toți patru purtau combinezoane negre din Nomex, cagule și mănuși. Materialul ignifug era obligatoriu în orice operațiune, cu atât mai mult când aveau de-a face cu explozibil. Toți aveau pistoale SIG-Sauer P226 de 9 mm, puști-mitralieră MP-10 cu amortizor și multe magazii de rezervă în vestele de asalt, sub care purtau vestele antiglonț din Kevlar. Își verificaseră semnalul radio la sol. Cei patru operatori foloseau stații radio Motorola MX300, prevăzute cu laringofoane și căști.

Harris merse lângă oamenii lui și strigă pentru a acoperi vuietul vântului:

— Furtuna aia continuă să înainteze dinspre est și nu arată bine deloc.

Clark dădu din cap spre comandantul său. Îl cunoștea pe Harris de mai bine de zece ani și știa că omul e suficient de nebun cât să sară cu parașuta în toiul furtunii. Clark își ajustă ochelarii de protecție și se aplecă spre Harris.

— Nu sărim pe ploaie, Harry, îi strigă el.

Harris încuviință și, întorcându-se spre rampă, mormăi:

— Mai vedem.

Din partea din spate a avionului, Harris văzu furtuna intensificându-se. Brusc, un fulger lumină și brăzdă cerul, două vene bifurcându-se spre pământ. Fu urmat de un tunet atât de puternic, încât înghiți huruitul motoarelor. Sfori de ploaie se vedeau căzând peste Chesapeake. Ploaia înainta peste Maryland și în curând avea să învăluie capitala. Mai aveau la dispoziție maxim 30 de minute, înainte ca ploaia să transforme saltul în unul sinucigaș.

•

Rapp și Adams erau la ușă, pregătiți, verificând ultimele detalii. Dacă lucrurile mergeau prost, HRT era la douăzeci de secunde distanță de a da buzna în clădire, iar Delta Force putea ajunge la fața locului în mai puțin de două minute. Venise momentul să arunce zarurile.

Înainte de a-i spune să tasteze codul, Rapp îl întrebă pe Adams:

— Ești gata de plecare, Milt?

Adams își dădu șapca jos și își șterse sudoarea de pe capul chel cu o batistă. Încuviință din cap.

— Sunt gata.

Rapp își verifică rapid echipamentul încă o dată și spuse:

— Iron Man către centrul de comandă. Intrăm. Terminat.

Mitch încuviință spre Adams, care tastă codul în panou.

Când aerul șuieră dinspre ușa închisă etanș, Adams făcu un pas în spate, permițându-i lui Rapp să preia conducerea. Mitch nu știa la ce să se aștepte dincolo de ușă – poate că Aziz pusese o bombă în prag sau postase un terorist, nu avea de unde să știe. Dar se gândise că, dispunând de un număr limitat de resurse, Aziz nu-și va permite să posteze un gardian lângă ușă.

Marea îngrijorare era explozibilul. Rapp îl împinse pe Adams lângă perete, aproape de balamalele ușii, și puse mâna pe mâner. Se opri un moment, întoarse capul, apăsă ușor clanța și trase ușa spre el cinci centimetri.

Rămânând ascuns în spatele ușii greoaie de oțel pentru a se proteja de o posibilă explozie, Rapp ascultă atent, așteptând să audă sunetul unui fir declanșator. Numără până la trei, apoi până la cinci, ca măsură de precauție. În mâna stângă ținea mitraliera MP-10, astfel că întinse mâna dreaptă spre Adams, care îi dădu cablul cu lentilă. Rapp strecură micuța cameră din fibră optică după colț. Verifică în stânga, în dreapta și în sus. Imaginile întunecate erau transmise la Langley.

— Totul arată bine, Iron Man, auzi el în căști glasul Generalului Campbell.

Rapp scoase capul de după ușă și aruncă o privire. În stânga era un șir de trepte abrupte din beton. Într-o oarecare măsură, Mitch se așteptase ca spațiul să fie întunecat. Dar pasajul secret care urca spre Biroul Oval era slab luminat de două becuri. În față, o fâșie de lumină răzbătea de sub ușa care ducea la Horsepower, postul de comandă al gărzii prezidențiale, care monitoriza sistemele de alarmă și camerele de supraveghere. Toate înregistrările video din interiorul și exteriorul clădirii intrau sub directa supraveghere a Forțelor Speciale din Clădirea Eisenhower de peste drum. Horsepower era responsabil în principal de

președinte și, în consecință, supraveghea intens zonele în care se afla acesta. Divizia în uniformă era responsabilă pentru restul. În prezentarea pe care i-o făcuseră lui Rapp, cei de la Secret Service îi explicaseră că, imediat după raid, camerele din interiorul Casei Albe începuseră să se deconecteze una câte una. Motivul evident era că Aziz nu voia ca Secret Service să vadă ce face el. Responsabilitatea lui Rapp era să descopere cât anume din sistem era încă online și dacă era monitorizat de vreun inamic.

Ieșind complet din spatele ușii, Rapp păși cu grijă pe micul palier din fața postului de comandă Horsepower. Adams îl urmă îndeaproape, apoi strecură mica lentilă pe sub ușă și începu să o plimbe dintr-o parte în alta a camerei.

Rapp privi peste umărul lui. Văzu câteva mese metalice, apoi zări ceva. Îi făcu semn lui Adams să mute camera înapoi. În capătul opus al încăperii se vedeau umerii și capul unui bărbat.

— Avem un Tango, spuse Generalul Campbell în căștile lui Rapp. Acela este panoul de control. Poți să vezi mai bine la ce se uită?

Adams mări imaginea lentilei pe bărbatul de dincolo de ușă. În fața teroristului erau douăsprezece monitoare mici, alb-negru, cocoțate pe un raft metalic. Cele două din mijloc de pe ultimul rând nu erau vizibile din pricina capului bărbatului, dar celelalte zece păreau să arate imagini din exteriorul Casei Albe.

Rapp se întoarse cu spatele și întrebă în șoaptă:

— Înregistrați asta, da?

— Afirmativ, răspunse Campbell.

— Bun. Vom monta o unitate de supraveghere aici și mergem mai departe.

Rapp scoase o cameră audio-video din buzunar și o porni. O puse pe podea și strecură minuscula lentilă a unității pe sub ușă cât de mult putu. Se întoarse din nou cu spatele și întrebă în șoaptă:

— Primiți noul semnal?

— Afirmativ.

Rapp îl bătu pe Adams pe umăr și arătă spre scări. Milt retrase cablul și îl strânse într-o buclă lejeră. Înainte să plece, Rapp se apleacă și verifică spațiul de fire declanșatoare. După ce se asigură că nu erau capcane, porni mai departe. În capătul scărilor nu era palier, doar interiorul unui perete-panou care accesa zona dintre Biroul Oval și sufrageria privată a președintelui.

— Se deschide spre interior, zise Adams, arătând o clanță.

Rapp dădu aprobator din cap. Ar fi preferat să dea o gaură în perete și să insereze lentila pentru a vedea ce este pe partea cealaltă, dar erau în criză de timp. Apăsă clanța și își ținu arma MP-10 pregătită. Secțiunea îngustă de perete se împinse ușor înăuntru. Rapp o împinse mai mult și privi spre biroul privat al președintelui de vizavi. Aproape instantaneu, nasul îi fu asaltat de o duhoare înțepătoare.

Mirosul se strecură în casa scării, iar Rapp începu să respire pe gură. Își aminti de problemele lui Adams, se întoarse și îi șopti:

— Cred că sunt câteva cadavre pe aici. Ești bine?

Adams încuviință din cap și îi făcu semn lui Rapp să înainteze.

Mitch arătă spre Milt și apoi spre podea, transmițându-i să stea pe loc pentru o secundă. Se mută pe partea dreaptă, lipindu-se de perete. Lumina palidă a serii se revărsa prin ferestre. În sufrageria dinaintea lui, candelabrul era aprins, la fel și o lampă de masă. Era ca și cum clădirea ar fi fost blocată în timp. Pe masă erau câteva cești cu cafea pe jumătate pline și o tavă cu vase așteptând să fie dusă la bucătărie. În dreapta, ușa către cămară era deschisă, iar Rapp putu să vadă astfel holul principal, ceea ce îl determină să facă un pas înapoi.

Tot ce vedea Rapp, vedea și Langley.

— Iron Man, e o ușă în stânga ta care dă în Grădina de Trandafiri, îi spuse Campbell în căști.

Rapp întoarse rapid capul în direcția indicată, iar generalul adăugă:

— Asta este. Să o verificăm de explozibil.

— Recepționat.

Privind înapoi pentru a se asigura că nu e nimeni pe hol, Rapp ocoli masa din sufragerie prin partea stângă. Lângă ușă era un ghiveci mare cu o plantă verde, iar în spatele acestuia era o cutie gri din metal, ca cea din dormitorul președintelui. Un filament transparent își croia drum din lateralul cutiei prin ochiurile de prindere ale unor șuruburi. Cablul translucid, nimic altceva decât gută pentru undițe, traversa baza ușii, intra printr-un alt ochi, urca aproape un metru, apoi în alt ochi de prindere și își relua traseul orizontal pe deasupra ușii. Rapp îl urmări până pe cealaltă parte a ușii și se opri.

— Rahat.

— Ce este? întrebă Campbell.

— Nu vedeți firul?

— Nu.

— Traversează baza ușii, urcă un metru, apoi traversează iar. Dar marea problemă e că nu se oprește, zise Rapp înaintând pe lângă perete, urmărind filamentul transparent. Traversează tot peretele, nu e doar la ușă.

— Asta ar putea fi o problemă.

Intuiseră că Aziz va pune bombe la uși, astfel că echipa HRT plănuise să pătrundă în clădire aruncând în aer bucăți din perete. Dar cu fire brăzdând pereții exteriori, era evident că planul trebuia regândit.

— O să merg mai departe. Să sperăm că operatorii ăia SEAL sunt buni, altfel am dat de naiba.

Rapp se întoarse rapid în celălalt capăt al camerei. În loc să revină în holul scurt, intră în cămară și se apropie cu grijă de ușa care ducea în holul principal al primului etaj al Aripii de Vest.

Cu arma pregătită, merse lângă cadrul ușii. Ochii îi căzură instant pe dârele de sânge uscat care pătau mocheta de pe hol. Sângele venea din ambele direcții, ca și cum trupurile ar fi fost târâte, și intra în camera aflată în dreapta, pe hol.

Rapp nu voia să știe ce era dincolo de ușa închisă, dar probabil că de-acolo venea duhoarea infernală. Verifică holul și observă încă o bombă în stânga lui. Mitch se înfioră și încercă să fixeze camera de pe căști asupra cutiei metalice. Era mai grav decât crezuse. Nu era doar un rând exterior de bombe, se părea că exista și unul interior cu care trebuiau să se confrunte. Rapp porni înapoi spre Adams.

— Ați văzut a doua bombă și locația ei?

— Afirmativ. Dârele acelea decolorate de pe mochetă sunt ce cred eu?

— Pare să fie sânge uscat, răspunse Rapp în timp ce ajunse lângă Milt Adams.

Trecu de el cu câțiva pași și băgă capul în Biroul Oval. Instantaneu, văzu cauza duhorii. Cadavrul umflat al unui bărbat zăcea pe podea, între cele două canapele. Capul îi căzuse lângă sigiliul prezidențial brodat și din el se scursese o baltă de sânge. Rapp ocoli prima canapea și încercă să vadă chipul bărbatului, dar fără folos. Obrajii și gâtul îi erau atât de umflate, încât cravata și gulerul cămășii părea că vor exploda în curând. Mâinile bărbatului suferiseră aceeași transformare.

Rapp merse să verifice peretele curbat din spatele biroului președintelui. Lângă ușa care ducea spre Colonnade, găsi o altă bombă. Filamentul transparent traversa orizontal peretele de două ori. Oftă adânc și spuse:

— Același lucru ca în camera cealaltă. Îl iau pe Milt și mergem să verificăm interiorul.

Adams stătea în pragul ușii, privind cadavrul umflat.

— Îl recunoști? îl întrebă Rapp în timp ce se apropie de el.

Adams dădu din cap.

Rapp îndreptă pistolul spre direcția din care veniseră. Intră în sufragerie, îmbrățișă peretele din dreapta și ținu arma pregătită. Se întoarse spre Adams:

— E o ușă chiar aici, în capătul holului; unde duce?

— Camera Roosevelt.

— Ce e înăuntru?

— Doar o masă mare de conferințe.

Rapp încuviință din cap.

— OK. O să te acopăr din camera asta mică de aici. Vreau să mergi lângă Camera Roosevelt și să strecori lentila pe sub ușă. Și nu uita, stai în stânga cadrului ușii, nu pe mijloc.

Adams dădu și el aprobator din cap. Rapp era foarte strict în privința poziționării, pentru a nu fi împușcați. Mitch intră în cămara mică de lângă sufragerie. În pragul ușii către holul principal, scoase capul și verifică ambele direcții, apoi ridică mâna dreaptă și îi făcu semn lui Adams să înainteze.

Milt traversă în fugă cămara și holul. Ușa spre Camera Roosevelt era în dreapta lui, iar cea principală către Biroul Oval era aproape vizavi de ea. Poziționându-se în stânga cadrului, așa cum îi spusese Rapp, strecură cablul pe sub ușă și privi monitorul. La început nu-și dădu seama la ce se uită. Pe podea se vedeau niște grămăjoare, iar masa de conferințe fusese răsturnată și sprijinită de peretele opus. Ceva se mișcă, iar Milt își dădu seama că grămăjoarele erau trupuri. Un picior se mișcase. Un picior purtând pantaloni albaștri cu o dungă roșie în lateral. Adams recunoscu imediat pantalonii ca aparținând unui pușcaș marin.

La Langley, o pereche de ochi atenți urmărea atât imaginile camerelor de cap, cât și pe cele recepționate de cablul cu lentilă.

— Milt, dă-mi o scanare completă, lent, apoi îndepărtează-te de ușă, spuse Campbell.

Adams înclină ușor camera de pe cap, apoi plimbă lent cablul de la stânga la dreapta și înapoi. Când termină, Campbell îi spuse:

— E bine, acum retrage-te.

Milt scoase cablul de sub ușă și se întoarse la Rapp.

— Comanda, ce ai văzut? întrebă Mitch în șoaptă. Terminat.

— Un Tango la ora unsprezece. Stă pe scaun cu fața spre ușă și ține pe genunchi ceva ce pare a fi o mitralieră AK-74.

În timp ce asculta, Rapp auzea și alte voci pe fundal. După câteva secunde, Campbell adăugă:

— Am fost informat că mai există alte două intrări în cameră, dintre care una este blocată. Pe podea avem cel puțin șase ostatici, poate mai mulți. Par să fie legați și au cagule pe cap.

Adams, care stătea în spatele lui Rapp, auzea tot ce se spune în cască și zise:

— Unul dintre oamenii aceia e pușcaș marin.

— Afirmativ. Revizuim înregistrarea ca să vedem dacă mai putem obține alte informații, dar, pentru moment, se pare că am găsit restul ostaticilor.

Rapp aruncă o privire după colț, apoi se uită la baza ușii Camerei Roosevelt.

— Milt, șopti el, întorcându-se către Adams, scoate o unitate de supraveghere. Înclină lentila în unghiul potrivit și fixeaz-o de baza ușii. Te acopăr eu.

Adams încuviință, traversă încet holul și montă minicamera.

— Comanda, cum arată noul semnal? întrebă Rapp.

— Bine, vedem 80 la sută din încăpere, iar Tango e în raza vizuală.

Rapp se întoarse spre Adams.

— Pregătește-mi două dintre cele negre.

Milt o pregăti pe prima și i-o dădu lui Mitch, care ieși pe hol. Imediat în dreapta lui era un mic

dulap cu un aranjament de flori ofilite într-o vază. Rapp întinse mâna în spatele dulapului și lipi unitatea de supraveghere de el. Intră înapoi în cămară, luă a doua unitate și o fixă sub dulap, într-un unghi care să acopere holul în direcția opusă.

50.

Mustafa Yassin era mândru de munca sa. Verifică de două ori progresul burghielor și rânji. Satisfăcut, opri cele trei aparate și le scoase din găurile lor. Atinsese adâncimea dorită. Yassin nu avea forța brută a bărbaților ca Aziz, dar era mai inteligent decât majoritatea. Micul hoț învățase, din interacțiunile cu oameni precum Saddam, să își asigure poziția și să îndeplinească așteptările superiorilor săi.

Burghiul principal, cel mai mare dintre cele trei, era montat pe un trepied. Yassin îl apucă de bază și îl trase într-o parte. Celelalte două burghie erau magnetizate. După ce le smulse de pe ușă, se așeză pe cutia cu unelte și își aprinse o țigară. Trase adânc aer în piept, luă stația radio și îl sună pe Aziz.

Rafique mânca un sandviș în bucătăria cantinei Casei Albe când auzi telefonul.

— Mustafa, aici Rafique, zise el ridicând stația la gură. Ce vrei?

— Sunt pregătit pentru tine.

Aziz puse sandvișul pe masă și își scutură firimiturile de pe degete.

— Repetă.

— Sunt pregătit pentru tine. Când ajungi aici, voi începe ultima parte a procesului.

Aziz era în culmea fericirii.

— Vin imediat.

Își luă pistolul-mitralieră MP-5 de pe tejghea, intră în cantină și privi grupul de ostatici înghesuiți unii în alții. Căuta o persoană anume; cineva care să provoace emoțiile potrivite președintelui. Aziz dădu ocol grupului, căutând chipul lui Sally Burke, secretara președintelui și mamă a cinci copii. Dacă gărzile lui Hayes alegeau să lupte, doamna Burke avea să fie folosită drept scut. Aziz o găsi stând

într-un grup de femei. O chemă la el cu degetul său lung și subțire.

Burke arătă agitată spre sine.

— Eu?

— Da, doamnă Burke, zise Aziz zâmbind și îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

Burke îi acceptă ajutorul fără tragere de inimă și se ridică.

— Ce vreți de la mine?

— Nu-ți face griji. Totul va fi bine; vrem doar să vorbești cu cineva.

— Cu cine?

— Nu îți face griji. Totul va fi bine.

Aziz îi strânse umărul și îi spuse din nou să stea liniștită. Apoi o întoarse blând spre ușă și o conduse afară din încăpere.

— Muammar, ne vedem în sala presei, spuse el în stația radio.

•

În stânga lui Rapp era holul care ducea la intrarea principală a primului etaj. În dreapta era sala presei și o ușă care dădea afară, spre Colonnade. Rapp voia să le verifice pe amândouă, pentru a vedea dacă erau la fel de ticsite cu explozibil precum ușile sufrageriei și Biroului Oval.

În timp ce mergea spre sala presei, Rapp auzi vocile din cască crescând în intensitate. Totodată, auzi voci și de undeva din față. Începu să se retragă rapid.

Generalul Campbell îi vorbi agitat în cască:

— Iron Man, nu mai avem timp. Au oprit burghiele și se pregătesc să deschidă ușa buncărului.

Rapp nu putea să răspundă în acel moment. Avea probleme mai urgente și nu voia să se dea de gol făcând mai mult zgomot decât necesar. Reuși să ajungă înapoi în cămară câteva secunde mai târziu, lângă Adams.

— Sunteți siguri? șopti în cască.

— Da.
— Cât timp mai avem? întrebă în timp ce traversară sufrageria și ieșiră în hol, unde deschise peretele-panou.
— Nu suntem siguri.
Rapp închise peretele în urma sa și îi făcu semn lui Adams să coboare scările.
— Dați-mi cea mai bună estimare, șopti el.
În camera de control de la Langley urmă o scurtă discuție, apoi Campbell spuse:
— Zece minute, maximum.
Rapp și Adams ajunseră pe palierul din fața postului de comandă Horsepower, iar Mitch îl împinse pe Milt în tunel. Odată ajunși înăuntru, Rapp închise ușa, ca să poată vorbi fără grija că va fi auzit.
— Ok, să o luăm de la capăt. Locul e plin de bombe și am văzut doar un sfert din el. Singura noastră șansă e să aducem SEAL aici și să îi punem să dezamorseze măcar o bombă, ca să creeze un punct de acces pentru HRT.
— Avem altă problemă. Tocmai am descoperit că un monitor din Horsepower e conectat la o cameră de pe acoperiș.
Rapp își puse rapid rotițele în mișcare și veni cu o soluție:
— Rămân eu aici jos, iar dacă acel Tango din Horsepower îi vede pe băieți aterizând, îl elimin.
Mitch îl privi pe Adams în timp ce aștepta răspunsul lui Campbell. Se simțea din ce în ce mai frustrat de faptul că era exclus din discuțiile de la celălalt capăt al firului. După mai bine de zece secunde de așteptare, spuse în microfon:
— Irene, ești acolo?
— Da.
— Ține-mă la curent. Sunt singurul vostru agent pe teren și nu avem timp să dezbatem fiecare punct.
Generalul Flood interveni:

— Iron Man, avem câteva probleme logistice. Am greșit ultima estimare cu aproape 30 de minute și nu ne mai permitem alte greșeli. Nu cu viața președintelui în joc.

— Atunci aduceți Delta mai repede, dar trebuie să îi activăm pe Harris și băieții lui, altfel toți ostaticii vor muri.

— S-ar putea să moară oricum, zise Generalul Campbell. În acest moment, aș spune că șansele de a introduce echipa HRT în clădire sunt între zero și foarte mici. Chiar dacă reușim să îi infiltrăm, șansele ca ei să iasă în viață de acolo nu sunt nici ele mai mari.

Rapp era furios. Timpul trecea și celor de la Langley li se făcea frică.

— Am nevoie de ajutor. Pot să îl elimin pe acest Tango din Horsepower. Probabil și pe cel de sus, din Camera Roosevelt, dar sub nicio formă nu mă pot ocupa de bombele astea și de toți Tango din cantină. Trebuie să ne asumăm niște riscuri.

Glasul pătrunzător al lui Flood se auzi în cască:

— Nici noi nu vrem să moară ostaticii, dar nici nu avem de gând să trimitem trupe într-o misiune sinucigașă.

— Suntem plătiți să ne asumăm riscuri, Generale Flood. Ați fost pe teren, iar dacă ați fi cu 20 de ani mai tânăr, ați vrea să luați parte la acțiune, indiferent cât de mici ar fi șansele de reușită. Întrebați-i pe Harris și oamenii lui, vă garantez că vor vrea să participe.

Urmă un moment de tăcere, apoi Campbell spuse:

— Sunt de acord. Trebuie să încercăm.

Kennedy și Stansfield îl aprobară pe Campbell, lucru care aruncă toată presiunea pe umerii Generalului Flood. Era o operațiune riscantă, dar trebuiau să încerce. Flood știa asta. După un scurt moment de gândire, șeful Statului Major își dădu aprobarea. De îndată ce o făcu, Campbell începu să zbiere ordine la ofițerii din fața lui. La rândul

lor, aceștia transmiseră ordinele prin liniile securizate.

•

Aeronava MC-130 Combat Talon era la trei minute distanță de punctul de salt când primiră undă verde. Pilotul îl informă pe Harris că va începe numărătoarea inversă, iar cei patru SEAL merseră spre rampa din spate, cu parașutele voluminoase și rucsacii. Sub brațul stâng, fiecare avea prins în siguranță pistolul-mitralieră Heckler & Koch MP-10.

Stăteau aliniați pe un singur rând la baza rampei. Reavers, coordonatorul saltului, era primul. Verifică pentru ultima dată parașutele tuturor și își ocupă locul. Harris merse lângă el și privi spre orizont. În vest soarele apusese, dar cerul era încă luminat. În est parcă venea sfârșitul lumii. Cerul era negru cât vedeai cu ochii de la nord la est. Privind spre sol, Harris văzu autostrada Interstate 495 întinzându-se de la est la vest, iar în dreapta era Universitatea din Maryland. Dincolo de ea, orașul Baltimore era biciuit de furtună. Harris își dădu seama că rafalele de vânt erau foarte puternice după modul în care se îndoiau copacii.

Mick Reavers strigă în urechea comandantului său:

— Bună vreme pentru sărit. Cine e nebunul care a venit cu planul ăsta?

Harris zâmbi.

— Am fost în situații mai rele, Mick. Doar ai grijă să îți ții bine fusta înainte să sari. N-am vrea să ți se prindă în ceva.

Reavers îi arătă degetul mijlociu șefului său. Harris îi zâmbi din nou uriașului din fața lui și îl bătu pe umăr. Comandantul se întoarse la locul său în formație și verifică altimetrul prins de încheietura stângă a mâinii, așteptând semnalul.

În sinistra lumină roșiatică din cabină, butonul verde pentru sărituri începu să pâlpâie. Aproape

instantaneu, Reavers ridică mâna dreaptă și le dădu semnalul să se pregătească. Câteva secunde mai târziu, dădu undă verde și sări de pe rampa deschisă. Urmă Tony Clark, apoi Jordan Rostein. Dan Harris sări ultimul.

Toți patru se răsuciră la 180 de grade în aer și se așezară în poziția de cădere liberă, cu brațele și picioarele ușor îndoite în sus. Pe cerul întunecat, banda fosforescentă de pe căștile lor îi ajută să țină evidența unul altuia și să se alinieze. Sub ei, spre sud, Casa Albă era ușor identificabilă.

•

Rapp primea actualizări constante de la Langley în timp ce încerca să se gândească la potențiale probleme. Identificase multe, dar doar în privința a două putea face ceva.

— Ușa aia către Horsepower e încuiată? îl întrebă pe Adams.

— Da.

— Cheia S o deschide?

— Da.

— Dă-ți monitorul jos, repede.

În timp ce Milt se supuse, Rapp își aduse microfonul în dreptul gurii și zise:

— Comanda, îl trimit pe Milt pe acoperiș pentru a ghida echipa prin tunel.

— Ești sigur că e nevoie de asta? întrebă Campbell. Au studiat și ei schițele.

— Nu ne putem permite erori. Milt cunoaște drumul, zise Rapp, apoi ridică microfonul lângă ureche. Milt, mișcă-ți curul acolo jos și ia pistolul meu cu amortizor de la Anna. Nu vreau să îl folosești pe al tău. Și spune-i să vină repede aici pentru că am nevoie de ajutorul ei. Apoi urci scara aia din spate care duce pe acoperiș. Cineva va păstra legătura cu tine prin stație și îți va spune dacă drumul e liber. Când auzi că lunetiștii au tras spre teroristul din gheretă, vreau să deschizi imediat trapa aia. Dacă teroristul ăla e încă viu,

trebuie să îl elimini. Nu îi poți permite să transmită ceva prin stație.

Apoi Rapp luă monitorul și îl împinse pe Adams pe scări.

— Grăbește-te, Milt.

Adams coborî scările în fugă, cu o agilitate uimitoare pentru vârsta lui, și dispăru în tunel. Mitch se uită la ceas și ascultă sporovăielile din cască. Așteptând-o pe Rielly, reglă monitorul pe frecvența camerei montate chiar lângă Horsepower. O imagine cu ceafa teroristului apăru pe ecran.

După mai puțin de treizeci de secunde, Anna urcă în grabă scările, gâfâind și ținându-se de mijloc.

— Te doare coasta? o întrebă Rapp.

Rielly încuviință din cap, iar durerea i se citea pe chip.

— Mai rezistă puțin. Uite ce am nevoie să faci, zise el, arătându-i cheia S. Dincolo de ușa asta e alta, iar cheia asta o deschide. În camera aia, un terorist urmărește monitoarele de supraveghere. E posibil să fim nevoiți să-l eliminăm, dar nu vrem să o facem dacă nu e neapărat nevoie.

— Deci vrei să deschid ușa cu asta?

— Da. Eu o să deschid ușa asta, iar după aceea trebuie să vorbim în șoaptă. Fă cum îți spun eu și când îți spun eu și totul va fi bine.

Rapp tastă codul ușii, se împinse în ea și păși pe palier. Puse jos monitorul și arma MP-10. Se lăsă într-un genunchi și băgă în gură capătul zimțat al cheii S, umezindu-l. Apucă mânerul ușii cu o mână și aduse vârful cheii la nivelul încuietorii. Privi de la monitor la încuietoare și începu să strecoare cheia în yală; când introduse o treime din ea, se opri brusc. Teroristul se lăsă pe spate în scaun și își împreună mâinile la ceafă. Rapp nu se mișcă și nu respiră preț de cinci secunde, apoi împinse cheia în yală până la capăt.

Se lăsă ușor pe spate și îi făcu semn lui Rielly să se lase pe podea lângă el. O trase mai aproape și îi șopti la ureche:

— Când îți dau semnalul, vreau să preiei cheia și mânerul. Apoi, dacă mă auzi spunând „Acum”, deschide ușa cât poți de repede și dă-te la o parte.

•

Trei elicoptere MD-530 Little Bird zburau în susul râului Potomac. Micile aparate de zbor agile și silențioase erau pilotate de piloți de elită ai Regimentului 160 de Operațiuni Speciale al Armatei, porecliți „Night Stalkers” („Vânătorii Nopții”). Fiecare elicopter transporta câte patru operatori Delta Force, care stăteau, doi câte doi, pe trenurile de aterizare.

Elicopterele se apropiară de podurile din apropierea Memorialului George Mason, măturând apa învolburată a râului Potomac. În loc să ia altitudine pentru a zbura peste poduri, piloții Regimentului 160 continuară să coboare. Trecură pe sub cele patru poduri, croindu-și drum spre nord, mai aproape de Casa Albă. Trebuiau să rămână ascunși până primeau undă verde. Elicopterele se apropiară de Podul Memorial Arlington și începură să încetinească. Când ajunseră la el, toate trei se ascunseră sub construcție, în planare. Aici trebuiau să aștepte.

Între timp, al doilea grup de trei elicoptere Little Bird își croia drum spre nord-est, în susul râului Anacostia. Trecură peste Podul Frederick Douglass și cotiră spre nord. Zburând la altitudine joasă, peste acoperișurile caselor și clădirilor de apartamente, navigau cu o viteză de 60 de noduri, fără să facă zgomot. Ocoliră Capitoliul prin partea estică, pentru ca nimeni din parcul Național Mall să nu îi observe. Vântul le izbi în plin când cotiră spre vest și trecură peste acoperișul Departamentului Muncii. În față, la 500 m distanță, era structura monolitică a clădirii Hoover.

Se poziționară la doar 1,5 m deasupra ei, în planare. Aici trebuiau să aștepte.

Operatorii care stăteau pe trenurile de aterizare erau înarmați până în dinți. Fiecare om avea cel mai modern echipament antiglonț, inclusiv căști balistice din Kevlar și apărătoare pentru gât. Măștile de gaz erau ușor accesibile în buzunarele vestelor, la fel și ochelarii cu infraroșu. Zece din cei doisprezece operatori aveau pistoale-mitralieră MP-10 cu amortizor. Al unsprezecelea avea o pușcă Mossberg de calibru .12, iar ultimul, greoaia mitralieră M60ES de 7.62 mm. Toți erau încrezători că pot depăși orice obstacol, cu o singură excepție: bombele. Dacă operatorii SEAL nu găseau o cale de acces, îi aștepta o operațiune dificilă.

51.

La 400 m de Casa Albă, în turnul cu ceas al vechii clădiri a Poștei, Charlie Wicker era în spatele puștii sale Barrett de calibru .50 și privea prin luneta Leupold M1 Ultra 10x. Pe platforma din lemn de lângă el, camaradul său Mike Berg, un alt lunetist SEAL, făcea același lucru cu același model de armă.

Capota acustică era coborâtă peste platforma de tragere. Construită din foaie de furnir și căptușită cu spumă, aceasta avea să absoarbă 95% din zgomotul produs de puștile Barrett. Wicker era foarte încrezător că îl va nimeri pe Tango din prima încercare. Dacă nu reușea el, știa că va reuși Berg. Șansele să îl rateze amândoi de la această distanță erau aproape nule.

Singurul lucru care îi dădea emoții era vremea. Vântul și ploaia influențau traiectoria unui glonț, iar pe Wicker îl înnebunea faptul că acestea erau elemente pe care el nu le putea controla. Vântul crescuse în intensitate în ultimele ore, dar, de parcă ar fi primit un cadou de la divinitate, tocmai se domolise. Din păcate, Wicker știa că păsuirea avea să fie doar temporară. Se aflau în proverbialul calm dinaintea furtunii. Norii întunecați coborau dinspre est, iar relativul calm nu avea să dureze.

Wicker ascultase discuțiile dintre colegii săi de echipă în timp ce aceștia se pregăteau să sară din Combat Talon și era ușurat că operațiunea e în derulare. Avea să se concentreze la maximum pentru acea lovitură. Doar el auzea ceea ce vorbeau Harris și ceilalți trei parașutiști. Prea mulți operatori pe frecvența radio ar fi creat o confuzie inutilă. Berg urma să tragă după ce îl auzea pe Wicker trăgând. Fără comenzi, fără semnale; nimic ce ar putea distrage a doua lovitură. Berg va trage când va fi pregătit să o facă.

Cei doi lunetiști îi auzeau pe observatorii postați în afara capotei anunțând coborârea celor patru operatori SEAL 6. Wicker se concentră total asupra sarcinii sale. Trupul i se mulă pe masiva pușcă de calibru .50, ca și cum ar fi îmbrățișat-o, iar vizorul lunetei rămase centrat pe capul teroristului. Nu avea nicio remușcare față de ceea ce urma să facă. Omul pe care urma să îl ucidă se pusese el însuși în această situație și estimase greșit aptitudinile oponentului său. Teroristul stătea în spatele plexiglasului blindat, crezând cu naivitate că e în siguranță.

•

La 300 m altitudine, Mick Reavers trase coarda parașutei, iar coborârea rapidă se opri. Privi în sus pentru a verifica dacă voalura dublă a parașutei se deschisese corect, apoi se așeză în poziție pentru scurta planare către acoperișul Casei Albe. Nu se deranjă să verifice dacă oamenii săi sunt în poziție deasupra sa. Treaba lui era să stea în formație pentru ca ceilalți să îl urmeze în ordinea corespunzătoare.

Harris își deschisese și el parașuta cât de aproape putu de pragul de 300 m. După ce își verifică echipamentul, numără rapid voalurile de sub el și se alinie în spatele lui Rostein. Apoi aruncă o privire spre clădirea Poștei și spuse:

— Slick, aici Whisky 4. Mă auzi? Terminat.

— Aud, Whisky 4.

— Ne apropiem.

— Doar dă-mi „Bingo”.

Harris plană spre sol, privind strada și luminile semafoarelor printre oamenii lui. Brusc, simți o rafală de vânt, apoi o picătură de ploaie îi căzu pe obraz. Privi spre est și văzu un zid de ploaie torențială venind amenințător spre el. Se uită în jos și încercă să estimeze cât de aproape era Reavers de aterizare. Harris își verifică altimetrul, apoi se uită din nou la coordonatorul saltului. Așteptă răbdător, urmărindu-l pe Reavers plutind în

întuneric spre acoperișul Casei Albe. Așteptă până în ultimul moment și spuse:

— Bingo, Slick. Repet, Bingo!

Wicker auzi semnalul și expiră adânc, dar lent. Își scăzuse deja ritmul cardiac la puțin sub 40 de bătăi pe minut și era complet calm. Teroristul îi oferea un profil complet pentru lovitură, iar Wicker ținu centrul vizorului deasupra urechii bărbatului. Cu o presiune fermă constantă, începu să apese trăgaciul, iar glonțul părăsi zgomotos țeava puștii.

Reculul masivei arme îl zdruncină pe Wicker, împingându-l în spate câțiva centimetri. Un alt glonț își ocupă locul în magazie, iar în timp ce Wicker manevră luneta în încercarea de a lua din nou ținta în vizor, auzi arma lui Berg lansând glonțul spre terorist. O secundă mai târziu, Wicker își fixă din nou luneta pe gheretă, dar nu mai avea în ce să tragă. Tot ce vedea era o gaură de mărimea unui pumn în plexiglasul blindat.

Reavers ateriză în forță. Simțise vântul întețindu-se și se adaptase condițiilor, lăsându-se să cadă liber pe ultimii 10 m. În ultima secundă, trase de elevatoare și își umplu parașuta cu aer. Când picioarele lui loviră acoperișul, Mick deschise orificiul polar și încetini parașuta, luptându-se să o oprească pe acoperiș. Strânse grăbit voalura și o dădu din calea sa, în tot acest timp alergând spre gheretă. Își luă mitraliera și spuse:

— Whisky 1 a aterizat și e în mișcare.

Până să ajungă la gheretă, arma era pregătită. Se uită înăuntru și văzu trupul semidecapitat al teroristului zăcând pe podea.

— Tango 1 e scos din funcțiune, raportă el, apoi ridică rapid privirea pentru a vedea cum se descurcă colegii săi, după care începu să verifice ghereta de bombe.

Clark și Rostein aterizară aproape la fel ca el. Totuși, începea să se formeze un tipar, iar asta îl

îngrijoră pe Reavers. Fiecare parașutist depășea zona de aterizare a precedentului cu aproximativ 6 m. Ridică privirea și îl văzu pe comandant chinuindu-se să aterizeze în timp ce vântul se înteți. Neavând timp de pierdut, Reavers o rupse la fugă spre marginea vestică a acoperișului, iar în acel moment începu ploaia.

Harris se lăsase să cadă cu o viteză periculos de mare, în efortul de a ateriza înainte de a depăși zona de aterizare. La mai puțin de 5 m de țintă, trase de elevatoare cât de tare putu. Voalura se umplu cu aer, dar în clipa în care picioarele lui atinseră acoperișul, o rafală de vânt care sufla cu 64 km/oră înșfacă parașuta și îl trase pe Harris spre margine.

•

Rapp îngenunche în fața ușii postului de comandă Horsepower și privi cu atenție monitorul. Rielly stătea și ea în genunchi lângă el, fără să scoată un sunet. Rapp o observa de câteva minute și îi văzuse frica din privire. Puțină teamă nu strica niciodată, dar prea multă te putea împietri în toiul luptei, iar ei nu își permiteau asta.

Rapp împinse în sus microfonul căștilor și se aplecă spre ea.

— Nu îți face griji, Anna, îi șopti la ureche. Totul va fi bine.

Apoi se retrase și îi zâmbi.

Rielly îl privi cu ochii plini de teamă. Se aplecă spre el și îi șopti și ea la ureche:

— Nu vreau să mori.

Apoi îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz.

Inima lui Mitch tresări, iar el simți o senzație în stomac pe care nu o mai simțise de multă vreme. Rânjind, o trase lângă el și își lipi fruntea de a ei.

— Nu-ți face griji pentru mine. Am fost în situații mai rele decât asta. Mult mai rele.

Ar fi vrut să o sărute, dar se abținu.

— În plus, îmi ești datoare cu cina.

Reuși în sfârșit să îi smulgă Annei un zâmbet, iar după câteva secunde, ea adăugă:

— Bine. Doar să nu faci nimic stupid înainte să apuc să te răsplătesc.

Înainte ca Rapp să poată răspunde, îi auzi pe Dan Harris și Charlie Wicker vorbind în căști. Își coborî microfonul la gură și arătă spre mânerul ușii.

Agitată, Rielly puse o mână pe mâner și pe cealaltă pe cheie. Rapp ridică arma cu ambele mâini și și-o fixă între obraz și umăr. Cu ochii ațintiți pe monitor, ținu pistolul-mitralieră MP-10 îndreptat spre ușă, pregătit să tragă. Ascultă vestea că lunetiștii își făcuseră treaba, apoi că primul SEAL aterizase. Rapp căută cel mai mic semn că teroristul punea ceva la cale. Trecură câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Se părea că Tango de pe acoperiș fusese eliminat fără ca ceilalți să fie alertați. Apoi Rapp auzi vestea că al doilea și al treilea SEAL aterizaseră și începu să se relaxeze – doar puțin. Uimitor, totul decurgea conform planului.

•

Harris era complet neputincios în timp ce vântul îi umfla parașuta și îl trăgea spre marginea acoperișului. Trecând pe lângă trunchiul unui coș de fum, întinse mâna stângă și se agăță de el. Acest lucru îl încetini doar pentru o secundă, după care forța vântului îl desprinse de sprijinul temporar. Parașuta îl ridică din nou de la sol cu câțiva metri, purtându-l spre margine.

— Whisky 4 are probleme, anunță Reavers în timp ce alerga spre îngusta secțiune a acoperișului.

Împingându-se în picioare cât de rapid putea, își văzu comandantul încetinind o secundă, apoi fiind împins din nou. Reavers câștiga teren și, în ultima clipă, aruncă arma și se aruncă în față cu brațele întinse. Prinse bocancul drept al lui Harris și se opriră amândoi brusc. Doar jumătate din trunchiul comandantului era pe acoperiș. Cealaltă se legăna

peste margine, în timp ce parașuta era complet umflată de vântul care continua să îl smulgă din strânsoarea lui Reavers.

Întrucât Mick îl împiedica să fie luat de vânt, Harris reuși să se agațe suficient de strâns de una dintre chingile principale, să îi deschidă clema și să se elibereze de ea. Parașuta se aplatiză brusc și începu să fluture violent în vânt. Tensiunea fiind redusă, cealaltă clemă fu deschisă în câteva secunde, iar în acel moment parașuta zbură vreo 15 m, până lovi colțul sud-estic al Aripii de Vest. Se lipi de clădire, continuând să fâlfâie în vânt.

•

Rapp începuse să creadă că infiltrarea va reuși fără piedici. Dar apoi auzi că Whisky 4 are probleme. Ciuli urechile și continuă să privească atent monitorul. Teroristul din Horsepower stătea cu spatele la ușă. Pe masă, la îndemână, era mitraliera AK-74.

După câteva secunde încordate, Mitch auzi în căști că Whisky 4 e în siguranță și că echipa va intra în clădire. Se relaxă puțin, apoi îl văzu pe Tango aplecându-se în față. Rapp se aplecă și el înainte, fără să își ia privirea de pe ecran. Teroristul văzuse ceva pe unul dintre monitoare, dar Mitch nu vedea ce anume. Când teroristul întinse mâna stângă, Rapp observă pe consolă un obiect care arăta ca o stație radio.

— Hai! rosti el cuvântul fără nicio ezitare.

Rielly răsuci cheia, învârti mânerul și deschise ușa. Rapp intră instantaneu în cameră, ținând strâns arma. Capul teroristului era încadrat perfect în vizor. Bărbatul tocmai ducea stația la gură. Rostise deja numele Rafique și era pe punctul de a mai spune ceva.

Rapp apăsă trăgaciul o dată, ținându-l așa o secundă. Două gloanțe țâșniră din amortizor, intrând direct în ceafa teroristului. Gloanțele Glaser cu vârf gol străpunseră craniul și eliberară 660 de proiectile miniaturale letale. Teroristul fu

propulsat în față, capul îi ateriză pe consolă și stația radio căzu pe podea.

Rapp se repezi la stație, spunând în microfonul căștilor:

— Am nevoie de ajutor. Aduceți Echipa Whisky aici imediat.

Ținând arma îndreptată spre ușa deschisă care dădea în hol, ridică stația radio la ureche. Glasul pe care îl auzi la celălalt capăt îi făcu pielea de găină. Era Aziz.

Trebuia să gândească rapid.

— Comanda, se poate să fie nevoie de bruiaj, spuse el mai întâi în propria cască. Să fiți gata la semnalul meu.

Apoi se gândi cum să abordeze situația. După două secunde, duse stația la gură și speră că accentul său persan va funcționa.

— Totul e bine. Nu era nimic.

Urmă un moment de tăcere, apoi Aziz întrebă:

— Cine e acolo?

Rapp ezită doar o secundă, apoi strigă în microfon:

— Comanda, bruiați tot! Repet, tot!

52.

Aziz privi ușa buncărului și apoi dispozitivul electronic pe care îl ținea în mână. Vorbi în stație pentru a treia oară, apoi o duse la ureche. Niciun răspuns. Fără să i se ceară, Bengazi testă propria stație. Rezultatul fu același. Aziz rămase calm și verifică pagerul pe care îl avea prins la șold, apoi îl privi pe Bengazi.

— Ia-l pe Ragib, verificați scara și încercați să restabiliți contactul radio, zise Aziz.

Apoi se întoarse spre Mustafa Yassin, care strecura un obiect lunguieț și subțire într-una dintre găurile pe care le făcuse.

— Continuă să lucrezi.

Aziz porni de-a lungul holului, în urma oamenilor săi, iar când aceștia ajunseră la scări, el se opri la baza lor. În timp ce Bengazi și Ragib dispărură în sus pe scară, Aziz testă din nou stația. Tot nu funcționa. Începu să devină agitat. Dacă stațiile nu mai funcționau, nu era mare lucru, dar dacă le bruiau americanii, era cu totul altceva. Numărătoarea inversă a bombelor urma să înceapă curând, iar dacă americanii nu încetau să bruieze semnalul, Aziz nu putea face nimic să le împiedice să explodeze. Avea doar câteva opțiuni la dispoziție și nu prea mult timp să le gândească pe îndelete.

•

Rapp stătea în pragul ușii principale a postului de comandă Horsepower și privea de-a lungul holului, așteptând ca un Tango să apară de după colț în orice clipă. Rielly își făcuse curaj să intre în cameră și se holba la teroristul mort. Rapp ridică mâna și îi făcu semn să vină în spatele lui. Ea nu îi văzu gestul, iar el spuse:

— Anna, treci aici, stai în spatele meu.

Rapp întoarse din nou privirea spre hol și zise în microfon:

— Whisky 4, unde naiba ești?

— Suntem în tunel. Ajungem imediat.

— Grăbiți-vă.

Comandantul Harris preluă conducerea, depășindu-l pe Adams, care era obosit, și urcă în grabă scările. Intră în Horsepower cu arma la înaintare, verificând camera.

Rapp îl auzi intrând și se întoarse.

— Trebuie să îi eliminăm pe tipii ăștia înainte să își dea seama ce se petrece.

— Și bombele?

Ceilalți trei SEAL îmbrăcați în negru intrară în cameră.

— Ne rugăm să nu se declanșeze cât timp ne jucăm noi cu puștile și ne facem mai târziu griji pentru ele.

— Stați puțin, se auzi glasul Generalului Campbell în stațiile lor. Mai întâi trebuie să ne asigurăm că știm ce facem.

— Avem un Tango la etaj, supraveghind vreo șase ostatici sau mai mulți în Camera Roosevelt, zise grăbit Rapp. În cantină nu știm ce este, dar știm că cel puțin trei Tango păzesc ostaticii. Nu avem altceva de discutat. Indivizii ăștia vor deveni agitați dacă nu încep să audă ceva prin stațiile radio. Trebuie să ne mișcăm acum.

— De acord, spuse Harris, susținându-l pe Mitch.

— Ce face tipul din Camera Roosevelt? întrebă Rapp.

— Nimic. Doar stă pe scaun, dar Aziz și alți câțiva sunt în mișcare.

— Unde e Delta?

— Pe drum.

Rapp se uită la Harris.

— Cantina e pe hol, prima la stânga, apoi la dreapta. Ia-ți echipa și eliberați camera. Eu merg la etaj și mă ocup de singuratic.

— Ce-ar fi să ți-l dau pe Mick?

Rapp negă din cap.

— Mersi, dar nu am nevoie de el. Îl monitorizez pe terorist, văd ce face. Voi veți acționa orbește, aveți nevoie de omul în plus mai mult ca mine.

Rapp porni spre ușa cealaltă. O luă pe Rielly de mână și le spuse lui Harris și băieților:

— Baftă. Ne vedem în vreo douăzeci de secunde.

Când Rapp ajunse la scările din spate, Milt Adams urca încet dinspre tunel. Părea epuizat.

— Așteaptă aici cu Milt, îi spuse Mitch lui Rielly.

Apoi, urcând scările spre Biroul Oval, își reaminti locațiile bombelor.

— Comanda, mai bine ați începe să vă gândiți la o cale de a ne scoate de aici, zise el în microfon.

•

La Langley, Kennedy trecuse deja la treabă. Lucrurile se derulau într-un ritm frenetic. Stafful Generalului Campbell era ocupat cu monitorizarea fiecărui aspect al misiunii și îi transmitea generalului doar lucrurile care necesitau urgent atenția sa. Din fericire, toți cei din încăpere fuseseră instruiți foarte bine, iar experiența îi învățase că, dacă ceea ce ai de spus nu e urgent, e mai bine să îți ții gura închisă. În timpul unei operațiuni alerte ca aceasta era ușor să supraaglomerezi liniile de comunicație.

Kennedy îl atinse pe braț pe Campbell.

— Mă ocup eu de Iron Man. Tu ocupă-te de Echipa Whisky.

Campbell încuviință. Colonelul Gray, comandantul Delta Force, era în dreapta lui și supraveghea acțiunile echipelor Alpha și Bravo. Alpha era în mișcare, pe punctul de a ajunge pe acoperiș. Bravo își părăsise adăpostul, Podul Arlington, și era în drum spre Casa Albă. Generalul Flood și Directorul Stansfield stăteau în ultimul rând din camera de control și urmăreau totul. Amândoi aveau grijă să nu întrerupă pe nimeni.

Kennedy privi cele trei monitoare care aveau legătură cu Rapp.

— Iron Man, drumul e liber. Nicio mișcare în hol, iar Tango stă cu arma pe genunchi, zise ea, mijind ochii la un monitor. E posibil să doarmă.

•

— Recepționat, spuse Rapp, urcând scările abrupte de beton care duceau la Biroul Oval. Când ajunse sus, trase panoul spre el. Verifică întâi partea stângă, apoi traversă sufrageria și intră în cămară. Acolo se opri și se uită la ușa de peste drum.

— Whisky 4, ești în poziție? Terminat.

Harris și cei trei SEAL ai săi stăteau ghemuiți lângă peretele exterior al cantinei. Executaseră acest exercițiu împreună de nenumărate ori, astfel că își ocupară locurile obișnuite. Reavers era primul, urmat de Clark, Rostein și Harris – aceeași ordine în care săriseră cu parașuta.

— Suntem gata la semnalul tău, Iron Man.

— Cum arată Tango al meu, Comanda? întrebă Rapp înainte să acționeze.

— Nicio schimbare, răspunse Kennedy.

— Recepționat. Bine, Harry, să-i ciuruim la trei. Unu… Rapp înaintă pe hol. Doi… Puse mâna dreaptă pe mâner. Trei!

Mitch deschise ușa și rămase în poziție ghemuită. Teroristul ridică privirea, iar când o făcu, amortizorul negru al mitralierei lui Rapp lansă două gloanțe.

La parter, Mick Reavers dădu buzna în cantină, încă în poziția ghemuită, scanând zona cu arma, căutând ținte. După o secundă găsi una. Un Tango stătea cu arma la piept. Reavers îi trase două gloanțe în centrul frunții și îl aruncă la pământ. Următorii trei SEAL intrară imediat după Reavers, fiecare verificând altă zonă. Tony Clark, al doilea în coloană, își găsi ținta la 10 m distanță, în capătul opus al sălii. Teroristul tocmai ridica arma pentru a trage, dar nu mai apucă. Două gloanțe îl loviră

între ochi și îl trântiră peste un scaun. În timp ce Jordan Rostein intră în cameră, înaintă spre dreapta, dar nu găsi nimic. Se împotrivi tentației de a-și depăși zona și se întoarse, verificând-o din nou. Harris era imediat în urma lui și se răsuci la 90 de grade pentru a acoperi restul zonei spre dreapta. Nu mai departe de doi metri, țeava scurtată a unei AK-74 se îndrepta spre el. Harris fu mai rapid și îi trase teroristului două gloanțe în față.

Reavers strigă că zona e liberă, urmat în succesiune rapidă de ceilalți membri ai echipei. Auziră și apelul lui Rapp în stații, iar câțiva ostatici începură să strige după ajutor. Echipa îi ignoră, cei patru SEAL rămânând cu armele în alertă în timp ce verificară grupul de oameni, ca nu cumva vreun Tango să îi folosească drept acoperire. Harris le ordonă lui Clark și Rostein să supravegheze ostaticii, iar el și Reavers merseră să asigure celelalte zone ale perimetrului.

53.

Cele trei elicoptere Little Bird ieşiră din zona de aşteptare şi porniră în viteză spre Casa Alba. Ploaia cădea în averse şi vântul sufla cu putere. În general, pe o asemenea vreme, cei mai mulţi piloţi aveau bunul simţ de a rămâne la sol, dar cei ai Regimentului 60 se antrenaseră în cele mai aspre condiţii tocmai din acest motiv.

Singura ajustare pe care o făcură fu să slăbească formaţia, în eventualitatea vreunei erori care ar putea fi provocată de vântul puternic. Primul Little Bird ajunse la destinaţie şi plană la vreo 3 m deasupra capătului estic al acoperişului. Sistemul NOTAR de pe coada aparatului conferea elicopterului o stabilitate fermă în planare. Toţi cei patru soldaţi începură să coboare în rapel în acelaşi timp. Când ajunseră pe acoperiş, îşi desprinseră corzile din clemele de rapel şi porniră spre ghereta de pază. Cel de-al doilea elicopter veni imediat după primul, apoi al treilea. Cei doisprezece operatori ai echipei Alpha porniră imediat spre obiectivul lor din subsol.

•

Aziz încerca să îşi dea seama ce să facă în momentul când auzi sunetul distinct al unei AK-74 undeva la etajele superioare. La început zgomotul îl făcu să încremenească în loc, dar apoi se dezmetici şi alergă înapoi în anticamera buncărului. Nici Yassin, nici femeia nu auziseră nimic. Aziz o apucă pe Sally de braţ şi o ridică în picioare cu asprime.

O trase după el pe hol, totodată strigând spre Yassin:

— Deschide uşa aia!

Pe măsură ce se apropiau de scări, se auziră din nou focuri de armă. Aziz deschise uşa şi îl strigă pe Bengazi. Aşteptă un moment, dar nu primi niciun răspuns. Furios că se întâmplă ceva când

era atât de aproape de reușită, o înșfacă pe femeie de păr și o împinse în casa scării. Trebuia să ajungă la primul subsol, altfel nu avea scăpare. O împinse pe Sally înaintea lui în timp ce zgomotul luptei devenea din ce în ce mai sonor.

Când ajunseră la primul subsol, teroristul continuă să meargă. La următorul palier îi găsiră pe Bengazi și Ragib. Amândoi trăgeau cu armele spre scările de deasupra; cartușe goale se rostogoleau pe trepte. O rafală de gloanțe lovi zidul din ipsos din fața lor, iar bucăți din el zburară în toate direcțiile.

Aziz începu să coboare scările, strigând către Bengazi:

— Muammar, mai rezistă un minut, apoi ne vedem în tunel!

— Du-te, strigă Bengazi fără să se întoarcă spre el.

În timp ce Aziz cobora treptele, de deasupra se auzi o bubuitură puternică și o străfulgerare lumină spațiul. Ajunse la ușa primului subsol și dădu buzna prin ea împreună cu secretara președintelui. Folosind-o drept scut, Aziz verifică ambele direcții, apoi se îndreptă spre tunelul Trezoreriei. Fu nevoit să reziste tentației de a se întoarce la buncăr pentru a duce la bun sfârșit planul, dar știa că situația ar fi avut un singur deznodământ. Se terminase cu planul acela. Fusese atât de aproape, dar, cumva, americanii își dăduseră seama ce punea la cale.

Aziz dădu colțul spre stânga și se opri. Ținând-o pe femeie în fața lui, o lovi cu un croșeu de dreapta. Sally se învârti pe loc și se prăbuși inertă la podea. Aziz puse jos pistolul MP-5 și începu să sfâșie salopeta verde pe care o purtase în ultimele trei zile.

•

Rapp verifică rapid camera, dar nu găsi nimic. Scoase rând pe rând cagulele de pe capul

ostaticilor, numărând nouă persoane în total. Încăperea duhnea a urină.

— Whisky 4, care e statusul tău?

— Totul e bine. Trei Tango la pământ, ostaticii sunt asigurați.

Rapp privi bomba de pe perete. Becul roșu de pe cutie licărea.

— Încă n-am scăpat. Pune-ți băieții să lucreze la bombele astea, zise el, apoi se întoarse spre ostatici. Nu vă faceți griji, totul va fi bine.

Își scoase cuțitul și îi eliberă pe primii doi ofițeri Secret Service, după care le dădu lor cuțitul și le spuse să îi elibereze pe ceilalți.

— Comanda, care e planul? întrebă el în cască.

— Începe să muți ostaticii în tunel, răspunse Kennedy. Dacă nu există o altă cale de ieșire în siguranță, îi vom lua cu elicopterul de pe acoperiș.

— Recepționat.

Rapp se uită la ostatici; încă încercau să se ridice în picioare.

— Puteți să mergeți? îi întrebă el.

Vreo doi încuviințară din cap, iar Mitch zise:

— Bine. Urmați-mă, dar nu atingeți nimic. Cei care nu vă puteți mișca, mă voi întoarce după voi.

Îi conduse pe primii trei afară din cameră și spre pasajul secret.

— Comanda, vreo veste despre Aziz?

Nu primi niciun răspuns. Repetă întrebarea în timp ce se întoarse după alți doi ostatici și încremeni brusc pe hol, la intrare în Camera Roosevelt. Auzi un bip și se uită la bomba de pe perete. Becul roșu încetase să mai licăre și acum era verde. Sub el apărură două cifre roșii.

— Rahat! Avem probleme mari! Bombele astea au început numărătoarea inversă! Comanda, ai auzit? Whisky 4, m-ai auzit?

Rapp intră în fugă în Camera Roosevelt.

— Oameni buni, trebuie să ne mișcăm rapid. Cine are nevoie de ajutor?

Unul dintre cei șase rămași ridică mâna. Rapp îl ridică pe ofițerul Secret Service de pe podea de parcă ar fi fost o păpușă de cârpă și îl aruncă peste umăr.

— Repetă, spuse Generalul Campbell.

— Bombele au fost activate. Ceva a mers prost. Trimiteți echipa Alpha înapoi pe acoperiș, zise Rapp, îndreptându-se spre ușă. Să mergem! Toată lumea să mă urmeze.

Traversă holul în grabă și intră în sufrageria președintelui, strigând în cască:

— Harry, mutați pe toată lumea în tunel, repede. E singura noastră șansă.

Trecu prin scurtul hol și începu să coboare scările. Când ajunse la baza lor, îl lăsă pe ofițerul rănit pe mâna celorlalți și le spuse Annei și lui Milt să îi ghideze pe toți în tunel. Apoi el alergă la Horsepower, unde văzu primii ostatici venind spre el.

— Haideți, oameni buni! strigă Mitch. Mișcați-vă! Mai repede!

Rândul de persoane încetini pentru o secundă, iar Rapp se retrase lângă ușă și strigă:

— Mișcați-vă fundurile! Clădirea e ticsită de bombe!

Grupul mări pasul instantaneu. Rapp se uită la ceas. Nu știa cât timp mai aveau, dar probabil nu prea mult. Harris și ceilalți trei SEAL apărură în sfârșit. Reavers sprijinea câte un ostatic cu fiecare braț. În urma lui erau Clark, Rostein și Harris, și ei ajutând câte o persoană.

— A mai rămas cineva?

— Nu. Mișcă-ți curul în tunel, spuse Harris în timp ce trecu pe lângă el.

Nici nu era nevoie să i se spună. Mitch porni imediat după Harris, închizând greoaia ușă de oțel în urma lui.

— Milt, asigură-te că ușa de la celălalt capăt e închisă, strigă el în cască.

•

Aziz aruncă o privire după colț pentru a vedea dacă Bengazi vine după el. Focurile de armă încetaseră, iar el luă acest lucru drept un semn rău. Probabil că americanii aveau arme cu amortizor, și dacă nu se auzeau împușcături, însemna că Ragib și Bengazi fuseseră doborâți. Americanii aveau să sosească în curând.

Se uită la pager și zâmbi – îi aștepta o mare surpriză. Pagerul începuse numărătoarea inversă. Sistemul era infailibil. El însuși îl concepuse și îl testase. Cum laptopul fusese bruiat, pagerele nu își primiseră codurile. Acum intraseră în modul de numărătoare inversă, iar în 16 secunde, bombele aveau să explodeze.

Aziz scăpase de uniforma verde. Sub ea purta un combinezon negru asemănător cu cel al echipei HRT. Vesta neagră de asalt pe care o purta pe deasupra avea scris cu litere galbene pe spate FBI. Planul era riscant, dar în confuzia creată de detonarea bombelor, ar putea funcționa. Pistolul-mitralieră MP-5 folosit și de Secret Service, masca de gaze neagră pe care și-o va pune când vor exploda bombele, combinezonul – toate aveau să îl ajute să se piardă în mulțime.

Aruncă din nou o privire după colț, așteptându-se să îi vadă pe membrii echipei de salvare a ostaticilor venind pe hol. Dar nu era nimeni. Verifică pagerul pentru ultima oară și își puse masca de gaz.

Prima explozie fu o bubuitură vagă în depărtare. Fu urmată de o succesiune rapidă de explozii, una mai zgomotoasă ca alta. Clădirea începu să se cutremure, praful și ipsosul cădeau din tavan, luminile pâlpâiră de câteva ori, după care se stinseră. Brusc, o explozie puternică se declanșă din stânga, unde era localizată intrarea în tunelul Trezoreriei. Șocul îl aruncă pe Aziz la pământ, peste secretara inertă a președintelui.

Teroristul se ridică în capul oaselor, scuipând praf și scuturându-și părul. Nu mai auzea nimic

din pricina exploziei. Își porunci să se ridice în picioare. Corpul lui se supuse, iar Aziz găsi mica lanternă în vesta de asalt. O aprinse și încercă să își recapete simțul orientării. Aerul era ticsit de praf și fum, împiedicându-l să vadă la mai mult de doi metri în orice direcție.

Era destul de sigur că tunelul e în stânga lui. O ridică pe femeie peste umăr, își luă arma și își croi drum spre tunel pipăind în jur. La următorul colț o luă la dreapta și după câțiva pași se împiedică de bucăți mari de beton desprinse în urma exploziei. În fața lui era un morman de moloz. Începu să se cațăre pe el pentru a intra în tunel. Pentru un moment, se temu că se prăbușise întreaga structură, dar apoi molozul începu să se rărească.

Îi era greu să respire prin mască. Nu îi oferea oxigen, doar filtra praful și fumul din aer. Să o care pe femeie era mult mai obositor decât se așteptase. Se opri o clipă ca să își tragă sufletul. Praful începu să se așeze, iar el începu să respire mai ușor. Vizibilitatea creștea cu fiecare pas, iar asta îl motivă să se grăbească.

Dintr-odată, se trezi afară din tunel. Fu imediat întâmpinat de câteva siluete purtând combinezoane negre, ca al lui. Aziz nu voia să folosească arma dacă nu era nevoie. Oamenii încercau să îi vorbească în timp ce el continuă să înainteze, dar nu îl amenințau cu armele.

După câțiva metri, Aziz strigă prin masca de gaze:

— Ambulanță! Trebuie să o duc la o ambulanță!

Unul dintre bărbați îl apucă de braț și începu să alerge ușor alături de el pe rampă. Când ieșiră de sub porțiunea acoperită a garajului Trezoreriei, fură întâmpinați de ploaie. Bărbatul tot încerca să vorbească cu Aziz.

— Sunt surd din cauza exploziilor! strigă teroristul într-un final.

Când ajunseră în capătul rampei, un convoi de mașini de pompieri goni pe lângă ei spre terenurile

sudice ale Casei Albe. Aziz o luă la stânga și începu să alerge. Chiar pe partea opusă a Străzii 15 trebuia să fie Salim. Ambulanțele erau aliniate, farurile lor aprinse licărind în ploaia torențială. Fiecare secundă conta, așa că Aziz continuă. Voia cu disperare să scape de masca de gaz, dar era un risc prea mare să își arate fața.

Când ajunseră la intersecția Străzii 15 cu Hamilton, la doar vreo 50 m de Casa Albă, se declanșă încă o explozie. Capacul circular al unui container de gunoi din beton de peste drum zbură în aer vreo 15 m, apoi porni învârtindu-se înapoi spre pământ. Ateriză cu zgomot surd în centrul intersecției și zăcea fumegând în ploaie.

Puținii oameni care încă erau afară fugeau acum la adăpost. Aziz continuă să înainteze prin ploaie. Bărbatul care îl însoțise rămăsese în urmă, temându-se ca nu cumva să izbucnească și alte explozii. Dacă Salim își făcuse treaba, Aziz presupuse că întreaga zonă avea să fie împânzită de explozii.

Reuși să traverseze strada și alergă pe trotuar. Nu mai suporta masca. Îi era prea greu să respire și privirea începea să i se încețoșeze. Își ridică masca pe frunte și trase aer în piept, simțind cum îi ard plămânii. Aziz înaintă, scanând geamurile ambulanțelor în căutarea unui cap cu păr alb. Pe măsură ce se apropia de capătul șirului de vehicule, începu să se teamă că Salim îl abandonase, dar îl zări în ultima ambulanță.

Alergă în spatele mașinii și deschise ușile. Urcă rapid și o trânti pe femeie pe targă. Nici nu închise ușile și strigă.

— Scoate-ne naibii de aici!

Salim băgă vehiculul în marșarier și aprinse luminile de urgență de pe plafon. Învârti volanul, schimbă în viteza întâi și apăsă accelerația. Roțile patinară o clipă pe strada udă, apoi ambulanța țâșni în trombă, iar Salim porni sirena. Poliția din

următoarea intersecție se grăbi să mute baricadele pentru a-i face loc să treacă.

•

Vicepreședintele Baxter tocmai terminase se zbierat la Dallas King. În urmă cu mai puțin de jumătate de oră, Baxter fusese luat prin surprindere de informația că președintele Hayes revenise în ecuație și, prin urmare, el nu mai era la cârmă. După ce fusese umilit ca niciodată în viața lui, Baxter închisese telefonul și începuse să urle la King. Se lansase într-o tiradă, învinuindu-l pe șeful său de cabinet pentru întreg dezastrul, subliniind faptul că nu ar fi trebuit să asculte niciun cuvânt din sfaturile lui King.

King nu opusese rezistență. În sinea lui, era ușurat. Faptul că Baxter nu avea să ajungă președinte nu îi punea în pericol cariera. Nu același lucru putea fi spus și dacă Abu Hasan ar ieși viu din Casa Albă și și-ar spune povestea celor de la FBI sau mass-mediei. Dar cu Hayes înapoi în joc, existau toate șansele să fie ordonat un raid.

King îl lăsă pe Baxter să își verse toți nervii și să se calmeze, apoi întoarse roata. Își construi cazul metodic, subliniind că salvaseră 25 de vieți și sacrificaseră ce? Niște bani care nici măcar nu erau ai lor și câteva sancțiuni care oricum nu funcționau. King îi explică faptul că nu și-ar fi putut juca mai bine de atât cărțile. Și în încercarea de a-i gâdila orgoliul, îi spuse că istoria avea să considere cele trei zile ale sale ca președinte drept cele mai dificile momente gestionate vreodată de un lider al națiunii. Că istoria îl va aminti drept liderul care a pus viața compatrioților mai presus de bani și de o politică externă eșuată.

— Nu uita că nu s-a terminat până nu s-a terminat.

King își consolida perspectiva. Cu fiecare minut și argument, își dădea seama că îl convingea pe Baxter. Dallas se plimba înainte și înapoi în fața biroului, când se opri brusc.

— Asta e perfect. Absolut perfect.
— Ce anume?
— Se poate ca Hayes să îți fi făcut cea mai mare favoare din cariera lui, zise King, apoi își împreună palmele. Ai scăpat, iar momentul nici că putea fi mai bun. Până acum te-ai confruntat doar cu cerințele minore. Mâine, Aziz va cere ceva măreț și nu tu vei fi cel nevoit să accepte sau să refuze.
King rânji larg.
— Vor trebui să ia Casa Albă cu asalt și Hayes va fi nevoit să dea ordinul, zise el.
Baxter începu să vadă partea plină a paharului.
— Se poate să existe o cale de ieșire din asta.
Ușa biroului se deschise brusc, iar unul dintre consilierii vicepreședintelui intră în încăpere strigând:
— Aprindeți televizorul! Casa Albă arde!
Baxter sări ca ars de pe scaun și luă telecomandă de pe masă. Aprinse aproape instantaneu televizorul. În câteva secunde, pe ecran apărură imagini cu mașinile de pompieri gonind pe porțile Casei Albe. În fundal se vedeau flăcări ieșind pe ferestrele clădirii. Baxter dădu volumul mai tare. Reporterul transmitea că, până în acel moment, nu fuseseră văzuți supraviețuitori ieșind din clădire.
De îndată ce King auzi „nu fuseseră văzuți supraviețuitori”, îl alungă pe consilier din birou și închise ușa. Rămase în picioare lângă Baxter preț de câteva minute, urmărind transmisiunea live. Erau flăcări pretutindeni. Pompierii manevrau furtunurile de la sol și de pe autospeciale.
King se întoarse spre șeful său, neputând să își ascundă zâmbetul.
— Nimeni nu va ieși în viață de acolo.
Baxter putu doar să dea din cap.
King se holbă la televizor pentru încă o vreme, iar într-un final vorbi.

— Trebuie să spunem mass-mediei că nu ești responsabil pentru dezastrul ăsta, zise el arătând spre ecran. Hayes e cel responsabil și trebuie să ne asigurăm că toată lumea află asta.

King era în al nouălea cer. Avea să scape basma curată.

— Dallas, asta este o tragedie, îi spuse Baxter, privindu-l.

— Viața e o tragedie, Sherman. Treizeci de mii de oameni mor anual în accidente de mașină, alți o sută de mii din cauza consumului de tutun. Asta este adevărata tragedie. Ce se întâmplă acum nu e bine, nu mă înțelege greșit. Unii oameni ar putea să o considere o tragedie, dar treaba mea este să mă asigur că nu tu vei fi considerat responsabil pentru ea.

King ridică receptorul telefonului de pe biroul șefului său și tastă un număr. Intră căsuța vocală, iar el apăsă 0 și vorbi cu operatorul liniei respective:

— Trebuie să vorbesc imediat cu Sheila Dunn! Spune-i că Dallas King, șeful de cabinet al vicepreședintelui, e pe fir.

Fu pus în așteptare. Stând lângă șeful lui, King privea Casa Albă arzând la televizor, în timp ce în sinea lui fredona: *Arzi, puiule, arzi.*

54.

Președintele Hayes stătea în fața Casei Albe, scăldat în razele blânde ale soarelui. Reporterii îi strigau întrebări de dincolo de gard, dar el îi ignora. Cel mai important lucru era ca națiunea să vadă că Hayes trăiește și e în siguranță. Pe seară avea să țină un discurs formal și să explice tragicele evenimente din ultimele patru zile.

Agentul Special Jack Warch stătea lângă el, împreună cu alți șase agenți Secret Service, toți purtând ochelari de soare. Hayes își protejă ochii cu mâna și ridică privirea spre bătrâna și mândra clădire a Casei Albe, uimit că încă stătea în picioare. Agenții FBI colectau dovezi, croindu-și drum prin carnagiu. Ferestrele clădirii fuseseră spulberate, iar în zidurile exterioare erau găuri mari, în locurile unde explodaseră bombele. Din fericire, focul nu arsese necontrolat. Cu ajutorul nesperat al ploii torențiale, pompierii reușiseră să țină incendiul sub control și îl împiedicaseră să înghită întreaga structură. Comori naționale inestimabile fuseseră distruse iremediabil, pierdute pentru totdeauna, dar cel mai important lucru era că ostaticii erau în viață.

Jack Warch îl bătu ușor pe braț pe președinte. Hayes se uită la ceas și încuviință din cap. Grupul începu să traverseze peluza, îndreptându-se spre poarta nord-vestică.

— Pun pariu că soția și copiii tăi s-au bucurat să te vadă în dimineața asta, îi zise Hayes lui Warch.

Warch zâmbi.

— Da. Multe îmbrățișări și sărutări.

Hayes zâmbi și el și îl bătu pe spate în timp ce traversau Pennsylvania Avenue. Câteva limuzine spațioase erau parcate pe stradă. Hayes o recunoscu pe a vicepreședintelui. Grupul urcă treptele reședinței oficiale pentru invitați, Blair House, iar un pușcaș marin îi deschise ușa

președintelui și salută. Hayes îi întoarse salutul și intră în foaierul noului lui cămin. Câțiva reporteri din corpul de presă al Casei Albe erau înăuntru, cu carnețelele pregătite.

Președintele se opri pentru a arunca o privire în jur, la noua sa reședință, și spuse:

— Dacă a fost suficient de bună pentru Harry Truman, e suficient de bună și pentru mine.

Reporterii râseră și își notară replica.

Șeful de cabinet al președintelui apăru din salon.

— Toată lumea este aici, domnule președinte, spuse ea.

Hayes trase ușor manșetele cămășii albe și intră în încăpere alături de Warch și Jones. Toți cei prezenți se ridicară, unii mai entuziasmați, alții mai puțin. Președintele convocase întâlnirea cu câteva ore în urmă și alcătuise cu mare grijă lista. Stansfield, Kennedy, Flood și Campbell erau așezați pe una dintre cele două canapele mari din cameră. Vizavi de ei stăteau vicepreședintele Baxter și Dallas King. În ciuda faptului că mai era loc lângă ei pe canapea, Anna Rielly și Milt Adams aleseseră să stea în picioare.

Hayes se opri în fața tuturor și se uită la singurii doi oameni pe care nu îi cunoștea.

— Abia aștept să facem cunoștință, dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de niște treburi.

Scană încăperea cu privirea.

— Lipsește cineva, spuse el, uitându-se la directorul Stansfield.

— Va veni în curând, domnule președinte.

Hayes încuviință din cap și își împreună mâinile ferm.

— În regulă, să trecem la treabă, spuse el, iar privirea îi căzu pe Dallas King. Vom clarifica lucrurile și le vom îndrepta. Dallas, mi s-a spus că ai fost un ticălos în ultimele zile, zise Hayes, apoi făcu o pauză. Ai ceva de spus în apărarea ta?

King se foi jenat pe canapea, încercând să găsească rapid o scuză, când ușile salonului se

deschiseră și Mitch Rapp intră înăuntru, mergând lângă Rielly și Adams.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnule președinte.

— E în regulă, domnule Kruse. Tocmai ne pregăteam să îl ascultăm pe Dallas King justificându-și comportamentul din ultimele zile.

King era paralizat de teamă.

Președintele întinse mâna, iar Valerie Jones îi dădu un exemplar al ziarului Washington Post. Hayes îl ridică pentru a-l vedea toți. Titlul de pe prima pagină spunea: „Președintele Hayes ordonă un raid eșuat". Hayes îi înapoie ziarul lui Jones și zise:

— Washington Post s-a grăbit să dea la tipar articolul acesta noaptea trecută și s-a trezit cam șifonat în dimineața asta. Nu voi intra în detaliile articolului, voi spune doar că este fals aproape în întregime.

Hayes îl privi pe King pentru o clipă.

— Dallas, ai idee de unde a scos Post un asemenea titlu?

La început, King doar ridică din umeri, apoi bâigui niște cuvinte neinteligibile. În sinea lui, era ușurat. Pentru un moment crezuse că Hayes aflase de turul lui nocturn la Casa Albă.

— Să vedem dacă îți pot împrospăta memoria.

Președintele întinse mâna, și Stansfield fu cel care îi dădu niște documente de data aceasta.

— Am aici înregistrări telefonice care arată că cineva a sunat la ziar noaptea trecută din casa vicepreședintelui. Mai am și înregistrări care arată că, în ultimele zile, cineva a sunat un reporter de la Washington Post de pe telefonul tău mobil și de pe cel de acasă, spuse Hayes, ridicând foile cu înregistrări.

King se foi din nou pe canapea și se uită la șeful său, căutându-i sprijinul; nu îl primi. Temându-se să îl privească în ochi pe Hayes, răspunse jenat:

— Ah… eu le-am dat.

— Mă gândeam eu.

Hayes îi înapoie înregistrările lui Stansfield și se întoarse spre Jones, care îi dădu un dosar și un stilou. Apoi președintele merse lângă King și i le puse pe genunchi.

— Ne-am permis libertatea de a-ți scrie demisia. Semnează ambele exemplare și păstrează unul.

Hayes îl privi pe King semnând cele două documente și luă unul înapoi.

— Poți pleca acum.

În timp ce șeful de cabinet al vicepreședintelui se ridică să plece, în cameră se lăsă tăcerea. King era mai ușurat decât își puteau închipui cei prezenți. Cu o demisie discretă se mai descurca, dar adevărul l-ar fi distrus definitiv.

Hayes își întoarse atenția spre vicepreședintele Baxter.

— Îți place să călătorești în străinătate, Sherman?

Baxter ridică privirea, dar nu spuse nimic, iar președintele continuă:

— Sper că îți place mult, pentru că în următorii trei ani te voi trimite în toate țările lumii a treia.

Hayes se întoarse în fața sălii. Era evident pentru toată lumea că încerca din greu să își păstreze cumpătul.

— Ne-ai dat politica externă și siguranța națională înapoi cu un deceniu. Te-aș concedia dacă aș putea, dar crudul adevăr e că nu pot. M-am pricopsit cu tine pentru tot restul mandatului. Dar la finalul lui, Sherman – și toți cei din această încăpere îmi sunt martori – vei alege să nu mai candidezi.

Hayes era roșu de furie. Precaut, adăugă:

— Nu întinde coarda, altfel îți jur că îl voi pune pe directorul Stansfield să dea mass-mediei dosarul tău de la CIA. Acum pleacă și ține-ți gura.

Când ușa se închise în urma lui Baxter, Stansfield privi în jur.

— Domnule președinte, nu am niciun dosar despre vicepreședinte.

Hayes îi făcu cu ochiul.

— Eu știu asta, dar el nu.

Luă o gură de apă dintr-un pahar, apoi se întoarse spre grup.

— Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru munca pe care ați depus-o. A fost cu adevărat incredibilă. Voi începe cu dumneata, domnule Adams, zise el, apoi merse lângă Milt și îi strânse mâna. Îți sunt îndatorat pentru ceea ce ai făcut. Riscurile pe care ți le-ai asumat când era evident că nu erai obligat să te implici spun foarte multe despre caracterul dumitale.

Adams se simțea stânjenit din pricina laudelor.

— Mi-am făcut doar datoria, domnule președinte.

Hayes îi puse mâna pe umăr și îl strânse ferm.

— Avem nevoie de mai mulți oameni ca tine, Milt. Dacă te pot ajuta cu ceva, spune-mi și mă voi ocupa personal.

— Ar fi un lucru, domnule.

— Care anume?

— Treaba asta cu pensionarea nu e așa cum credeam că va fi. Mă gândeam, din moment ce casa dumneavoastră are nevoie urgentă de reparații, că aș putea reveni și ajuta la supravegherea reconstrucției.

— Absolut. E o idee grozavă, Milt. Mă voi ocupa imediat de asta. Altceva?

— Nimic altceva.

— Atunci Valerie te va conduce și îți va lua toate datele de contact. Nu îți pot mulțumi îndeajuns.

Adams îi strânse mâna președintelui, apoi se întoarse spre Rielly. Se aplecă și o sărută pe obraz.

— Ai grijă cu tipul ăsta, îi zise el, apoi îi strânse mâna lui Rapp. Ei bine, domnule agent secret, presupun că e ultima dată când ne vedem.

— Nu se știe niciodată, zise Rapp, apoi îl trase spre el și îl îmbrățișă. O să trec pe lista de priorități să vin să te văd.

— Da, să faci asta. Doar să nu-mi ceri să te mai însoțesc în alte misiuni nebunești. Sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Milt porni spre ușă, apoi se întoarse spre ei.

— Formați un cuplu drăguț. Ar trebui să treceți pe la mine într-o seară, pregătesc eu cina.

— Va trebui să facem asta, zise Rapp, întorcându-se spre Rielly și râzând.

După ce Adams plecă, președintele își concentră atenția asupra lui Rielly.

— Domnișoară, prima ta zi la Casa Albă s-a dovedit a fi neobișnuită.

— Da, se poate spune și așa.

— Vei rămâne sau experiența aceasta te-a descurajat?

— Să rămân?

— La Casa Albă.

— Desigur.

— Bun, spuse Hayes zâmbind. Te-am rugat să vii aici în această dimineață din două motive. Primul este să îți mulțumesc pentru tot ajutorul tău. Mi s-a spus că ai jucat un rol crucial în misiunea asta, că l-ai ajutat pe domnul Kruse cu acest plan.

— Am avut un rol foarte mărunt, spuse Rielly îmbujorându-se.

— Ei bine, îți mulțumesc. Sacrificiul tău este foarte apreciat.

Hayes se uită la Rapp pentru o secundă, apoi din nou la Rielly.

— Poți ghici care este cel de-al doilea motiv?

Rielly își încrucișă brațele la piept.

— Voiați să vorbiți cu mine despre cât de mult din povestea mea plănuiesc să spun, zise ea, alegând în mod intenționat cuvântul „mea”.

— Întocmai, zise Hayes. Câți reporteri crezi că au fost martorii unui schimb de replici între

președinte și vicepreședinte ca cel la care ai fost tu martoră aici în dimineața asta?

— Probabil niciunul.

— Corect, spuse Hayes, gesticulând spre cei patru oameni de pe canapea. Aceste patru persoane distinse sunt de părere că ar trebui să te presez să semnezi un teanc de documente care să te împiedice legal să publici orice considerăm noi a fi o amenințare pentru anumite interese de securitate. Dar i-am asigurat că există o cale mai bună de a gestiona situația.

Hayes făcu o pauză pentru a-i da lui Rielly timp să se gândească la prima opțiune. Apoi merse în fața sălii și continuă.

— Cealaltă opțiune, cea mai bună, este ca noi doi să facem o înțelegere, zise el ridicând din sprâncene. În schimbul cooperării tale voluntare cu privire la a ține secrete anumite aspecte ale recentelor evenimente, îți voi da informații în avans despre anumite evenimente importante.

Lui Rielly abia îi venea să creadă că lua parte la această întâlnire cu președintele, darămite să primească o asemenea ofertă din partea lui. Își spuse în sinea ei să rămână calmă și să își joace bine cartea, așa că întrebă:

— Ce lucruri veți dori să cenzurez în povestea mea?

Hayes îi privi pe cei de pe canapea. Kennedy vorbi prima:

— Dacă îl omiteți pe domnule Kruse și orice implicare directă din partea CIA, suntem în regulă.

— E OK dacă spun că ați fost implicați în colectarea de informații și planificare?

— Atâta vreme cât rămâi vagă, nu avem o problemă cu asta.

Rielly ridică sceptică din sprâncene.

— Definiți „vagă”.

Hayes făcu un pas în față și flutură mâinile în aer.

— Stați puțin. Am o idee mai bună. Domnișoară Rielly, nu ai vrea exclusivitate pentru o mare parte din povestea asta? o întrebă președintele privind-o în ochi. La amiază, Directorul Roach de la FBI va ține o conferință de presă și adevărul va ieși la iveală. Eu îți pot spune povestea acum, iar tu poți merge cu ea la NBC pentru a o prezenta lumii. Vei lua fața tuturor.

Rielly era interesată. Foarte interesată. Aranjamentul acesta se putea dovedi unul foarte bun.

— Voi coopera, spuse ea, încuviințând din cap.

— Bun. Iată cum stă treaba. FBI a cercetat temeinic Casa Albă și nu reușește să îl găsească pe unul dintre teroriști. Avem rapoarte care spun că noaptea trecută, după explozie, cineva de la FBI a scos o femeie rănită din tunelul Trezoreriei. Acea femeie se pare că era secretara mea. A fost găsită într-un șanț în zona rurală din Maryland la ora șase în această dimineață, aproape inconștientă. Ultima oară a fost văzută cu Aziz chiar înainte să izbucnească exploziile lângă buncărul meu.

Președintele făcu o pauză, dându-i lui Rielly timp să se adune.

— A, și încă ceva. Nu erau agenți FBI în clădire când au explodat bombele.

Anna făcu ochii mari.

— Deci spuneți că Aziz a scăpat.

— Așa pare.

Ea se uită la Rapp, care încuviință fără prea multă tragere de inimă.

— Uau, spuse Anna, dând din cap.

Hayes merse lângă ea și îi puse mâna pe umăr.

— Sunt serios în privința aranjamentului nostru, zise el, apoi o întoarse spre ușă și începu să o conducă. Ai câștigat dreptul ăsta, Anna. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

Rielly nu știa ce să spună. Nu avea impresia că ajutorul ei fusese atât de important.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Nu, eu îți mulțumesc, spuse Hayes zâmbind și îi strânse umerii. Cât pe ce să uit. Mai am ceva pentru tine. Directorul Tracy de la Secret Service așteaptă un telefon de la tine. Se pare că are niște informații despre Dallas King care ți s-ar putea părea interesante. Acum, te rog să ne scuzi, dar trebuie să discutăm anumite lucruri privitoare la domnul Aziz. Treci pe aici săptămâna viitoare și vom vorbi mai mult.

Hayes o întoarse pe Anna spre ușă și o deschise pentru ea.

Rapp privi interacțiunea lor, iar când Rielly părăsi încăperea, el simți un nod în stomac. Voia să îi vorbească. Privi în jur încruntat.

Președintele Hayes se întoarse lângă șemineu.

— Nu-mi pasă pe cine trebuie să mituim, pe cine trebuie să amenințăm, spuse el. Vreau capul lui Aziz pe tavă. Îl vreau eliminat și vreau să ne analizăm serios opțiunile în ceea ce-l privește pe Saddam Hussein.

Hayes se întoarse spre Rapp.

— Nu îți pot mulțumi îndeajuns; țara asta nu îți poate mulțumi îndeajuns, zise președintele, apoi dădu din cap. E păcat că oamenii nu vor ști niciodată ce contribuții și sacrificii ai făcut.

Rapp rânji.

— E în regulă, domnule. Nu am intrat în domeniul ăsta pentru faimă și popularitate.

— Știu asta, dar mi-ar plăcea să existe o cale mai bună de a te răsplăti și de a-ți arăta recunoștința noastră.

— Doar lăsați-mă pe mine să fiu cel care îi semnează sentința la moarte lui Aziz și va fi o răsplată suficientă.

— Așa plănuiesc. Ceea ce mă duce la următorul punct.

Hayes își luă privirea de pe Rapp pentru o clipă și se uită la ceilalți.

— Vreau ca toți agenți de informații disponibili să se concentreze pe localizarea lui Aziz. Sunați

toate sursele pe care le avem. După cum am spus, de data asta nu jucăm după reguli. Îl vreau prins.

Hayes se întoarse din nou spre Rapp.

— Vreau să mergi acasă și să te odihnești, îi spuse el, începând să îl conducă spre ușă. Dacă îl găsim, te vreau odihnit și cu forțe proaspete.

— Da, domnule.

Rapp îi strânse mâna și părăsi încăperea. Merse pe veranda din față a reședinței Blair. Își proteјă ochii de soare cu mâna și scană mulțimea cu privirea. Nimic. Se întoarse stânga-dreapta, tot nimic.

— Căutați ceva anume, domnule Kruse?

Rapp coborî privirea. Chiar în fața lui, rezemată de limuzina președintelui, era frumoasa Anna Rielly.

— Credeam că vei da fuga la postul tău de televiziune ca să scrii articolul, zise Mitch după ce coborî treptele.

Rielly se împinse de lângă limuzină și zâmbi.

— Am ceva timp, spuse ea și întinse mâna. În plus, voiam să îmi iau la revedere.

Luă mâna lui Rapp într-a ei și o strânse tare, apoi arătă în josul străzii:

— Ce-ar fi să mă conduci până la colț ca să iau un taxi?

— Sigur.

Porniră spre Strada 17 ținându-se de mână. Rielly îl privi și întrebă:

— Deci, o să îmi spui vreodată care este numele tău real?

— Poate, spuse Rapp, iar după câtiva pași zâmbi. Într-o bună zi, după ce îmi vei câștiga încrederea.

Merseră în tăcere pentru o vreme, apoi Anna continuă interogatoriul:

— Când voi avea șansa să aud povestea vieții tale?

— Oricând vrei tu.

— Îmi închipui că vei fi destul de ocupat pentru o vreme.
— Cine știe?
Ajunseră la colț și se opriră.
— Mă gândesc să îmi iau concediu, zise el.
— Serios?
— De ce ești atât de surprinsă?
Rielly îl studie pentru o clipă.
— Nu pari genul de persoană care își ia concediu.
Rapp ridică din umeri.
— Ai fi surprinsă.
— Cred că sunt multe lucruri la tine care m-ar surprinde.
Rapp dădu din cap.
— Mă îndoiesc. Sunt un tip destul de plictisitor.
Rielly se uită la mâinile lor împreunate și își plimbă degetul mare peste degetul lui. Trase cu ochiul la el și spuse:
— Trebuie să stabilim o dată pentru cina aia.
Inima lui Mitch o luă la galop sub mângâierea ei.
— Oricând mă poți strecura în programul tău, zise el.
— Ce zici de săptămâna viitoare?
— Eu mă gândeam mai devreme.
Rielly ridică ochii verzi și zâmbi blând. Rapp îi cuprinse ușor bărbia și se aplecă. O sărută și spuse:
— Ce zici de seara asta?

Epilog

Bătrânul își târâia picioarele pe strada încă aglomerată. Era aproape miezul nopții, iar oamenii începeau să se rărească. Își croia drum printre ei încet, adus de spate, dar ochii lui alerți le scana chipurile. Purta o pereche de tenişi murdari şi rupţi, iar blugii îi erau cu câţiva centimetri prea scurţi. Pâlcuri încâlcite şi murdare de păr gri şi negru îi acopereau capul, iar un strat gros de praf îi acoperea fiecare milimetru de piele expus. În anumite oraşe ar fi ieşit în evidenţă, dar nu şi în Sao Paulo, în Brazilia. Printre mai bine de douăzeci de milioane de locuitori, dintre care cinci milioane trăiau în sărăcie lucie, el era doar un alt suflet rătăcit.

Ocoli un om al străzii care se ghemuise în pragul uşii unui magazin pentru a petrece noaptea. Era în Bom Retiro, enclava etnică a imensului oraş care găzduia aproape un milion de imigranţi palestinieni, libanezi, iranieni şi arabi. Sosirea lui în acest oraş, dintre toate oraşele lumii, era o performanţă în sine. Fusese înlesnită de o mică informaţie.

În delirul său semiconştient, Fara Harut le dăduse involuntar indiciul. În câteva minute, o operaţiune de colectare de informaţii fusese derulată de NSA. Un satelit Keyhole KH-12 fusese mutat pe orbita staţionară deasupra oraşului Sao Paulo şi începuse să înregistreze conversaţii telefonice din cartierul Bom Retiro. Supercomputerele agenţiei de la Fort Mead, Maryland, analizaseră mii de apeluri şi le eliminaseră pe cele care nu se potriveau profilului căutat, din punct de vedere al conţinutului, tonului şi semnăturii vocale. Durase trei săptămâni şi o zi, dar analiştii găsiseră în sfârşit ceea ce căutau.

Bătrânul continuă să îşi croiască drum prin mulţime, cu sacul murdar de pânză aruncat pe

umăr. Repera fețele oamenilor pe care îi văzuse în vizitele anterioare. Se uita la ochii lor, apoi la talia lor, căutând proeminența care ar fi sugerat prezența unei arme. Așa găsise strada aceasta în urmă cu două nopți. Totul pornise de la un om care stătea în pragul unei uși și fuma o țigară. Bărbatul își mutase greutatea de pe un picior pe altul, iar când își descheiase geaca de piele, lăsase să se vadă un pistol negru.

Rafique Aziz era aproape, Rapp simțea acest lucru. Când trecu pe lângă bărbatul care stătea de pază în prag, Mitch își ținu capul plecat, dar îl studie pe individ cu atenție. După câțiva pași, se opri și se aplecă să ia un dop de sticlă pe care îl plantase acolo în plimbarea anterioară. Când se ridică, trase cu ochiul printr-o mică crăpătură din jaluzeaua ferestrei și văzu doi bărbați care stăteau pe o canapea și se uitau la televizor. În urmă cu douăzeci de minute, Rapp văzuse un sedan trăgând în fața casei și lăsând o prostituată.

Rapp continuă să înainteze și intră pe o alee. Se opri lângă un tomberon, îi dădu capacul la o parte și începu să cotrobăie prin el pentru a-și asigura acoperirea. La vreo 15 m față, în întunericul aleii, vârful roșiatic al unei țigări aprinse licări. Rapp fusese de neclintit într-o singură privință: voia să acționeze singur. Fără contact cu autoritățile braziliene, fără dubițe de supraveghere și fără echipe de comando, pentru a nu-l speria și a nu-l pune pe fugă pe Aziz. Comandantul Harris și băieții lui erau pe poziție, așteptând în patru mașini: două la un kilometru spre est și alte două la un kilometru spre vest. Rapp își convinsese șefii și pe președinte să îi ofere o săptămână. Ochii lui antrenați avuseseră nevoie de doar trei zile pentru a descoperi ceea ce ar fi ratat echipamentul de supraveghere costisitor din arsenalul CIA-ului. Simpla proeminență de la șoldul unui om.

Cu fiecare pubelă pe lângă care trecea, aleea devenea mai întunecată, iar șobolanii mai

numeroși. Rapp aruncă o sticlă în sacul său de pânză și ridică privirea spre al doilea etaj al casei. Jaluzelele aveau o tentă gălbuie, o lumânare pâlpâia în spatele lor. O siluetă trecu prin fața jaluzelelor. Rapp își linse buzele și își simți inima luând-o la galop. Se apropie de ușa din spate.

Bodyguardul era la doar șase metri distanță, iar Rapp îi simțea ochii ațintiți asupra sa. Aruncă o privire rapidă într-o parte, căutând mâinile bărbatului. Una i se odihnea pe șoldul drept, iar în cealaltă avea țigara. Rapp păși cu atenție. Era aproape acum, la mai puțin de trei metri distanță. Bodyguardul scoase pistolul din toc, dar Rapp își văzu de treaba lui. Bărbatul îi vorbi în arabă, spunându-i să meargă mai departe. Rapp ridică privirea și pretinse că nu înțelege. Încă avea mâna în sacul murdar, ținând ferm Beretta de 9 mm cu amortizor.

Rapp se uită la țeava armei bodyguardului. Era îndreptată spre capătul opus al aleii. Proastă mișcare, își spuse în sinea lui în timp ce apăsă trăgaciul Berettei. Un glonț țâșni de pe țeavă și îl lovi pe bărbat între sprâncenele groase și negre. Mitch urcă în grabă primele trei trepte, îl prinse pe individ în cădere și îl puse încet jos. Scoase din sac o mică stație radio și zise:

— Intru în casă.

Lăsă sacul lângă cadavru și păși precaut în bucătărie. Din hol se auzeau râsete, iar de la televizor voci. Rapp închise ușa în urma lui și traversă bucătăria. În față, în capătul holului, era ușa de la intrare. În stânga erau treptele care duceau la etaj, iar în dreapta erau cei doi bărbați care se uitau la televizor cu spatele la Mitch.

Fiecare secundă conta. Rapp intră în cameră și își îndreptă Beretta spre ținte. Bărbatul din stânga simți ceva și se întoarse. Rapp atribui imediat un nume feței lui. Era Salim Rusan, individul care stătuse pe acoperișului Hotelului Washington în urmă cu o lună și ucisese doisprezece ofițeri Secret

Service. Rapp îi trase un glonț în cap celui de-al doilea bărbat, apoi îl împușcă pe Rusan între ochi. Amortizorul abia dacă scoase vreun sunet. Rapp merse lângă trupul bărbatului din dreapta și îi luă telecomanda din mână. Dădu volumul televizorului mai tare și se îndreptă spre scară, șoptind în stație:

— Trei Tango la pământ. Urc la etajul doi.

Scană rapid treptele cu privirea, apoi începu să urce câte două odată. Se opri înainte de capătul scării și ascultă cu atenție. Dinspre ușa din față, pe stânga, se auzeau gemetele pasionale ale unei femei tinere. Rapp trase adânc aer în piept; acum era momentul. Puse mâna dreaptă pe mâner și împinse ușa. Dădu buzna în cameră, plimbând pistolul stânga-dreapta. În dreapta era mișcare. Două trupuri erau înlănțuite în pat. Un braț se întinse în sus, căutând ceva. Rapp ținti și trase. Glonțul lovi cotul lui Aziz, zdrobindu-i articulația.

Rapp nu ezită. Mută pistolul de colo-colo, în efortul de a găsi un punct vital. Femeia îi stătea în cale, iar Aziz se tot rostogolea, folosind-o pe post de scut. Mitch luă în vizor șoldul lui Aziz, trase și începu să închidă distanța dintre ei. Celălalt braț al lui Aziz se întindea acum după pernă. Rapp îl împușcă și de data asta în cot. Sângele țâșni din noua rană, iar Aziz gemu.

Rapp o trase pe femeie de pe pat, apoi își scoase peruca și scuipă dinții falși din gură. Îl privi pe Aziz, care zăcea în pat sângerând în trei locuri, cu brațele inutile. Îndreptă amortizorul spre fruntea teroristului și întrebă:

— Îți amintești de mine?

Aziz ridică privirea chinuită, netrădând vreun semn că l-ar recunoaște. Rapp întoarse capul într-o parte.

— M-ai tăiat în Paris, mai știi?

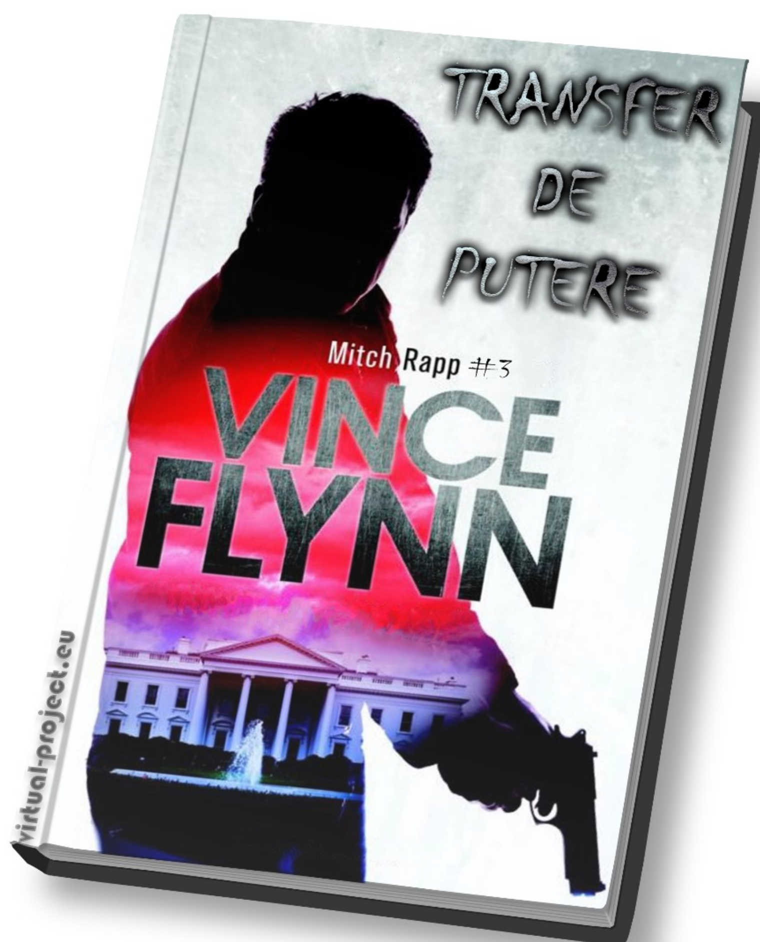
Aziz încercă să își amintească, iar chipul îi încremeni. După o clipă, un zâmbet vag îi apăru pe buze.

Rapp se retrase un pas. Apăsă o ultimă dată pe trăgaci, cu mare satisfacție, și încheie un capitol urât din viața lui.

— Patru Tango la pământ. Mă pregătesc să plec, mormăi el în stație.

O îndrumă pe prostituată pe hol, până la primul etaj. Ajunși la ușa din spate, îi spuse să dispară și o urmări cu privirea împleticindu-se pe aleea întunecată. Rapp băgă mâna în sac și scoase un calup de explozibil C4, setând cronometrul la douăzeci de secunde. Îl aruncă în bucătărie și închise ușa.

Rapp merse alene spre capătul aleii, unde opri brusc un sedan Mercedes cu patru uși. Portiera din spate se deschise, iar Rapp urcă lângă Comandantul Harris. În timp ce șoferul apăsă pe accelerație, o explozie puternică se auzi și aleea întunecată izbucni în flăcări.

virtual-project.eu

[1] Office of Strategic Services – Biroul de Servicii Strategice a fost serviciul de informații al Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și precursorul CIA. Înființat în 1942 și dizolvat în 1945, OSS a avut drept misiune coordonarea activităților de spionaj în spatele liniilor inamice. (n.t.).

[2] William Joseph („Wild Bill") Donovan a condus, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Biroul de Servicii Strategice și este cunoscut drept „Tatăl serviciilor secrete americane". Datorită documentelor vremii, declasificate astăzi, Donovan este recunoscut drept un personaj ale cărui isprăvi „sunt pur și simplu incredibile, și conturează portretul unui bărbat curajos, nobil, impetuos, amuzant și uneori îngrozitor de încăpățânat". Un veteran decorat al Primului Război Mondial, Donovan este singura persoană care a primit vreodată toate cele patru decorații majore ale SUA: Medal of Honor, Distinguished Service Cross, Distinguished Service Medal și National Security Medal. (n.t.).

[3] 82nd Airbourne Division – Divizia 82 Aeropurtată face parte din Armata SUA și este specializată în operațiuni de asalt cu parașutiști. Misiunea ei este „să răspundă la crize majore, oriunde în lume, în termen de maxim 18 ore". (n.t.).

[4] 18th Airbourne Corps – Corpul 18 Aeropurtat grupează majoritatea diviziilor de intervenție rapidă ale Armatei SUA, inclusiv Divizia 82 Aeropurtată. Are sediul în Fort Bragg, Carolina de Nord, motiv pentru care, de multe ori, atunci când se face referire la ea se folosește sintagma „Fort Bragg". (n.t.).

[5] Echivalentul Ministerului de Externe. (n.r.).

[6] Cartier rezidențial din Washington, D.C., sediul Congresului și Curții Supreme de Justiție. (n.r.).

[7] Echivalentul Ministerului de Justiție. (n.r.).

[8] Estimated Time of Arrival = Timpul estimat de sosire. (n.r.).

[9] Inamic combatant (jargon militar). (n.r.).

[10] Parc situat în Washington, D.C., care se întinde între U.S. Capitol și Casa Albă. Aici se află numeroase monumente, instituții culturale, galerii de artă, sculpturi și statui, printre care Lincoln Memorial, Jefferson Memorial, Washington Monument și Smithsonian Institute. Parcul are aproximativ 24 de milioane de vizitatori anual. (n.r.).

[11] În original Navy Steward, a cărui datorie, fie pe mare, fie pe uscat, este să servească pe oricine, de la cei mai juniori ofițeri ai

Forțelor Navale la șefi de stat și membri ai familiilor regale. Sarcinile lui sunt atât de diverse, încât am putea spune că este o combinație între valet, majordom, menajeră și bucătar. (n.t.).

{12} *Critical Incident Response Group,* în traducere aproximativă „Grupul de Răspuns la Incidente Critice.” (n.r.).

{13} *Strategic Information Operations Center,* în traducere aproximativă „Centrul Strategic de Informații și Operațiuni”. (n.t.).

{14} Joc de cuvinte; în limba engleză, „China” înseamnă „porțelan”. (n.t.).

{15} High Altitude High Opening (orig.) (n.r.).

{16} High Altitude Low Opening (orig.) (n.r.).

Table of Contents

Table of Contents